

DEXTER
ISBN 975 - 405 -144 - 5

Kitabın Orijinal Adı MUTATION
Yayın Hakları (c) ROBIN COOÏC
KESİM AJANSI
ALTIN KİTAPLAR YAYINEVİ
Kapak Resmi ŞAHİN KARAKOÇ
Kapak Düzeni YILDIRAN BOZKURT
Kapak Filmi KOMBİ GRAFİK
Dizgi - Baskı ALTIN KİTAPLAR BASIMEVİ
1. BASİM / ARALIK 1989

bu kitabın Türkiye’de her türlü yayın hakları
Fikir ve Sanat Eserleri Kanunu gereğince
Altın Kitaplar Yayınevi’ne aittir.

Adres
Celâl Ferdi Gökçay Sk. Nebicğlu İşhanı
Tel : 522 40 45 - 526 80 12

ROBÎN COOK

**IBLIS
TOHUMU**

TÜRKÇESİ :

OYA ALP AR

Yazarın Yayınevimizden Çıkan Kitapları :

KOMA

HEYKEL (tükendi)

BEYİN (tükendi)

KOĞUŞ (tükendi)

KRİZ (tükendi)

SALGIN (tükendi)

SANCI

Altı ay önceki ilk oluşumlarından bu yana milyonlarca sinir ucundaki enerji gittikçe yoğunlaşıyordu. Elektrik enerjisiyle titreşen sinir hücreleri patlayıp çoğalmaya hazır zırdı. Ağaç dalları gibi kasların arasına dağılan sinir hücre lifleri ve onları oluşturan mikroskopik hücreler akıl almaz hızla çoğalıyordu. Her saat başı yüzbinlerce yeni sinaptik bağlar oluşmaktaydı. Tıpkı patlamaya hazır nükleer bir reaktöre benziyordu.

Sonunda başarıya ulaşıldı! Adım adım yaklaşılan eşikten atlandı. Binlerce elektrik yüklü mikroskopik şimşekler sinaptik bağları tamamladı ve tüm kütleye enerji dağıldı. Minicik hücre keselen sinir iletişimleri akıttılar, dokuların luyarılması kritik evreye girdi.

Bu karmakarışık mikroskopik hücre eyleminden, evrenin garip sırlarından biri meydana geldi: Bilinç! Bir kez daha maddeden bilinç doğdu.

Bilinç belleğin ve anlamın temeli olduğu gibi, ayrıca dehşet ve korkunun da temelidir. Bilinçle birlikte, zamanla ölüm fikri de gelişir. Ama o anda yaratılan bilinç hiçbir şeyin farkında değildi. Her şeyin farkına çok sonra varacaktı.

Giriş

11 Ekim 1979

İki eliyle çarşaflara yapışan Mary Millman, «Aman Tanrım!» diye bağırdı. Gövdesinin alt kısmındaki dayanılmaz sancı yine başlamış, hızla kasıklarından beline doğru yayılıyordu. Sanki birisi içini kızgın demirle dağlıyordu.

«Sancımı durduracak bir şey verin! Lütfen! Artık dayanamıyorum!» dedikten sonra çığlık attı.

Dr. Stedman sükunetle, «Mary, çok iyi gidiyorsun. Derin derin nefes al,» diyerek ellerine lastik eldivenleri geçirdi.

Mary boğuk sesle, «Nefes alamıyorum,» diye sızlandı. Yatış şeklini değiştirmesinin de bir yaran dokunmamıştı. Sancı her geçen dakikayla artıyordu. Soluğunu tutunca, âni bir refleksle vücudundaki tüm kaslar kasıldı.

Mary'i kolundan yakalayan Dr. Stedman sert bir sesle, «Mary! İkinme! Rahim ağzı açılana dek ıkınmanın faydası yok. Ayrıca bebeğe de zarar verebilirsin!» dedi.

Mary gözlerini açıp vücudunu gevşetmeye çalıştı. Acıyla inlerken soluğunu salıverdi. «Elimde değil,» diyerek ağlamaya başladı. «Lütfen... dayanamıyorum. Bana yardım edin!» Sözleri çığlığının arasında kaybolup gitti.

Yirmi iki yaşındaki Mary Millman, Detroit merkezindeki çok katlı mağazalardan birisinde sekreterdi. Gazetele-

rin birinde «Bebek doğuracak anne adayı aranıyor» ilanını görünce, hiç ummadığı anda büyük para kazanma fikrini çok geçici bulmuştu. Annesinin uzun süren hastalığından sonra bitip tükenmek bilmeyen borçlarını sonunda ödeyebilecekti. Ama daha önce hiç hamile kalmadığından, doğum yapan kadınları da ancak filmlerde gördüğünden, doğumun nasıl bir şey olduğuna dair en ufak bilgisi yoktu.

Yasalara göre bebeğin doğmadan önce başkası tarafından evlat edinebildiği Michigan eyaletinde bile, kendisine ödenecek otuz bin çok yüksek bir ücretti. Ama Mary'nin çektiği sancılardan para filan düşünecek hali yoktu,, öleceğini sanıyordu.

Duyduğu acı doruk noktasına çıktı, sonra hafifledi, Mary birkaç kez kesik kesik soluk alabildi. Binbir zorlukla, «Bana ağrı kesici bir iğne yapın,» dedi. Ağzının içi kurumuştur.

Dr. Stedman, «İki tane yaptık,» diye yanıt verdi. Mary'nin koiunu yakaladığı zaman sterilizasyonu bozulmuş lastik eldivenleri çıkarmış, yenileri giymekle meşguldü.

Mary, «İğnelerin etkisini hissetmiyorum,» diye inledi.-

Dr. Stedman, «Belki sancıyla kasıldığın zaman hissetmiyorsun, ama birkaç dakika önce uyuyordun,» dedi.

«Uyuyor muydum?» Mary kuşkusunu doğrulaması için elindeki ıslak bezle alnındaki terleri silen Marsha Frank'ın yüzüne baktı. Marsha bebeği evlat edinecek ebeveynlerden birisiydi. Kadın başını salladı. İnsanın içini ısıtan sıcak bir gülüşü vardı. Mary ondan haşlanmıştı. Doğum sırasında Marsha'nın ısrarla yanında kalmak istemesine de minnet duyuyordu. Frank çifti yaptıkları anlaşma sırasında bu şartı ileri sürmüşlerdi. Mary havlar gibi kendisine sürekli emirler veren baba adayından hiç hoşlanmamıştı.

Şimdi de adam sert bir dille, «Aldığın bütün ilaçların bebeğin kanına da geçeceğini unutma,» dedi. «Senin

sancını hafifletmek için bebeğin hayatını tehlikeye atamayız.»

Dr. Stedman gözünün ucuyla Victor Frank'a baktı. Adamı sinirine dokunuyordu. Dr. Stedman'a göre Frank doğumhaneye girmesine izin verilen en kötü baba adayı örneğiydi, işin kötüsü Frank da doktoru ve araştırma alanına atılmadan önce kadın-doğum uzmanı olmuştu. Ne yazık ki böyle bir deneyime sahip olduğu, hastanın başucundaki davranışlarından belli olmuyordu. Mary'nin derin derin içini çekmesi Dr. Stedman'ın dikkatini tekrar hastasına yöneltmesine neden oldu.

Mary'nin çektiği acıyla buruşan yüzü yavaş yavaş düzeldi. Sancının sona erdiği anlaşılıyordu. Dr. Stedman hemşireye, Mary'nin bacaklarını örten örtüyü kaldırmasını işaret edip, «Pekâlâ, bakalım neler oluyor,» dedikten sonra eğilip Mary'nin bacaklarını açtı.

Victor, «Acaba ultrason yapsak mı?» diye önerdi. «Pek fazla ilerlediğimizi sanmıyorum.»

Dr. Stedman doğruldu. «Dr. Frank! Eğer sizce sakıncası yoksa...» deyip cümlesini yarıda kesti, sesinin tonundan ne kadar sinirlendiğinin belli olmasını diledi.

Victor Frank, Dr. Stedman'ın yüzüne bakınca, Stedman birdenbire onun korkudan bayılmak üzere olduğunu fark etti. Frank'ın yüzü porselen gibi bembeyazdı. Alnını ve saçlarının diplerini boncuk boncuk ter kaplamıştı. Belki de bir doktor için bile anne adayı kullanmak büyük azaptı.

Mary, «Ah!» diye bağırdı. Birdenbire anne adayının bacaklarının arasından akan sıvı yatağı ıslatınca, Dr. Stedman dikkatini tekrar hastasına çevirdi. Bir an Fraik'i unuttu.

«Zarın kopan parçaları. Sana daha önce açıkladığını gibi çok normal. Bakalım bebek ne âlemde,» dedi.

Mary gözlerini kapattı. Doktorun parmaklarının tekrar içine girdiğini hissetti. İçinden akan sıvıyla ıslanan

çarşafların üstünde yatmaktan çok utandı, kendini çok zayıf hissetti. Kendi kendine bu işi sadece para kazanmak için değil, aynı zamanda bir daha asla çocuk sahibi olmayacak bir çifte mutluluk verebildiği için yaptığını yineledi. Marsha fazlasıyla ikna yeteneğine sahip tatlı bir kadındı. Ama Mary şimdi doğru bir iş yapıp yapmadığından kuşkuluydu. Sonra birdenbire yeni gelen sancı aklındaki bütün düşünceleri silip süpürdü.

Dr. Stedman heyecanla, «İyi, iyi,» diye bağırdı. «Çok iyi, Mary. Gerçekten çok iyi.» Elindeki lastik eldivenleri çıkarıp fırlattı. «Bebeğin başı göründü. Rahim boynu da tamamen açıldı. Aferin kızım!» Sonra hemşireye döndü. «Haydi bakalım onu doğumhaneye taşıyalım.»

Mary, «Şimdi ağrı dindirici alabilir miyim?» diye sordu.

Dr. Stedman, «Doğumhaneye gider gitmez,» diye neşyle yanıt verdi. Rahatlamıştı. Sonra kolunun üstünde bir el hissetti.

Victor birdenbire Dr. Stedman'ı bir kenara çekştirip, «Bebeğin başının çok büyük olmadığından emin misiniz?» diye sordu.

Dr. Stedman kolunu tutan elin titrediğini hissetti. Uzanıp kolunu kavrayan parmakları itekledi. «Bebeğin başı gözüktü dedim. Yani bebeğin kafası rahim ağzından çıktı demektir. Bunun ne anlama geldiğini anımsadığınızdan eminim!»

Victor, «Başın gözüktüğünden emin misiniz?» diye sordu.

Dr. Stedman'ın tüm benliğini bir öfke dalgası sardı. Artık sabrı tükenmek üzereydi, ama Frank'ın endişeyle titrediğini gördü. Öfkesine gem vurup, «Baş gözüktü. Eminim,» diye yanıt verdikten sonra ekledi. «Eğer sinirleriniz bozuksa, bekleme odasına geçmenizi tavsiye ederim.»

Frank sözcükleri teker teker vurgulayarak, «Hayır gidemem!» dedi. «Doğumu sonuna dek izlemeliyim.»

Dr. Stedman dikkatte Dr. Frank'ı süzdü. İlk gördüğü andan beri bu adama karşı garip duygular besliyordu. Bir süre, Frank'ın huzursuzluğunun tüp bebek ve yabancı ane adayından kaynakladığını sanmıştı, ama şimdi bu işin altında başka bir şey var, diye düşünüyordu. Ayrıca Dr. Frank diğer baba adaylarının duyduğu endişeyi çekmiyordu. Başka bir anne kullanılsa bile baba adayı için, «Bu doğumu sonuna kadar izlemeliyim,» demek çok garipti. Doğumdan mutlu bir olay gibi değil de, insanları ilgilendiren bir görev gibi söz ediyordu.

Holde Mary'nin tekerlekli yatağının yanında yürüyen Marsha ise kocasının garip tutumunun farkında değildi. Bütün dikkatini doğum olayına vermişti. Tüm kalbiyle şu anda doğum yatağında yatanın kendisi olmasını diliyordu. Beş yıl önce oğlu David'i doğururken korkunç bir kama geçirmiş, doktor da acil bir ameliyatı yaparak rahmi almak zorunda kalmıştı. Oysa şimdi Mary'nin çektiği doğum sancılarına seve seve katlanmaya razıydı. Kan koca ikinci bir çocuk sahibi olmayı ümitsizce istiyorlardı. Marsha doğum yapamayacağına göre, ellerindeki bütün seçenekleri uzun uzun tarttılar. Uzun süren değerlendirmelerden sonra çocuklarını başka bir annenin doğurmasına karar verdiler. Marsha kocasıyla birlikte böyle bir karar verdiklerine çok seviniyordu. Yasalara göre bebek doğmadan önce kendilerine aitti. Ama uzun süredir özlemine çektiği bu bebeği kendi karnında taşımak için neler feda etmezdi ki! Bir an Mary'nin doğurduğu bebekten ayrılmaya nasıl razı olacağını düşündü. Michigan eyaletinin çocuk doğmadan önce başkası tarafından evlat edilme yasasını çok seviyordu.

Hemşirelerin Mary'i doğum masasına yatırmalarını izlerken eğilip onun kulağına usulca, «Çok iyi gidiyor. Neredeyse sona erecek,» diye fısıldadı.

Anestezi uzmanı Dr. Whitehead hemşirelere, «Onu yan yatırın,» dedi. Sonra Mary'nin kolundan tutup, «Şim-

di, sana daha önce sözünü ettiğim, belden aşağısını uyuşturacak bir ilaç enjekte edeceğim,» diye açıkladı.

Doğum masasının diğer yanma geçen Victor, «Uyuşturucu vermenizi istemiyorum,» dedi. «Özellikle beiden aşağı bölgelere anestezi madde zerk edilmesini istemiyorum.»

Dr. Stedman öfkeyle, «Dr. Frank! İki seçeneğiniz var. Ya işimize karışmayın ya da doğumhaneden çıkın. Şimdi ikisinden birini seçin,» dedi. Artık sabrı taşmıştı. O güne dek Frank'ın çeşitli isteklerine karşı koymamıştı. Doğum öncesinde amnios sıvısının bulunduğu keseden, placentayla fetus arasındaki koryon uzantılarından parçalar alarak tahü! edilmesi dahil, yapılabilecek her türlü testin uygulanmasını istemişti. Gebeliğin ilk üç haftası süresince Mary'nin yarı sentetik antibiyotikler almasını bile kesinlikle yasaklamıştı. Dr. Stedman profesyonel olarak bu gibi önlemlerin alınmasına hiç gerek olmadığını düşündüğü halde, Dr. Frank'ın istediklerine çaresiz boyun eğmişti. Mary de Franklarla yaptığı anlaşmada bu gibi önlemlere karşı çıkmadığı için Dr. Stedman onların tüm isteklerini yerine getirmişti. Ama bütün bunlar gebelik süresince olmuştu. Doğum yaptırmak ise bütününü ayrı bir olaydı. Dr. Stedman şimdiye dek tüm hastalarına uyguladığı yöntemini aşırı sinirli meslekdaşı uğruna bozmak niyetinde değildi. Dr. Frank'ın nasıl bir tıp eğitimi gördüğünü pek merak etti. Standart ameliyat işlemlerini kontrol edebilirdi. Ama karşısında durmuş, Stedman'ın verdiği emirlerin hepsini ayrı ayrı sorgu sual edip her attığı adımı derinden derine inceliyordu.

Doğumhanedeki hava birkaç saniye gerginleşti. Victor ve Dr. Stedman öfkeyle birbirlerine baktılar. Victor yumruklarını sıktı. Dr. Stedman kısa bir an, onun kendisine yumruk atacağını düşündü. Ama bu an çok çabuk geçti. Victor yavaşça doğum masasının yanında uzaklaşıp köşede sinir içinde beklemeye başladı.

Victor'un kalbi yerinden fırlayacakmış gibi çarpıyordu. Gövdesinde de korkunç huzursuzluk veren kıpırtılar hissediyordu. Kendi kendine, Tanrım bebek normal doğsun, diye dua etti. Karısına bakınca gözleri yaşlarla doldu. İkinci bir çocuca sahip olmayı çılgınca arzulamıştı. Victor tekrar titrediğini hissetti. İçin için kendini azarladı. Keşke bunu hiç yapmasaydım. Ama lütfen Tanrım... bebek inşallah normal doğar, diye aklından geçirdi. Başını kaldırıp saate baktı. Yelkovan ağır ağır hareket ediyordu. Bu gerginliğe daha ne kadar dayanabileceğini merak etti.

Dr. Whitehead becerikli elleriyle anesteziği yerine yerleştirdi. Sancılar dinmeye başladığı zaman Marsha, Mary'nin elini tutup ona cesaret verircesine gülümsedi. Bir süre sonra Mary'i uyandırıp artık ıkınma zamanı geldiğini söylediler. Doğumun ikinci evresi çok çabuk ve kolay geçti. Sabah saat 6:04'de küçük Victor Frank sağsalım dünyaya gözlerini açtı.

Doğum sırasında Victor, Dr. Stedman'ın arkasında durmuş, heyecandan soluğunu tutup elinden geldiğince gözünden hiçbir şeyi kaçırmamaya çalışıyordu. Bebek gözükmünce Dr. Stedman göbek bağına keserken, Victor bebeği hızla inceledi. Stedman bebeği yanında bekleyen çocuk uzmanı asistana verince, Victor hemen onun peşine takılıp belirli ısı derecesinde tutulan bebek bakım odasına gitti. Asistan sesi çıkmayan bebeği yatağa yatırıp özenle muayene etmeye başladı. Victor derin bir rahatlama duydu. Bebek normal gözüküyordu.

Asistan doktor küçük Victor'un en yüksek orandaki tanımlamalara sahip olduğunu belirtti. «Tüm tanımlamalar on,» diye seslendi.

Doğumdan sonra anneye gerekli müdahalelerle meşgul olan Dr. Stedman, «Harika,» diye yanıt verdi.

«Ama ağlamıyor,» dedi Victor. Kuşku sevincine gölge düşürmüştü.

Asistan doktor küçük Victor'un tabanlarına hafifçe

tokat atıp sırtını ovuşturdu. Bebek hâlâ sessizce yatıyordu. «Ama soluk alış normal.»

Asistan doktor şırıngayı eline alıp küçük Victor'un burnundan hava çekmeye çabaladı. Ama yeni doğmuş bebek elini kaldırdı, doktorun elindeki şırıngayı öfkeyle çekip aldı ve bebek beşiğinin öbür tarafına fırlattı. Asistan doktorun şaşkınlıktan ağzı bir karış açık kaldı. Sonra hafifçe gülererek, «Evet, şimdi anlaşıldı, ağlamak istemiyor,» dedi.

Victor bebeği işaret etti. «Ben de muayene edebilir miyim?» diye sordu.

«Üşütmemek koşuluyla, evet.»

Victor heyecanla beşiğin yanına yaklaşp küçük Victor'u kucağına aldı. İki eliyle bebeği gövdesinden tutup kendinden uzaklaştırarak baktı. Göz kamaştıran parlak sarı saçlı, çok güzel bir bebektir. Pembe beyaz tombul yanaklı, nur topu gibi bir oğlandı. En belirgin özelliği parlak mavi gözleriydi. Victor masmavi gözlerin derinliklerine bakınca, bebeğin de kendisini incelediğini fark edip şaşırdı.

Victor'un omuzunun üstünden bakan Marsha, «Çok güzel, değil mi?» dedi.

Victor, «Harika,» diye onayladı. «Ama sarı saçları ki-me çekmiş? Bizimkiler kumral.»

Bebeğin pembe beyaz yanağını okşayan Marsha, «Benim saçlarım beş yaşına kadar sarıydı,» diye yanıt verdi.

Victor sevgiyle bebeğine bakan karısını inceledi. Marsha'nın koyu kumral saçları yer yer kırlaşmıştı. Gözleri ise açık griydi. Yüz hatları düzgündü ve bebeğin yuvarlak yüzüne hiç benzemiyordu.

Marsha, «Şunun gözlerine bak,» dedi.

Victor ilgisini tekrar bebeğe yöneltti. «Olağanüstü değil mi? Az önce benim gözlerimin içine baktığına yemin ederim.»

Marsha, «Tıpkı mücevher gibi,» dedi.

Victor bebeği Marsha'nın yüzüne çevirdi. Bunu yaparken bebeğin gözlerini gözlerinden çekmediğini fark etti! Turkuvaz mavisi gözlerin derinliklerinde parlak, buz gibi bir soğukluk yatıyordu. Victor içinin korku ve dehşetle titrediğini hissetti.

Victor, Oldsmobile Cutlass marka arabasını tahta çiftlik evlerinin araba yolunda sürerken Franklar yeni bir zafer kazanmanın zevkini yaşıyorlardı. Tüp bebek aşılmasında çektikleri heyecan ve korkular artık son bulmuştu. Uygun bir anne adayı aramak için Detroit'e yapılan sıkıcı yolculuklarında semerisini görmüşlerdi. Sonunda istedikleri bebeğe sahip olmuşlardı. Marsha kucağındaki bebeği bağrına basmış. Tanrının kendisine ihsan ettiği ödüle teşekkür ediyordu.

Araba son virajı alırken Marsha dışarıya baktı. Kucağındaki bebeği havaya kaldırarak battaniyesinin önünü açıp bebeğe evini gösterdi. Sanki anlıyormuş gibi küçük Victor arabanın penceresinden görünen mütevazı eve baktı. Gözlerini kırıştırdı, sonra dönüp Victor'a gülümsedi.

Victor şakayla, «Hoşuna gitti, değil mi aslanım?» dedi. «Daha üç günlük ama yemin ederim ki eğer elinden gelse benimle konuşacak.»

Kısaca VJ adını verdikleri bebeği tekrar kucağına yatıran Marsha, «Onun sana ne demesini isterdin?» diye sordu. Babasıyla ismi karışmasın diye bebeğe kısaca VJ adını takmışlardı.

Arabayı evin önünde durduran Victor, «Bilmiyorum,» diye yanıt verdi. «Belki büyüyüp babası gibi doktor olmak istediğini söyleyecektir.»

Marsha arabanın kapısını açarken, «Of, Tanrı aşkına,» dedi.

Victor yerinden fırlayıp karısına yardım etti.

Kristal gibi parlak, güneşli bir ekim günüydü. Evin arkasındaki ağaçlar sonbahar renklerine bürünmüşlerdi; akağaçlar kızarmış, meşeler turuncuya dönüşmüştü. Sarı çiçekli sarmaşıklar onların güzelliğini tamamlıyordu. Ön kapıya doğru yürürlerken kapı açıldı, kendileriyle birlikte evde yaşayan dadı Janice Fay basamakları koşarak indi.

Marsha'nın önünde durup soluk soluğa, «Ona bir bakayım,» diye yalvardı. Bebeğin yüzünü görünce elini ağzına götürüp hayranlıkla baktı.

Victor, «Ne dersin?» diye sordu.

Janice, «Melek gibi!» dedi. «Harika bir bebek, böyle-sine güzel mavi göz görmedim.» Kollarını uzattı. «Biraz onu kucağıma verin.» Sevgiyle bebeği Marsha'nın kollarının arasından alıp kucakladı, hafifçe öne arkaya salladı. «Sarı saçlı olacağını hiç ummuyordum,» dedi.

Marsha, «Biz de,» diye yanıt verdi. «Onun bizi şaşırttığı gibi biz de seni şaşırtmak istedik. Ama benim soyuma çekmiş.»

Victor, «Hiç kuşkusuz,» diye karısına takıldı. «Cengiz Han sülâlesinde çok sarışın vardı.»

Marsha, «David nerede?» diye sordu.

Bakışlarını VJ'nin yüzünden ayırmayan Janice, «İçerde, evde,» dedi.

Marsha, «David!» diye seslendi.

Kapının önünde, elinde eski oyuncak bir ayı tutan ufak bir çocuk belirdi. İnce yapılı, koyu kumral kıvrıcık saçlı, beş yaşlarında bir oğlan çocuğuydu.

«Buraya gel ve yeni kardeşini gör.»

David zoraki.adımlarla, kucaklarındaki bebeğe sevgi sözcükleriyle iltifatlar yağdıran gruba yaklaştı.

Janice eğilip yeni doğmuş bebeği kardeşine gösterdi. David bebeğe bakıp burnunu kıvrıdı. «Pis kokuyor.»

Victor kıkırdarak güldü. Ama Marsha eğilip onu öptü, ağabeyi kadar büyüyünce VJ'nin de David gibi güzel kokacağını söyledi.

Marsha, VJ'yi dadının kucağından alıp eve doğru yürüdü. Janice içini çekti. Çok güzel, mutlu bir gündü. Yeni doğan bebekleri çok severdi. David'in elini tuttuğunu hissetti. Başını eğip küçük oğlana baktı. David başını kaldırmış, Janice'e bakıyordu.

«Keşke o bebek hiç bu eve gelmeseydi.»

Sevgiyle David'i kendine doğru çeken Janice, «Hişşt, kimse duymasın,» dedi. «Böyle davranmak hiç iyi değil. O daha minicik bir bebek, sense kocaman bir çocuksun.»

Elele tutuşup evden içeriye girdiklerinde, Marsha'yla Victor da üst kata çıkan merdivenlerin tam karşısındaki yeni boyanıp dekore edilmiş bebek odasından içeriye giriyorlardı. Janice, David'in elinden tutup mutfığa götürdü, akşam yemeği hazırlıklarına başladı. David mutfak iskemlelerinden birine oturdu, elindeki oyuncak ayısını da karşısındaki iskemleye yerleştirdi. Janice evyenin başına gitti.

«Ben mi, yoksa yeni gelen bebeği mi daha çok seviyorsun?»

Janice musluğun altında yıkadığı sebzeleri elinden bırakıp telaşla David'in yanına giderek onu kucağına aldı. Alnını küçük oğlanın alnına dayayıp, «Ben seni bu dünyadaki herkesten daha çok seviyorum,» dedi. Sonra onu kuvvetle göğsüne bastırdı. David de dadısına sarıldı.

Her ikisi de birkaç yıllık ömürleri kaldığını bilmiyorlardı. .

1

22 Mart, 1989
Pazar, Akşamüstü

Geniş beyaz köşkle tahıl ambarı arasında çakıl taşı* döşeli bir alan vardı. Ortasından geçen araba yolunun iki yanındaki yaprakları dökülmüş akağaçların dalları, yere dantele benzer uzun gölgeler düşürüyordu. Akşamın karanlığı çöktükçe artan rüzgâr, yerdeki hareketsiz gölgelerin şekillerini değiştirip onları dev birer örümcek ağma benzetiyordu. İlkbahar olduğu halde, Massachussets eyaletindeki North Andoyer'de kış hâlâ tüm hızıyla hüküm sürmekteydi.

Geniş kır evinin mutfağındaki evyenin başında duran Marsha akşamın alacakaranlığına bürünen bahçeye bakıyordu. Araba yolunda gözüne bir kıpırtı çarpınca dönüp baktı, eve doğru bisikletinin pedallarını hızla çeviren VJ'yi gördü.

Bir an boşazında nefesinin kesildiğini hissetti. David'in beş yıl önceki ölümünden beri artık bir aile sahibi olduğuna güvenemiyordu. Doktorun küçük oğluna kanser teşhisi koyup bundan dolayı sarılık olduğunu söylediği o uğursuz günü asla unutamıyordu. David'in hastalıktan solup sararan yüzünün hayalini hiçbir zaman kalbinden silemeyecekti. Ölmeden birkaç dakika önce kendisine sarı-

lan oğlunun minicik vücudunun sıcaklığını hâlâ hissediyordu. David'in kendisine bir şeyler söylemek istediğinden emindi. Minicik çocuğun yaşam mücadelesi verirken yalnızca kesik kesik, güçlkle soluk alışını anımsıyordu.

David öldüğü günden beri her şey değişmiş, bir yıl sonra durum daha da kötü olmuştu. Marsha'nın VJ'nin üstüne aşırı düşmesine neden, hem David'in ölümü, hem de oğlunun ölümünden bir yıl sonra Janice'in feci ölümüne yol açan hastalıktı. Her ikisi de çok ender görülen bir tür karaciğer kanserine yakalanmışlardı. Doktorlar birbirine benzer iki kanser türünün asla bulaşıcı olmadığına dair kesin teminat verdikleri halde, Marsha içindeki korkuyu bir türlü silip atamıyordu. İki kez çarpan yıldırım belki üçüncü kez de çarpabilirdi.

Janice'in korkunç ıstıraplı ölümünü aklından asla silemiyordu. Kadının çektiği acıları daha dün gibi anımsıyordu.

O sıra mevsim sonbahardı. VJ'nin doğum gününden hemen sonraydı. Ağaçlar yapraklarını dökmeye başlamışlardı. Kışın soğukluğu havada hissediliyordu. Henüz hastalığı meydana çıkmamıştı, ama Janice bir süredir garip davranıyordu. Yalnızca kutuları açılmamış yiyeceklerden kendi eliyle hazırladığı yemekleri yiyordu. Kendini birdenbire dine vermişti. Sanki yeniden doğacakmış gibi, dört elle fanatik bir şekilde Hristiyanlığa sarılmıştı. Yıllardır yanlarında çalışıyordu. Eğer onun ailenin bir ferdi gibi görmeseler, Marsha ve Victor Janice'nin tutumuna dayanamazdı.

David'in hastalığının en son kritik aylarında Janice'in yanlarında olması Tanrının büyük bir lûtfuydu. David'in ölümünden hemen sonra, Janice her gittiği yere İncil'ini taşımaya başlamıştı. Sanki onu görünmeyen tehlikelerden koruyacakmış gibi Kutsal Kitabı göğsüne bastırıp dolaşıyordu. Onu yalnızca bir iş yaparken, isteksizce elinden bırakıyordu. Üstüne üstlük, içine kapanık, asık yüzlü bir

kadın olmuştı. Gecejeri odasına çekilince kapısını sıkı sıkı kilitliyordu.

En kötüsü de VJ'ye karşı takındığı tavidır. Birdenbire çocukla ilgili hiçbir iş yapmamaya başlamıştı. O zamanlar VJ altı yaşındaydı. Olağanüstü bağımsız bir çccuk olduğu halde, bazı durumlarda Janice'in yardımına ihtiyaç duyuyordu. Ama Janice yardım etmeyi reddediyordu. Marsha cnunla birkaç kez bu konuyu konuşmuşsa da hiçbir sonuç alamamıştı. Janice oğlandan ısrarla kaçmaya devam ediyordu. Konuyu biraz kurcaladıkları zaman, içlerinde bir şeytan beslediklerinden ve birtakım saçmasapcn dini hurafelerden söz ediyordu.

Marsha aklını kaçırmak üzereyken Janice hastalandı. Kadının gözlerinin ne kadar sarardığını ilk kez Victor fark etti, Marsha'nın dikkatini çekti. Marsha dehşet içinde, Janice'in de gözlerine, David'in sarılık olduğu günlerdeki gibi sarı bir gölge düştüğünü gördü. Hastalığı başında önlemek amacıyla Victor, Janice'i alıp Boston'a koştu. Gözlerinin sararmış olmasına rağmen, tanımlayıcı bulgular büyük şok yarattı. Janice de David'i yok eden ölümcül karaciğer kanserine yakalanmıştı.

Aynı evde yaşayan iki insanın bir yıl içinde birbirine benzeyen ve çok nadir raslanan kanser türüne yakalanmaları, salgın hastalık araştırmalarına yol açtı. Fakat bütün sonuçlar olumsuz çıktı. Her iki kişinin de yakalandığı hastalığın çevre koşullarıyla uzaktan yakından ilgisi yoktu. Bilgisayarlar her iki vakanın da yalnızca çok ender karşılaşılan bir rastlantı olduğunu saptadılar.

Hiç olmazsa, karaciğer kanserine tutulmasıyla Janice'in garip davranışlarının nedenlerinin anlaşılmış oldu. Doktorlar onun beyin metastazından acı çektiğini düşündüler. Hastalığı anlaşıldıktan sonra, acımasızca ve hızla ilerlemeye başladı. Gördüğü tedavilere rağmen hızla kilo kaybetti, iki hafta içinde bir deri bir kemik kaldı. Fa-

kat hastaneye, ölüme gitmeden önceki en son gün en acıklısıydı.

Victor işinden dönmüş, banyoda yıkanıyordu. Marsha mutfakta akşam yemeğini hazırlıyordu. Tam o sırada evin içinde insanın kanını donduran tiz bir çığlık duyuldu.

Victor deli gibi banyodan fırladı. «Tanrı aşkına, ne oluyor?» diye seslendi.

Sapsarı kesilen Marsha, «Çığlık Janice'in odasından geldi,» diye yanıt verdi.

Marsha'ya Victor beklenen saatin yaklaştığını anlayıp birbirlerine baktılar. Sonra ikisi birlikte Janice'in oturduğu garaj üstündeki küçük dairenin merdivenlerini koşarak çıktılar.

Onlar daha odaya varmadan önce, ikinci canhıraş çığlık sessizliği bozdu. Sanki çığlığın şiddetinden camlar titreşti.

Odanın kapısına önce Victor, peşinden de Marsha yetişti.

Janice Kutsal Kitabı bağrına basmış, yatağın ortasında oturuyordu. İçler acısı bir haldeydi. Başında bir avuç ot gibi kalan saçları havaya dikilmiş, ona şeytani bir görünüm veriyordu. Avurtları çökmüştü. Sapsarı teni kemiklerin üstüne adetâ gerilmişti. Birer sarı neon ampule benzeyen gözlerini ileriye dikmiş, bakıyordu.

Bir an, Marsha Janice'i büyülenmiş vahşi bir yaratığa benzetti. Sonra onun bakışlarını izledi. Janice'in evinin arka kapısında VJ duruyordu. Çocuk gözünü bile kırpmadan Janice'in deli gibi bakışlarına aynı şekilde karşılık veriyordu.

Marsha hemen durumu kavradı: Zavallı VJ hiçbir şeyden habersiz, Janice'in arka merdivenlerinden çıkıp, kadını korkutmuştu. Janice de hastalığının verdiği psikoz nedeniyle o tüyler ürpertici çığlığı artmıştı.

Janice birbirine kilitlenmiş dişlerinin arasından, «İşte

o şeytan!» diye hırladı. «O katil! Onu benden uzaklaştı-
rın!»

VJ'ye doğru koşan Marsha kocasına, «Sen Janice'i sakinleştirmeye çalış,» diye seslendi. Altı yaşındaki çocu-
ğu hemen kucaklayıp merdivenlerden koşarak indi. Otur-
ma odasına girip ayağıyla bir tekme vurarak arkasından
kapıyı kapatth VJ'nin başını göğsüne bastırırken, böyle
aklını kaçırmış bir kadını evde tutmakla büyük bir .hata
yaptığını düşündü.

Sonunda Marsha, VJ'nin göğsüne yaslandığı başını
serbest bıraktı. VJ onu itekleyip kristal gibi berrak göz-
leriyle Marsha'nın yüzüne baktı.

Marsha ona, «Janice ne dediğini bilmiyordu,» dedi.
Bu korkunç ânın çocuk üstünde kalıcı bir etki bırakmama-
sına dua etti.

VJ şaşkınlık verici bir olgunlukla, «Biliyorum,» dedi.
«Çok hasta. Ne söylediğini bilmiyor.»

O günden beri, Marsha yaşantısının tadını eskisi gibi
rahatça çıkaramıyordu. Eğer hayatın zevkini çıkarmaya
kalkışacak olursa. Tanrının yine kendisini cezalandıraca-
ğından korkuyordu. Ve eğer VJ'nin de başına bir felaket
gelecek olursa bu acıya katlanamayacağını biliyordu.

Marsha çocuk psikiyatrisi ihtisası yapmıştı. Oğlunun
belirli bir yolda gelişeceğini biliyordu. Ondan fazla bir şey
beklememesi gerektiğinin farkındaydı, ama sık sık VJ'nin
daha açık ve sevecen bir çocuk olmasını diliyordu. Garipti
ama bebekliğinden beri oğlan olağanüstü bağımsızdı. Za-
man zaman annesinin kendisine sarılmasına izin veriyor-
du, ama Marsha bazen çocuğun kucağına çıkıp David gibi
kendisine sokulmasının özlemini çekiyordu.

Şimdi VJ'nin bisikletten inişini seyrederken, çocuğun
gerçekten görüldüğü kadar kendi içine dönük olup olma-
dığını merak etti. Onun ilgisini çekmek için el salladı, ama
VJ farketmedi. Bisikletinin arkasına astığı heybeleri çözüp
yere attı. Sonra ambarın kapısını açıp içeriye girdi, gözden

kayboldu. Bisikletini her gece ambara park ederdi. Tekrar dışarı çıktı, yerdeki heybeleri alıp eve doğru yürüdü. Marsha tekrar el salladı. Çocuk annesinin bulunduğu yere doğru yürüdüğü halde başını kaldırıp bakmadı. Bahçeyi kasıp kavuran acı rüzgârdan korunmak için çenesini göğsüne gömmüştü.

Marsha camı tıklatmak üzereyken birdenbire vazgeçip elini aşağıya indirdi. Son zamanlarda içindeki korkunç sezgilere karşı koyamıyordu. VJ'de anlayamadığı bir gariplik vardı. Onu kendisi doğurmuş olsa bundan daha fazla sevmeyeceğini Tanrı biliyordu, ama bazen çocuğunun anormal şekilde soğuk ve duygusuz olduğunu düşünmekten kendini alamıyordu. Genetik yönden çocuk öz oğluydu, ama kendi çocukluğundaki sıcaklık ve sevecenlikten uzaktı. Her gece yatmadan önce, onu bir tüpte oluşturdukları için duygularının donduğunu düşünmekten kendini kurtarıyordu. Bunun çok komik bir - fikir olduğunu bildiği halde bir türlü aklından atamıyordu.

Aklındaki saçma sapan fikirleri bir kenara attı, mutfağın yanındaki oturma odasında, şöminenin alevleri karşısında dinlenen Victor'a, «VJ geldi,» diye seslendi. Victor ağzının içinden bir şeyler homurdandı, ama başını kaldırıp bakmadı.

Arka kapının gürültüyle kapanması VJ'nin evden içeriye girdiğini belirtti. Marsha onun kapı aralığında palto-sunu ve çizmelerini çıkardığını duydu. Çocuk bir iki dakika sonra mutfağın kapısında belirdi. Yakışıklı, güzel bir çocuktü. On yaşında olmasına rağmen boyu bir hayli uzamış, vücudu da gelişmişti. Altın sarısı saçları Marsha'nınkiler gibi koyulaşmamıştı. Yüzünün melek gibi ifadesi de değişmemişti. En belirgin yanı buz gibi mavi gözler de tıpkı doğduğu günkü gibi soğuk soğuk bakıyordu. Yüzü her ne kadar meleğe benziyorsa da, derin bakışları yaşımdan daha zeki ve olgun olduğunu gösteriyordu.

Marsha onu yapmacık bir öfkeyle azarladı. «Pekâlâ*

delikanlı, hava karardıktan sonra bisikletle sokaklarda dolaşılmayacağım biliyorsun.»

VJ berrak soprano sesiyle savunmaya geçti. «Ama henüz hava kararmadı ki!» Sonra annesinin şaka yaptığını fark etti. «Richie'deydim,» diye ekledi. Elindeki heybeleri bir kenara bırakıp evyenin yanına geldi.

Oğlunun arkadaşından geldiğini duymak Marsha'nın pek hoşuna gitti. «Çok iyi,» diye yanıt verdi. «Ama neden telefon edip haber vermedin? O zaman istediğin kadar kalabilirdin. Seni arkadaşının evinden almaya üşenmezdim.»

Marsha'nın az önce soyup yıkadığı havuçlardan birini alan VJ, «Zaten eve gelmek istiyordum,» dedi ve havucu gürültüyle ısırdı.

Marsha kollarını VJ'ye dolayıp hafifçe sıktı. Oğlunun genç vücudundan taşan gücün farkındaydı. «Bu hafta okul tatil olduğuna göre Richie ile kalıp birlikte hoşça vakit geçirmek isteyeceğini düşünmüştüm.»

«Hayır,» diye yanıt veren VJ annesinin kolları arasından usulca sıyrıldı.

Burnunun ucunda okuma gözlükleri, elinde bilim dergisi tutan Victor, oturma odasının kapısında belirdi. Şakayla, «Yine anneni üzüyor musun?» diye sordu.

Marsha, Victor'un sorusuna aldırmadan, «Peki, bu hafta neler yapmaya karar verdin? Richie ile plan yaptınız mı?» diye sordu.

«Hayır. Bu haftayı babamla birlikte laboratuvarda geçirmeyi düşünüyorum. Tabii eğer mahzuru yoksa, baba?» VJ bakışlarını babasından yana çevirdi.

Victor omuzlarını silkti. «Benim için sakıncası yok.»

Marsha, «Tanrı aşkına, neden laboratuvara gitmek istiyorsun?» diye sordu. Fakat bu soruyu boşu boşuna sorduğunu, yanıt alamayacağını biliyordu. VJ bebekliğinden beri babasıyla laboratuvara gidiyordu. Önceleri Chimera A.Ş.'deki harika çocuk bakımı sağlayan kreşin avantajdan

yararlanmak için gitmişti, daha sonraları ise laboratuvar-
da oynamaya gidiyordu. Bu bir alışkanlık haline dönüşmü-
tü. Hele Janice Fay'in ölümünden sonra, zorunlu hale gel-
miş gibiydi.

«Okuldan bazı arkadaşlarını çağırıp, Richie, sen ve
bütün grup neden daha heyecanlı ve eğlenceli bir şeyler
yapmıyorsunuz?»

Victor, VJ'in imdadına koştı. «Oğlanı rahat bırak.
Eğer VJ benimle gelmek istiyorsa, bana göre hava hoş.»

Marsha ne zaman dışlandığını anlayacak kadar akıl-
lıydı. «Pekâlâ, pekâlâ, akşam yemeği saat sekizde,» di-
yerek VJ'in poposuna şakadan bir tokat attı.

VJ telefonun yanındaki iskemlenin üstüne bıraktığı:
heybelerini alıp yukarı kata çıkan merdivenlere doğru yü-
rüdü. Basamakları çıkarken eski tahta merdivenler onun.
ağırlığından gıcırdadı. VJ dosdoğru ikinci kattaki kütüpha-
ne odasına girdi. Duvarları maun kütüphane raflarıyla kaplı
sevimli bir odaydı. Babasının bilgisayarının başına geçip ma-
kineyi çalıştırdı. Bir süre sessizce aşağıda, mutfakta an-
nesiyle babasının konuşmalarını dikkatle dinledikten son-
ra STATUS isimli dosyayı çağırdı. Ekranda titreşimler oi-
du, sonra veriler belirdi. VJ heybelerin ağızlarını açtı, için-
dekilere baktıktan sonra hızlı bir hesap yapıp bir seri ra-
kamı bilgisayara kaydetti. Bu iş yalnızca birkaç dakikasını
aldı.

İstediği bilgileri kaydettikten sonra STATUS dos-
yasını kapattı, heybelerin ağızlarını bağladı, bilgisayarda
Pac-Man oyununu çağırdı. Sarı top karmaşık yollardan
avına doğru ilerlerken yüzünde acımasız bir gülümseme-
belirdi.

Marshtı ıslak ellerini silkeledi, sonra buzdolabının ka-
psına asılı havluya sildi. VJ için duyduğu endişeyi bir tür-
lü aklından atamıyordu. Güç bir çocuktı, ama okuldaki öğ-

retmenleri kesinlikle ondan şikâyet etmiyorlardı. Yine de, soruna parmak basamadığı halde, gün geçtikçe Marsha'nın içindeki endişe büyüyordu. Çocukta bir terslik olduğunu anlıyordu. Artık bu kuşkularını açıklamanın zamanı aelmişti. Bir süredir bacaklarının arasında sürünerek dolaşan siyah tüylü Rus kedisi Kissa'yı kucağına alıp, Victor'un her gün işten döndükten sonra âdet edindiği gibi kareli kumaş döşeli divana serilip bilim dergisi okuduğu oturma odasına doğru yürüdü.

Marsha, «Seninle bir dakika konuşabilir miyim?» diye sordu.

Victor dergisini ihtiyatla indirdi, okuma gözlüklerinin üstünden Marsha'ya baktı. Kırk üç yaşında, orta boylu, dal gibi zayıf, uzun siyah saçları bütün bilimadamları gibi dağınık, ince yüzlü bir erkekti. Üniversitedeyken iyi bir skuaş oyuncusuydu. Şimdi de Chimera A.Ş.'de, haftada üç gün kendi sayesinde yapılan skuaş kortunda oynamaya devam ediyordu.

Divanın yanındaki koltuğa oturup kucağındaki Kissa'yı okşamaya devam eden Marsha, «VJ için endişeleniyorum,» dedi.

Her nasılsa boş bulunan Victor şaşırıldı. «Ya? Bir şey mi var?» dedi.

Marsha, «Aslında bir şey yok,» diye açıkladı. «Bir dizi şeyler var. Yani çok az arkadaşı olması beni rahatsız ediyor. Birkaç dakika önce Richie ile birlikte olduğunu söylediği zaman, sanki büyük bir başarıya ulaştım gibi sevindim. Şimdi ise ilkbahar tatilini arkadaşlarıyla birlikte geçirmek istemediğini söylüyor. VJ yaşındaki çocukların arkadaşına ihtiyaçları vardır. Normal gelişme sürecindekiler için bu büyük önem taşır.»

Victor, Marsha'ya her zamanki bakışlarından biriyle baktı. Marsha kocasının bu tip psikolojik tartışmalardan nefret ettiğini biliyordu. Hattâ psikiyatri Mursha'nın alanı olduğu halde nefret ediyordu. Victor'un psikoloji konusu-

ma sabrı yoktu. Ayrıca VJ'nin gelişmesi hakkında ortaya atılan sorunlar Victor'un kendi endişelerini körüklüyor, bunların konuşulmasından hoşlanmıyordu. İcini çekti ama yanıt vermedi.

Victor'un yanıt vermeyeceği belli olunca Marsha ısrarla, «Sen endişelenmiyor musun?» diye sordu.

Sonra sanki ağır bir yükmüş gibi kucağındaki kediye okşadı.

Victor başını salladı. «Hayır, sanırım VJ tanıdığım en kolay uyum sağlayan çocuklardan biri. Akşam yemeğine ne var?»

Marsha tiz bir sesle, «Victor!» dedi. «Bu önemli bir konu.»

Victor kucağındaki dergisini kapatıp, «Pekâlâ, pekâlâ,» diye yanıt verdi.

Marsha konuşmaya devam etti, «Yani büyüklerle çok iyi geçinip uyum sağlıyor, ama kendi yaşındaki çocuklarla asla birlikte olmuyor.»

Victor, «Okulda kendi yaşındaki çocuklarla birlikte.» dedi.

«Biliyorum. Ama bu yeterli değil.»

«Doğrusunu istersen...» Victor göz göre göre acımasız davrandığını bildiği halde, VJ hakkındaki kendi endişelerini ele vermemek için (kendi endişeleri karısının endişelerinden çok farklıydı) bu konuda tartışmaktan kaçınıyordu. «Sanırım sadece fazlaca evhamlısın. VJ harika bir çocuk. Onun hiçbir şeyi yok. Sanırım sen hâlâ David'in ölümüne tepki gösteriyorsun.» Bu sözleri söylerken içinden bir şeylerin koptuğunu hissetti. Fakat bu konu üstünde fazla tartışmak istemiyordu. En iyi savunma ise saldırganlıktı.

Bu sözleri duyan Marsha yüzüne tokat yemiş gibi oldu. Hemen duygulandı. Gözyaşlarını akıtmamaya çabalararak konuşmaya zorlandı. «Arkadaşları olmamasından başka şeyler de var. Hiç kimseye veya hiçbir şeye ihtiyacı

yok gibi. Kissa'yı aldığımız gün VJ'in kedisi olacağını söyledik, ama o dönüp kediye bir kez olsun bakmadı bile. David'in ölümünden sen söz açtığına göre, VJ'in ondan hiç; söz etmemesi sence normal mi? David'in başına gelenleri ona anlattığımız zaman sanki bir yabancından söz ediyormuşuz gibi davrandı.»

«Marsha, o zamanlar daha beş yaşındaydı. Sanırım senin bazı sorunların var. Beş yıl yas tutmak için çok uzun bir zaman. Belki de sen kendin bir ruh hekimine görünmelisin.»

Marsha dudaklarını ısırды. Victor genellikle müşfik bir erkekti. Fakat ne zaman VJ hakkında tartışmaya girseler karısını kırıp konuyu kapatıyordu.

Marsha yerinden kalktı. «Pekâlâ, ben sadece sana aklımdan geçenleri anlatmak istedim.» Tekrar mutfağa, yemek masasını hazırlamaya dönmeliydi. Yukarda kütüphaneden gelen Pac-Man oyunun sesini duyunca içi biraz rahatladı.

Victor ayağa kalkıp gerindi, karısının peşinden mutfağa girdi.

2

22 Mart, 1989 Pazar, Akşamın Erken Saatlerinde

Dr. William Hobbs satranç tahtasının başında oturan -oğluna her zamanki gibi hayran hayran bakarken çocuğun berrak mavi gözleri yuvalarında döndü, minik vücudu yere devrildi. William oğlunun yere çarpışını görmemiş, ama iç bulandırıcı gürültüyü duymuştu.

«Sheila!» diye çığlık atıp yerinden fırladı, masanın yanına koştu, Maurice'in kol ve bacaklarının çılgın gibi çırpınışını dehşet içinde izledi. Çocuk büyük bir kriz geçiyordu.

William tıp doktoru değil, felsefe doktoruydu. Onun için ne yapacağını bilemiyordu. Aklında hayal meyal kalamalara göre, hastanın dişlerinin arasına bir şey sokmak, dilini ısırmasını önlemek gerekiyordu. Ama gözüne de uygun bir şey ilişmedi.

Üç yaşını doldurmasına birkaç gün kalan oğlunun yanına eğilip yine karısına seslendi. Maurice'in vücudu hayret verici bir güçle kasılıp titriyordu. Çocuğun kendisine zarar vermemesi için William'in onu zaptetmesi çok güçlü.

Yerde çılgın gibi çırpınan çocuğun başucunda duran kocasını görünce Sheila dehşet içinde donup kaldı. Bu

süre içinde Maurice dilini fena halde ısırmıştı. Başı yukarı aşağı zıpladıkça dudaklarının kenarından halının üstüne kanlar akıyordu.

William, «Ambulans çağır,» diye bağırdı.

Olduğu yerde donup kalan Sheila birdenbire silkinip mutfaktaki telefona koştu. Maurice'i Chimera kreşinden aklığınan beri çocuk kendini iyi hissetmiyordu. Başının ağrıdığından yakınmış, tıpkı migren gibi şakaklarının zonklandığını söylemişti. Tabii genelde üç yaşındaki çocuklar baş ağrısını böyle tarif etmezlerdi. Ama Maurice diğer üç yaşındaki çocuklardan çok farklıydı. Gerçekten harika çocuktuktu. Dâhiydi. Sekiz aylıkken konuşmaya, on üç aylıkken okumaya başlamıştı, şimdi her gece babasını satranç oyununda yeniyordu.

Hattın diğer ucundaki ses yanıt verince Sheila, «Bir ambulans gerekiyor,» diye bağırp adresi verdi, santraldeki memura çabuk olması için yalvardı. Sonra tekrar koşarak salona döndü.

Maurice'in çırpınması sona ermişti. William'in onu kucaklayıp koyduğu divanın üstünde hareketsiz yatıyordu. Yediği akşam yemeğini kusmuş, ağzından bir miktar da açık kırmızı kan gelmişti. Bu iğrenç pislik sarı saçlarına bulaşmış, bir kısmı da ağzının kenarlarından aşağıya akmıştı. Ayrıca barsaklarının ve sidik torbasının da kontrolünü yitirmişti.

William çaresiz bir öfke içinde, «Ne yapmam gerek?» diye yakardı. Hiç olmazsa çocuk normal nefes almaya başlamıştı. Moraran yüzü de normal rengine dönüyordu.

Sheila, «Ne oldu?» diye sordu.

William, «Hiçbir şey,» diye yanıt verdi. «Her zamanki gibi kazanıyordu. Sonra gözleri yuvalarında döndü ve sırtüstü yere düştü. Korkarım başını yere fena çarptı.»

Önlüğünün kenarıyla Maurice'in ağzını silen Sheila, «Aman Tanrım!» diye inledi. «Belki de bu gece başı ağrırken onunla satranç oynamak için ısrar etmemeliydin.»

William kendini savunurcasına, «O istedi,» dedi. Ama bu söyledikleri doğru değildi. Maurice satranç oynama fikrine pek yanaşmamış, fakat William çocuğun olağanüstü beynini kullanışını seyretmek isteğine karşı koyamamıştı. Maurice William'm gururu ve neşesi idi.

Sheila ile sekiz yıllık evlilikten sonra, nihayet bir çocuk sahibi olamayacaklarını itiraf edebilmişlerdi. Chimera'nın Üretim A.Ş. adında sperm aşılama merkezi vardı. William Chimera'da çalıştığına göre, Sheila orada ücretsiz tedavi görebilirdi. Kolay olmamıştı. Her ikisi de çocuk yapamayacakları gerçeğiyle yüzleşmek zorunda kalmışlardı. Fakat zamanla başkalarından alınan spermlerle, uzun süredir özlemini çektikleri çocuğa kavuşmuşlardı. Maurice bütün zekâ testlerini üstün başarıya geçen dâhî çocuğu.

Mutfağa doğru yürüyen Sheila, «Bir havlu getirip onu temizleyeyim.» dedi. Fakat William karısını kolundan yakaladı.

«Belki de onu hiç kımıldatmamız gerekir.»

Karı koca yanyana oturup, evlerinin bulunduğu sokağa sapan ambulansın sirenlerini duyana dek çaresizlik içinde çocuğa baktılar. Ambulans gelince Sheila yerinden fırlayıp adamları içeriye aldı.

Birkaç dakika sonra William sarsıntıyla ilerleyen ambulansın içinde dengesini yitirmemeye çabalarken, Sheila da arabayla peşlerinden geliyordu.

Lowell General Hastanesine geldiler, Maurice muayene edilirken karı koca endişe içinde bekleştiler. Sonra iktorlar çocuğun durumunun biraz düzeldiğini, başka bir yere nakledebileceklerini haber verdi. William oğlunu yarım saat uzaktaki Boston Çocuk Hastanesine götürmek istiyordu. İçinden bir ses çocuğun çok hasta olduğunu fısıldıyordu. Belki de onun olağanüstü zekâsıyla gereğinden fazla övündükleri için Tanrının kendilerini cezalandırdığını düşünüyordu.

. * *

Victor, «Hey VJ: Yüzmeye ne elersin!» diye üst kata seslendi. Geniş evin duvarlarında kendi sesinin yankılandığını duydu. Ev on sekizinci yüzyılda kentin bir yerlisi tarafından inşa edilmişti. Victor evi David'in ölümünden kısa süre sonra satın alıp onarmıştı. Şirket halka açıldıktan sonra Ohimera'nın işlerinde büyük ilerlemeler kaydedilmişti. Victor da iMarsha'yı David'in büyüdüğü evden uzaklaştırmamanın iyi olacağını düşünmüştü.

Karısı David'in ölümünü kendisinden çok daha zor kabul edebilmişti.

Victor tekrar seslendi. «Havuzda yüzmek ister misin?» Böyle zamanlarda, keşke eve kapalı devre telefon hattı döşetseydik diye düşünüyordu.

VJ'in yanıtı merdivenlerden aşağıya yankıladı. «Hayır, teşekkür ederim.»

Victor bir an, bir eli tırabzanda, bir ayağı merdiven basamağında kaliverdi. Marsha ile daha önce yaptığı konuşma, oğlu hakkında duyduğu korkuları tekrar canlandırmıştı. Olağanüstü erken gelişme! Akıllara durgunluk veren zekâsıyla üç yaşında satranç ustası olmuştu. Dört yaşına gelmeden önce zekâsında biraz gerileme başlamıştı. Vj hiçbir yönden standart olgunlaşmaya ulaşmıyordu.

Çocuk doğduğu andan beri Victor vicdan azabından kıvranıyordu. Küçük çocuğun olağanüstü güçlerinde gerileme görünce biraz olsun rahatlamıştı. Fakat şimdi düşünüyordu. Oğlu eğer normal bir çocuk olsaydı, bahçeye yeni yapılan yüzme havuzunda oynama teklifine karşı koyabilir miydi? Victor evin bahçesine bir yüzme havuzu yaptırmayı uygun görmüştü. Evin arkasına çiçek serası tipinde bir yüzme havuzu yaptırmışlardı. Havuzun inşaatı geçen ay bitmişti.

Oğlunun red yanıtını kabul etmemeyi kafasına koyan Victor, ayağında çoraplarıyla merdivenleri ikişer ikişer atlayarak yukarıya çıktı, uzun koridordan geçip VJ'nin evin ön tarafındaki araba yoluna bakan odasına doğru ilerledi.

Oda her zamanki gibi temiz ve tertipliydi. Bir duvarında Ansiklopedi Británica, diğer duvarında ise kimyasal elementler tablosu vardı. VJ yüzükoyun yatağa uzanmış, elindeki kaim kitaba dalmıştı.

Yatağa doğru yaklaşan Victor, VJ'in ne okuduğunu görmeye çabaladı. Kitaba bakmadan önce, yalnızca bir dizi anlaşılmasa denklemler göreceğini tahmin etmemişti.

Şakayla oğlunun bacağından tutup, «Yakaladım seni!» dedi.

Babasının dokunmasıyla VJ yerinden fırladı, kendini savunmak istercesine ellerini kaldırdı.

Victor gülererek, «Vay canına! Öylesine neye dalmış gitmiştin?» diye sordu.

VJ turkuvaz mavisi gözlerini babasına dikip, «Sakin bir daha yapma bunu!» dedi.

Victor bir an, labaratuvarında deneyler sonucu yarattığı çocuğa karşı duyduğu aşına korkuyu hissetti. Sonra VJ derin derin içini çekip tekrar yatağa uzandı.

Victor, «Ne okuyorsun?» diye sordu.

VJ sanki muzur yayın okuyormuşçasına kitabı kapattı. «Güneşteki kara lekeler hakkında bulduğum bir kitap,» diye yanıt verdi.

Victor endişesini belli etmemeye çabalayarak, «Ağır bir konu mu?» diye sordu.

VJ, «Aslında iyi yazılmamış, birçok yanlış var,» dedi.

Victor tekrar vücudunu soğuk korku dalgasının sarıldığını hissetti. Son zamanlarda oğlunun vaktinden önce gelişmiş zekâsının ilerleyip ilerlemediğini merak ediyordu. Endişelerini bir kenara atabilme gayretiyle, «Dinle VJ, yüzmeye gidiyoruz,» dedi.

VJ'nin şifonyerine gidip çekmeceyi açtı, bir mayo bulup oğluna attı. «Haydi, gel bakalım seninle yarışacağız,» dedi.

Victor kendi yatak odasına geçip mayosunu giydi, sonra VJ'ye seslendi. VJ odasından çıkıp koridorda ba-

basına doğru ilerledi. Victor oğlunun on yaşında olmasına rağmen sağlıklı gelişmiş vücuduna gururla baktı. İlk kez içinden, eğer isterse VJ'nin sporcu olabileceğini düşündü.

Rutubetli havuz tipik klor kokuyordu. Damı ve duvarları oluşturan camlara havuzun görüntüsü yansımıştı. Dışardaki kış manzarası görünmüyordu. Victor elindeki havlusunu alüminyum şezlonga fırlattı. Marsha salonun kapısından havuzun başına geldi.

Victor, «Bizimle birlikte yüzmeye ne dersin?» diye sordu.

Marsha başını iki yana salladı. «Siz keyfinize bakın. Benim için çok soğuk.»

Victor, «Yarışacağız,» dedi. «Bu resmî görevi yerine getirmeye ne dersin?»

VJ yalvarırcasına, «Baba ben yarışmak istemiyorum,» dedi.

Victor, «Tabii ki istiyorsun,» diye yanıt verdi. «Havuzda iki tur yüzeceğiz. Kaybeden çöpleri dökecek.»

Marsha havuzun kenarına gidip VJ'nin havlusunu aldı, oğlana verilen teselli ödülü için gözlerini yuvalarında döndürdü.

Victor oğlunun ilgisini çekmek ümidiyle, «İç kulvarda mı, yoksa dış kulvarda mı yüzmek istersin?» diye sordu.

Babasının yanında yerini alan VJ, «Farketmez,» diye yanıt verip havuza atlamaya hazırlandı. Devridaim yapan suyun yüzü hafifçe dalgalanıyordu.

Victor, Marsha'ya, «Başlama komutunu sen ver,» dedi.

«Yerlerinizi alın, dikkat,» diye bağırarak Marsha, bir an durup havuzun kenarında suya atlamaya hazırlanan kocasıyla oğluna baktı. «Fırla!»

Suların üstüne sıçramasından korkan Marsha geriye çekildi, şezlonglardan birisine oturup yarış seyretmeye koyuldu. Victor iyi bir yüzücü değildi, ama VJ'nin havuzu

bir baştan bir başa kattedip geri dönmesini hayretle izledi. Sonra ikinci turda VJ'nin, Victor'un kazanması için sanki mahsus geri kalmaya çalıştığını farketti.

Zaferle sudan çıkan Victor, «İyi bir denemeydi,» dedi. «Çöpleri dökmeye hoş geldin!»

Gözlerinin önünde yer alan olaya bir türlü inanamayan Marsha, havuzun kenarına tutunup sudan dışarıya çıkan VJ'ye merakla baktı. Gözgöze geldikleri an VJ göz kırpınca annesinin aklı biraz daha karıştı.

VJ havlusunu alıp hızla kurulandı. Aslında David gibi, annesinin hayalinde yaşattığı tip bir evlât olmak isterdi. Ama içinde bu tür duygulara yer yoktu. Bazen numara yapmak zorunda kaldığı zamanlar bile, oynadığı rolü pek iyi canlandıramadığını biliyordu. Ayrıca yüzme havuzundaki yarışmalar gibi küçük şeyler annesiyle babasına mutlu aile duygusu veriyorsa, onlardan bu küçük zevkleri neden esirgeyecekti?

Mark Murray, annesi Collette'e, «Anne, daha çok acımaya başladı,» dedi. Murray'lerin Beacon Hill'de yaşadıkları apartmanın üçüncü katındaki yatak odasında yatıyordu. «Başımı oynattıkça, gözlerimin arkasında ve sinüslerimde ağırlık hissediyorum.» Bu kelimeleri kullanarak konuşan çocuğun minicik elleriyle başını tutması büyük çelişki yaratıyordu.

Çocuğunun sık kıvrıcık sarı saçlarını geriye doğru okşayan Collette, «Yemekten öncekinden daha mı fena?» diye sordu. Minicik çocuğun olağanüstü kelimelerle konuşmasına artık alışmıştı. Henüz iki buçuk yaşında olduğu halde çocuk kocaman bir yatağın içinde yatıyordu. On üç aylıkken yattığı beşiği tavan arasına kaldırmalarında ısrar etmişti.

Mark, «Çok daha kötü,» diye yanıt verdi.

Termometreyi tekrar oğlunun ağzına sokan Collette,

«Bir kez daha ateşine bakalım,» dedi. Kendi kendine çocuğun soğukalgınlığına veya gribe yakalandığını söylese de, Collette her gecen dakika biraz daha telaşlanmaya başlamıştı. Kocasını Horace, Mark'ı Chimera kreşinden eve getirdikten bir saat sonra çocuğun başağrıları başlamıştı. Mark önce karnının acıkmadığını söylemişti. Mark'ın karnının acıkmaması anormaldi.

İkinci belirti terlemeydi. Tam akşam yemeğine oturacakları sırada Mark terlemeye başlamıştı. Anne ve babasına sıcaklık hissetmediğini söylediği halde Mark'ın vücudundan ter boşanıyordu. Birkaç dakika sonra da kusmaya başlamıştı. İşte o zaman Collette oğlunu yatağa yatırmıştı.

Muhasebeci olan Horace üniversitedeyken bile biyoloji derslerine dayanamazdı. Onun için hasta bakımını Collette bırakmıştı. Tabii karısı da bu konuda fazla deneyimli sayılmazdı. Collette avukattı. Çalışma hayatı fazlasıyla yoğundu. Bu nedenle Mark henüz bir yaşındayken onu çocuk yuvasına bırakmak zorunda kalmıştı. Parlak zekâlı çocuğuna adetâ tapıyordu, ama o çocuğa sahip oluncaya kadar, bugüne dek tanımadığı korkunç üzüntüler çekmişti.

Üç yıllık evlilikten sonra, Horace ile birlikte çocuk sahibi olmaya karar vermişlerdi. Fakat bir yıl kadar çabaladıktan sonra karı koca bir danışmana başvurmuşlardı. İşte o zaman gerçeği öğrenmişlerdi. Collette kısırdı. Horace'a yapılan son deneyden sonra, spermelerini başka bir anneye aşılama kararı vermişlerdi. Böylece karabasan başlamıştı. Özellikle bebek Mark olayında meydana gelen çeşitli tartışmalar yüzünden, cehennem hayatı yaşamışlardı.

Collette, Mark'ın dudaklarının arasındaki termometreyi çekip aldı. Sonra silindirik şeklindeki dereceyi parmaklarının arasında döndürüp cıva sütununun nerede durduğuna baktı. Çocuğun ateşi normaldi. Collette içini çekti.

Me yapacağını bilemiyordu. «Karnın aç mı yoksa içecek bir şeyler mi istersin?» diye sordu.

Mark başını salladı. «Çok iyi görememeye başladım.»

Telaşa kapılan Collette, «İyi görmemekle neyi kastediyorsun?» diye sordu. Mark'ın gözlerini birer birer kapattı. «Her iki gözünle de görebiliyor musun?»

Mark, «Evet» diye yanıt verdi. «Ama nesneleri bulanık görüyorum. Bakış açımın dışında.»

Collette, «Peki peki, sen burada yat dinlen, ben gidip babanla konuşacağım,» dedi.

Çocuğu yalnız bırakan Collette aşağıya indi, Horace'ı çalışma odasındaki minyatür televizyondan basketbol maçını izlerken buldu.

Horace karısını kapının önünde görünce suçlu bir çocuk gibi televizyonu kapattı. Sanki açıklama yapması gerekiyormuş gibi, «Celtic'ler,» dedi.

Hafifçe sinirlendiğini hisseden Collette bu duygusunu yenmeye çalıştı. Boğuk sesle, «Çocuk daha fena,» dedi. «Çok endişe ediyorum. İyi göremediğini söylüyor. Sanırım bir doktor çağırmamız gerek.»

Horace, «Emin misin, Pazar gecesi doktor çağırabilir miyiz?» diye sordu.

Collette ters yanıt verdi. «Elimden başka bir şey gelmiyor!»

Tam o sırada, kulakları sağır edici çığlığı duyunca ikisi birden yerlerinden fırlayıp üst kata koştular.

Mark yatakta, iki eliyle başını tutmuş, korkunç ıstırap içinde kıvrılırken, anne ve babası onu dehşetle izlediler. Çocuk bir yandan da avazı çıktığı kadar bağıırıyordu. Horace oğlunu omuzlarından yakalayıp onu zaptetmeye çalıştı. Collette hiç vakit yitirmeden telefona koştı.

Horace küçücük çocuğun bu kadar güçlü olabilmesine şaşırdı. Oğlunun kendini yataktan fırlatıp yere atmasına ancak engel olabiliyordu.

• Sonra her şey başladığı gibi birdenbire sona erdi,

avaz avaz bağıran çocuk sustu. Mark bir an babasının kolları arasında, minicik ellerini şakaklarına bastırıp gözlerini sıkı sık kapattı, yattı.

Horace, «Mark?» diye fısıldadı.

Mark'ın kolları yana düştü. Mavi gözlerini açıp babasına baktı. Fakat bakışlarından babasını tanımadığı anlaşılıyordu. Sonra ağzını açıp saçma sapan konuşmaya başladı.

Tuvalet masasının karşısında oturan Marsha uzun saçlarını fırçalarken bir yandan da aynadan Victor'u inceleyordu. Victor lavabonun başında, güçlü ve hızlı hareketlerle dişlerini fırçalıyordu. VJ uzun süre önce yatmıştı. Marsha on beş dakika önce yukarı çıkmış, gidip ona bakmıştı. Oğlunun melek gibi yüzüne bakınca, bu sabah yüzme havuzunda gizlemeye çalışmadığı oyunu yeniden anımsamıştı.

Birdenbire, «Victor,» diye seslendi.

Kuduz köpek gibi ağzından diş macunu köpükleri akan Victor dönüp baktı. Marsha onu şaşırtmıştı.

«VJ'nin bugün sana yarışı kazandırdığını farkettiler mi?»

Victor gürültüyle lavaboya tükürdü. «Şimdi dur bakalım. Belki bana çok yakındı ama ben yarışı bileğimin hakkıyla kazandım.»

Marsha, «VJ yarışı uzun süre önde götürdü,» dedi. «Sonra mahsus yavaşlayıp senin kazanmanı sağladı.»

Victor öfkeyle, «Çok saçma,» dedi.

«Hayır, saçma değil. On yaşında bir çocuğun yapmayacağı akıl almaz davranışları var. İki buçuk yaşındayken satranç oynamaya başlaması gibi. Senin hoşuna gidiyordu, ama beni rahatsız ediyordu. Aslında... beni korkutuyordu. Zekâsı gerilemeye başladığı zaman biraz olsun rahatladım. Hiç olmazsa zekâsı normalin biraz üstünde kaldı Ben mut-

lu normal bir çocuk istiyorum.» Birdenbire gözerine yaş-lar doldu. «Tıpkı David gibi,» diye ekleyip arkasını döndü.

Victor telaşla yüzünü kuruladı, havluyu bir kenara at-tı, Marsha'nın yanına geldi. Kollarını karısının omuzuna doladı. «Boş yere endişe ediyorsun. VJ çok iyi bir çocuk.»

Ağlamamaya çabalayan Marsha, «Belki de onu küçük-ken Janice ile fazla yalnız bıraktığım için garip davranı-yor,» dedi. «Ben yeterince evde değildim. Keşke bir süre ofisten uzak kalsaydım.»

Victor, «Sen gerçekten kendini suçlamaya niyetlisin, suçlanacak bir şey olmadığı halde,» diye avuttu onu.

Marsha, «Pekâlâ,» dedi. «Davranışları biraz garip. Eğer sadece bir konuda garip davransaydı, endişelenmez-dim. Ama bütün davranışları garip. Bu çocuk normal on yaşındakilere benzemiyor. Çok içine kapanık ve büyümüş de küçülmüş gibi.» Bunları söyledikten sonra Marsha ağ-lamaya başladı. «Bazı kez beni korkutuyor.»

Karısını teselli etmek için eğilen Victor, VJ doğduğu, gün duyduğu korkuyu anımsadı. Oğlunun şeytan gibi anor-mal olmasını değil, yalnızca olağanüstü zeki olmasını dile-miştı.

3

23 Mart, 1989
Pazartesi Sabahı

Frankların evinde kahvaltı sıradan bir olaydı. Meyve, yulaf ezmesi, kahve ve meyve suyundan oluşuyordu. Bu sabahki en büyük değişiklik, VJ'nin okulu tatil olduğu için okul otobüsüne yetişmek zorunda olmayışydı. Evden ilk önce saat sekizde Marsha çıktı. Muayene saatleri başlamadan bir saat önce hastanedeki hastalarını görebiliyordu. Kapıdan çıkarken Pazartesi Perşembe eve temizliğe gelen Ramona Juarez ile karşılaştı.

Victor karısının Volvo steysin vagon arabasına binişini seyretti. Her soluk alışında serin sabah havasına bir dizi duman yükseliyordu. İlkbahar iki gün önce başladığı halde hava sıcaklığında hâlâ bir artış olmamıştı.

Kirli kahve fincanını bulaşık musluğuna bırakan Victor, bir yandan televizyon izleyip diğer yandan da bilim dergilerinden birini karıştıran VJ'i ilgiyle izledi. *S<yndra* kaşlarını çattı. Belki de Marsha haklıydı. Belki de oğlanın garip zekâsı tekrar güç kazanmaya başlamıştı. Çünkü o dergide makalelerin tümü oldukça ağırdı. Victor oğlunun bu yazılardan ne kadarını anladığını merak etti.

Bir şey söyleyip söylememek konusunda kendisiyle bir hayli mücadele ettikten sonra oğlanı rahat bırakmaya

karar verdi. Çocuk iyi ve normaldi. «Bugün gerçekten laboratuvara gelmek istiyor musun?» diye sordu. «Belki arkadaşlarınla daha eğlenceli bir şeyler yapmak istersin.»

VJ, «Laboratuvara gelmek çok eğlenceli» diye yanıt verdi.

Victor, «Annen kendi yaşıtlarında daha fazla vakit geçirmeni istiyor,» dedi. «Bu şekilde insanlarla işbirliği yapım uyum sağlamayı, paylaşmayı falan öğrenirsin.»

VJ, «Oh, lütfen!» dedi.

«Okulda her gün kendi yaşımdaki çocuklarla birlikte^ yi m.»

Victor, «Hiç olmazsa ikimiz aynı fikirleri paylaşıyoruz,» diye yanıt verdi. «Annene de söyledim. Pekâlâ, anlaştığımıza göre, laboratuvara nasıl gitmek istiyorsun? Benimle birlikte mi geleceksin, yoksa bisikletle mi?»

VJ, «Bisikletle,» diye yanıt verdi.

Hava serin olmasına rağmen Victor arabasının üstündeki güneş camını açmıştı. Esen rüzgâr saçlarını uçuşturuyordu. Radyoda klasik müzik çalan bir istasyon bulmuştu. Suları kabaran Merrimack Nehrinin üstündeki eski köprüden hızla geçti. Bir dizi anaforların olduğu beyaz köpüklü sular, New Hampshire'ın yüz mil kuzeyindeki Beyaz Dağların eriyen karları sayesinde her gün biraz daha kabarıyordu.

Chimera A.Ş.'ye gelmeden bir sokak önce, Victor sokağa sapıp yolun kenarındaki uzun tuğla binanın önünden ilerledi. Binanın sonuna gelince yine sola saptı, sonra güvenlik nöbetçisinin beklediği kontrol noktasına yaklaşırken arabanın hızını kesti. Arabayı tanıyınca, üniformalı adam elini sallayıp Victor'un siyah beyaz boyalı kapıdan geçmesine, özel biyoteknoloji şirketinin bulunduğu uçsuz bucaksız alana girmesini işaret etti.

On dokuzuncu yüzyılda kırmızı tuğladan iplikhane o-

larak inşa edilmiş binadan içeriye girince Victor'un içini her zamanki gibi sahip olma gururu kapladı. Çok etkileyici bir yerdi. Binaların çoğunun dış kısımları, onarılmaktansa olduğu gibi bırakılmıştı.

Bahçedeki binaların en yükseği beş katlı, fakat çoğu üç katlıydı. Her biri perspektif çalışmaları gibi her iki yöne doğru uzanıyordu. Ortadaki dikdörtgen avlunun içindeki birkaç yeni binanın çevresini sarmışlardı.

Binaların batı yönündeki sekiz katlı saat kulesi, Londra'deki Big Ben kulesinin eşiydi. Pek etkileyici bir görünümü vardı. Üç katlı ve beş katlı binaların tepesinden, özellikle Merrimack Nehrinin üstüne inşa edilen beton barajın tepesinden yükselişi görkemliydi. Nehrin suları kabadığı için barajın arkasındaki göl dolmuş, nerdeyse taşacaktı. Barajın ortasından gök gürültüsü gibi gümbürdeyerek akan şelaleden sıçrayan sular havada ince bir sis tabakası oluşturunuyordu.

Eski günlerde güneyde yetişen pamuk, iplikhanede tekstil haline dönüştürüldüğü zamanlarda, saat kulesi güç merkeziydi. Elektrik gelip binanın bodrum katındaki dev çarkları ve ana savak kapaklarını kapatıp susturana dek bu âletler su gücüyle işliyordu. Big Ben modeli saat kulesindeki saat son birkaç yıldır çalmıyordu. Fakat Victor onu tamir ettirmeyi düşünüyordu.

1976 yılında Chimera'yı satın almadan önce burası terkedilmiş bir yerdi. Binaların yarısından fazlası onarılıp kullanılır hale getirilmişti. Diğerleri ise gelecekteki gelişmelere göre onarılacaktı. Büyüme ümidiyle bekliyorlardı. Ama bütün binalarda su tesisatı ve elektrik vardı. Victor Big Ben'i tekrar çalışır hale getirmenin zor olmayacağını düşündü. Bunu aklının bir köşesine yazıp, gelecek genel kurul toplantısında önermeyi planladı.

Yönetim binasının önündeki çizgili yere arabasını durdurup park etti. Güneş camını kapatırken, bugün neler yapacağını düşündü. Genişleyen sitenin uyandırdığı gurura

rağmen Victor, Chimera'nın ulaştığı başarıda karmaşık duygulara sahip olduğunu farkettil. Kendisi kalben bir bi-timadamıydı, ama Chimera'nın üç kurucu ortağından biri olduğu için sırtına bazı yönetim sorumlulukları da yüklenmişti. Ne yazık ki gün geçtikçe artan bu sorumluluklar zamanının çoğunu kapsıyordu. Yerine getirmesi gereken görevleri vardı.

Binanın Georgian stili görkemli giriş kapısından içeriye girip sütunlu holü geçti. Onarım sırasında sanatçılar en ufak noktalari bile kılı kırk yarararak yenilemişlerdi. Döşemeler on dokuzuncu yüzyıl başlarını anımsatıyordu. Lobi bile 1973 yılında Victor'un ders verdiği MIT binasının kullanışlı hollerinden çok farklıydı. İşte orada ders verdiği yıllarda meslekdaşı Ronald Beekman ile biyoteknolojinin alanlarını genişletme fırsatından söz etmeye başlamışlardı. Victor biyoloji, Ronald da biyokimyacı olduğu için, teknik yönden yararlı bir beraberlik kurmuşlardı.

Clark Fitzsimmons Foster adında bir işadamlıyla birlikte birleşip, 1975 yılında Chimera'yı kurmuşlardı. Sonuçta en çılgın hayallerden daha fazlasını gerçekleştirmişlerdi. 1983 yılında, Clark'ın rehberliğinde şirket halka açıldı ve hep birlikte bir anda zengin oldular.

Ama başarıyla birlikte gelen sorumluluklar Victor'u ilk aşkı olan fabçratuvardan uzak tutuyordu. Kurucu ortak olarak, ana şirket Chimera'nın Genel Kurul üyesiydi. Ayrıca aynı şirketin araştırmalarla ilgili bölümünde en kıdemli başkan yardımcısıydı. Aynı zamanda, Biyoloji Gelişmeleri Bölümünün müdürü olarak görev almıştı. Bütün bu görevlere ek olarak, müthiş gelir sağlayan, sayıları gün geçtikçe artan bir dizi üretim kliniklerine sahip Üretim Şirketinin de başkanı ve yöneticiydi.

Victor ana merdivenlerin başında durup kavisli pencereden tekrar hayata döndürülen büyük kuruluşa baktı. Duyduğu doyum zevkinin nedeni açıkça ortadaydı. On dokuzuncu yüzyılda fabrika büyük başarı kazanmıştı, ama

temelinde göçmen işçi sınıfının sömürülmesi yatıyordu. Şimdi ise kuruluşun başarısı daha sağlam temeller üstüne oturtulmuştu. Chimera'nın temelleri bilim yasalarına, kendilerini hayatın gizemlerini çözmeye adanmış insanların beyin gücüne dayanıyordu. Victor biyoteknoloji biliminin geleceğe açılan yol olduğunu biliyordu. Bu kapıyı açanlardan birisi olmakla övünüyordu. Elinde dünyayı, belki de bütün evreni yerinden oynatabilecek manivelanın sapını tutuyordu.

VJ ısıklık çalarak bisikletle Stanhope Sokağından aşağıya indi. Soğuk rüzgârdan korunmak için parkasının fermuarını çenesinin altına kadar çekmiş, eline de içleri soğuğu geçirmeyen astarla kaplı, astronot eldivenleri giymişti.

Bisikletini üçüncü vitese takıp olanca gücüyle pedal-ları çevirdi. Rüzgârın uğultusundan, lastiklerin gıcirtısından, sanki saatte yüz mil hızla gidiyormuş gibi hissediyordu. Özgürdü. Okul bir hafta tatildi. Öğretmenlerin ve çocukların önünde numara yapmak zorunda değildi. Bütün zamanını dünyaya geliş nedeni olan amaç uğruna kullanabiliyordu. Hiç de çocuksu olmayan garip bir sırıtişla güldü. Mavi gözleri alev alev yanıyordu. Annesinin kendisini göremeyecek kadar uzakta olmasına seviniyordu. Tıpkı babası gibi, kendisinin de yerine getirmek zorunda olduğu bir görevi vardı. Hiçbir şeyin ve hiç kimsenin bu görevi engellemesine göz yummayacaktı.

VJ North Andover adındaki küçük kasabaya yaklaşıncaya bisikletin hızını kesti. Kentin alış veriş merkezindeki ana caddeye doğru ilerleyip bisikletini yerel bankanın önünde park etti, kriptonit kilitle metal direğe bağladı. Heybelerini omuzuna vurup üç basamak tuğla merdiveni çıktı, bankadan içeriye girdi.

«Günaydın, Bay Frank!» Müdür masasının arkasındaki döner koltuğunda oturuyordu. Adı Harold Scott'u. VJ genellikle onu atlatmaya çalışırdı. Ama adamın masası

hemen bankanın girişinde olduğundan, kolay kolay görmezlikten gelemezdi. «Delikanlı seninle konuşabilir miyim?»

VJ bir an durup seçenekleri gözden geçirdi, sonra isteksizce adamın masasına doğru yöneldi.

Harold, «Bankanın iyi müşterisi olduğunu biliyorum,» dedi. «Onun için bizim bankanın sağladığı yararların bazılarını seninle tartışmaya karar verdim. Delikanlı, faiz ne demektir bilir misin?»

VJ, «Sanırım,» diye yanıt verdi.

«Öyleyse, neden gazete dağıtımından kazandığın paralarla burada bir faiz hesabı açtırmıyorsun?»

VJ, «Gazete dağıtımı mı?» diye sordu.

Harold, «Evet,» diye yanıtladı. «Bir süre önce bana gazete dağıtımından para kazandığını söylemiştin. Düzenli aralıklarla bankaya geldiğine göre, hâlâ gazete dağıtımına devam ettiğini tahmin ediyorum.»

VJ, «Tabii ediyorum,» diye yanıt verdi. Daha öncede bu adamın kendisini bir köşeye sıkıştırdığını şimdi anımsamıştı. Evet, bir yıl önce kendisini kenara çekip soru yağmuruna tutmuştu adam.

«Paranı faiz hesabına yatırınca, senin adına çalışmaya başlar. Daha doğrusu, paran büyümeye başlar. Dur, sana bir örnek vereyim.»

Müdür masasının çekmecesinden bazı kâğıtlar çıkarırken VJ, «Bay Scott,» dedi. «Fazla zamanım yok. Babam beni laboratuvarıda bekliyor.»

Harold, «Anlatacaklarım uzun sürmez,» dedi. Sonra North Andover Milli Bankasının kasasında yirmi yıl kalan yirmi dolara neler olduğunu anlatmaya başladı. Sözlerini bitirdikten sonra sordu: «Buna ne dersin? Seni ikna etti mi?»

VJ, «Evet, tabii,» dedi.

«Pekâlâ, öyleyse,» diye Harold söze başladı. Diğer bir çekmecedan bazı formlar çıkarıp onları hızla doldurdu. Sonra en alttaki noktalı satırı VJ'e gösterip, «İmzala,» dedi.

VJ hiç karşı koymadan kalemi alıp imzasını attı.

Harold, «Evet, şimdi,» diye tekrarladı. «Ne kadar ya-tırmak istiyorsun?»

VJ yanağının içini ısırdı, sonra cebinden cüzdanını çıkardı. İçinde üç doları vardı. Paraları çıkarıp Harold'a uzattı.

Harold, «Hepsi bu kadar mı?» diye sordu. «Bu hafta gazete dağıtımından kaç para kazandın? Tasarruf alışkanlığına hayatta genç yaşta başlamalısın.»

VJ, «Pekâlâ, söyledığınızı yaparım,» dedi.

Formları ve paraları alan Harold camlı vezneye gitti. Sonra camlı kapının zilini çaldı. Geri dönünce VJ'ye banka makmuzunu verdi. Harold, «Bugün hayatındaki önemli günlerden biri,» dedi.

VJ makbuzu cebine koydu, sonra bankanın arkasına doğru gitti, Bay Scott'u gözetledi. Tanrıya şükür, yeni gelen müşteri müdürün masasının karşısındaki koltuğa oturdu.

VJ kiralık kasaların kapısı önündeki nöbetçinin zilini çağırdı. Birkaç dakika sonra, büyük kiralık kasanın bulunduğu bölmelerden birinde yalnızdı. Omzundaki heybeleri özenle yere koyup açtı. Her ikisinin de içi yüzer dolarlık banknot desteleriyle doluydu. Paraları kasanın içindekilerin yanına yerleştirdikten sonra, iki eliyle kutuyu havaya kaldırıp çekmeceyi kasanın içinde sürdürdü.

Tekrar bisikletine atladı, North Andover'i geride bırakıp batıya doğru yol aldı. Hep aynı hızla pedallara bastı. Kısa süre sonra Lan/vrence'e ulaştı. Merrimack Nehri'ni geçtikten hemen sonra Chimera arazisine girdi. Kapıdaki güvenlik görevlisi Dr. Frank'a duyduğu saygıyla oğlunu selamladı.

Victor ofisinden içeriye girer girmez, güzel ve becerikli sekreteri Colleen onu bir köşeye sıkıştırıp eline bir dizi

telefon mesajı tutuşturdu.

Victor sessizce inledi. Pazartesi sabahları hep aynı keşmekeşti. Bu yüzden zaman zaman bütün gün laboratuvara uğrayacak vakit bulamıyordu. Victor şimdi döllenmiş yumurtanın ana rahmine nasıl yerleştirileceği konusunda araştırma yapıyor, buna büyük önem veriyordu. şimdilik bu konuda hiç kimsenin bilgisi yoktu. Bunu gerçekleştirmek için ne gibi faktörlere ihtiyaı vardı? Victor bu konuyu birkaç yıl önce seçmişti, çünkü bir çözüm bulduğu zaman çok büyük akademik n kazanacağı gibi, ayrıca ticari önemi de olan bir konuydu. Ama çalışmalarını şimdiki hızıyla ilerletirse daha birkaç yıl sonuca ulaşamayacaktı.

Colleen elindeki pembe not kâğıdını uzatıp, «Belki de günün en önemli mesajı bu,» dedi.

Victor kızın elinden, üstünde, «Hiç vakit kaybetmeden Ronald Beekman'a telefon et,» diye yazan kâğıdı aldı. Ah, harika, diye düşündü. Chimera A.ř. kurulurken Victor ve Ronald en yakın arkadaşken, şirketin geleceği hakkındaki değişik fikirlerinden dolayı aralarındaki dostluk biraz gerginleşmişti. şimdi iki adam arasındaki sürtüşme, Clark Foster'in hisselerini satıp büyüme için ek sermaye toplama isteğinden kaynaklanıyordu.

Ronald gelecekte yabancılardan eline geçer korkusuyla bu hisselerin satılmasına- şiddetle karşı çıkıyordu. Onun inancına göre şirketin büyümesi yıllık ciro ve yıllık kâr sayesinde gerçekleşebilirdi. 1983'de şirketin halka aılması oya konmuş, Victor'un oyu ortada kalmıştı. Sonunda Victor oyunu Ronald'a karşı kullanıp Clark'ın tarafını tutmuştu.

Halka açılmakla büyük bir başarı sağladıkları halde, Ronald, Victor'un akademik dürüstlüğünü sattığını düşünüyordu.

Victor, Ronald'ın mesajını sumenin üstüne koydu, «Daha ne var?» diye sordu.

Colleen yanıt vermeden kapı açıldı, V,J başını içeriye uzattı, Philip'i görüp görmediklerini sordu.

Collen, «Ben onu bu sabah kafeteryada gördüm,» dedi.

«Eğer onu görürseniz benim geldiğimi haber verin. Ona burada olduğumu söyleyin.»

Colleen, «Pekâlâ,» diye yanıt verdi.

ViJ, «Ben buralardayım,» dedi.

Victor dalgınlıkla elini salladı. Hâlâ Ronald'a ne yanıt vereceğini düşünüyordu. Victor sermayeye gelecek yıl değil, bu yıl ihtiyaçları olduğundan emindi.

VJ kapıyı çekip arkasından kapattı.

Colleen, «Okul yok mu?» diye sordu.

Victor, «İlkbahar tatili,» diye yanıt verdi.

Colleen, «Olağanüstü bir çocuk,» dedi. «Cok anlayışlı. Kimseden bir şey istemez. Eğer benim oğlum burada olsa, ayağımın altından bir saniye ayrılmaz.»

Victor, «Karım öyle düşünmüyor,» dedi. «Ona göre VJ'nin bazı sorunları var.»

Colleen, «Buna inanmak güç,» diye yanıt verdi. «VJ çok terbiyeli, olgun bir çocuk.»

Victor, «Belki Marsha ile konuşsan iyi olur,» dedi. Sonra elini uzattı. Bir an önce harekete geçme telaşındaydı. «Diğer mesajlar kimden?»

Colleen, «Özür dilerim,» dedi. «Bu Gephardt'ın avukatı J.onathan Marronetti'nin telefon numarası.»

Victor, «Harika!» dedi. George Gephardt üç yıl önce-sine kadar Chimera'nın levazım müdürü, ayrıca da Döllenme A.Ş.'nin personel müdürüydü. Döllenme A.Ş.'nin kasasından kaybolan yüz bin dolardan fazla paranın soruşturması devam ettiğinden, şimdilik süresiz izindeydi. İşin utanç verici yanı da Gephardt'ın ölen memurların maaşlarını kendi banka hesabına yatırdığının Ulusal Vergi Memurları tarafından farkedilmesiydi.

Victor bu haberi alır almaz, 1980'den 1986 yılına dek

adamın Chimera için yaptığı tüm harcamaların faturalarının gözden geçirilmesini istemişti. İcini çekti, avukatın telefon numarasını da Ronald'ın notunun yanına bıraktı.

«Başka ne var?» diye sordu.

Colleen elindeki mesajları karıştırdı. «En önemlileri bunlar. Diğerlerini ben hallederim.»

«Hepsi bu kadar mı?» Victor inanmadığını belli etti.

Colleen ayağa kalkıp gerindi. «Mesajların hepsi bu kadar, fakat Sharon Carver sizi görmek için dışarda bekliyor.»

Victor, «Onu sen idare edemez misin?» diye sordu,

Colleen, «Hayır, sizi görmek istiyor,» dedi. «Alın, dosyası burada.»

Victor'un dosyaya bakmaya ihtiyacı yoktu. Fakat sekreterin elinden dosyayı alıp masasının üstüne koydu. Sharon Carver hakkında her şeyi biliyordu. Görevini ihmalden işine son verilene kadar Geliştirme Biyolojisi bölümünde hayvan bakıcısıydı. Victor ayağa kalkıp, «Bırak beklesin,» dedi. «Ronald ile görüştükten sonra onunla konuşurum.»

Ofisinin arka çıkış kapısından dışarıya çıkıp ortağının ofisine doğru yürümeye başladı. Belki Ronald ile yüzyüze konuşursa onu ikna edebilirdi.

Victor köşeyi dönünce elindeki arabayı çeke çeke geri geri yürüyerek kapıdan çıkan tanıdık birine rastladı. Chimera'da yeteneklerini geliştirmek için işe aldıkları geri zekâlı çocuklardan Philip Cartwright. Bu çocuklar şirketin en değerli memurlarıydı. Philip koruma ve haber getirip götürme görevini yüklenmişti. Şirkete geldiği günden beri herkes tarafından çok seviliyordu. Buna ilaveten, aradan geçen yıllar süresince VJ'ye özel bir yakınlık ve sevgi duyuyordu. Özellikle VJ okula başlamadan önce, hemen hemen bütün vakitlerini birlikte geçirirlerdi. İkinin bu denli yakın dost olabileceklerini kimse tahmin edemezdi. Philip iri yarı, güçlü bir vücuda sahip, başında bir tutam saç bulunan, gözleri birbirine yakın, kulaklarının arkasın-

dan omuzlarına doğru inen geniş kalın enseli bir erkekti. Uzun kollarının ucunda kürek gibi büyük elleri vardı. Parmakları da hemen elleri kadar uzundu.

Dr. Frank'ı görür görmez Philip'in yüzüne onu tanıdığını belli eden bir gülümseme yayıldı, iri dişleri meydana çıktı. Delikanlının görünüşü çok korkunçtu ama çok tatlı bir kişiliği vardı. İyi huylu davranışları, korkunç görünüşünü yok ediyordu.

Philip, «Günaydın, Bay Frank,» dedi. İri yarı, hantal vücuduna rağmen, çocuk gibi incecik sesi insanı şaşırtıyordu.

Victor, «Günaydın Philip,» diye yanıt verdi. «VJ burarlarda bir yerde, seni arıyordu. Bütün hafta iabaratuvara gelecek.»

Philip içtenlikle, «Çok mutlu oldum,» dedi. «Hemen gidip bulayım onu. Teşekkür ederim.»

Philip hızla arabasını itekleyip uzaklaştı. Onun arkasından bakan Victor, keşke Chimera'da çalışan bütün memurlar onun kadar güvenilir olsa, diye aklından geçirdi.

Kendi ofisinin benzeri olan Ronald'ın ofisinden içeriye girince, ortağının özel sekreterine merhaba dedi, patron meşgul mü diye sordu. Sekreter Victor'u patronun odasına almadan önce birkaç dakika bekletti.

Kalın kaşlarının altından bakan Ronald, «Brütüs Sezar'a iltifat yazdırmaya mı geldi?» diye sordu. İri yarı, sık dağınık saçlı bir adamdı.

Victor, «Hisselerin satışını konuşabileceğimizi düşünmüştüm,» diye önerdi, Ronald'ın davranışlarından ve konuşmasının tonundan, onun böyle bir tartışmaya hevesli olmadığı açıkça belli oluyordu.

Ronald gizlemeye gerek duymadığı hoşnutsuzlukla, «"Konuşacak ne var?» diye sordu. «Senin hisseleri satışa çıkarmak niyetinde olduğunu duydum.»

Victor, «Ben biraz daha sermaye toplamak taraftarıyım,» dedi.

Ronald, «Hepsi aynı kapıya çıkar,» diye yanıt verdi.

Victor, «Benirri ileri sürdüğüm nedenlerle ilgileniyor musun?» diye sordu.

Ronald yanıt verdi. «Sanırım senin nedenlerin ortada. Halka açıldığımız günden beri sen ve Clark bana karşı fesatça işler çeviriyorsunuz!»

Victor sesindeki alayı saklamaya gerek duymadan, «Ya, gerçekten mi?» diye sordu. Böylesine gülünç paranoyalara kapıldığına göre, adamcağız omzuna yüklenen idarî sorumluluklar altında kafayı üşütmek üzereydi. Victor'un ki kadar değilse bile, yeterince sorumluluk üstlenmişti. Her ikisi de böylesine bir çalışma temposuna göre yetişmemişlerdi.

Ronald gövdesinin ağırlığını bir ayağının üstüne verdi. «Karşıma geçip, ya, gerçekten mi? deyip durma,» dedi. Masasının üstünden öne doğru eğildi. «Frank, seni uyarıyorum. Günün birinde seninle hesaplaşıp yaptıklarını öde-teçeğim.»

Victor kulaklarına inanamıyordu. «Sen nelerden söz ediyorsun? Bana ne yapacaksın? Arabamın lastiklerini mi patlatacaksın? Ronald, benim, ben Victor. Anımsadın mı?» Elini Ronald'ın yüzüne doğru salladı.

Ronald terslenerek yanıt verdi. «Sen benim yaşantımı berbat ettiğin gibi ben de senin yaşantını karartacağım. Eğer hisseleri satmamız için bana baskı yaparsan, bak şuraya yazıyorum, senden öcümü alacağım.»

Victor geri çekildi. «Lütfen! Ronald, aklını başına toplayınca bana telefon et. Burada durup senin tehditlerini, dinleyecek vaktim yok.»

Arkasını dönüp odadan çıktı. Ronald'ın bir şeyler söylemeye çalıştığını duydu, ama başını çevirip dinlemedi. Tiksinmişti. Bir an yenilgiyi kabul edip havlu atmayı,, hisselerini satıp tekrar üniversiteye dönmeyi bile aklından geçirdi. Fakat kendi ofisine, masasının başına döndüğü zaman, başka türlü düşünmeye başladı. Ronald'ın

kişilik sorunlarıyla uğraşıp biyoteknoloji endüstrisinin heyecanından kendisini mahrum etmeyecekti. Ne de olsa, üniversitedeki çalışmaların da bir sınırı vardı. Onların da kendilerine göre başka sorunları vardı.

Gephardt'ın avukatı Jonathan Marronetti'nin şöminenin üstünde duran telefon numarası gözüne ilişti. İsteksizce numarayı çevirip telefonda avukatı buldu. New York ak-saniyle konuşan adamın sesi Victor'un sinirine dokundu.

Jonathan, «Size bazı haberlerim var,» dedi.

«Anlatın bakalım.»

«Müvekkilim Bay Gephardt, esrarengiz şekilde ortadan kaybolup sonra onun banka hesabına yatan paraları faiziyle birlikte iade etmek istiyor. 'Bu suçu kabul ediyor anlamına gelmez, yalnızca davanın kapanmasını istiyor.»

Victor, «Bu konuyu avukatlarımızla konuşurum,» dedi.

Jonathan, «Durun, bir şey daha var,» diye sözüne devam etti. «Su paraları iade etmesinin karşılığında, müvekkilim eski görevine iade edilip itibarını yeniden kazanmak istiyor. Ayrıca hakkındaki bütün soruşturmalardan, şahsiyetini zedeleyici her türlü soruşturmadan vazgeçilecek.»

Victor, «Böyle şey olamaz,» diye yanıt verdi. «Soruşturmamız sona erene dek Bay Gephardt görevine dönemez.»

Jonathan bir an duraksadı, «Pekâlâ,» dedi. «Sanırım müvekkilimi ikna edebilirim. Soruşturma bitmeden önce görevine geri dönme fikrinden vazgeçirtebilirim.»

Victor, «Ama korkarım bunun, fazla yararı dokunmaz,» diye yanıt verdi.

«Dinleyin, biz makûl olmaya çalışıyoruz.»

Victor, «Soruşturma planlandığı şekilde devam edecek,» dedi.

Jonathan, «Sanırım bunu hemen sona erdirecek başka yollar...» diye söze başladı.

Victor, «Özür dilerim,» diyerek onun sözünü kesti.

«Tüm gerçekler aydınlanıp rapor elimize geçince tekrar konuşuruz.»

«Eğer makul davranmak istemiyorsanız, pişman olacağınız önlemler almak zorunda kalacağım. Bizden daha namuslusu yok pozlarına girecek durumda değilsiniz.»

«İyi günler, Bay Maronetti!» Victor telefonu öfkeyle kapattı.

Koltuğuna yaslandı, zile basıp Colleen'i çağırdı, Carver denilen kadını odasına yollamasını söyledi. Konuyu yakından bildiği halde, Victor kadının dosyasına bir göz attı. İşe başladığı ilk günden beri kadın başlarına sorun olmuştu. Sık sık işe gelmemekle güvenilirliğini yitirmişti. Dosyada beş değişik kişiden, kadının görevini aksattığını belirten şikâyet mektupları vardı.

Victor başını kaldırıp baktı. Daracık mini etek ve yaka hayli açık ipek bluz giyen Sharon Carver içeriye girdi. Bacaklarını iyice gösterecek şekilde Victor'un karşısındaki koltuğa geçip oturdu.

«Beni görmeyi kabul ettiğiniz için size teşekkür ederim,» diye fısıldadı.

Victor kadının dosyasındaki poloraid fotoğrafa baktı. O resimde bol kot pantolon ve penye bir bluz giymişti.

Kadının gözünün içine bakmadan, «Sizin için ne yapabilirim?» diye sordu.

Sharon cilveyle, «Bir çok şeyler yapabileceğinizden eminim,» diye kırıttı. «Ama şimdilik benim en çok istediğim, eski işimin başına dönebilmek. Beni tekrar işe almanızı istiyorum.»

Victor, «Bu olanaksız,» dedi.

Sharon ısrarla, «Yapabileceğinize inanıyorum,» dedi.

Victor, «Bayan Carver,» diye söze başladı. «Size şunu hatırlatmalıyım ki görevinizi ihmal ettiğiniz için işten uzaklaştırıldınız.»

Kadın, «Depoda sevişirken yakalandığım adam neden işinden kovulmadı?» diye kendisini savunurcasına sordu.

Sonra bacak bacak üstüne attığı bacağına yere indirip öne doğru eğildi. «Bana bunun yanıtını verin!»

«Görevinizden uzaklaştırılmanızın tek nedeni, son gün giriştiğiniz aşk ilişkileri değil,» diye açıklamaya çalıştı Victor. «Eğer sorun sadece o olsaydı, bugün hâlâ görevinizin başında olurdunuz. Sözünü ettiğiniz adam sorumluluklarını bir an olsun ihmal etmemiştir. O gün de resmen izinliydi. Ama siz değildiniz. Her neyse, olan oldu. Sizin başka bir yerde yeni bir iş bulacağınıza inanıyorum, eğer izin verirsiniz...» diyerek yerinden kalkıp kapıyı işaret etti.

Sharon Cdrver kıpırdamadı. Buz gibi bakışlarla Victor'un yüzüne baktı. «Eğer beni tekrar işe almazsanız hakkınızda cinsel tecavüzden dava açarım, aklınız durur. Sizi inim inim inletirim.»

Victor, «Bizi şimdiden yeterince rahatsız ettiniz,» diye yanıt verdi. «Artık lütfen gidin.»

Sharon saldırıya hazır bir kedi gibi, ağır ağır oturduğu koltuktan kalktı. Gözünün ucuyla Victor'a bakıyordu. «Daha neler yapabileceğimi bilmiyorsunuz!» diye çemkirdi,

Victor zile basıp Colleen'i çağırmadan önce kapının kapanmasını bekledi. Papa dışında kim ararsa arasın rahatsız edilmek istemediğini, labaratuvara çalışmaya gideceğini sekreterine söyledi.

Colleen, «Çok geç kaldınız,» diye yanıtladı. «Dr. Hurst bekleme odasında. Sizi hemen görmek istiyor, ayrıca fazlasıyla sinirli.»

William Hurst Onkoloji Bölümün şefiydi. Yeni çıkarılan bir emirle onun hakkında da soruşturma açılmıştı. Fakat onun hakkında açılan soruşturma, Gephardt'kinin aksine, her geçen gün bilim dünyasında ortaya çıkan araştırma sahtekârlığıyla ilgiliydi. Victor gönülsüzce, «Onu içeriye yolla,» dedi. Saklanacak bir yer bulamıyordu.

Hurst, Victor'un üstüne saldırmayı planlamış gibi kapıdan içeriye dalıp hızla masaya yaklaştı. «Bilim dergisinde son yayınladığım makalenin geçerliliğinin kanıtlanması

için bağımsız bir labaratuvarım araştırmalarım hakkında soruşturma açmasını istediğini az önce duydum.»

Victor, «Boston Globe'da Cuma günü yayınlanan makaleden sonra buna şaşımaman gerekirdi,» diye yanıt verdi. Eğer bu manyak adam gelip boğazıma yapışırsa ne yaparım, diye düşündü.

Hurst bağırdı. «Boston Globe'u Allah kahretsin! Labaratuvar tekniklerinden anlamayan uyduruk hikâyelerin yorumlarına göre yazı yazıyorlar. Sen onların yazdıklarına inanmıyorsun, değil mi?»

Victor, «Bu noktada benim inançlarım geçersiz,» dedi. «Globe senin makalende göz göre göre sahte veriler kullanıldığını iddia ediyor. Bu tip suçlamalar Chimera'nın saygınlığını bozar. Böyle olaylar çığıından çıkmadan önce, söylentilere -son vermek gerekir, Neden bu kadar öfkelendiğini anlayamıyorum.»

Hurst terslendi. «Öyleyse ben sana açıklayayım. Senin desteğini bekliyordum, benden kuşkulananı değil. Çalışmalarım hakkında soruşturma açılıp doğruluğunun kanıtlanmasını istemen bir bakıma beni suçladığın anlamına gelir. Ayrıca fşbirlikçi gazetelerden birine her türlü yanlış haber sızabilir. Isaac Newton bile yıllar sonra hiç sözünü etmediğı bazı gezegenleri gözlemlediğini ileri sürdüklerini öğrenmişti. Ben bu soruşturmanın bir an önce iptal edilmesini istiyorum.» ,

«Bak, biraz sinirlisin.» Victor onu yatıştırmak istedi. , «Ama Isaac Newton davası başka konu. Araştırma ahlâkı sözkonusu olunca görecelik işe yaramaz. Halkın araştırmalar konusunda inancı...»

Hurst, «Ben buraya söylev dinlemeye gelmedim,» diye bağırdı. «Sana o soruşturmaya hemen son verilmesini söylüyorum.»

Victor, «İstediğini açıkça anlattın,» dedi. «Fakat eğer işin içinde sahtekârlık yoksa, gerçek olduğu gibi ortaya çıkar, senin de bundan korkmaman gerek. Kaybedecek

hiçbir.şeyin yok ama çok şey kazanabilirsin.»

«Yani bana bu soruşturmaya devam edileceğini mi söylemek istiyorsun?»

«Evet, bunu söylemek istiyorum.» Victor adamın ego-sunu yeterince pohpohladığını düşündü.

Sonunda Hurst, «Akademik sadakatten yoksun ol-man beni çok şaşırttı,» dedi. «Şimdi Ronald'ın neler his-settiğini çok daha iyi anlıyorum.»

Sonunda Victor dayanamayıp patladı, «iş araştırma ahlâkına gelince Dr. Beekman da benimle aynı fikirleri paylaşır,» dedi. «Güle güle, Dr. Hurst. Bu konuşma bu-rada sona ermiştir.»

Hurst masanın üstüne eğilip, «Sana bir şey söyleye-ceğim. Frank,» dedi. «Eğer benim ismime çamur atmakta ısrar edersen, ben de sana aynı yöntemle yanıt veririm. Beni duydun mu? Senin görüldüğün kadar bilim atılâ-kına sahip olmadığını biliyorum.»

Victor alay edercesine, «Korkarım ben hiç sahte ve-rilerle makale yayınlamadım,» dedi.

Hurst, «Gerçek şu ki sende bizi inandırmak istediğin kadar beyaz şövalye değilsin,» diye patladı.

«Odamdan defol.»

Hurst, «Memnuniyetle,» diye yanıt verdi. Oda kapısına doğru yürüdü, kapıyı açtı. «Sana söylediklerimi sakın ak-lından çıkarma. Sen de iftiralara karşı bağışık değilsin!» Sonra kapıyı öylesine güçlü- bir öfkeyle çarpıp kapattı ki, Victor'un duvardaki çerçeveli diploma sallandı.

Victor masasına oturup birkaç dakika duygusal den-gesini toparlamaya çalıştı. Bir günde yeterince tehdit al-mıştı. Hurst'ün, «Sen de beyaz şövalye değilsin,» demekle neyi îmâ etmek istediğini merak etti. Ne garip bir gündü!

İskemlesini geriye itip ayağa kalktı. Sırtına beyaz la-baratuvar gömleğini geçirdi. Kapıyı açtı, başını dışarıya uzatıp Colleen'e labaratuvara gittiğini söylemeye nfyetliy-

ken onunla az kaldı çarpışıyordu. Sekreteri de odasına onu görmeye geliyordu.

Colleen telaşla, «Dr. William Hobbs içerde nerdeyse sinir krizi geçirmek üzere,» dedi.

Victor, Colleen'in omzunun üstünden uzanıp dışarıya bakmaya çalıştı. Sekreterin» masasının yanındaki koltukta bir adam başını ellerinin arasına almış, iki büküm oturuyordu.

Victor fısıltıyla, «Sorunu neymiş?» diye sordu.

Colleen, «Oğlu hakkında bir şey,» diye yanıt verdi. «Sanırım çocuğa bir şey olmuş, onun için bir süre izin istiyor.»

Victor avuçlarının terlediğini hissetti. Boğazına bir yumru tıkanmıştı. «Onun içeriye yolla,» diyebilirdi.

Çocuk sahibi olabilmek için bu adamla aynı olağanüstü deneyimlerden geçtiğini bir türlü unutamıyordu. Ona karşı içinde büyük bir acıma duydu. Hobbs'un çocuğunda bir terslik olma düşüncesi, VJ hakkındaki korku ve endişelerini tekrar uyandırdı.

Hobbs «Maurice...» diye söze başladı, ama gözüne dolan yaşları silmek için sustu. «Oğlum üç yaşına basmak üzereydi: Onu biç görmedin. Evimizin neşesi, hayatımızın merkeziydi. Küçük bir dahîydi.»

Duyacaklarından derin bir korkuya kapılan Victor, «Ne oldu?» diye sordu.

Hobbs üzüntüsüne egemen olan bir öfkeyle, «Öldü,» diyé yanıt verdi.

Victor güçlkle yutkundu. Boğazı zımpara kâğıdı gibi kurumuştı. «Kaza mı geçirdi?» diye sordu.

Hobbs başını salladı. «Ona ne olduğunu doğru dürüst anlayamadılar. Bir sara kriziyle başladı. Onu çocuk hastanesine götürdüğümüzde, beyinde büyüme olduğunu söylediler. Beyin şişkinliği. Yapacakları hiçbir şey yoktu. Zaten oğlum komadan çıkamadı. Ve sonunda kalbi durdu.»

Odanın içini derin bir sessizlik sardı. Sonunda Hobbs, «Bir süre izin almak istiyorum,» dedi.

Victor, «Tabii,» diye yanıt verdi.

Hobbs ağır ağır ayağa kalkıp kapıdan çıktı.

Victor onun arkasından en az on dakika kımıldamadan oturdu. İlk kez olarak canı labaratuvara gitmek istemiyordu.

4

Pazartesi Sabahı Geç Saatlerde

iMarsha'nın masasının üstündeki küçük çalar saat, Jasper Lewis adındaki hastasıyla elli dakikalık seansın bittiğini belirtti. Jasper on beş yaşında, kulaklarının üstünden çenelerine doğru inen uzun favorili, âsî bir çocuktur. Marsha'nın karşısındaki koltuğa oturmuş, sıkılmış numarası yapıyordu. Aslında çocuk tehlikeli bir yolda ilerliyordu. Pek yakında başını gerçekten belaya sokacaktı.

Kucağında çocuğun dosyasını tutan Marsha, «Henüz seninle hastaneye yatmanı tartışmadık,» dedi.

Jasper omzunun üstünden parmağını kıvrıp masanın üstündeki saati işaret etti. «Zil çaldığına göre sanırım seans sona erdi.»

Marsha, «Sona ermek üzere olduğunu belirtiyor,» dedi. «Artık taburcu olup, evine çıktığına göre, hastanede geçirdiğin üç ay için neler düşünüyorsun?» Marsha gözlemlerine dayanarak çocuğun hastanedeki tedaviden yararlandığını anlıyordu, ama onun neler düşündüğünü bir de Jasper'ın ağzından dinlemek istiyordu.

Jasper, «Fena değildi,» dedi.

Marsha cesaret verircesine, «Sadece fena değil miydi?» dedi. Bu çocuğun ağzından lâfı adetâ kerpetenle çekerek alıyordu.

Jasper omuzlarını silkti. «Evet, fena değildi. Biliyorsun, öyle ahım şahım bir yer değil.»

Anlaşıldığı kadarıyla oğlanın ağzından lâf almak için epeyce uğraşacaktı. Marsha dosyanın köşesine bunu not aldı. Gelecek seansa bu maddeyle başlayacaktı. Dosyayı kapatıp Jasper'ın gözlerinin içine baktı. «Seni tekrar gördüğüme sevindim; gelecek hafta görüşürüz,» dedi.

Marsha ile göz göze gelmemeye çabalayan Jasper beceriksizce ayağa kalkıp, «Tabii,» diye yanıt verdi, odadan çıktı.

Marsha masasının başına geçip notlarını yazmaya başladı. Elindeki kartı açıp bugüne dek tuttuğu notların özetine göz attı. Jasper çocukluğundan beri uyumsuz davranışlar içindeydi. Çocuk on sekiz yaşına gelince bu davranışları antisosyal kişilik bozukluğuna yol açmıştı. Üstüne üstlük, Marsha'nın edindiği gözlemlere göre çocukta şizofrenik kişilik bozukluğu da vardı.

Marsha oğlanın hayat hikâyesinin belirli noktalarını gözden geçirirken onun sık sık yalan söylediğini, okulda arkadaşlarıyla kavga ettiğini, sık sık okuldan kaçtığını, kinci davranışlarda bulunduğunu ve fantaziler kurduğunu farketti. Bakışları yazdığı bir nota takıldı. Duygularını gösteremez, sevgiden anlamaz. Birdenbire VJ'ye sarıldığı zaman onun kollan arasından sıyrılışını, buz gibi bakışlarını anımsadı. Oğlunun mavi gözleri dağ gölleri kadar soğuktu. Bakışlarını güçlkle tekrar karta indirdi. Yakın arkadaşlıktan hoşlanmaz, hiçbir yakın arkadaşı yoktur, her şeyi tek başına yapmak ister.

Marsha'nın kalbi hızla atmaya başladı. Yoksa kendi oğlunun hayat hikâyesinin özetini mi okuyordu? Jasper'ın kişiliği hakkında yazdıklarını tekrar dehşet içinde okudu. Yazdığı notlarda insanı rahatsız eden birçok benzerlik vardı. Kızıl kahverengi saçlı, temiz, tertipli, terbiyeli, New England'!! Jean Colbert, hem sekreterlik hem de hemşirelik görevini birlikte yürütürdü. Jean o anda kapıyı açıp

düşüncelerini kesince çok sevindi. Başını kaldırıp bakarken; altını kırmızı kalemle çizdiği bir satır gözüne ilişti. Annesi aileyi geçindirebilmek için iki işte birden çalıştığından, Jasper'i teyzesi büyötmüş.

Jean, «Diğer hastanı kabule hazır mısınız?» diye sordu.

Marsha derin bir nefes aldı. «Çocuk yuvalan ve psikolojik etkileri hakkında sakladığım makaleleri anımsadın mı?» diye sordu.

Jean, «Tabii,» diye yanıt verdi. «Onları depo odasındaki dosyaya koydum.»

Marsha endişesini gizlemeye çalışarak, «Onları bana çıkarır mısınız?» dedi.

«Tabii.» Jean bir an sustu, sonra sordu. «İyi misiniz?»

Önündeki diğer kartı alan Marsha, «Evet, iyiyim,» dedi. Son tuttuğu notlarına göz gezdirirken, on iki yaşındaki Nancy Traverse odadan içeriye girip koltuklardan birinin içinde kaybolmaya çabaladı. Kaplumbağa gibi boynunu omuzlarının arasına çekti.

Marsha tedavi tarafına geçti, Nancy'nin karşısına oturdu. Kızın geçen seansta, giriştiği seks oyunları hakkında neler anlattığını anımsamaya çalıştı.

Seans başladı ve uzayıp gitti. Marsha tüm dikkatini hastasına vermek istiyordu, ama VJ ile ilgili korkuları aklına geliveriyordu. Ayrıca çocuğu bebekken yalnız bırakıp çalışma hayatına devam ettiği için kendini suçluyordu. Fakat Marsha bu sorunun kökeninde fizyopatolojik semptomların yattığını iyi biliyordu.

Hobbs gittikten sonra, Victor kısmen laboratuvarından uzak kalmak amacıyla, kısmen de Hobbs'un anlattığı korkunç olayları aklından çıkarmak için, mektuplarla uğraşmaya başladı. Ama ne kadar çalışıp çabalasa, düşünceleri kısa bir süre sonra yine çocuğu ölüme sürükleyen du-

ruma dönüyordu. Beyin büyümesi, akut beyin şişmesi demekti. Hemen ölüme neden olurdu. Ama çocuğun beyninin büyümesine ne sebep olmuştu? İçinden, keşke Hobbs daha fazla bilgi verebilseydi diye geçirdi. Belirli bulgulardan yoksun olmak Victor'un endişe ve korkularını arttıyordu.

«Allah kahretsin!» diye bağırarak elinin ayasıyla masaya öfkeyle vurdu. Hemen yerinden fırlayıp pencereden dışarıya baktı. Ofisinden saat kulesini rahatça görebiliyordu. Saatin akrep ve yelkovanı uzak bir geçmişte, ikiye çeyrek geçe durmuştu.

«Böyle olacağını bilmeliydim!» diyerek sağ yumruğuyla sol ovucunun içine kuvvetle vurunca yüzünü buruşturdu. Hobbs'un çocuğunun ölüm haberi Victor'un VJ hakkında duyduğu tüm endişeleri canlandırmıştı. Son zamanlarda unuttuğu endişeleri. Marsha çocuğun psikolojik durumunu konusunda endişe ederken, Victor'un korkuları daha çok çocuğun fiziksel varlığıyla ilgiliydi. VJ'nin zekâ düzeyindeki düşüş Victor'u korkutmuştu, ama çocuğun zekâsı olağanüstü bir noktaya yerleşip durmuştu. Victor yıllarca bu korkuyu yenmeye çalışmış, sonunda rahat etmişti. Fakat Hobbs'un çocuğunun ânî ölümü bu korkularını tekrar canlandırmıştı. VJ ile Hobbs'un çocuğunun arasındaki paralellik yalnızca dünyaya gelişleriyle sona ermediği için, Victor özellikle endişe ediyordu. Victor, VJ gibi Hobbs'un çocuğunun da üstün zekâlı olduğunu anlıyor, çocuğun ilerlemesini büyük bir titizlikle izliyordu. O çocuğun da VJ gibi belirli bir yaşta zekâsının düşüp düşmediğini merak etti. Ama şimdi, Victor yalnızca çocuğun feci ölümünün nedenini öğrenmek istiyordu.

Victor bilgisayarının başına gitti, ekrandakileri sildi. Bebek Hobbs hakkındaki kendi özel dosyasını çağırdı. Belirli bir bilgi aramıyordu. Eğer tüm verilere bir göz gezdirirse, çocuğun Ölümü hakkında bazı açıklamalar yapabileceğini düşünüyordu. Ekranda hiçbir değişiklik olmadı.

Şaşıran Victor tekrar tuşa bastı. Bilgisayar ekranın sağ alt köşesinde ARIYOR sözcüğü yanıp söndü. Sonra yine Victor'u çok şaşırtan bir yanıt geldi. Aradığı dosya yoktu.

«Bu ne biçim iş?» diye bağırdı Victor. Yanlış giriş yaptığını düşünerek, tekrar denedi, bu kez BEBEK-HOBBS diye açıkça yazdı. Tuşa bastı, bilgisayar bütün belleğindeki verileri araştırdıktan sonra yine aynı yanıtı verdi. DOSYA BULUNMADI.

Victor bilgisayarın tuşuna basıp kapattı, dosyanın nereye kaybolduğunu merak etti. O dosyayı uzun süredir kullanmadığı doğrudur. Ama dosyayı kullanıp kullanmaması fark etmezdi ki! Victor parmaklarını bilgisayarın tuşları üstünde dolaştırıp bir süre düşündü, sonra bilgisayarın düğmesine basıp tekrar açtı. Bu kez BEBEK - MURRAY, kelimelerini yazdı.

Bilgisayarın ekranında yine aynı hareketsizlik oldu, bir süre sonra aynı yanıt belirdi. DOSYA BULUNMADI.

Ofisin kapısı açılınca Victor arkasını dönüp baktı. Colleen kapının önünde duruyordu. Pervazın kenarına tutunup, «Bugün babalar için şanssız bir gün,» dedi. «Muhasebeden Bay Murray telefonla sizi arıyor. Anlaşıldığı kadarıyla çocuğu hastalanmış. Ağlıyor.»

Victor, «İnanmıyorum,» diye bağırdı. Zamanlamada u kadar raslanı olamazdı.

Colleen, «İnan bana, ikinci hatta bekliyor,» diye yanıt verdi.

Victor büyülenmiş gibi telefondan yana döndü. Üstündeki ışık ısrarla yanıp sönüyor ve her yanıp sönüşte Victor'un beyninde şimşekler çakıyordu. Bunca zaman her şey olunda gittikten sonra olamazdı. Telefonu açmak için büyük gayret gösterdi.

Murray, «Seni rahatsız ettiğim için özür dilerim,» diye ildi. «Ama bebek sahibi olmak istediğimiz zaman bize arşı çok anlayışlı devrandın. Senin bilmek isteyeceğini

düşündüm. Mark'ı çocuk hastanesine yatırdık. Ölüyor. Doktorlar onu kurtarmak için hiçbir şey yapamıyor.»

Victor binbir güçlkle konuşabildi. «Ne oldu?»

Horace, «Hiç kimse bilmiyor. Baş ağrısıyla başladı,» dedi.

Victor, «Başını bir yere filan çarptı mı?» diye sordu.

Horace, «Bildiğimiz kadarıyla hayır,» dedi.

Victor, «Oraya gelmemde bir sakınca var mı?» diye sordu.

Yarım saat sonra, Victor arabasını hastanenin karşısındaki gara ja park etti. İçeriye girip danışma masası önünde durdu. Resepsiyon memuru ona Mark Murray'ın ameliyat yoğun bakım servisinde yattığını söyledi, bekleme odasının yerini tarif etti. Victor bütün gece gözlerini kırpmadan çocuklarından haber almayı bekleyen Horace ve Colette'i tarifsiz bir üzüntü içinde buldu.

Büyük bir ümitle, «Herhangi bir değişiklik var mı?» diye sordu.

Horace başını olumsuzca salladı. «Şimdilik oksijen çadırına aldılar.»

Victor elinden geldiğince onları teselli etmeye çalıştı. Şimdiye dek pek arkadaşlık etmedikleri halde, Victor'un hastaneye kadar gelecek zaman bulması Murray'leri fazlasıyla duygulandırmıştı.

Horace, «Çok özel bir çocuktu,» dedi. «Olağanüstü, çok zeki...» diyerek başını salladı. Colette yüzünü avuçlarının içine sakladı. Omuzları titremeye başladı. Horace arkasına yaslanıp kolunu karısının omzuna sardı.

Victor, «Mark'ı tedavi eden doktorun ismi ne?» diye sordu.

Horace yanıt verdi. «Nakano. Dr. Nakano.»

Victor onlardan izin alıp yanlarından ayrılırken paltonu Murray'lerin yanına koydu ve üzüntü içinde kıvrı-

nctn anne babayı bekleme odasında başbaşa bırakıp uzaklaştı. Çocuk ameliyathanesinin yoğun bakım servisine doğru yürümeye başladı. Koridorun sonunda, bir çift elektronik kapının önünde durdu. Victor yerleri lastik kaplı alana gelince ön kapılar otomatik olarak açıldı.

Victor ihtisas yaptığı günlerde bu odalarda çalışmıştı. Bol bol elektronik âletler ve oradan oraya koşturan hastabakçılar vardı. Solunum âletlerinin çıkardığı sürekli fısıltı ve kalp monitörlerindeki devamlı bip bip sesleri odaya gergin bir hava veriyordu. Burada yaşam bıçak sırtındaydı.

Yakasında kimlik kartı olmamasına rağmen Victor bulunduğu çevrede çok rahat hareket ettiğinden, hiç kimse neden burada bulunduğunu sormadı. Victor danışma masasına yaklaşıp, eğer mümkünse Dr. Nakano ile konuşmak istediğini söyledi.

Genç, sevimli bir kadın, «İşte orada,» diye yanıt verdi. Hafifçe yerinden doğrulup bankonun üstünden eğildi, doktoru araştırdı. Sonra yerine oturup telefonu kaldırdı. Bir dakika sonra tavandaki hoparlörlerden, aranan doktorlar arasında Nakano'nunda ismi duyulmaya başladı.

Victor odanın içinde dolaşıp Mark'ı bulmaya çalıştı. Fakat oksijen çadırındaki çocukların çoğunun yüzleri tanınmayacak şekildeydi. Koğuş sekreteri telefonu yerine bırakırken Victor bankonun önüne döndü. Kadın Victor'u görünce Dr. Nakano'un koğuşa dönmek üzere olduğunu haber verdi.

Beş dakika sonra Victor yakışıklı, yüzü güneşten bronzlaşmış, Japon-Amerikan karışımı bir adamla tanıştı. Victor biyokimyası olduğunu, ayrıca Murray'lerin yakın dostu olduğunu, Mark'ın başına gelenler hakkında biraz bilgi edinmek istediğini açıkladı.

Dr. Nakano açık sözlülükle, «Durumu hiç iyi değil,» dedi. «Çocuk ölüyor, ölümüne neyin sebep olduğunu anlayamadık. Gelin, size göstereyim.»

Dr. Nako.no her zaman oradan oraya koşuşturan doktorların telaşıyla, hızla koğuşun arka tarafına doğru seğirtti. Ana koğuştan bir paravanla ayrılmış kőçük bۆlmenin ۆnünde durdu.

«Çocuğu karantinaya aldık,» diye açıkladı. «Herhangi salgın hastalık mikrobuna raslanmadı, ama biz yine de ۆnlem aldık...» Victor'a bir ۆnlük, bir başlık ve bir maske uzattı. Her iki adam koruyucu giysileri giyip odaya girdiler.

Mark Murray iki yanı yőksek parmaklıklı geniş bir beşiğin ortasında yatıyordu. Başı gazlı bezle sarılmıştı. Belki yardımı olur ۆmidiyle dekompresyon yapmaya çalışmışlardı ama Dr. Nakano yararı olmadığını açıkladı.

Dr. Nakano, Victor'un eline bir oftalmoskop tutuşturup, «Alın, bakın,» dedi. Victor iki yaşındaki zavallı çocuğun ۆstőne eğildi, Mark'ın gۆz kapağını kaldırıp bőyőmőř, sabit noktaya bakan gۆz bebeğine baktı. Elindeki âletin nasıl kullanıldığını bilmediği halde, patolojik durumu hemen gۆrdő. Optik sinirler sanki arka taraftan şiddetle itiliyormuş gibi ۆne doğru fırlamışlardı.

Victor doğruldu.

Dr. Nakano, «Çok ilginç, değil mi?» diye sordu. leti Victor'un elinden alıp kendisi de baktı. Bir an sessizce durdu, sonra doğruldu. «En ۆmit kırıcı yanı da durumun sőrekli kۆtőye gitmesi. Çocuğun beyni hâlâ şişiyor. Kulaklarından taşmadığına şaşırdım. Hiçbir şeyin yararı yok. Ne dekompresyon, ne bağlantı kesme, ne masif stroidler, ne de monitoller. Korkarım her şeyden ۆmidimizi kestik.»

- Victor odada çocuğu bekleyen hemşire olmadığını fark etti. «Kanama veya travma belirtileri var mı?» diye sordu.

Dr. Nakano sadece, «Yok,» diye yanıt verdi. «Yalnızca şişme var, diğer bakımdan ocuk temiz. Daha ۆnce de

söylediğim gibi, menenjit filan yok. Ne olduğunu anlayamadık. Her şey yukardakinin insafına kalmış,» diyerek gözlerini gökyüzüne dikti.

Sanki Dr. Nakano'nun uğursuz kehanetini duymuşçasma, kalp monitörü kısa bir alarm verip Mark'ın kalp atışlarının düştüğünü belirtti. Atışlar düzensizleşti. Alarm tekrar kısaca çaldı. Dr. Nakano yerinden kımıldamadı. «Bu daha önce de olmuştu,» dedi. «Ama bu durumda hiçbir şey belli olmaz.» Sonra açıklama yapmak istercesine, «Eğer beyin çalışmaz hale gelirse, anne ve baba için çoğunun sağ kalmasının anlamı yok,» diye ekledi.

Victor başını salladı, sallarken de, kalp monitöründen yeni bir alarm duyuldu ve devam etti. Mark'ın kalbi durdu. Victor omzunun üstünden birim masasına baktı. Hiç kimse yanıt vermedi.

Kısa süre sonra kalp monitörünün üstündeki düzensiz iniş çıkışların yerini ekranda dümdüz bir çizgi aldı. Dr. Nakano, «Oyun burada bitti,» diye söylendi. Doktorun yaptığı yorum acımasız gibi düşünürse de, Victor bu sözlerin katı kalplilikten çok çaresizlikten söylendiğini biliyordu. İhtisas yaptığı günleri kendi de henüz unutmamıştı-

Dr. Nakano ve Victor kayıt masasının bulunduğu yere döndüler. Dr. Nakano, Murray adındaki çocuğun öldüğünü sekretere haber verdi. Sekreter sanki hiçbir şey olmamış gibi telefonu açıp ölümle ilgili evrakı istedi. Victor durumu anladı. Eğer insan her karşılaştığı ölüm vakası karşısında üzülecek olursa, burada çalışmasına olanak yoktu.

Victor, «Dün gece de burada bu olaya benzer bir ölüm vakası daha olmuş,» dedi. «Ölen çocuğun adı Hobbs. Aşağı yukarı aynı yaşta veya bir iki yaş daha büyüktü. O vakayı biliyor musunuz?»

Dr. Nakano dalgınlıkla, «Duydum,» diye yanıt verdi. «Benim hastam değildi. Ama anladığım kadarıyla belirtilerin çoğu birbirine çok benziyormuş.»

Victor, «Evet, hemen hemen aynı,» dedi. Sonra sordu. «Otopsi yapacak mısınız?»

Dr. Nakano, «Kesinlikle,» diye yanıtladı. «Bu aslında adli tıbbın görevi, ama çoğunlukla bu işi bize bırakırlar. Onlar kentin merkezinde çok çalışıyorlar. Böyle garip vakalara ayıracak hiç zamanları yok. Anne babaya siz mi haber vereceksiniz yoksa benim söylememimi istersiniz?»

Dr. Nakano'nun sohbetin akışını hızla çevirmesi, Victor'u çok sarstı. «Ben söylerim,» dedikten sonra bir an duraksadı. «Zaman ayırdığınız için teşekkür ederim,» dedi.

Dr. Nakano, «Sorun değil,» diye yanıt verdi. Ama Victor'un yüzüne bakmadı. Kendini yeni bir vakaya kapıtmıştı.

Şaşkına dönen Victor, çocuk yoğun bakım servisinden dışarı çıktı. Elektronik kapılar arkasından kapanınca sevin-di. Bekleme odasına döndü. Daha ağzını açıp haberi vermeden önce Murray'ler durumu tahmin ettiler. Birbirlerine sarılıp ağladılar. Geldiği için Victor'a tekrar teşekkür ettiler. Victor birkaç başsağlığı sözcüğü mırıldandı. Fakat konuşurken bile, o korkunç görüntü kalbini demir bir pençe gibi sıkıyordu. Mark'ın yattığı yatakta solunum âletine bağlanmış VJ'in bembeyaz yüzü gözlerinin önünden gitmiyordu.

Dehşetten buz gibi donan Victor, Patoloji Bölümüne gidip bölüm başkanı Dr. Warren Burghofen'e kendisini tanıttı. Adam ellerindeki tüm güçleri kullanıp iki otopsiyi de en kısa zamanda gerçekleştireceklerine dair Victor'a güvence verdi.

Burghofen, «Tabii ki burada olup bitenler hakkında size bilgi veririz. Bu kente beyin büyümeleri gibi aptal bir salgının yayılmasını istemeyiz,» dedi.

Victor ağır ağır yürüyüp arabasını bıraktığı garaja döndü. Beyin büyümesi salgını diye bir hastalık olmadığını biliyordu. Ancak birkaç çocuğun bu tehlikeyle karşı kar-

şıya olduğunu da biliyordu. Evet, parmakla sayılacak kadar azdı. Ancak üç çocuk bu korkunç tehlikeyle karşı karşıyaydı.

Victor ofisine döner dönmez Colleen'den, Chimera'nın veri bankası şefi Louis Kaspi'yi arayıp hemen odasına gelmesini söylemesini istedi.

Louis kısa boylu, parlak kel kafalı, tıknazca bir adamdı. Ayrıca hiç beklenmedik anlarda birdenbire garip hareketler yapardı. Aşırı derece utangaç bir insandı. Hemen hemen hiç kimsenin gözlerinin içine bakamazdı. Bütün bu garip kişiliğine rağmen, yaptığı işin ustasıydı. Araştırmadan üretime ve muhasebeye kadar Chimera her konuda onun bilgisayar uzmanlığına dayanıyordu.

Victor masasına yaslanıp kollarını göğsünün üstüne kavuşturdu, «Bir sorunum var,» dedi. «Özel dosyalarımın ikisini bulamıyorum. Bu konu hakkında bir fikrin var mı?»

Louis, «Bunun birkaç nedeni olabilir,» diye yanıt verdi. «Genellikle kullanıcı bilgisayara verilen kodu unuttur.»

Victor, «Firhistimi gözden geçirdim,» dedi. «Aradığım dosyalar yoktu.»

Louis, «Belki de bir başkasının firhistine karışmıştır,» dedi.

Victor, «Bak, bu hiç aklıma gelmedi,» diye itiraf etti. «Fakat o dosyaları arada sırada kullandığımı hatırlıyorum. Onları çağırmak için de ayrıca başka bir kod kullandığımı sanıyorum.»

Louis, «Pekâlâ, bakmadan bir şey söyleyemem,» dedi. «Dosyalarının isimleri neydi?»

Victor sözlerini vurgulayarak, «Bu konunun aramızda kalmasını istiyorum,» dedi.

«Şüphesiz.»

Victor, Louis'e aradığı dosyaların isimlerini verdi. Louis bilgisayarın başına geçti.

Ekrandaki siyahlık kaybolmayınca Victor, «Şansımız yok mu?» dedi.

«Yok gibi. Yine de ofisime gidince bilgisayarın kayıtlarını tarayarak ararım. Dosyaların bu isimle kayıt edildiklerinden emin misin?»

Victor, «Kesinlikle eminim,» diye yanıt verdi.

Louis, «Eğer çok önemliyse hemen araştırmaya başlarım,» dedi.

«Önemli.»

Louis gittikten sonra Victor bilgisayar terminalinin önünde durdu. Aklına bir fikir gelmişti. Özenle ekrana başka bir dosyanın ismini yazdı. BEBEK FRANK. Bir an tereddüt etti, neyle karşılaşacağından korktu. Ya da neyle karşılaşmayacağından. Sonunda düğmeye basıp soluğunu tuttu. Ne yazık ki korktuğu başına geldi. VJ'nin dosyası da kaybolmuştu!

Koltuğuna oturan Victor sıkıntıdan terlemeye başladı. Birbiriyle bağlantısı olan, fakat iptal edilmeyen üç dosyanın da ortadan kaybolması rastlantı olamazdı. Birdenbire Victor'un gözlerinin önünde Hurst'ün öfkeden kızarmış yüzü ve savurduğu tehditler canlandı, «Bizim inanmamızı istediğin gibi sen beyaz bir şövalye değilsin... Bağışık değilsin.»

Victor bilgisayarın başından kalkıp pencerenin önüne gitti. Doğu tarafından bulutlar gökyüzünü kaplıyordu. Yağmur veya kar yağacaktı. Birkaç dakika pencerenin önünde durup düşündü. Acaba kaybolan dosyalarla Hurst'ün ilgisi olabilir miydi? Ondan şüphe etmekte haklı mıydı? Belki de dosyalar eline geçtiği için uluorta tehditler savuruyordu. Victor başını salladı. Hurst'ün bu dosyaların varlığından haberi olmasına olanak yoktu. Bu dosyaların varlığından hiç kimsenin haberi yoktu. Hiç kimsenin!

Pazartesi Akşamı

-İ

Marsha yemek masasında karşısında oturan oğluna ve kocasına baktı. VJ güneşteki kara lekelerle ilgili kitabı kendini kaptırmış, okuyor, arada sırada başını kaldırıp tabağındaki yemeği yiyordu. Marsha ona kitabı elinden bırakmasını söyleyebilirdi ,ama Victor eve çok sinirli gelmişti. Marsha da durumu daha kötüye dönüştürecek bir şeyler söylemek istemiyordu. Kendisi de hâlâ VJ hakkında endişeliydi. Oğlunu öylesine çok seviyordu ki, onda herhangi bir bozukluk olabileceği düşüncesine bile dayanmıyordu. Fakat eğer gerçekte yüzleşmezse oğluna yardımcı olamayacağını da biliyordu. Anlaşıldığı kadarıyla VJ bütün* günü Chimera'da geçirmişti. Orada tek başına kaldığı da kesindi. Marsha bu konuyu özellikle eşeleynce Victor VJ'i sabahdan beri laboratuvarında görmediğini itiraf etmişti.

Sanki Marsha'nın kendisine baktığını sezinlemiş gibi VJ elindeki kitabı birdenbire bırakıp kirli yemek tabağını bulaşık makinesine koydu. Yerinden kalkarken berrak mavi gözleri Marsha'nın bakışlarına takıldı. O bakışlarda ne bir sıcaklık, ne de duygu vardı. Marsha'ya mikroskop altında incelendiğini hissettiren parlak turkuvaz bir ışık demetiydi. VJ mekanik bir sesle, «Yemek için teşekkürler,» dedi.

Marsha merdivenlerden koşarak yukarıya çıkan VJ' in ayak seslerini dinledi. Dışarda rüzgâr birdenbire uğuldayınca Marsha dönüp pencereden dışarıya baktı. Garajın üstünde yanan lambanın ışığında yağmurun kara çevirdiğini gördü. Hafifçe ürperdi ama titremesinin nedeni dışardaki kış manzarası değildi.

Victor, «Sanırım bu gece fazla acıkmadım,» dedi. Marsha'nın anımsadığına göre, hastanedeki akşam vizi-tinden eve döndüğünden beri Victor ilk kez konuşuyordu.

Marsha, «Bir derdin mi var?» diye sordu. «Konuşmak ister misin?»

Victor öfkeyle, «Bana psikiyatrist numarası çekme,» diye söylendi.

Marsha bunu hakaret gibi kabul edebilirdi. Psikiyatrist numarası çekmiyordu, işi fazla büyütmemek için olgun insan rolü oynayabilirdi. Victor bir süre sonra aklını kurcalayan konuyu açıklayacaktı.

Marsha, «Pekâlâ benim bir derdim var,» dedi. Hiç olmazsa açık konuşmaya karar vermişti. Victor karısının yüzüne baktı. Marsha kocasını çok iyi tanıyor, az önce ters yanıt verdiği için kendini suçlu hissettiğini biliyordu.

Marsha konuşmaya devam etti. «Bugün bir dizi makale okudum. Ana baba ilgisinden yoksun, dadıların elinde veya kreşlerde büyüyen çocuklarda bazı bozukluklar olabileceğini ileri sürüyorlardı. Okuduğum bilgilerden bazılarını V.J'ye uygulayabiliriz. VJ bebekken onunla fazla ilgilenemedim. Bu da beni aşırı endişelendiriyor. Keşke çalışmayıp ona daha fazla zaman ayırsaydım.»

Victor'un duyduğu öfke yüzüne yansıyor. «Dur bakalım,» diye hırsıyla söylenip iki elini havaya kaldırdı. «Bu konuda tek kelime dahi duymak istemiyorum. Benim bildiğim kadarıyla VJ çok iyi ve bu düşüncelerime karşı çıkan bir dizi uygunsuz psikolojik saçmalık dinlemek istemiyorum».

Sabrı tükenen Marsha, «Pekâlâ, söylediklerim pek

uygunsuz değil,» diye yanıtladı.

Victor, «Oh, Tanrım kurtar beni!» diye ağzının içinden mırıldandı, tabağında duran yemeğini alıp çöp tenekesine döktü. «Böyle saçma tartışmaları dinleyecek durumda değilim.»

Marsha, «Peki, ne durumdasın?» diye sordu.

Victor derin bir soluk alıp mutfağın penceresinden dışarıya baktı. «Sanırım yürüyüşe çıkmak istiyorum.»

Marsha, «Bu havada mı?» diye sordu. «Islak karda, çamurlu yollarda mı? Sanırım senin büyük bir derdin var ve bunu açıklayamıyorsun.»

Victor dönüp karısına baktı. «Belli oluyor mu?»

Marsha güldü. «Senin bocalamanı seyretmek pek zevkli değil. Lütfen bana aklından geçenleri anlat. Ben senin karınım.»

Victor omuzlarını silkip masaya döndü. İskemlesine oturup parmaklarını birbirine kenetledi.

Dirseklerini masaya dayadı. «Evet, beni üzen bir derdim var,» diye itiraf etti.

Marsha, «Hastalarımın konuşmakta bu denli zorluk çekmediklerine seviniyorum,» dedi. Uzanıp sevgiyle Victor'ın kolunu okşadı.

Victor yerinden kalkıp merdivenlerin dibine gitti. Bir an yukarıyı dinledi, sonra kapıyı kapatıp tekrar masaya döndü. İskemlesine oturup Marsha'ya doğru eğildi: «VJ' in yedi yıl önce zekâsı düştüğü zaman yaptığımız gibi baştan aşağı sıkı bir nöroloji check-up'ı yapılmasını istiyorum,» dedi.

Marsha yanıt vermedi. VJ'in kişilik gelişmesi konusunda endişe etmek başka şeydi, onun genel sağlığı konusunda endişe etmek de başkaydı. Böyle bir işe girişmek istediğini açıklamak bile yeterince şok yaratıyordu. Hele VJ'nin zekâsında bir değişme olması daha beterdi.

Victor, «Üç buçuk yaşındayken zekâsı birden düşmüştü, anımsıyor musun?» diye sordu.

Marsha, «Tabii anımsıyorum,» diye yanıt verdi. Victor'u dikkatle inceledi. Neden kendisine böyle eziyet ediyordu? Lafı uzattıkça Marsha'nın daha fazla endişelenebileceğini biliyordu oysa.

Victor, «O zaman yaptığımız gibi, yine aynı şekilde tepeden tırnağa bir check-up'tan geçmesini istiyorum,» diye «tekrarladı.

Marsha korkuyla, «Senin benden sakladığın bir şey var,» dedi. «Sakladığın ne? VJ'in bir derdi mi var? Hasta mı?»

Victor, «Hayır!» dedi. «Daha önce de dediğim gibi VJ çok iyi. Ben sadece emin olmak istiyorum. Eğer böyle bir check-up'tan geçerse, emin olabileceğim. İşte hepsi bu kadar.»

Marsha, «Neden böyle birenbire check-up yaptırmak istediğini bilmek* istiyorum,» diye belirtti.

«Nedeni sana söyledim ya!» Victor'un sesi öfkeyle yükseldi.

«Nedenlerini bana açıklamadan oğlumuzu tepeden, tırnağa nöroloji check-up'ına sokacağımı mı sanıyorsun?» diye sordu Marsha. «Hiç yolu yok, yaptırmam! Bana bir açıklama yapmadan önce çocuğu röntgen makinelerine falan sokup çıkaramam.»

Victor dişlerini gıcırdattı. «Allah kahretsin, Marsha!»

Marsha öfkeyle karşı çıktı. «Allah seni kahretsin, Victor, benden bir şeyler gizliyorsun ve bu hiç hoşuma gitmiyor. Buldozer gibi duygularımı ezip geçmek istiyorsun. Eğer nedenini bana açıklamazsan VJ hiçbir türlü testten geçmeyecek ve inan bana bu dediğimi yaparım. Ya bana aklından geçenleri anlatırsın veya bu konuyu burada kapatırız.»

Marsha iskemlesine yaslandı, derin bir nefes alıp içinde tuttu, sonra ağır ağır bıraktı. Marsha'nın yüzüne bakan Victor'un sinirlendiği açıkça belliydi, ama Marsha gücüyle onu pes ettirmeye kararlıydı. Marş-

ha tutumunu açıklamıştı. Victor eski deneyimlerinden, ne yapsa karısının fikrini değiştiremeyeceğini biliyordu. Aitmiş saniyelik bir sessizlikten sonra -Victor'un bakışlarından geçirdiği kararsızlık anlaşıldı. Sonunda Victor ellerine baktı. Salondaki büyük çalar saat sekizi çaldı.

Victor sanki yorulmuş gibi, «Pekâlâ,» dedi. «Sana her şeyi baştan sona anlatacağım.» Arkasına, yaslandı, parmaklarını saçlarının arasında dolaştırdı. Bir an 'Marsha ile gözgöze geldi, sonra kabahat yapmış küçük bir çocuk gibi başını kaldırıp tavana baktı.

Marsha sabrının taşmak üzere olduğunu hissediyordu. Ayrıca duyacaklarından çok korkuyordu.

Victor, «İşin kötü yanı, nereden başlayacağımı bilemiyorum,» dedi.

Sabırsızlandığını belli eden Marsha, «Başından başlamaya ne dersin,» dedi.

Victor onunla yine gözgöze geldi. VJ'in doğumunu içeren esrarlı on yıldan fazladır saklıyordu. Dürüst, açık yürekli Marsha'nın yüzüne bakınca, gerçeği öğrendiği zaman acaba beni bağışlayacak mı diye merak etti.

Marsha, «Lütfen, her şeyi neden bana anlatmıyorsun?» dedi.

Victor bakışlarını yere indirdi. «Birçok nedeni var. Birincisi, bana inanmayabilirsin. Aslında her şeyi sana açıklayabilmem için laboratuvarıma gitmemiz gerek.»

Marsha, «Hemen şimdi mi?» diye sordu. «Ciddi misin?»

«Eğer gerçekleri öğrenmek istiyorsan.»

Bir süre sessizlik oldu. Kedi Kissa, Marsha'nın kucağına sıçrayıp onu şaşırttı. Kedinin karnını doyurmayı unutmuştu. «Pekâlâ,» dedi. «Kediyi doyurduktan, VJ'ye dışarı çıkacağımızı haber verdikten sonra, on beş dakika içinde hazırım.»

VJ koridordan odasına doğru gelen ayak seslerini duydu. Hiç telaşa kapılmadan Scott pul albümünü kapatıp rafa kaldırdı. Annesi ve babası pulculuktan anlamıyordu. Onun için neye baktıklarını anlayamazlardı. Ama işi şansa bırakmaya da gerek yoktu. Ne kadar büyük ve değerli bir kolleksiyona sahip olduğunu onların bilmesini istemezdi, Annesiyle babası bankada bir kasa sahibi olmak istemesinin de, çocukluk kaprisinden başka bir şey olmadığını düşünmüşlerdi. VJ de onların başka türlü düşünmelerini istemiyordu.

Kapının önüne gelince Marsha, «Ne yapıyorsun canım?» diye sordu.

VJ dudaklarını büzdü. «Aslında hiçbir şey yapmıyorum.» Annesinin üzüldüğünü biliyor, ama onun endişelerini yatıştırabilecek bir şey yapamıyordu. Bebekliğinden beri annesinin kendisinden bir şeyler beklediğinin farkındaydı. Diğer annelerin çocuklarından aldığı şeyleri VJ ona veremezdi. Şimdi olduğu gibi, bazı zamanlar onun adına üzülmüyordu.

Annesi, «Bu hafta içinde neden bir gece Richie'yi bize davet etmiyorsun?» diye sordu.

«Belki ederim.»

Marsha, «Evet, davet etsen iyi olur,» dedi. «Onunla tanışmak istiyorum.»

VJ başını salladı.

Marsha gülümsedi, ağırlığını bir ayağından diğerine geçirdi. «Babanla ben biraz dışarıya çıkacağız. Senin için sakıncası var mı?»

«Tabii, gidin.»

«Çok geç kalmayız.»

«Beni merak etmeyin.»

Beş dakika sonra VJ yatak odasının penceresinden dışarıya bakarken Victor'un arabası bahçeden dışarıya çıktı. VJ, endişelenmeme gerek var mı, diye düşündü. Ne olsa, annesiyle babasının hafta içinde gezmeye gitme âdet-

(eri yoktu. Omuzlarını .siikti. Eğer korkması gereken bir şey varsa, nasıl olsa hemen duyardı. Pencerenin önünden çekilip raftaki pul albümüne uzandı ye kısa süre önce aldığı en eski Amerikan pulları serisini yerleştirmeye başladı.

Telefon uzun uzun çaldıktan sonra VJ duydu. Anne ve babasının evde olmadığını anımsadı, yerinden kalkıp çalışma odasına gitti. Telefonu açtı, alo dedi.

Hattın diğer ucundaki ses, «Dr. Victor Frank lütfen,» dedi. Adamın sesi sanki kulaklıktan çok uzakta konuşuyormuş gibi boğuk çıkıyordu.

VJ kibarca, «Dr. Frank evde yok. Bir mesai bırakmak ister misiniz?» diye sordu.

«Dr. Frank eve ne zaman döner?»

VJ, «Bir saate kadar,» diye yanıt verdi.

«Sen onun oğlu musun?»

«Evet.»

«Belki ona haberi senin vermen daha etkili olur. Babana söyle, eğer aklını başına toplamazsa yaşamı çok tatsızlaşacak. Anladın mı?»

VJ, «Siz kimsiniz?» diye sordu.

«Sen babana mesajı ver. O anlar.»

«Siz kimsiniz?» diye tekrar soran VJ'nin içinde korku uyandı. Ama arayan telefonu kapattı.

VJ yavaşça kulaklığı yerine bıraktı. Birdenbire evde tek başına olduğunu farketti. Bir an durup etrafı dinledi. Boş evde bu kadar gürültü olacağını hiç akıl etmemişti. Köşedeki radyatörden fısıltılar çıkıyordu. Evin içinde bir yerlerden boğuk takırtılar geliyordu. Herhalde sıcak su borularından çıkan seslerdi. Dışarda uğuldayarak esen rüzgâr karları pencerelere savuruyordu.

VJ tekrar kulaklığı eline alıp bir yere telefon etti. Telefona yanıt veren adama korktuğunu söyledi. Hiç korkmaması, her şeyin düzene gireceği güvencesini aldıktan sonra VJ telefonu kapattı. Şimdi kendini çok daha iyi hisse-

diyordu. İşi sağlama bağlamak istedi. Hızla alt kata indi, metotlu hareketlerle bütün pencerelerin ve kapıların kilitlerini kontrol etti. Bodrum katına inmedi. Ama oraya açılan kapıyı içerden sürgüledi.

Odasına dönüp bilgisayarın başına geçti. Kedinin de kendisiyle birlikte aynı odada kalmasını istedi, ama onu aramak zahmetine bile katlanmadı. Çünkü Kissa ondan korkuyor, VJ de bu gerçeği annesinin farketmesinden korkuyordu. Annesinin farketmemesini istediği daha birçok şey vardı. Bunları gizlemek de çok güçtü. Ama ne de olsa, böyle olmayı kendi de istememişti!

Fioransan lambalar titreşti, sonra odayı çiğ ışıklarıyla aydınlattı. Victor kenara çekilip Marsha'nın laboratuvara girmesini bekledi. Marsha buraya bir iki' kez, gündüz vakti gelmişti. Steril görünümü yumuşatan insanlar olmadığı zaman geceleri laboratuvarın ne kadar ürkütücü bir yer olduğunu farkeden Marsha şaşırı. Laboratuvar raflarıyla dolu, dikdörtgen biçimi büyücek bir salondur. Salonun ortasında bilim âletlerinden oluşan bir ada vardır. Her âlet diğerinden daha egzotiktir. Bir dizi tüpler, katot ışınlı tüpler, bilgisayarlar, cam tüpler ve bilmece gibi birbirine dolanmış elektronik bağlantılar.

Ana salondan bir dizi kapıyla diğer odalara geçiliyordu. Victor, Marsha'yı bu kapıların birinden geçirip kadavra masalarıyla dolu 'L' şeklinde bir odaya soktu. Marsha neşterlere ve ona benzer diğer tüpler ürpertici âletlere bakıp titredir. Bu odanın arkasındaki içi tel örgülü cam kapının ardında hayvan kobayların odası vardır. Marsha bulunduğu yerden demir kafeslerin içinde dolaşan maymunları ve köpekleri görebiliyordu. Başını çevirip arkaya baktı. Araştırmancının bu bölümünü düşünmemeyi yeğliyordu.

Victor, «Buradan,» diyerek onu 'L' şeklindeki odanın dibindeki camlı kapının önüne getirdi.

Düğmeye basıp camın arkasındaki ışığı yaktı. Marsha karşısında içleri garip deniz yaratıklarıyla dolu bir dizi akvaryum görünce şaşırıldı. Akvaryumların içindeki hayvanlar kabuksuz sümüklüböceklerle benziyorlardı.

Victor küçük merdiveni çekti. Çeşitli akvaryumların içini araştırdıktan sonra, masaların üstünden bir teşrih tablası alıp merdivene tırmandı. Bir ağıllı kepçeyle değişik akvaryumlardan iki yaratık yakaladı.

Marsha, Victor'un VJ konusunda duyduğu endişeyle bu iğrenç yaratıkların ne gibi ilişkileri olabileceğini merak etti.

«Bunları yapman gerekli mi?» diye sordu.

Victor yanıt vermedi. Elindeki tepsiyi dengeleyerek merdivenden aşağıya indi. Marsha tepsinin içindeki yaratıklara uzun uzun baktı. Aşağı yukarı yirmi beş santim uzunluğunda, kahverengimsi, kaygan, jelatin gibi parlak derili hayvancıklardı. Midesinin bulandığını hissetti. Böyle şeylerden nefret ederdi. Bu yüzden psikiyatri dalını seçmişti. Terapi temiz pak ve insanca duygular taşıyan bilim dalıydı.

Kocasının yaratıkları dibi mumlu otopsi tepsisine yatırıp yüzgeçlerini kesmeye başladığını görünce, «Victor! Neden bana anlatmıyorsun?» diye sordu.

Victor, «Çünkü bana inanmıyacaksın,» diye yanıt verdi. «Bir iki dakika sabret.» Eline bir neşter alıp ucuna jilet gibi keskin, yeni bir bıçak taktı.

Victor hızla hayvanları ikiye bölerken Marsha başını arkaya çevirdi.

Victor duyduğu huzursuzluğu gizlemek için konuya tümüyle bilimsel yaklaşımla girdi. «Bunlar Aplasya. Sinir hücreleri araştırmalarında çok kullanılır.» Eline makası alıp mahsustan hızla hayvanları kesmeye başladı.

«İşte,» dedi. «Aplasya'ların her birinin karın boşluğundaki sinir dokularını çıkardım.»

Marsha baktı. Victor elinde içi berrak sıvı dolu, küçük,

yassı bi tabak tutuyordu. Sıvının yüzünde iki minicik lif parçası yüzmekteydi.

Victor, «Şimdi mikroskobun yanına gel,» dedi.

Marsha teşrih tahtasına bakmaya çabalayarak güçlük, «Bu zavallı yaratıklar ne olacak?» diye sordu. Tepsinin dibine iğneyle tutturulan hayvancıklar çırpınarak iğnelerden kurtulmaya çabalıyorlardı.

Victor karısının ne demek istediğini anlamadı. «Teknisyenler yarın sabah oraları temizler,» diye yanıt verdi. Mikroskobun ışığını yaktı.

Aplasya'lara son bir kez daha bakan Marsha, sonra telaşla iki kişilik mikroskobun görüntüsünü ayarlamaya çalışan Victor'un yanına gitti.

Eğilip baktı. Sinir lifi 'H' harfi şeklindeydi. Ortasındaki, şişkin çizgi, şeffaf parlak misket torbasına benziyordu. 'H' harfinin kollarının kesişen sinir lifleri olduğuna şüphe yoktu. Victor göstericiyi hareket ettirdi, Marsha'ya gösterdikçe neronların üstündeki sinir hücrelerini saymasını söyledi.

Marsha söyleneni yaptı.

Victor, «Pekâlâ, şimdi de diğer sinir Şiflerine bakalım,» dedi.

Görüntü aianı diğer yöne dönüp durdu. Orada da birincisi gibi 'H' harfi vardı. Victor, «Tekrar say,» dedi.

«Bunun neronları diğerinin iki katı.»

«Kesinlikle,» diye yanıt veren Victor, doğrulup ayağa kalktı. Salonun içinde yürümeye başladı. Yüzünde heyecanını yansıtan garip bir ışık oluştu. Marsha korku tohumlarının içine serpildiğini hissetti. «On iki yıl önce normal Aplasya'ları'n bazı sinir hücrelerine gereğinden fazla ilgi duymaya başladım. O zamanlar ben de herkes gibi, döl-lenmenin ilk günlerinde sinir hücrelerinin nasıl birbirinden ayrılıp hücre bölünmeleriyle geliştiklerini biliyordum. Aplasya'ların yapıları, gelişmiş diğer hayvanlardan daha az karmaşıktı. Öyleyse araştırmalarımda onları kullanabilir-

dim. Böylece benim sinir gelişme faktörü adını verdiğim olayın ilerlemesine önayak olan proteini yalıtım. Söylediklerimi anlıyor musun?» Victor yürümeyi kesip Marsha'nın gözlerinin içine baktı.

Dikkatle kocasını inceleyen Marsha, «Evet,» diye yanıt verdi. Bunca yıldır tanıdığı adam gözlerinin önünde değişiyordu. İnsan rahatsız eden bir havvari görünüşüne bürünmüştü. Marsha birdenbire çok rahatsız olduğunu hissetti. Bu ilgisiz söylevin sonunun nereye varacağını tahmin etmeye başlamıştı.

Heyecanı arttıkça Victor yerinde durmaz hale gelip tekrar yürümeye başladı. «Genetik mühendisliğini kullanıp, proteini tekrar ürettim, ürettiğim bu geni tekrar yalıtım. Sonra en müthiş kısmı...» Tekrar Marsha'nın önünde durdu. Gözleri kor gibi yanıyordu. «Döllenmiş Aplasya yumurtasını veya zigot adını verdiğimiz yumurtayı alıp DNA'sında ufak bir değişiklik yaptım, çıkıntılı kısma yeni sinir gelişme faktörü genini aşıladım. Sonuç mu?»

Marsha, «Daha fazla sinir hücresi neronları,» diye yanıt verdi.

«Evet, bildin,» diye Victor heyecanla konuştu. «Ve daha önemlisi, bu özelliğini kendi dölüne geçirebiliyordun. Şimdi ana odaya geçelim.» Marsha'nın elinden tutup ayağa kaldırdı.

Marsha uyurgezer gibi onun peşinden gidip, büyütülmüş fare beyinlerini gösteren ışık kutusunun önünde durdu. Saymasına gerek kalmadan, Marsha bir fotoğrafta diğerlerinden daha fazla sinir hücresi olduğunu gördü. Sesi soluğu kesilmiş halde, Victor'un kendisini hayvanlar odasına sürüklemesine izin verdi. Hayvanlar odasına girince Victor eline kalın deri eldivenler geçirdi.

Marsha soluk almamaya gayret ediyordu. Oda bakımsız bir hayvanat bahçesi gibi pis kokuyordu. Yüzlerce kafesin içinde maymunlar, köpekler, kediler ve fareler vardı.

Marsha ve Victor farelerin bulunduğu kafesin önünde durdular.

Marsha kıpır kıpır oynayan yüzlerce pembe burun ve tüysüz, ince kuyruklar karşısında ürperdi.

Victor belirli bir kafesin önünde durup kapı mandasını açtı. Elini içeriye uzattı, iri bir fareyi tutup çıkardı.. Fare Victor'un eldivenli elini hemen dişlemeye başladı.

«Rahat dur, Charlie!» diye söylendi Victor. Fareyi üstü cam kaplı masanın yanına götürdü. Camın ucunu biraz yukarıya kaldırdı, fareyi minyatür labirente benzeyen yere bıraktı. Fare tam başlangıç noktasının önündeydi.

Başlangıç noktasının önündeki kapıyı kaldıran Victor, «Dikkat et,» dedi.

Bir anlık tereddütten sonra fare labirentin içine daldı.. Birkaç yanlış giriş çıkıştan sonra hayvan çıkış yolunu bulup ödülünü aldı.

Victor keyifle sıırttı. «Akıllı değil mi? Bu benim akıllı, farelerimden biri. Bunlar sinir geliştirme faktörü aşladığım, fareler. Şimdi şuna bak.»

Victor âleti düzelitti, böylece fare tekrar başlangıç noktasına geldi, ama labirentin olmadığı bölümde kaldı.. Victor tekrar kafeslerin yanına gidip bu kez ikinci bir fare aldı. Onu da cam kapağın ucundan masanın üstüne bıraktı. Şimdi iki fare cam bölmenin arkasından birbirlerine bakıyorlardı.

Bir iki dakika sonra Victor labirentin kapağını açtı, ikinci fare hiç hata yapmadan labirentin içini dolaşıp dışarıya çıktı.

Victor, «Şimdi ne izlediğini biliyor musun?» diye sordu.

Marsha hayır dercesine başını salladı.

«Fare iletişimi,» diye açıkladı Victor. «Bu fareleri, birbirlerine labirentin giriş çıkışını açıklayabilecek şekilde eğitmeyi başardım. İnanılmaz bir şey.»

Marsha, Victor kadar coşkulu olmasa da, «Evet, ger-

çekten inanılmaz,» diye yanıt verdi.

«Bu sinirsel hücre bölünmesi çalışmalarını yüzlerce fare üstünde denedim.»

Marsha tereddütle başını salladı.

«Elli köpek, altı inek, bir koyun üstünde denedim,» diye konuşmaya devam etti Victor. «Maymunlar üstünde denemeye korktum. Çünkü başarıya ulaşacağımdan korkuyordum. Bunu düşündükçe, gözlerimin önünde eski bir film olan Maymunlar Gezegeni canlanıyordu.» Birden güldü. Anlamsız gülüşünün sesi hayvanlar odasının duvarlarında boğuk boğuk yankılandı.

Marsha güleliyordu. Güleceği yerde titriyordu. Hayalinde çeşitli rahatsız edici yanıtlar belirtmeye başladığı halde, «Sen bana ne anlatmak istiyorsun?» diye sordu.

Victor karısının yüzüne bakamıyordu.

Marsha nerdeyse ağlayacaktı. Gözlerine yaşlar doldu. «Lütfen!» diye bağırdı.

Karısının asla anlamayacağını bildiği halde, «Ben sadece olayı kavrayabilmen için işin nasıl başladığını anlatmaya çalışıyorum,» dedi. «İnan bana, bundan sonra olanları planlamamıştım. İkinci bir çocuk sahibi olmak istediğinden söz etmeğe başladığın sıralarda ben de koyun üstünde yaptığım deneylerimi başarıyla sonuçlandırmıştım. Döllenme A.Ş.'ye gitmeye karar verdiğimiz zamanı hatırlıyor musun?»

Marsha başını salladı. Gözyaşları yanaklarından aşağıya yuvarlanmaya başlamıştı.

«Evet, sen onlara bol miktarda üreme hücresi vermiştin. Sekizini aldık.»

Marsha ayakta sallandığını hissetti. Masanın yanına tutunup dengesini sağladı.

«O hücreleri ben kendi spermlemlerimle tüpte döllendirdim,» diye anlatmaya devam etti Victor. «Bunu biliyorsun. Sana döllenmiş yumurtaları buraya, labaratuvara getirdiğimi söylemedim.»

Marsha tutunduğu masanın kenarından uzaklaşıp sendeleyerek sıralardan birine çöktü. Bayılmak istiyordu. Sıranın üstüne ölü gibi yığıldı. Victor'un bundan sonra anlatacaklarını dinlemeye dayanamayacağını sanıyordu. Fakat kocası artık anlatmaya başlamıştı. Marsha hoşlansa da, hoşlanmasa da, sonuna dek dinlemek zorundaydı. Eğer bilimsel tanımlamalarla anlatırsa, işlediği günahın büyüklüğünü önemsiz hale dönüştüreceği inancına kapıldığı belli oluyordu. Evlendiği erkek bu adam olabilir miydi?

Victor konuşmaya devam etti. «Zigotları alıp buraya getirdikten sonra, arasından rastgele altı tanesini seçip DNA kromozonlarında değişiklik yaptım. Sonra şeprraloklor adı verilen ve sepholosprin antibiyotiğine dayanlı bakterial plasitlerle birlikte sinir gelişme faktörü genini aşladım.»

Sonunda Victor başını kaldırıp baktı. «Tanrı şahidimdir ki o işi yaptığım zaman iyi bir fikir olduğunu düşünmüştüm. Ama daha sonra yanıldığımı anladım. VJ doğana dek korku ve dehşet içinde yaşadım.»

Marsha birdenbire öfkesine yenildi. Yerinden fırlayıp Victorü yumruklamaya başladı. Victor kendini korumak için hiçbir hareket yapmadı. Marsha hırsını alıp ellerini indirene dek bekledi. Kadın kocasının karşısına sessizce durup ağladı. Victor onu kollarının arasına almaya çalıştı, ama Marsha onun kendisine dokunmasına izin vermedi.

Marsha ana labaratuvara geçip oturdu. Victor da peşinden gitti, ama kadın başını kaldırıp onun yüzüne bakmadı.

Victor tekrar, «Çok özür dilerim,» dedi. «İnan bana, eğer en ufak bir terslik çıkacağını bilsem böyle bir işe asla kalkışmazdım. Deney yaptığım hayvanların hiçbirinden sorun çıkmadı. Süper zekâlı bir çocuk sahibi olmak fikri de pek baştan çıkarıcıydı.. » Sesi kesildi.

Marsha, «Böylesine korkunç ve kötü bir şey yapabil-

diğine inanamıyorum,» diye hıçkırdı.

Victor söylediklerinin bir mazeret olmadığının farkındaydı. «Geçmişte araştırmacılar kendi üstlerinde bile deney yapmışlardır.»

Marsha, «Kendi üstlerinde!» diye bağırdı. «Masum çocukların üstlerinde değil.» Kendini tutamayıp hıçkırarak ağlamaya başladı. Korku duygularının derinliklerine kök salmıştı. Binbir güçlkle kendini toparlamaya çabaladı. Victor korkunç bir şey yapmıştı. Olan olmuştu. Durumu düzeltmek olanaksızdı. Marsha'nın elinden bir şey gelmezdi. Şimdi sorun, gerçekte uğraşmaktı. Düşünceleri canından çok sevdiği oğlu VJ'ye kaydı. Gözyaşlarını tutmaya çabalayarak, «Pekâlâ,» dedi. «Şimdi bana her şeyi anlattın, ama VJ'ye neden tekrar nöroloji testleri yapılması istediğini söylemedin. Neden korkuyorsun? Zekâsının yine gerilediğini mi sanıyorsun?»

Marsha konuşurken aklı altı buçuk yıl önce meydana gelen olaya kaydı. O günlerde hâlâ çiftlik evinde yaşıyorlardı. David ve Janice sağlıklı ve hayattaydılar. Çok mutlu oldukları günlerdi. VJ'nin akıl almaz zekâsını hayranlıkla izliyorlardı. Üç yaşında olduğu halde, eline geçen her şeyi okuyor ve hemen hemen hiçbirini unutmuyordu. O zamanlar Marsha'nın tahminine göre çocuğun zekâ oranı iki yüz elli civarındaydı.

Sonra günün birinde her şey değişiverdi. VJ'yi kreşten alıp eve götürmek için Chimera'ya uğramıştı. Kreşin yöneticisi olan kadının yüzünü görünce bir terslik olduğunu anlamıştı.

Eski bir ilkokul ve aerobik öğretmeni olan Pauline Spaulding kırk iki yaşında, harika bir kadındı. Kreş yöneticiliği yapmaktan çok mutluydu. Hem isini, hem de çocukları çok seviyordu. Bunun karşılığında çocuklar da onun sınırsız coşkısına hayrandı. Fakat o gün Pauline çok sinirli görünüyordu.

Ağzında lâfı gevelemeden, «VJ'ye bir şey oldu,» dedi.

«Hasta mı? Nerede?»

Pauine, «Burada,» dedi. «Hasta değil. Sağlığı yerinde. Başka bir şey.»

Marsha, «Çabuk söyle!» diye bağırdı.

Pauine açıkladı. «Öğle yemeğinden hemen sonra başladı. Diğer çocuklar öğle uykusuna yatınca, VJ genellikle çalışma odasındaki bilgisayarda satranç oynar. Bunu uzun süredir alışkanlık haline getirdi.»

Marsha, «Biliyorum,» diye yanıtladı. VJ dinlenmek istemediğini, zamanını boşa harcamaktan nefret ettiğini söyleyince, öğle uykusuna yatmama izni vermişti.

Pauine anlatmaya devam etti. «O saatlerde çalışma odasında kimse olmaz. Fakat birdenbire şiddetli bir gürültü duydum. Oraya koştuğum zaman VJ'nin iskemleyle bilgisayarını kırıldığını gördüm.»

Marsha, «Aman Tanrım!» diye bağırdı. Sinir krizleri VJ'nin davranış biçimine uymuyordu. «Peki, kendisi bunu neden yaptığını açıkladı mı?» diye sordu.

«Dr. Frank, çocuk ağlıyordu.»

Marsha şaşkına döndü. «VJ ağlıyor muydu?» VJ asla ağlamazdı.

Pauine «Üç buçuk yaşındaki normal bir çocuk gibi ağlıyordu,» dedi.

Marsha, «Siz bana ne anlatmak istiyorsunuz?» diye sordu.

«Anlaşıldığı, kadarıyla VJ bilgisayarını nasıl kullanacağını bilmediği için kırıyordu.»

Marsha, «Çek saçma,» dedi. VJ iki buçuk yaşından beri bilgisayar kullanıyordu.

Pauine, «Onu sakinleştirmek için eskiden okuduğu dinazorlar hakkındaki kitabı verdim. Ama eline alınca yırttı,» dedi. "

Marsha çalışma odasına koştu. İçerde üç çocuk vardı. VJ masanın başına oturmuş, diğer okul öncesi küçük çocuklar gibi boyama kitabındaki şekilleri boyuyordu.

Marsha'yı görünce elindeki renkli kalemi bırakıp onun kolları arasına koştı, başının ağrıdığını söyleyerek ağlamaya başladı.

Marsha ona sarıldı. «Dinozor kitabını yırttın mı?» diye sordu.

VJ gözlerini annesinin bakışlarından kaçırarak, «Evet,» dedi.

Marsha, «Ama niye?» diye sordu.

VJ tekrar Marsha'nın yüzüne baktı. «Çünkü artık okuyamıyorum,» diye yanıt verdi.

Bu olayı izleyen birkaç gün, VJ'ye nöromedikal testler yapıldı. Sonuçların hepsi negatif çıktı. Fakat Marsha çocuğa bir yıl önce uyguladığı zekâ testlerini tekrar uygulayınca sonuç eskisinden çok şaşırtıcıydı. VJ'nin zekâ oranı 130 puan düşmüştü. Tabii yine yüksekti ama dâhî de necek kadar üstün zekâlı sayılmazdı.

Victor, VJ'in zekâsında hiçbir şey olmadığına yeminler ederek Marsha'yı şimdiki zamana döndürdü.

Marsha tekrar sordu. «Pekâlâ, o zaman neden test yapılmasında ısrar ediyorsun?»

Victor kekeleyerek, «Ben... ben bunun iyi bir fikir olduğunu düşündüm,» dedi.

Marsha, «Seninle on altı yıldır evliyim,» dedikten sonra bir süre sustu. «Bana yalan söylediğini biliyorum.» Victor'un kendisine anlattıklarından daha kötü şeyler de duyabileceğine inanamıyordu.

Victor ellerini gür saçlarının arasında dolaştırdı. «Murray ve Hobbs'ların çocuklarının başlarına gelenlerden sonra bu testlere gerek var.»

«Onlar kim?»

Victor «William Hobbs ve Horace Murray burada çalışırlar,» diye yanıt verdi.

«Onların çocuklarından da hayalî canavarlar yarattığını sakın söyleme bana.»

Victor itiraf etti. «Daha kötüsü. Her iki çift de gerçekten kısrıdı. Verici hücreler gerekiyordu. Ben bizim zigotlarımızın yedisini dondurmuştum. Eşsiz kaliteli birer yuvaya sahip olacaklarından, bizim iki dölllenmiş yumurtamızı kullandım.»

Marsha yine kulaklarına inanamıyordu. Büyük hayret içinde, «Yani bu bebeklerin genetik olarak bana ait olduklarını mı söylemeye çabalıyorsun?» dedi.

Victor, «Bizim,» diye düzeltti.

«Aman Tanrım!» Bu yeni itirafı duyan Marsha oldukça sarsıldı. Bir an hiçbir şey hissedemedi.

Victor, «Bunun sperm veya yumurta vermekten bir farkı yok,» dedi. «Ayrıca sperm ve yumurta birleşip döllendiği için çok daha yararlı.»

Marsha, «Belki senin için bir fark yok,» dedi. «VJ'ye ne yaptığını düşünürsek, benim için çok farklı. Başkalarının benim çocuklarımı yetiştirip büyütmeleri fikrini bile kabul edemiyorum. Peki, diğer döllenen beş yumurta ne oldu? Onlar nerede?»

Bitkin düşen Victor yerinden kalkıp odanın ortasındaki adaya doğru yürüdü. Çamaşır makinesi büyüklüğünde, daire şeklindeki metal bir âletin yanında durdu. Lastik borular makineyi sıvı nitrojen dolu geniş bir silindire bağlıyordu.

Victor, «Bunun içinde,» dedi. «Canlı halde, geçici olarak donduruldu. Görmek ister misin?»

Marsha başını salladı. Korkmuştu. Doktor olarak böyle bir teknolojinin varlığından haberdardı. Zaman zaman bu tip şeyler aklına gelince, teorilerin gerçekleşmediği kararına varırdı. İnsanın kanını donduran bu korkunç olayın kendi başına geleceğini asla düşünmemişti.

Victor, «Yaptığım deneyleri sana açıklamamayı düşünmüştüm,» dedi. «Ama şimdi her şeyi öğrendin. Bütün hikâyeyi biliyorsun. VJ'nin nöromedikal testlerden geçme-

sini istiyorum. Böylece onun herhangi bir sağlık sorunu olmadığını kesinlikle anlayacağım.»

Marsha acı acı, «Neden?» diye sordu. «Diğer çocuklara bir şey mi oldu?»

«Hastalandılar...»

«Nasıl hastalandılar?» diye sordu Marsha. «Hastalanmalarının sebebi ne?»

Victor yanıt verdi. «İkisi de çok ağır hasta. Akut beyin büyümesinden öldüler. Şimdilik nedenini hiç kimse bilmiyor.»

Marsha başının döndüğünü hissetti. Bu kez bayılmak için başını kucağına eğdi. Kendini her toparlayıp kontrol altına alışında, Victor yeni bir dehşetin örtüsünü 'kaldırıyordu.

Başını kaldırıp baktı. «Ölümler anî miydi? Yoksa uzun zamandır hasta mı yattılar?»

Victor, «Anı oldu,» diye itiraf etti.

Marsha sordu. «Kaç yaşındaydılar?»

«Üç yaşında falan.»

Bilgisayar yazıcılarından biri birdenbire harekete geçip hızla bir sürü veri yazdı. Sonra soğutucu birimi hafif bir uğultu ve titreşimle sarsıldı. Marsha, laboratuvar otomatik çalışıyor diye düşündü. Burada insanlara gerek yoktu.

Marsha, «Ölen çocuklara da VJ gibi sinir gelişim faktörü aşılanmış mıydı?» diye sordu.

Victor başını sallayarak onayladı.

Marsha, «Ve VJ'nin de aşağı yukarı o yaşlarda zekâsı geriledi,» dedi.

Victor, «Aşağı yukarı!» dedi. «İşte testlerin yapılmasını istememin nedeni bu. İlerde VJ'nin de diğer çocuklar gibi sorunla karşı karşıya kalmayacağından emin olmak istiyorum. Ama onun turp gibi sağlıklı olduğundan eminim. Eğer Hobbs ve Murray'in çocuklarının başına o korkunç felâket gelmeseydi, VJ'i muayeneden geçirmek ak-

lının ucundan bile geçmezdi inan bana.»

Eğer Marsha gülecek durumda olsaydı kahkahalarla gülecekti. Victor hayatında değer verdiği tüm inançları yıkmış, şimdi de inanıp güvenmesini istiyordu. Kendi öz çocuğu üstünde deney yapmaya kalkışmasını Marsha'nın akli bir türlü almiyordu. Fakat artık hiçbir şeyi değıştirmezdi. Geçmiş bırakıp şimdiki zamanı düşünmeli, ona endişe etmeliydi. «Çocukların başına gelen felâket günün birinde VJ'nin de başına gelebilir mi dersin?» diye çekinerek sordu.

«Şüpheliyim. Özellikle, aralarında yedi yaş fark var. Zekâsı gerilediği zaman VJ'nin kritik durumu atlattığı kesin. Belki dondurulmuş dölenmiş yumurta çocukları oldukları için başlarına bu feci olay geldi.» Sonra karısının yüzündeki ifadeyi görünce sustu. Marsha feci olayın bilimsel yönüyle ilgilenecek durumda değildi.

«VJ'in zekâsı neden geriledi?» diye sordu Marsha. «Aynı şekilde döllenmeden olabilir mi? Çünkü zekâsında gerileme başladığı zaman hemen hemen diğer çocuklarla aynı yaşıydı, değil mi?»

Victor, «Olabilir,» diye yanıt verdi. «Nedenini bilmiyorum.»

Marsha gözlerini yavaş yavaş laboratuvarın içinde dolaştırdı. Gelecek zamana ait âletleri şimdi yepyeni, değışik bir ışık altında gördü. Tıptaki araştırma dalı, nedeni bilinmeyen hastalıklara gelecekte çare bulacağı umuyla vardı. Ama insanı rahatsız eden çok daha başka bir potansiyele sahipti.

Birdenbire ayağa kalkan Marsha, «Buradan çıkmak istiyorum!» dedi. Aniden yerinden fırlayınca oturduğu iskemle yerde kaydı, odanın ortasında, dondurulmuş ve döllenmiş yumurtaları saklayan soğutucuya çarptı. Victor gidip iskemleyi aldı, eski yerine koydu. Bu arada Marsha laboratuvardan çıkmış, koridora doğru ilerliyordu. Victor

telaşla laboratuvarın kapısını kilitleyip onun peşinden gitti. Kapanmak üzere olan asansör kapılarının arasından sıkışarak içeriye girip Marsha'nın yanında durdu. Kırılan, gücenen, tiksinen ve öfkesinden yerinde duramayan Marsha, kocasının yanından uzaklaştı. Daha önemlisi, endişeden kıvranıyordu. Bir-an önce eve, VJ'in yanına dönmek istiyordu.

Sessizlik içinde binadan çıktılar. Victor karısını konuşturmaya çalışmayacak kadar akıllıydı. Yağan kar donmaya başlamıştı. İkisi de düşmemek için dikkatle, ağır ağır ilerlediler. Arabaya binerlerken Marsha kocasının dikkatle kendisine baktığının farkındaydı. Ama yine de ağzını açıp bir söz söylemedi. Merrimack Nehrini geçtikten çok sonra Marsha konuşmaya başladı.

Victor'un aslında ahlaken suç işlediğini biliyordu, ama şimdilik gerçeğe yüzleşecek durumda değildi. «İnsan cennetleri üstünde deney yapmanın yasalara aykırı olduğunu sanıyordum,» dedi.

Victor, «Yasa yeterince açık değil,» diye yanıt verdi. Hiç olmazsa işin ahlâkî yönü üstünde tartışmadıklarına sevinmişti. «Federal yasanın bu tip deneyleri yasakladığı yazıyor, ama bu madde sadece hükümetten araştırmalar için para alan kuruluşları kapsıyor. Chimera gibi özel enstitüler için geçerli değil.» Victor sözü fazla uzatmadı. Yaptığı deneyi savunamayacağını biliyordu. Uzun süre sessizlik içinde yol aldılar, sonra Victor, «VJ'ye farklı davranmanı istemediğim için gerçeği yıllarca senden gizledim,» dedi.

Marsha karşı yönden gelen araba farlarının yansıyıp sönen ışıkları altında kocasının yüzüne baktı. İntikam alırcasına, «Yaptığın işin korkunçluğunu bildiğin için bana söylemedin,» diye yanıt verdi.

Windsor Sokağına saparlarken Victor, «Belki de sen haklısın,» dedi. «Sanırım kendimi suçlu hissetmiştim. VJ doğmadan önce nerdeyse sinir krizleri geçirecektim. Son-

ra zekâsında gerileme başladığı zaman, yine aklımı kaçırarak gibi oldum. Şu son beş yıldır biraz rahatlamışım.»

Marsha, «Öyleyse döllenmiş yumurtaları neden tekrar kullandın?» diye sordu.

Victor, «O zaman yaptığım deney büyük bir başarı gibi görünmüştü,» diye yanıt verdi. «Ayrıca sözünü ettiğimiz aileler üstün zekâlı bir çocuğa sahip olabilecek kalitede insanlardı. Fakat yapmamam gerekirdi. Bunu biliyorum.»

Marsha, «Gerçekten bu sözlerinde samimi misin?», diye sordu.

«Ah, Tanrım, evet!»

Evlerinin bahçe yoluna saptıkları zaman Marsha, onun kendisine fareleri gösterdiğinden beri ilk kez, günün birinde kocasını bağışlayabileceğim düşündü. O zaman belki... eğer VJ'de bir bozukluk yoksa, eğer onun gelişmesi konusunda duyduğu kuşkular asılsızsa... belki o zaman yine bir aile olmaya devam edebilirlerdi. Binlerce eğer vardı. Marsha gözlerini kapatıp dua etti. Bir çocuğunu yitirince. Tanrıdan diğerini kendisine bağışlamasını dilemişti. Tekrar çok sevdiği birini yitirmeye dayanabileceğini tahmin etmiyordu.

VJ'nin odasının ışığı hâlâ yanıyordu. Her gece geç saatlere kadar ya kitap okur veya çalışırdı. Her ne kadar soğuk ve içine kapanıksa da, temelde iyi bir çocuktü.

Victor garajın kapısını açmak için otomatik düğmeye bastı. Araba durur durmaz Marsha dışarıya fırlayıp koştu. VJ'nin iyi olduğunu gözleriyle görüp emin olmak istiyordu. Victor'u beklemeden, kendi anahtarını kullanıp arka hole açılan kapıyı açmaya çalıştı. Fakat kapıyı itip açmaya çalışınca, açılmadığını gördü. Arkasından gelen Victor da kapıyı itekledi, «İçerden sürgülenmiş,» dedi.

«Herhalde biz çıktıktan sonra Vü kilitledi,» Marsha kapıyı yumruklamaya başladı. Yumruk sesleri garajın içinde

uğuldadı, ama VJ yanıt vermedi Marsha telâşla, «Acaba bir şey mi oldu dersin?» diye sordu.

Victor, «Bir şey olmadığından eminim,» dedi. «Eğer salonda değilse, senin kapıyı yumruklamanı asla duymaz. Haydi gel! Ön kapıya gidelim.»

Victor önde, Marsha arkada, garajdan çıkıp evin etrafını dolaşarak ön kapıya geldiler. Victor kilide anahtarını soktu. Fakat bu kapı da kilitliydi. Zili çaldı. Hâlâ yanıt yoktu. Victor tekrar zile bastı. Marsha'nın endişesi ona da bulaşmıştı. Kapıyı açmaya çabalarlarken, VJ'in dışarda kim var diye soran sesini işittiler.

Ön kapı açılır açılmaz Marsha, VJ'yi kollarının arasına alıp sarılmak istedi, ama çocuk hemen ondan uzaklaştı. «Nereye gittiniz?» diye öfkeyle sordu.

Victor saatine baktı. Ona çeyrek vardı. Evden ayrılan bir buçuk saat olmuştu.

Marsha, «Laboratuvara kadar gittik,» diye yanıt verdi. Evde olup olmamaları VJ'in umurunda değildi. O kendisine yeterli bir çocuktu.

VJ, Victor'a baktı. «Seni birisi telefonla aradı. Eğer daha anlayışlı olmazsan işlerin sarpa saracağını sana iletmemi istedi,» dedi.

«Arayan kimdi?»

«Adini söylemedi.»

Victor, «Kadın mıydı, erkek miydi?» diye sordu.

VJ, «Bilmiyorum,» dedi. «Konuşan her kimse .ağzını telefondan uzakta tutuyordu. Veya öyle yaptığını sanıyorum.»

Bir kocasına, bir oğluna bakan Marsha, «Victor, bu ne demek oluyor?» diye sordu.

Victor, «Ofis politikası,» diye yanıt verdi. «Endişe edilecek bir şey yok.»

Marsha. VJ'den yana döndü. «Telefon eden kimse seni korkuttu mu? Bütün kapıları kilitlemiştin.»

VJ, «Biraz korktum,» diye itiraf etti. «Sonra, eğer bu-

raya gelmeye niyetli olsalar böyle bir telefon etmek zahmetine katlanmazlardı diye düşündüm.»

Marsha, «Sanırım haklısın,» diye yanıt verdi. VJ'nin durumları akılcı bir yolla yorumlaması çok etkileyiciydi. «Haydi, hep birlikte mutfağa gidelim. Ben bir ıhlamur içebilirim.»

VJ, «Hayır teşekkür ederim, ben istemem,» diye yanıt verip merdivenlere doğru yürüdü.

Victor onun arkasından seslendi. «Oğlum!»

VJ birinci basamakta duraksadı.

«Yarın sabah Boston çocuk hastanesine gidip, sana bazı testler yaptıracağız, haberin olsun.»

VJ, «Ben muayene olmak istemiyorum,» diye yakındı. «Hastanelerden nefret ediyorum.»

Victor, «Duygularını anlıyorum,» dedi. «Her neyse, tıpkı ben ve annen gibi senin de zaman zaman tıbbi muayeneden geçmen gerek.»

VJ imdat istercesine Marsha'dan yana baktı. Marsha onu kollarının arasına alıp, baş ağrısı veya buna benzer herhangi bir belirti geçirmeyeceğine dair güvence vermek özlemiyle yanıp tutuştu. Fakat kendi oğlundan ürküp çekindiğinden, yerinden kıpırdamadı.

VJ ısrarla, «Benim bir şeyim yok,» dedi.

Victor, «Konu kapanmıştır,» diye kestirip attı. «Tartışma sona erdi.»

VJ dudaklarını sarkıtıp ateş saçan gözlerle babasına baktı, sonra arkasını dönüp merdivenlerden çıktı, gözden kayboldu.

Mutfağa dönen Marsha çaydanlığı ocağın üstüne oturttu. Bu gece öğrendiklerinden sonra, bütün duygularını incelemenin uzun zaman alacağını biliyordu. Oh altı yıllık evlilikten sonra acaba kocamı iyice tanıyabildim mi diye düşündü.

Rüzgâr karları kamçılarcasına dövüyor, pencereleri sarsıyordu. Pencerelerin çerçeveleri yerlerinde zangırda-maktaydı. Yatağın içinde dönen Marsha gözlerini kısıp başucundaki radyolu dijital çalar saate baktı. Gece yarısını geçiyor, ama hâlâ gözüne uyku girmiyordu. Yanında yatan Victor'un ritmik soluklarını dinledi.

Yorganın altından bacaklarını aşağıya sallayan Marsha yerdeki terliklerini araştırdı. Ayağa kalkıp köşedeki koltuğun üstünde duran sabahlığını giydi, kapıyı açtı, koridora çıktı."

Eve çarpan ânî bir fırtına dalgası eski doğramaları gıcırdattı. Bir kat aşağıdaki çalışma odasına inmeyi düşündü, ama onun yerine koridorda VJ'in odasına doğru ilerledi. Usulca oğlunun kapısını açtı. VJ penceresini hafifçe aralık bırakmıştı. İçeriye dolan rüzgâr tül perdeleri havalandırıyordu. Marsha kapıdan içeriye süzülüp sessizce pencereyi kapattı.

Eğilip uyuyan, oğluna baktı. Sarı kıvrıcık saçları, pembe yanaklarıyla tıpkı bir meleğe benziyordu/ Marsha ona dokunmamak için kendini zor tuttu. Çocuğun sevgiye karşı olan tiksintisi çok güçlüydü. Bazı kez onunla David'in kardeş olduklarını düşünmek bile zordu. Marsha, oğlunun sarılmalara ve kucaklaşmalara karşı itici davranmasına acaba Victor'un aşıladığı yabancı genler mi neden oldu, diye düşündü. Herhalde gerçeği asla çözemeyecekti. Fakat daha önce VJ hakkında duyduğu endişelerin aslında bir temele dayandığını farkettiler.

Yatağın yanındaki koltuğun üstüne, VJ'in giysilerini bir kenara koyup oturdu. Bebekken inanılmayacak kadar usluysa. Hemen hiç ağlamazdı. Hemen her gece sabaha kadar uyurdu. Henüz birkaç aylıkken konuşmaya başlaması Marsha'yı şaşkına çevirdi.

Marsha, VJ'in becerileri karşısında duyduğu heyecan e gururdan, bunların nedenini araştırmayı asla istemeyişini anladı. Oğlunun üstün zekâsının, aslında yapay zen-

giniğin ürünü olmasından asla kuşkulananmamıştı. Şimdi ne kadar saf olduğunu fark ediyordu. VJ'in parlak zekâsı dehadan öte bir şeydi. Çocuk daha üç yaşındayken bir Fransız bilim adamıyla karısının Chirra'ya gelip altı ay kaldıklarını anımsadı. Fransız çiftin kızları Michaelle de çocuk yuvasına devam etmişti. Beş yaşındaydı ve birkaç hafta içinde İngilizce cümleler kurmaya başlamıştı. Ama daho şaşırtıcı olan, VJ'in aynı zaman dilimi içinde anadili gibi Fransızca konuşmaya başlamasıydı.

Conra VJ'in üç yaşına bastığı gün verdikleri doğum günü partisini anımsadı. O günü kutlamak için Marsha sürpriz bir doğum günü partisi düzenlemişti. Yuvadaki tüm çocukları eve davet etmişti. VJ Cumartesi günü üst kattan aşağıya, öğle yemeğine indiği zaman, bir oda dolusu anne ve çocuğun Doğum Günü Kutlu Olsun şarkısıyla kendisini karşıladıklarını görünce hiç sevinmemişti. Parti başarısızlıkla sona ermişti. VJ, Marsha'yı bir kenara çekip, «Neden bu çocukları davet ettin? Her gün onlara tahammül etmeye çalışıyorum. Onlardan nefret ediyorum. Beni deli ediyorlar!» demişti.

Marsha ne yapacağını şaşırmıştı. Ama o zamanlar, oğlunun diğer çocuklardan çok daha zeki ve akıllı olduğunu düşünüp, başkalarıyla dostluk kurmaya zorlanmasını bir ceza gibi kabul ettiğini sanmıştı. Üç yaşındayken bile VJ yetişkinlerle birlikte olmayı yeğliyordu.

VJ birdenbire yatağın içinde dönüp uykusunda bir şeyler mırıldanınca Marsha daldığı düşüncelerden silkin-di, şimdiki zamana ve unutmaya çabaladığı sorunlarına döndü. Çok güzel ve yakışıklı bir çocuktü. Onun o masum, güzel yüzüyle laboratuvarıda öğrendiği korkunç gerçeği birleştirmeye olanak yoktu. Şimdi hiç olmazsa VJ'in neden soğuk ve sevgiden uzak olduğunu anlayabiliyordu. Belki de bundan dolayı Jasper Levvis'in sergilediği kişilik bozukluklarının çoğuna sahipti. Hiç olmazsa VJ'in küçük-lüğünde kendisi evden uzak kaldığı için oğlunun bazı so-

runları olduğunu düşünüp kendini suçlamak zorunda kalmayacaktı artık.

Evet, Victor oğluna nöromedikal testler yaptırmakta ısrar ettiğine göre, Marsha da VJ'ye elektroşok psikolojik testler yapmaya karar verdi. Yapacağı testlerin oğluna en ufak bir ziyanı dokunmazdı.

8

Salı Sabahı

Victor hemen Chimera'ya dönmek istediğinden, Boston'a iki ayrı arabayla gittiler. VJ, Marsha'nın arabasına binmeyi yeğledi.

Yolculuk olaysız geçti. Marsha, VJ'yi konuşturmaya çalıştı, ama çocuk bütün sorularına kısaca evet veya hayır yanıtı verdi. Çocuk hastanesine birkaç mil kala Marsha onu konuşturmaya çalışmaktan vazgeçti.

Uzun bir sessizliği bozup, «Hiç başın ağrıyor mu?» diye sordu.

VJ, «Hayır,» dedi. «İyi olduğumu söyledim. Neden böyle birdenbire benim sağlığımla ilgilenmeye başladınız?»

Marsha, «Baban böyle istiyor,» diye yanıtladı. Çocuğa gerçeği söylemenin bir anlamı olmadığını düşündü. «Baban buna korucuyu ilaç adını vermiş.»

VJ, «Bence boşuna vakit harcıyoruz,» dedi.

Marsha, «Belleğinde bazı değişiklikler oldu mu?» diye sordu.

VJ huysuzca yanıt verdi. «Sana söyledim. Ben normalim.»

«Pekâlâ, VJ,» dedi Marsha. «Öfkelenmene sebep yok. Senin sağlıklı olduğuna seviniyoruz. Ve hep sağlıklı olmanı istiyoruz.» Marsha çocuğa hayalî bir canavar olduğunu ve kromozomlarına hayvan genleri aşılandığını söylese ne tepki göstereceğini merak etti.

«Uç yaşındayken birdenbire okumayı unuttuğunu anımsıyor musun?» diye sordu.

VJ, «Pek tabii,» diye yanıtladı.

Marsha konuşmaya devam etti. «Seninle o devreyi hemen hemen hiç konuşmadık.»

VJ başını çevirip pencereden dışarıya baktı.

Marsha, «Bu konu açılınca üzülüyor musun?» diye sordu.

VJ başını çevirip Marsha'ya baktı. «Anne, lütfen benimle psikiyatri oyunu oynama. Tabii ki üzıldüm. Alıştığım şeyleri yapamamak çok sinir bozucuydu. 'Fakat okuyup yazmayı tekrar öğrendim ve şimdi çok iyiyim.»

Marsha, «Eğer bu konuyu tartışmak istersen ben her zaman hazırım,» dedi. «Konuyu açmamış olmam seninle ilgilenmediğim anlamına gelmez. O devrede ben de fazlasıyla sıkıntılı günler geçirdim. Bir anne olarak, senin hasta olduğunu düşündükçe dehşete kapıldım. İyi olduğunu öğrendikten sonra, sanırım o kâbus dolu günleri tekrar anımsamamaya çalıştım.»

VJ başını salladı.

Aile, Nöroloji Bölüm Başkanı Dr. Clifford Ruddock'un bekleme odasında buluştular. Victor onlardan on beş dakika önce gelmişti. VJ eline bir dergi alıp koltuğa oturur oturmaz, Victor, Marsha'yı bir kenara çekti. «Buraya gelir gelmez hemen Dr. Ruddock ile konuştum. VJ'in şimdiki nörolojik durumunu, zekâsı gerilediği zamanki bulgularıyla karşılaştırmayı kabul etti. Ama onu bugün buraya getirmemizden biraz kuşkulandı. Pek tabii ki sinir geliştirme faktöründen haberi yok, ben de bu sırrı ona açıklamak niyetinde değilim.»

Marsha, «Pek tabii,» diye yanıt verdi.

Victor karısının gözlerinin içine baktı. «Ümit ederim sen de benimle işbirliği yapmaya niyetlisindir.»

Marsha, «İşbirliği yapmaktan çok daha ileriye gideceğim,» diye yanıt verdi. «VJ'in buradaki işi biter bitmez, onu alıp muayenehaneye götürerek bir dizi elektroşok psikolojik testen geçireceğim.»

Victor, «Şimdi bu neden icap etti?» diye sordu.

«Sanırım bir açıklama yapacak durumda değilim.»

Uzun boylu, zayıf, açık renk saçlı Dr. Ruddock muayeneden birkaç dakika önce Frank ailesini odasına çağırdı. Çocuğa, «Beni anımsadın mı?» diye sordu. VJ adama anımsadığını, özellikle kokusunu anımsadığını söyledi..

Victor ve Marsha sinirli sinirli kıkırdadılar.

VJ, «Kullandığınız kokuyu anımsıyorum. Hermes after-shcive kullanıyordunuz,» dedi.

Kişisel zevkinin ortaya vurulması Dr. Ruddack'u her nedense şaşırttı. Frank'ları çocuk nörolojisindeki yeni asistanı Dr. Chris Stevens ile tanıştırdı.

VJ'yi Dr. Stevens muayene etti. Anne ve babanın da doktor olduğunu gözönünde tutan Dr. Stevens, muayene sırasında Victor ve Marsha'nın odada kalmalarında bir sakınca görmedi. Her ikisi de baştan aşağı yapılan nörolojik muayeneye tanık oldular. Bir saat süren muayeneden sonra VJ'in sinir sisteminin tamamen normal olduğu meydana çıktı.

Sonra Steven laboratuvar çalışmalarına başladı. Kan alıp bir dizi kimyasal testler yaptı. Victor, Chimera'ya götürmek üzere birkaç tüp kanın da buz kutusuna yerleştirilip hazırlanmasını istedi. Daha sonra, VJ'yi bir dizi röntgen âletlerine sokup çıkardılar.

VJ'in başını dev simit gibi bir âletin içine yerleştirip,, koluna iğneyle pozitron içeren bir tür zararsız radyoaktif madde zerk ettiler. Pozitronlar VJ'in beynindeki elektronlara çarptı, her çarpışmada iki gama ışını gücünde enerji salgıladı. Âletin içindeki kristaller gamma ışınlarını kaydettiler ve bilgisayarda bir görüntü yaratarak radyasyonun yolunu gösterdiler.

İkinci testte VJ'yi etrafı dev mıknatıslarla çevrili, sıvı helyumla iyice soğutulmuş, birbuçuk metre boyundaki silindirin içine yatırdılar. Dünyanın manyetik alanından almış bin kez daha güçlü bir manyetik alan meydana geldi. VJ'in vücudundaki su moleküllerinin, hidrojen atomlarının çekirdekleriyle bağlandı. Belirli bir hız ve belli aralıklarla verilen radyo dalgaları, birbirine bağlanan bu çekirdekleri yerlerinden koparıp tekrar eski yerlerine dön-

melerini sağlarken, çekirdeklerin kendi salgıladıkları hafif radyo sinyallerini algılayan radyo alıcıları bunu bilgisayara görüntü olarak yansıtıyordu.

Bütün testler sona erdikten sonra Dr. Ruddock, Marsha ve Victor'u ofisine çağırıldı. VJ ise dışardaki bekleme odasında kaldı. Victor'un çok sinirli olduğu her halinden anlaşılıyordu. Hiç durmadan bacak bacak üstüne atıyor, ellerini saçlarının arasında dolaştırıyordu. Testler sırasında ne Dr. Stevens ne de teknisyenler en ufak bir yorum yapmamışlardı. Sonunda Victor'un gerilimden nerdeyse eli ayağı tutmaz oldu.

Dr. Ruddock sonuçları gelen testlerin raporlarını karıştırıp, «Pekâlâ,» diye söze başladı. «Sonuçların hepsi elimize gelmedi. Özellikle kan tahlilleri. Ama burada bazı olumlu bulgularımız var.»

Marsha'nın kalbi heyecandan nerdeyse duracaktı.

Dr. Ruddock, «Her iki röntgen testinin sonuçları anormal,» diye açıkladı. Çok renkli röntgen filmlerinden birini sol eliyle kaldırdı. Sağ elinde de Mont Blanc bir dolma kalem tutuyordu. Dikkatle değişik alanları gösterip, «Glüköz yayılması serebral yarı kürelerde göze batır şekilde yükseldiği halde yine de fazla değil,» dedi. Elindekini bırakıp bir başka renkli film aldı. «Burada organdaki boşlukları rahatça görebiliyoruz.»

Marsha kalbi çarparak, iyice görebilmek için öne doğru eğildi.

Ruddock konuşmaya devam etti. «Bu boşlukların normal boşluklardan daha küçük olduğu iyice belli,» diye sözlerine devam etti.

Marsha çekinerek, «Yani ne anlama geliyor?» diye sordu.

Dr. Ruddock omuzlarını silkti. «Herhalde hiçbir anlamı yok. Dr. Stevens'a göre, yapılan nörolojik muayenenin sonucu tamamen normal. Bu bulgular iğnç olmasına rağmen, fonksiyonu etkilemedikleri kesin. Benim size öneceğim tek şey, eğer beyin bu kadar fazla glüköz tüketiyorsa, çocuk fazla düşündüğü zaman ona bol bol şeker

yedirin.» Dr. Ruddock kendi ydptığı bu espiyiye katıla ka-
tıla güldü.

Victor ve Marsha bir an oldukları yerde kıpırdamadan
oturdular. Kötü haber alacaklarını tahmin etmişlerdi. Şim-
di aldıkları iyi habere sevinmeye çabaladılar. İlk kendini
toparlayan Victor oldu. Gülerek, «Önerinizi kesinlikle unut-
mayacağız,» dedi. «Önereceğiniz özel bir şeker markası
var mı?»

Espirisinin espiyiyle karşılanması Dr. Ruddock'u faz-
lasıyla mutlu etti, yeni bir coşkuyla gülmeye başladı. «Te-
davi olarak badem şekerini öneririm,» dedi.

Marsha doktora teşekkür edip ok gibi odadan dışa-
rıya fırladı. VJ'ye farketirmeden onu yakalayıp kucakladı.
Çocuk annesinin kollarının arasından kaçmaya fırsat bu-
lamadı. Marsha onun kulağına, «Her şey yolunda,» diye
fısıldadı. «Bir şeyin yokmuş.»

VJ annesinin kolları arasından sıyrıldı. «İyi olduğumu
buraya gelmeden önce de biliyordum. Şimdi gidebilir mi-
yiz?»

Victor, Marsha'nın omzuna vurdu. «Burada biraz işim
var. Sonra doğru Chimera'ya gideceğim. Sizinle akşama
evde görüşürüz, olur mu?»

Tekrar VJ'den tarafa dönen Marsha, «Akşama özel
bir yemek pişireceğim,» dedi. «Artık gidebiliriz. Ama de-
likanlı, daha işin bitmedi. Şimdi benim muayenehaneme
gidiyoruz. Sana birkaç test de ben yapacağım.»

VJ, «Öf, anne!» diye sızlandı.

Marsha gülümsedi. Çocuk diğer on yaşındaki çocuk-
lardan hiç farksızdı.

Victor, «Annenin gönlünü yap,» dedi. «İkinizle daha
sonra görüşürüz.» Marsha'nın yanağına bir öpücük kon-
durup VJ'in saçlarını okşadı.

Victor profesyonel binadan hastane birimine geçip
patoloji bölümüne giden asansöre bindi. Dr. Burghofen'i
ofisinde buldu. Adamın sekreteri ortalıkta yoktu. Victor
başını uzatıp içeriye baktı. Burghofen iki parmağıyla dak-
tilo yazıyordu. Victor kapının tokmağını tıklattı.

Burghofen elini sallayıp, «Gelin gelin!» diye seslen-

di. Birkaç dakika dana daktilonun tuşlarına vurduktan sonra yaptığı işi bitirdi. «Neden bu gibi işleri de ben yapıyorum bilmiyorum. Ama sekreterim iki günde bir hastalanıyor. Bu bölümü yönetmek benim ölümüne neden olacak.»

Victor gülümsedi. Chimera'daki sorunlardan bunaldığı zamanlar akademisyenlerin de kendilerine göre bazı sıkıntıları olduğunu hatırlaması gerektiğini düşündü.

Victor, «Beyin büyümesinden ölen iki çocuğun otopsileri yapıldı mı, merak ettim,» dedi.

Dr. Burghofen bakışlarını dağınık masasının üstünde dolaştırdı. «Şu yazı tahtası nerede?» diye kendi kendine söylendi. İskemlesini döndürdü, aradığını arkasındaki rafın üstünde buldu. «Dur bakalım,» diyerek sayfaları karıştırdı. «İşte buldum: Maurice Hobbs ve Mark Murray. Aradığınız bunlar mı?»

Victor «Evet,» dedi.

«Otopsiyi Dr. Sharyack yapacak. Herhalde şimdi görevinin başındadır.»

Victor, «Gidip bakmamda sakınca var mı?» diye sordu.

Dr. Burghofen yazılı tahtaya bir gözattı. «Buyrun, gidin. Üç numaralı anfide.» Sonra Victor odadan çıkarken Dr. Burghofen sordu. «Tıp doktoru olduğunuzu söylemiştiniz, değil mi?»

Victor başını sallayarak onayladı.

Dr. Burghofen, «Keyfinize bakın,» diyerek tekrar daktilosunun başına döndü.

Patoloji bölümü de hastanenin diğer tarafları gibi yepyeni âletlerle donatılmıştı. Her şey paslanmaz çelik, çam ve formikadan oluşuyordu.

Dört otopsi salonunun ameliyathaneden farkı yoktu. Bu sabah dört salondan yalnız birisi kullanılıyordu. Victor dosdoğru oraya girdi. Otopsi masası pırıl pırıl parlayan paslanmaz çelikten yapılmıştı. Görünürdeki diğer âletler de el değmemiş gibiydi. Victor kapıdan içeriye girerken masanın başındaki iki adam başlarını kaldırıp baktılar. Önlerinde küçük bir çocuğun vücudu, karnı yarılmış

bir balık gibi yatıyordu. Diğer ceset ise arkalarındaki tekerlekli sedyede, üstü örtülü duruyordu.

Victor ürperdi. Uzun süredir otopsi görmemişti. İlk bakışın ne kadar çarpıcı olduğunu unutmuştu. Özellikle otopsi yapılan çocuk cesedine bakmak çok sarsıcıydı.

Sağ taraftaki doktor, «Size yardımcı olabilir miyiz?» diye sordu. Operatör gibi yüzüne maske takmıştı. Ama sırtında ameliyat giysisi yerine, önüne lastik bir önlük bağlamıştı.

Victor mide bulantısını bastırmaya çabalayarak, «Benim adım Dr. Frank,» dedi. Sarsıcı görünüm yetmezmiş gibi iğrenç koku da dayanılacak gibi değildi. Odanın modern havalandırma aygıtı bile bu pis kokuyu yok edememişti. «Bebek Hobbs ve bebek Murray ile ilgileniyorum. Beni buraya Dr. Burghofen yolladı.»

Patalog elindeki neşteriyeye işaret edip, «İsterseniz şuradan seyredebilirsiniz,» dedi.

Victor çekinerek odadan içeriye girdi. Kesilip biçilmiş minicik vücuda bakmaya çalıştı. Adama, «Siz Dr. Shryack mısınız?» diye sordu.

Genç, tatlı bir sesi, parlak gözleri olan patalog, «Evet. benim,» dedi. «Bu da Samuel Harkinson.» diyerek asistanını tanıştırdı. «Bu çocuklar sizin hastanız mıydı?»

Victor, «Pek sayılmaz,» dedi. «Ama onLarın ölüm nedenlerini çok merak ediyorum.»

Dr. Shryack, «Grubumuza katılın,» dedi. «Garip bir vaka! Buraya gelin de şu beyine bir göz atın.»

Victor yutkundü. Çocuğun kafa derisi kesilmiş, yüzüne doğru indirilmişti. Sonra başın etrafı daire şeklinde testereyle kesilmiş, kafatası kapak gibi kaldırılmıştı. Victor yuvasından dışarıya taşan, çocuğa bir tür garip yabancı yaratık görünümü veren beyine baktı. Beyin zarının altında şişen beyin, kafatasının içinde değdiği yerlerde yassılmıştı.

Dr. Shryack, «Gördüğüm en kötü beyin şişme vakası,» dedi. «Beyni kafatasının içinden çıkarıp almak büyük mesele. Diğeriyile yarım saat uğraştım,» diyerek tekerlekli sedyenin üstünde yatan örtülü cesedi işaret etti.

İngiliz aksanıyla konuşan Harkinson, «Tabii nasıl yapacağını düşünmen bile epey zaman aldı,» dedi.

«Evet Samuel, çok haklısın.»

Harkinson başı tutup şişmiş beyni bir kenara çekince. Dr. Shryack neşterini beyinle kafatasının dibine sokup omiriliğin üst kısmını kesti.

Sonra beyni çekip dışarı çıkarırken boğuk bir ses duyuldu. Harkinson kafatası sinirlerini kesti, Dr. Shryack hızla beyni kaldırıp başucundaki tartı âletinin kefesine koydu. İbre çılgın gibi iki yana sallandı, sonra 3.2'nin üstünde durdu.

Dr. Shryack, «Normal bir beynin ağırlığından yarım kilo kadar fazla,» diyerek eldivenli elleriyle beyni terazinin kefesinden alıp sürekli akan musluğun bulunduğu lavaboya götürdü. Beynin üstündeki kan pıhtılarını ve ufalanmış kemik parçalarını yıkayıp temizledi, sonra onu doğrama tahtasının üstüne yerleştirdi.

Diğer patolojik bulgular için Dr. Shryack deneyimli parmaklarıyla beyni dikkatle muayene etti. «Büyükliğünden başka her şey normal,» dedi.

Çekmecenin içindeki bir dizi neşterden birini seçti, beyni ince ince kesmeye başladı. «İç kanama yok, tümör yok, mikrop kapmamış. Röntgen filmleri yine haklı.»

Victor, «Sizden bir ricada bulunabilir miyim?» dedi. «Bir parça örnek alıp kendi laboratuvarımda daha yoğun bir araştırma yapabilir miyim?»

Dr. Shryack omuzlarını silkti. «Sanırım alabilirsiniz, ama hiç kimse duymasın. Yoksa Boston Globe gazetesinde önümüze gelene beyin dokuları dağıttığımız haberi baş sayfada yer alır. Bu haber bizim yaptığımız otopsi yüzdesine ne katkıda bulunur bilmem?»

«Hiç kimseye söylemem.»

«Bu vakayı mı istersiniz? Sanırım bu çocuk Hobbs. Yoksa diğerini mi istersiniz?»

«Eğer sakıncası yoksa her ikisini de.»

Dr. Shryack, «Ha iki örnek vermişim, ha bir, hiç farkı yok,» dedi.

Victor, «İç organlara genel otopsi yaptınız mı?» diye sordu.

Dr. Skryack, «Henüz yapmadık,» ^Y⁰ v a m t verdi.
«Şimdi sıra o işe geliyor. Seyretmek ister misin?»

Victor omuzlarını silkti. «Neden olmasın? Buradayım ya.»

VJ geri dönerlerken, sabahki Boston yolculuğundan daha sessizdi. Hemen hemen hiç konuşmadı. Kızdığını açıkça beli ediyordu. Marsha onun psikolojik testlerde işbirliği yapıp yapmayacağını merak etmeye başlamıştı.

Arabayı muayenehanesinin karşısına park etti. Bir kat çıkacakları halde asansörü beklediler. Çünkü merdivenlere açılan kapı içerden kilitliydi, Marsha, «Bana kızdığını biliyorum,» dedi. «Bazı psikolojik testler yapmak istiyorum, fakat eğer sen yardımcı olmazsan, ben de, Jean de zamanımızı boşa harcamış olacağız. Açıkça anlatabildim mi?»

VJ büyüleyici parlak mavi gözlerini Marsha'nın gözlerinin içine dikip kısaca, «Mükemmel anlattın,» diye yanıt verdi.

Asansörün kapıları açılırken Marsha, «Öyleyse bize yardımcı olacak mısınız?» diye sordu.

VJ soğuk soğuk başını salladı.

Jean, VJ'yi gördüğüne çok sevindi. Marsha'nın hastalarının saatlerini değiştirmek için epeyce uğraştı, ama yine her zamanki yeteneğiyle bu işi de başardı.

VJ onu gördüğüne pek sevinmediği halde, Jean çocuğu gördüğüne gerçekten sevinmişti. Sonra VJ izin isteyip tualete girdi.

Marsha, «Biraz bozuk çalıyor,» diye açıkladı. Sabah hastanede VJ'ye yapılan nörolojik testleri Jean'e anlatıp bir dizi psikolojik test yapmak istediğini açıkladı.

Jean, «Testleri bugün uygulamam çok zor,» diye yakındı. «Senin yokluğun sırasında bütün sabah telefon bir saniye susmadan çaldı.»

Marsha, «Telefonlara yanıt verme servisi baksın,» diye önerdi. «VJ'ye bu testleri yapmam çok önemli.»

Jean başını salayıp hemen formları çıkarmaya, sonuçları değerlendirecek bilgisayarı hazırlamaya başladı.

VJ tuvaletten çıkınca Jean onu bilgisayarın başına oturttu. Bazı testleri çocuk yakından bildiğinden, önce hangisiyle başlamak istediğini sordu.

VJ neşeyle, «Zekâ testiyle başlayalım,» dedi.

Jean bir buçuk saat, altı sözel ve beş de zekâ testiyle uğraştı. Jean deneyimlerinden VJ'in testi çok iyi götürdüğünü biliyordu. Ama yedi yıl önceki kadar parlak değildi. Ayrıca VJ'in bazı sorulara yanıt vermeden veya bir beceri gösterisine girmeden önce bir süre tereddüt ettiğinin farkına vardı. Sanki yaptığı seçimden iyice emin olmak ister gibiydi.

Testin sonuna yaklaşırlarken Jean, «Aferin çok iyi!» dedi. «Şimdi kişilik testine ne dersin?»

VJ, «MMPI mı? Yoksa MCMI testini mi yapacağım?» diye sordu.

«Çok etkilendim. Anlaşılan bu konuda epeyce kitap okumuşsun.»

VJ, «İnsanın anne ve babası doktor olunca okumak zorundadır,» diye yanıt verdi.

«Her iki testi de uygulayacağız. Ama haydi MMPI'dan başlayalım. Bu testleri tek başına yapabilirsin. Çok seçenekli sorular. Anlamadığın bir şey olursa bana seslen, yeter.»

Jean VJ'ye test odasında bırakıp, resepsiyon masasına gitti. Telefon servisini arayıp biriken mesajları aldı. Bir bölümüne yanıt verdi, sonra Marsha'nın hastası odadan çıkınca onun araması gereken mesajları iletti.

Marsha, «VJ nasıl gidiyor?» diye sordu.

Jean, «Bundan daha iyi olamaz,» diye yanıt verdi.

Marsha tekrar sordu. «İşbirliği yapıyor mu?»

Jean, «Kuzu gibi,» diye yanıtladı. «Aslında oldukça eğleniyor.»

Marsha şaşkınlık içinde başını salladı. «Herhalde senin etkin. Sabahleyin benim yanımda çok kötü davrandı.»

Jean bu sözleri iltifat kabul etti. «WAS-R testlerini tamamladı. Şimdi MMPI'nin ortasında. Daha başka hangi

testleri yapmamı istiyorsun? Rorschach ve Tematik Algı-lama testini mi, yoksa başkasını mı?»

Marsha bir süre başparmağının tırnağını dişlerinin arasına alıp düşündü. «Şimdilik Rorschach'lı bırakalım da TAT uygulayalım. Diğerini sonra yaparız.»

Jean, «Ben ikisini de seve seve yaparım,» dedi.

Marsha diğer hastanın kartını eline aldı. «Şimdilik sadece TAT'ı yapalım,» dedi. «Hazır VJ karşı koyamaz-ken onu neden zorlayalım? Ayrıca eğer ayrı günlerde uy-gulanırsa TAT ve Rorschach testlerini karşılaştırmak il-ginç olur.» Elinde kartını tuttuğu hastayı çağırdı ve yeni bir seans için odasına girdi.

Jean elindeki yazılacak ve çizilecek işlerin çoğunu bitirdikten sonra tekrar test odasına döndü. VJ kişilik tes-tine dalmıştı.

Jean, «Soracağın bir şey var mı?» dedi.

VJ gülerek, «Buradaki soruların bazıları çok fazla,» dedi. «Birçoğunun uygun yanıtı yok.»

Jean, «İşte aralarından en uygun olanını seçeceksin,» dedi.

«Biliyorum. Ben de onu yapmaya çalışıyorum.»

Öğle vakti ara verip hastaneye gittiler. Kafeteryada öğle yemeği yediler. Marsha ve Jean ton balıklı sandviç yerken VJ hamburgerin yanına çukulatalı süt is-tedi. VJ'nin tutumunun gerçekten değiştiğini gören Mars-ha içinde derin bir oh çekti. Boşu boşuna endişe ettiğini düşünmeye başladı. Öğlunun yaptığı testlerin sonuçları herhalde sağlıklı bir psikolojik portre çizecekti. Şimdiye dek elde ettikleri sonuçları Jean'e sormak için yanıp tu-tuşuyordu. Fakat VJ'in önünde saramayacağını biliyordu. Yarım saat sonra hepsi kendilerini bekleyen görevlerin başına döndüler.

Bir saat sonra Jean tekrar telefona yanıt verme Servi-sini bağlayıp test .odasına döndü. Tam kapıyı arkasından kapatırken VJ, «İşte oldu,» dedi. Son sorunun da yanına işaret koyup, «Hepsi bitti,» diye ekledi.

Çok etkilenen Jean, «Aferin sana, çok iyi,» dedi. VJ beş yüz elli soruyu verilen zamanın yarısında tamamladı.

mıştı. «Diğer teste geçmeden önce biraz dinlenmek ister misin?» diye sordu.

VJ, «Hayır, bir an önce bitirelim,» diye yanıt verdi.

Jean doksan dakika VJ'ye TAT kartlarını gösterdi. Her kartta insanların çeşitli davranışlarını gösteren ve verilen yanıtlara göre hastanın psikolojik durumu tayin edilen siyah beyaz resimler vardı. VJ'ye her resimde gördüklerini tarif etmesini ve resimdeki insanların neler hissettiklerini anlatmasını istedi. Böylece VJ'in fantezilerini, duygularını, diğer insanlarla kurduğu ilişki düzenini ve onlarla olan çatışmalarını anlayacaktı.

Bazı hastalara TAT testini uygulamak çok zordu. Fakat uygulanan bu test ilerledikçe VJ, Jean'in hoşuna gitmeye başladı. Çocuk hiç zahmet çekmeden ilginç açıklamalar yapıyordu. Ayrıca verdiği yanıtlar da çok mantıklı ve normaldi. Testin sonunda Jean, VJ'nin ruhsal durumun çok dengeli olduğuna karar verdi. Yaşına göre çok olgundu ve her şeyle çok iyi uyum sağlıyordu.

Marsha'nın son hastası da gittikten sonra Jean onun odasına girip bilgisayardan çıkan raporları verdi. MMPI değerlendirilmesi için daha büyük veri istasyonuna gidecekti ama ofisteki PC onlara raporların özetlerini verdi.

Marsha elindeki raporlara göz atarken Jean olumlu klinik görüşlerini açıkladı. «Bana göre örnek bir çocuk. Onun için neden bu kadar endişelendiğini doğrusu anlayamadım.»

Zekâ testi sonuçlarını inceleyen Marsha, «Evet bu sonuçlar insanı rahatlatıyor,» dedi. Zekâ derecesi 128'di. Marsha'nın VJ'ye birkaç yıl önce uyguladığı zekâ testinden yalnızca iki puan düşüktü. Demek ki VJ'in zekâsında değişiklik olmamıştı. Elde ettikleri iyi, sağlam, sağlıklı bir dereceydi ve ortalamanın üstünde olduğu kesindi. Fakat Marsha'yı tedirgin eden ufak bir bozukluk vardı. Beceri zekâsıyla sözel zekânın arasında on beş puanlık bir fark vardı. Sözel ve beceri sorularının arasındaki bu fark, lisan yeteneksizliği olduğunu belirtiyordu. VJ'nin anadili gibi Fransızca konuştuğu düşünülürse, aradaki bu farkın anlamsızlığı ortaya çıkıyordu.

Marsha bu noktayı sorunca Jean, «Ben de onu fark ettim.» diye yanıt verdi. «Ama genel derece o kadar yüksekti ki üstünde durmadım. Sen önem veriyor musun?»

Marsha, «Bilmiyorum,» diye yanıtladı. «Sanırım daha önceki testlerde buna benzer bir sonuç görmemiştim. Eh, pekâlâ. Haydi, şimdi MMPI'ye bir göz atalım.»

Marsha kişilikle ilgili soruların sonuçlarını önüne koydu. Testin birinci bölümüne geçerlilik ölçüsü adı veriliyordu. Bu soruların yanıtlarında da bir şey hemen Marsha'nın dikkatini çekti. F ve K soruları hafifçe yükselmiş ve normalin üstünde sayılan en üst düzeydeydi. Marsha bu noktaya da Jean'nin dikkatini çekti.

Jean, «Ama hepsi normal düzende,» diye ısrar etti.

Marsha, «Doğru,» dedi. «Ama bu ölçülerin hep görece olduğunu unutma. Neden VJ'in geçerlilik ölçüleri hemen hemen anormale yakın olsun?»

Jean, «Testleri çok çabuk yaptı,» dedi. «Belki de biraz dikkatsiz işaretlemştir.»

Marsha, «VJ asla dikkatsiz değildir,» diye yanıt verdi. «Evet, bunu açıklayamıyorum. Ama, haydi devam edelim.»

Testin ikinci bölümü klinik ölçülerdi. Marsha buradaki yanıtların hiçbirinin anormale yakın olmadığını gördü. Özellikle dördüncü ve sekizinci yanıtların normal sınırlar içinde olmasına çok sevindi. Bu iki soru, sapıklık dönüşmelerini ve şizofrenik davranışları belirliyordu. Marsha rahat bir soluk aldı. Çünkü bu sorular klinik gerçeklerle çok sıkı bir bağlantı içindeydi. VJ'in geçmişinde neler olduğunu bildiği için, bu soruların da puanlarının yüksek olmasından korkuyordu.

Fakat sonra Marsha üçüncü sorunun puanın yüksek olduğunu farketti. Bunun anlamı sürekli sevgi ve ilgi bekleyen VJ'in isteri krizine doğru gittiğini gösteriyordu. Bu sorunun yanıtıyla Marsha'nın deneyimleri kesinlikle tutarlı değildi.

Marsha, Jean'e sordu. «VJ bu teste başladığı zaman işbirliği yapmaya hevesli miydi dersin?»

Jean, «Kesinlikle,» diye yanıtladı.

«Sanırım bu sonuçları aldığımıza sevinmeliyim,» diyen Marsha, rapor kâğıtlarını biraraya topladı, kenarlarını masanın üstüne koyup bir hizaya gelene kadar düzeltti.

Jean cesaret vererek, «Öyle sanıyorum,» dedi.

Marsha kâğıtları birbirine tuturup, sonra evrak çantasının içine koydu. «Fakat Hechsler ve MMPI Testleri biraz anormal. Daha doğrusu, belki beklenmedik kelimesi daha uygun olur. Şey sahi, TAT testinde VJ o çocuğun karşısında duran kollan havadaki adam resmine ne yanıt verdi?»

«VJ adamın söylev verdiğini söyledi.»

Marsha gülerek, «Adam mı, yoksa çocuk mu?» diye sordu.

«Tabii ki adam.»

«Herhangi bir düşmanlıktan söz etti mi?»

«Hayır.»

«Neden adam kolunu havaya kaldırmış?»

Jean, «Çünkü adam tenisten söz ediyormuş ve çocuğa nasıl servis atacağını gösteriyormuş,» diye yanıt verdi.

«Tennis mi? VJ bugüne dek bir kez olsun tenis oynamadı.»

Victor, Chimera'nın bahçesine girince bir gece önceki kardan eser kalmadığını gördü. Hava hâlâ bulutluydu, ama sıcaklık epeyce yükselmişti.

Arabasını her zamanki yerine park etti, ama yönetim binasına gideceğine, arabanın ön koltuğundaki kahverengi kesekâğıdını alıp dosdoğru laboratuvarına gitti.

Baş teknisyeni Robert Grimes'a, «Sana çok acele yapılması gereken ek bir iş getirdim,» dedi.

Robert acınacak kadar sıksa bir adamdı. Giydiği bol yakalı gömlekler de sıksalığını iyice belirginleştiriyordu. Gözleri de sürekli hayretle açılmış gibi iriydi.

Victor, VJ'in buzlu tüplere doldurulmuş kaniyle ölü çocukların beyinlerinden alınan örmek kavanozlarını gösterdi. «Bunların üstünde kromozon incelemeleri yapılmasını istiyorum.»

Robert kan tüplerini alıp salladı, sonra beyin örneklerini inceledi. «Diğer işleri bırakıp bunları mı yapmamı istiyorsun?»

«Evet,» diye yanıt verdi Victor. «Bunları mümkün olduğunca çabuk tahlil etmeni istiyorum. Ayrıca beyin dilimlerinde standart sinir lekeleri de istiyorum.»

Robert «Rahim aşılama çalışmalarını bir kenara bırakmam gerek,» dedi.

«Ben izin verdim.»

Labaratuvarından çıkan Victor merkez bilgisayarının bulunduğu binaya geçti. Bu bina avlunun tam ortasında, diğer binalara kolayca geçiş sağlayan yerdeydi. Birinci katta ana ofis Odaları vardı. Victor, Louis Kaspwicz'ı kolayca buldu. Ana bilgisayarda bir arıza olmuştu. Birkaç teknisyen dev makineyi açmışlar, ameliyat yapar gibi uğraşıyorlardı. Louis de başlarında onların çalışmalarını denetliyordu.

Victor, «Bana istediğim konuda bilgi verebilecek misin?» diye sordu.

Louis başını salladı, teknisyenlere arızayı aramaya devam etmelerini söyledi. Sonra Victor'u odasına götürdü ve bilgisayar tutanaklarının toplandığı bloknotu ortaya çıkardı. Louis, «Bilgisayarınızda aradığınız dosyaları neden bulamadığınızı anladım,» dedi. Tutanakları içeren bloknotun sayfalarını çevirmeye başladı.

Louis bloknotun içinde aradığı sayfayı bulmaya çalışırken Victor, «Neden?» diye sordu.

Aradığını bloknotun içinde bulamayan Louis oturduğu yerden doğrulup bakışlarını ofisin içinde gezdirdi. Masasının üstünde duran kâğıdı görünce, «Hah, buldum,» dedi.

Elindeki kâğıdı Victor'un burnunun ucunda sallayıp, «Bebek Hobbs ve Bebek Murray dosyalarını bulamadınız, çünkü bu dosyalar 22 Kasım tarihinde silinmiş,» dedi.

«Silinmiş mi?»

Louis, «Korkarım silinmiş,» dedi. «Elimdeki bu kâğıt 22 Kasım tarihindeki bilgisayar tutanağı. Bu dosyaların silindiklerini açıkça gösteriyor.»

Victor, «Çok garip,» dedi. «Sanırım onları kimin sil-

diğini bulamazsın, değil mi?»

Louis, «Tabii bulabilirim,» dedi. «Bilgisayarı kullananın koduyla karşılaştırdım.»

«Peki, karşılaştırdın mı?»

Louis, «Evet,» diye yanıt verdi.

«Pekâlâ, kim silmiş?» Victor sinirliydi. Louis'nin bu işi mahsus uzattığını düşünüyordu.

Louis, Victor'a baktı, sonra bakışlarını kaçırdı. «Dr. Frank, siz silmişsiniz,» dedi.

Şaşkına dönen Victor, «Ben mi?» diye bağırdı. Böyle bir şeyle karşılaşacağını kesinlikle aklının ucundan geçirmemişti. Sonra bu dosyaları silmeyi bir ara aklından geçirdiğini anımsadı. Ama onları gerçekten sildiğini kesinlikle anımsamıyordu.

Louis olduğu yerde huzursuzca kıpırdandı. «Özür dilerim,» dedi. Rahatsız olduğu açıkça belliydi.

Utancından yerin dibine geçen Victor, «Zıyanı yok,» dedi. «Sana zahmet oldu. Teşekkür ederim.»

Louis, «Bir şey değil,» dedi.

Aldığı haberden şaşkına dönen Victor, ana bilgisayar merkez binasından çıktı. Acaba son zamanlarda unutkan olduğu doğru muydu? Dosyaları sildiğini gerçekten unutabilir miydi? Yoksa kazara farkına mı varmamıştı? 22 Kasım günü ne yaptığını merak etti. Yönetim binasına dönerek arka merdivenlerden ağır ağır yukarıya çıktı. İkinci katın koridorundan kendi çalışma odasının arka kapısına doğru yürürken, geçen yılki ajandasını gözden geçirmeye karar verdi. Paltosunu çıkarıp astı, sonra Colleen" le konuşmaya gitti.

Victor kadının omzuna vurunca Colleen, «Dr. Frank beni korkuttunuz,» diye bağırdı. Başına kulaklıkları geçirmiş, makineye dikte edilen bir yazıyı daktilo etmeye çalışıyordu. «Sizin burada olduğunuzu bilmiyordum.»

Victor özür dileyip arka kapıdan geldiğini açıkladı.

Colleen, «Hastane ziyareti nasıl gitti?» diye sordu. Victor sabah erkenden ona telefon edip, ofise ancak öğleden sonra gelebileceğini haber vermişti. «VJ'in bir şeyi yoktur ümit ederim.»

Victor gülümseyerek, «Turp gibi maşallah,» dedi. «Testler normal çıktı. Tabii bir dizi kan tahlilinin sonuçlarını bekliyoruz. Fakat onların da normal çıkacağından eminim.»

Colleen, «Tanrıya şükür,» dedi. «Bu sabah telefon edince aklımı başımdan aldınız. Nörolojik medikal testler çok ciddi bir şeydir.»

Victor, «Doğrusunu istersen ben de çok endişeliydim,» diye itiraf etti.

Tertipli masasının üstündeki kâğıtların altına bakan Colleen, «Sanırım telefonla arayanları öğrenmek istiyorsunuz,» dedi. «Bugün sizi belki bin kişi aradı.»

Victor, «Mesajlar bir süre kalsın,» dedi. «Bana 1988 takvimini çıkarır mısın? Özellikle 22 Kasım günüyle ilgileniyorum.»

Colleen, «Tabii,» dedi. Daktilonun başından kalkıp dosya dolabına doğru yürüdü.

Victor kendi odasına geçti. Takvimin gelmesini beklerken, büyük bir talihsizlik eseri olarak VJ'in yanıtladığı tehdit telefonunu düşünüp, bu konuda ne yapması gerektiğine karar vermeye çalıştı. Yapabileceği çok az şey olduğunu gönülsüzce itiraf etti. Eğer sorunlu ilişkisi olduğu insanlara soracak olsa, yüzde yüz yadsıyacaktı.

Colleen elinde 22 Kasım tarihini gösteren takvimle içeriye girdi, ajandayı Victor'un önüne koydu. O' gün gerçekten koşturmalı geçmişti. Fakat kaybolan dosyalarla ilgili en ufak bir bilgi yoktu. Takvimin en son paragrafında Victor'un Marsha'yı Boston Senfoni orkestrası konserine götürdüğü ve Another Season restoranında yemek yedikleri yazılıydı,

Sabahlığını çıkaran Marsha sıcacık yatağına girdi. Elektrikli battaniyenin düğmesini en yüksek üçüncü dereceye çevirmişti. Victor elinden geldiğince sıcaktan kaçıp uzağa yattı. Elektrikli battaniyenin bu tarafını hiç kullanmıyor, yarım saattir yatakta tıp ve bilim dergilerinden makaleler okuyordu.

Marsha yattığı tarafta dönüp Victor'un profilini inceledi. Burnunun keskin hattı, avurtları hafifçe içeriye çökük yanakları, ince dudakları Marsha'ya kendi yüzü kadar tanıdıktı. Fakat aynı zamanda bir yabancıya benziyordu. Kocasının VJ'ye yaptığını henüz tamamen kabul edememişti. Şaşkınlık, öfke, korku ve dehşet arasında bocalayıp duruyordu.

Marsha, «Yaptırdığımız o testlerin sonunda VJ'in bir şeyi olmadığından emin misin?» diye sordu.

Victor elindeki dergiyi okumaya devam ederek «Artık rahatladım,» dedi. «Sen de Dr. Rouddock'un muayenehanesinde çok mutluydun.»

Marsha dönüp sırtüstü yattı. «Beyin tümörü falan gibi bir şey olmadığını öğrenince hemen içime su serpildi,» diyerek yine Victor'a baktı. «Ama zekâsının o şekilde düşmesinin hâlâ bir açıklamasını bulamadık.»

«Ama o altı buçuk yıl önceydi.»

«Aynı olayın tekrarlamasından korkuyorum.»

Victor, «Sen bilirsin,» dedi.

Marsha, «Victor!» diye bağırdı. «Elinde okuduğun her neyse bir kenara bırakıp bir dakika benimle konuşamaz mısın?»

Okuduğu sayfayı açık bırakan Victor dergiyi bir kenara koydu. «Seninle konuşuyorum.»

Marsha, «Teşekkür ederim,» dedi. «VJ'in tıbbî muayenesinin normal geçmesine çok seviniyorum. Ama psikolojik testleri normal değildi. Birbirine zıt, beklenmedik yanıtlar vermişti.» Sonra Marsha testlerdeki anormallikleri anlattı, sözlerini VJ'in büyük bir isteri kirizinin eşliğinde olduğunu söyleyerek bitirdi.

Victor, «VJ duygusal değildir,» dedi.

«Zaten sorun da bu ya!»

«Bana göre sonuçlar yalnızca psikolojik testlerden başka bir şey söylemiyor. Belki de bu testler "gerçeği yansıtmıyor.»

Marsha, «Tersine.» dedi. «Bu testlerin güvenilirliği kesindir. Fakat aldığım sonuçları nasıl değerlendireceğimi bilemiyorum. Ne yazık ki bu durum endişeme tuz biber ek-

ti. Başımıza fecî bir olayın geleceği korkusunu içimden atamıyorum.»

Victor, «Dinle,» dedi. «VJ'den alınan kanın bir kısmını laboratuvara götürdüm. Altı kromozomu yalıtacağım. Eğer onlarda bir değişiklik yoksa, o zaman kesinlikle endişe edilecek bir şey yok. Çok rahatlayacağım. Sen de rahatlamalısın.» Elini uzatıp Marsha'nın baldırını okşamak istedi, ama o bacağını geri çekti. «Eğer VJ'de hafif psikolojik bozukluklar varsa, ona terapi uygulayın, olur mu?» Karısının endişelerini kökünden silip atmak istiyor, ama ona ne söyleyeceğini bilmiyordu. Fakat ona kayıp dosyalardan kesinlikle söz etmemekte kararlıydı.

Marsha derin bir soluk aldı. «Pekâlâ,» dedi. «Rahatlamaya çalışacağım. DNA testlerinin sonuçlarını alır almaz bana bildir, olur mu?»

Victor, «Kesinlikle,» dedi. Karısına gülümsedi. Marsha da güçlükle gülümsemeye çabaladı.

Victor dergisini eline alıp okumaya çalıştı. Ama aklı ikide bir kayıp dosyalara takılıyordu. Victor yine, acaba onları ben mi sildim, diye aklından geçirdi. Olabilirdi. Başkası tarafından kullanılmadığı için üç dosyayı da hiç kimse bilmesin diye silmesin diye düşünüyordu.

Marsha, «Diğer çocukların ölüm nedenini öğrendin mi?» diye sordu.

Victor elindeki dergiyi bir kez daha bıraktı. «Henüz öğrenemedim. Otopsi tamamlanmadı. Mikroskopik inceleme henüz yapılmadı.»

David'in hastalandığı günü anımsayan Marsha sinirli bir sesle, «Kanserden ölmüş olabilirler mi?» diye sordu. Marsha oğlunu yitirdiği günü asla unutamıyordu. Tarih 17 Haziran 1984'dü. David on yaşında, VJ de aşağı yukarı beş yaşındaydı. Okullar birkaç haftalık tatile girmişti. Janice de çocukları Castie Plajına götürmeyi planlıyordu.

Marsha çalışma odasında, plajda okuyacağı kitapları hazırlıyordu. Tam o sırada David çalışma odasının kapısında belirdi. Zayıf kollarını iki yana sarkıtmış, duruyordu.

«Anne, bana bir şey oldu,» dedi.

Marsha hemen başını kaldırıo bakmadı. Bir gün önce ofisten eve getirdiği dosyayı bulmaya çalışıyordu.

Çekmecelerden birini kapatıp birini açarken, «Derdin nedir?» diye sordu. David bir gece önce yatarken karın ağrısından yakınmış, fakat verdikleri Pepto-Bismol sayesinde rahatlamıştı.

David, «Garip bir görünüşüm var,» dedi.

Marsha dönüp masanın arkasındaki rafları araştırırken, «Sen çok yakışıklı bir delikanlısın,» dedi.

David, «Sararıyorum,» dedi.

Marsha yaptığı işe son verip dönerek oğlunun yüzüne baktı. David annesine koşup yüzünü onun göğsüne gömdü. Çok sevecen bir çocuktı.

İçinde ilk korku kıpırtılarını hisseden Marsha, «Sarardığını nereden çıkardın?» diye sordu. «Dur bakayım yüzüne.» Usulca çocuğu kendinden uzaklaştırmaya çalıştı. Çocuğun yanıldığını, edindiği izlenimin saçma bir açıklaması olmasını diledi.

David annesini bir türlü bırakmıyordu. Boğuk bir sesle, «Gözlerim ve dilim,» dedi.

Marsha, «Dilin limon şekerinden sararmış olabilir,» dedi. «Dur şimdi, bir bakayım.»

Çalışma odasındaki ışık çok loştu. Bu yüzden onu hole çıkardı, pencereden içeriye dolan gün ışığının altında David'in gözlerinin içine baktı. Baktığı anda Marsha'nın soluğu kesildi. Hiç kuşku yoktu. Çocuk gerçekten sarılığa yakalanmıştı.

Daha sonra, aynı gün çekilen röntgen filmleri, karaciğerde yayılmış tümörlerin varlığını ortaya koydu. Büyük bir hızla ilerleyen ve hastalığın tehşisinden sonra birkaç gün içinde çocuğun ciğerini tamamen yok eden habis bir kanser türüydü.

Victor, «Çocuklardan ikisi de kansere yakalanmamış,» diyerek Marsha'yı daldığı anılardan kurtardı. «Yoğun incelemeler kanser olmadığını belli etti.»

Marsha, David'in gözlerinin önünden asla silinmeyen sarı gözlerini ve avurtları çökmüş sıska yüzünün hayalini unutmaya çalıştı. Çocuğun teni bile hızla sarıya dönüş-

müştü. Marsha Boğazına takılan yumruyu zorla yutkundu. «Bu çocukların ölümüne acaba senin aşıladığın yabancı genler mi neden oldu dersin? Böyle bir ihtimal var mı?»

Victor hemen yanıt vermedi. «Bu durumun onların ölümlüyle ilgisi olmadığını düşünmeyi yeğlerim. Ne de olsa, üstünde deney yaptığım yüzlerce hayvanın hiçbirinde sağlık sorunu görülmedi.»

Marsha, «Ama emin olamazsın değil mi?» diye sordu.

Victor, «Evet, emin olamam,» diye yanıt verdi.

Marsha, «Diğer döllenmiş beş yumurta ne olacak?» diye sordu.

Victor, «Ne demek istiyorsun?» dedi. «Onları derin soğutucunun içinde saklıyorum.»

Marsha, «Peki bu yumurtalar normal mi, yoksa onları da mı aşılayıp değiştirdin?» diye sordu.

«Hepsine sinir geliştirme faktörü geni aşıladım.»

Marsha, «Onları derhal yok etmeni istiyorum,» dedi.

Victor sordu. «Neden?»

Marsha öfkeyle, «Yaptıklarından pişman olduğunu açıkladın,» diye söylendi. «Şimdi kalkmış bana, onları neden yok edeyim diye soruyorsun!»

Victor, «Onları hiç kimseye aşılamayacağım ki!» dedi. «Sana söz veriyorum. Ama Hobbs ve Murray'in çocuklarının başına gelen felâketi açıklamamda bana yardımcı olacaklarını düşünüyorum. Biliyorsun, o çocukların ikisinin de döllenmiş yumurtaları dondurulmuştu. Onlarla VJ arasındaki tek fark bu.»

Marsha başını çevirip Victor'un yüzünü inceledi. Kocasına inanıp inanmadığını bilememek kadar korkunç bir duygu olamazdı. Döllenmiş yumurtaların dondurulmuş olarak saklanmalarından hiç hoşlanmıyordu.

Yeni bir tartışmaya girişmesine fırsat kalmadan, tüyler ürpertici bir gürültü gecenin sessizliğini yırttı. Kırılan camların şangırtısı sona ermeden VJ'in odasından can-hıraş bir çığlık yükseldi. Marsha ve Victor yataktan fırlayıp koridorun ucuna doğru koşmaya başladılar.

Salı Gecesi Geç Saatlerde

VJ yatağının başucunda top gibi büzülmüş, iki eliyle kafasını tutuyordu. Odanın ortasında, halının üstünde kocaman bir tuğla durmaktaydı. Etrafına bağlanan kırmızı kurdelenin altına sıkıştırılmış küçük kâğıt parçasıyla, bir armağan kutusuna benziyordu. VJ'in odasının pencere camı kırılmış, cam parçaları odanın içine dağılmıştı. Tuğlanın araba yolundan fırlatıldığı belliydi.

Victor elini kaldırdı, Marsha'nın telaşla VJ'in yanına koşmasına engel oldu.

Victor, «Camlara dikkat et!» diye bağırdı.

Marsha, «VJ, iyi misin?» diye haykırdı.

VJ başını salladı.

Marsha'nın arkasına geçen Victor, koridordaki şark halısını yakalayıp kaldırdı. Sonra onu VJ'in odasına çekiştirip pencerenin önüne doğru serdi. Sonra odaya koşup kırık camdan araba yoluna baktı. Ama kimseyi göremedi.

Victor koşarak Marsha'nın yanından geçerken, «Ben dışarıya gidiyorum.» dedi.

Marsha arkasından, «Kahramanlığa gerek yok,» diye seslendi. Ama Victor merdivenlerden inmişti bile. Sonra dönüp VJ'ye, «Sakin sen de yatağından kalkma,» dedi. «Yerler cam kırıklarıyla dolu, bir yerini kesersin. Ben hemen geleceğim.»

Marsha telaşla yatak odasına koşup ayağına terlik-

terini, sırtına da sabahlığını geçirdi. Sonra VJ'in odasına dönüp hemen onun yatağının yanına koştu. VJ annesinin kendisini kolları arasına almasına ses çıkarmadı. 'Marsha onu zorlukla kucağına alıp kaldırmaya çalışırken, «Dur,» dedi. Marsha'nın tahmininden çok daha ağırdı. Sendele-yerek hole çıktı ve VJ'yi hemen yere bıraktı.

İnleyerek, «Birkaç ay sonra seni kucağımda taşıya-mayacağım,» dedi. «Artık kucağa sığmayacak kadar bü-yüdüm»

Konuşacak hale gelince VJ öfkeyle, «Bunu yapanı bu-lacağım,» dedi.

Oğlunu saçlarını okşayan Marsha, «Korktun mu?» diye sordu.

VJ, Marsha'nın elini itekledi. «O tuğlayı atanı bula-cağım ve onu öldüreceğim.»

Marsha onu yatıştırmak istercesine, «Artık emniyet-tesin,» dedi. «Sakinleş. Sinirlenip korktuğunu biliyorum, ama her şey düzeldi. Kimsenin canı yanmadı.»

VJ ısrarla, «Onu öldüreceğim,» dedi. «Bak görecek-sin. Onu öldüreceğim.»

Marsha, «Pekâlâ,» dedi. Onu tekrar kollarının ara-sına almak istedi ama VJ karşı koydu. Marsha bir an onun gözlerinin içine baktı. Kor gibi yanan gözlerin içinde ço-cuklukla ilgisi olmayan yoğun, delici bir ifade vardı. «Haydi gel, çalışma odasına gidelim... polise etlefon etmek isti-yorum,» dedi. [

Victor araba yolu boyunca koşup sokağa çıkmıştı. İki yana bakındı. İki ev aşağıda bir arabanın hareket et-tiğini duydu. O tarafa koşup koşmamakta tereddüt eder-ken, arabanın farlarının üstüne doğru gelip hızla uzaklaş-tığını gördü. Direksiyonun başındakini görmedi.

Öfkeyle arabanın arkasından bir taş fırlattı. Ama isa-bet ettirmesine olanak yoktu. Arkasını dönüp hızlı adımla-rla eve yürüdü. Marsha ile VJ'yi çalışma odasında bul-du. Ana oğulun konuşmakta oldukları belliydi. Fakat Vic-tor'u görünce ikisi de sustu.

Soluk soluğa kalan Victor, «Tuğla nerede?» diye sor-du.

Marsha, «VJ'in odasına,» diye yanıt verdi. «Tuğlayı atan her kimse, VJ onu yakalayınca öldüreceğini söylüyor.»

VJ, «Evet onu öldüreceğim,» diye kararını bildirdi.

Marsha'nın bunu nasıl yorumlayacağını bildiğinden, Victor için için inledi. Yine VJ'de psikolojik bozukluk var diye tutturacaktı. Victor oğlunun odasına gitti. Tuğla VJ* in odasının camını kırdıktan sonra düştüğü yerde duruyordu. Victor yere eğilip kırmızı kurdelenin altına sıkıştırılmış kâğıdı çekti, çıkardı. Daktiloyla, «Anlaşmamızı unutmama,» diye yazılmıştı. Victor tiksintiyle yüzünü buruşturdu. Böyle bir saçmalığı hangi deli yapmıştı?

Victor tuğlayı ve notu alıp çalışma odasına döndü. Her ikisini de uzatıp Marsha'ya gösterdi. Marsha notu okuduktan sonra VJ'e verdi. Tam bir şey söylemek üzereyken aşağı kapının zili çaldı.

Victor, «Şimdi bu gelen de kim?» diye sordu.

Ayağa kalkan Marsha, «Polisler gelmiş olmalı,» dedi. «Sen dışarda koşarken telefon edip polis çağırdım.» Marsha odadan çıkıp merdivenlerden aşağıya indi.

Victor, VJ'e baktı. «Korktun mu, Aslan?» dedi.

VJ, «Korkmam çok doğal,» diye yanıt verdi. «Benim yerimde kim olsa korkardı.»

Victor, «Biliyorum,» dedi. «Ne yazık ki kabak senin başına patladı. Dün geceki telefon, bu geceki tuğla. Bu olayların nedenlerini anlamadığından eminim, ama laboratuvarda bazı kimselerle kişisel sorunlarım var. Böyle çirkin olayların yinelenmemesi için elimden gelen çabayı göstereceğim..»

VJ, «Önemli değil,» dedi.

«Olayı büyük bir olgunlukla karşılamana çok sevindim. Haydi gel, şimdi polislerle konuşalım.»

VJ, «Polisin elinden bir şey gelmez,» dedi. Fakat ayağa kalkıp babasıyla aşağı kata indi.

Birlikte merdivenlerden inerken Victor oğluna hak verdi, ama on yaşındaki VJ'in yetişkin gibi fikir yürütmesine şaşıtı.

North Andover polisi nazikti. Olaya titizlikle ilgi gös-

teriyordu. Komiser 'Viddicomb ve devriye polisi O'Gonnor çağırıyor alır almaz olay yerine gelmişlerdi. IViddicomb aşağı yukarı altmış beş yaşlarında, yanağından kan fışkıran, koca göbeğinden biracı olduğu anlaşılan bir adamdı. O'Connor ise onun tam aksiydi. Yirmi yaşlarında, atletik yapılı biriydi. Tüm konuşmayı IViddicomb yürüttü.

Victor ye VJ hole indikleri zaman, 'Viddicomb notu okuyor, O'Connor da tuğlayı elliyordu. IViddicomb elindeki notu Marsha'ya geri verdi. «Ne iğrenç, çirkin bir şey,» dedi. «Böyle olaylar eskiden yalnızca Boston'da olurdu. Buralar çok sakindi.» 'Viddicomb cebinden bir not defteri çıkardı. Kaleminin ucunu ıslatıp not almaya başladı. Olayın saat kaçta olduğunu, taşı atanı görüp görmediklerini, çocuğun odasında ışık yanıp yanmadığını, tüm beylik soruları sordu. Bu sorulardan sıkılan VJ hemen mutfağa geçip ortadan kayboldu.

Soracak soru bulunmayınca 'Viddicomb bahçenin içinde dolaşp etrafı gözden geçirmek için izin istedi.

Sokak kapısını işaret eden Marsha, «Lütfen buyrun,» dedi.

Polisler gittikten sonra Marsha, Victor'a dönüp baktı. «Dün gece bana tehdit telefonu için endişe etmememi, icabına bakacağını söylemiştin.»

Victor suçlu gibi, «Biliyorum....» dedi. Marsha kocasının konuşmaya devam etmesini bekledi. Ama Victor ağzını açmadı.

Marsha, «Tehdit telefonu başka şey, çocuğumuzun odasına pencereden tuğla fırlatmak başka şey,» dedi. «Sana bundan daha fazla sürprizi kaldıramayacağımı söylemiştim. Şu sözünü ettiğin ofis sorunlarından bazılarını bana açıklasan iyi edersin.»

Victor, «Pekâlâ,» dedi. «Ama önce kendime bir içki hazırlamalıyım. Sanırım bir kadeh atmaya ihtiyacım var.»

VJ oturma odasındaki televizyonu açmış, elini şakağına dayamış, Johnny Carson programını izliyordu. Bakışları cam gibi parlaktı.

Marsha mutfağın kapısından odaya, «Bir şeyin yok ya?» diye seslendi.

VJ başını çevirmeden yanıt verdi. «İyiym.»

Marsha mutfakta sıcak rom hazırlayan Victor'un yanına gidip, «Sanırım çocuğu konuşturup içini dökmesine yardımcı olmalıyız,» dedi.

Fincanları ellerine alıp masanın başına oturdular. Victor kısaca Ronald ile olan çekişmelerini, Gephasdt'ın avukatıyla görüşmelerini, Sharon Carver'in tehditlerini, Hurst'ün başına gelen tatsız olayı anlattı. «İşte, hepsini öğrendin,» diye sözlerine son verdi. «Yani ofiste norma! bir hafta geçirdik.»

Marsha sorun yaratan dört kişiyi düşündü. Ronald hariç, diğer üçünden biri suçlu olabilirdi.

«Pekâlâ, bu not ne demek istiyor?» diye sordu. «Hangi anlamadan söz ediyor?»

Victor içkisinden bir yudum alıp fincan masanın üstüne bıraktı. Sonra uzanıp notu aldı. Bir süre onu inceledi, sonra, «En ufacık fikrim yok,» dedi. «Ben kimseyle anlaşma yapmadım.» Kâğıdı masanın üstüne attı.

Marsha, «Ama birisi senin anlaşma yaptığını sanıyor,» dedi.

«Bak, evimizin penceresini taşıyabilen kimse, bir anlaşma yapmış olduğu hayaline de kapılabilir. Ama onların her biriyle tek tek konuşup camlarımızı taşlamalarına göz yummayacağımızı açıklayacağım.»

Marsha, «Bir güvenlik görevlisi tutmaya ne dersin?» diye sordu.

Victor, «Evet, fena fikir değil,» diye yanıt verdi. «Fakat önce yarın ilk iş olarak kuşkulandığım kimselere telefon edeceğim. Böylece sorunu çözümleyeceğimize inanıyorum.»

Kapının zili tekrar çaldı.

Victor, «Ben açarım,» dedi. Fincanını masanın üstüne bırakıp mutfaktan dışarı çıktı.

Marsha yerinden kalkıp oturma odasına geçti. Televizyon hâlâ açıktı, ama Johnny Carson sona ermiş, David Letterman'ın programı başlamıştı. Vakit epeyce ilerlemişti. VJ derin bir uykuya dalmıştı. Televizyonu kapatan Marsha bir süre durup oğlunu seyretti. Çocuk mısır mışıl

uyuyordu. Daha önce sergilediği yoğun düşmanlıktan eser yoktu. Ah, Tanrım, Victor'un deneyleri sevgili yavrumu ne hale getirdi, diye düşündü.

Sokak kapısı gürültüyle kapandı, Victor salona geldi. «Polis hiçbir iz bulamamış. Önümüzdeki haftalar boyunca ellerinden geldiğince evi sıkı gözetiminde tutacaklarını söylemekten başka bir şey yapmadılar,» dedi, sonra VJ'ye baktı. «İyi, kendini toparlamış.»

Marsha sıkıntıyla, «Ah, inşallah,» diye yanıt verdi.

Victor, «Öf, haydi, sen de,» dedi. «Sakin bana onun sergilediği düşmanca duygulardan veya başka saçmalıklardan söz etmeye kalkışma.»

Marsha aklına takılan kuşkulara dayanarak, «Belki de zekâsı gerileyince çocuk gerçekten acı çekmiştir,» diye düşüncesini açıkladı. «Özel yeteneklerinden bir kısmını yitirince çocuğun kendine olan güveninin nasıl sarsıldığını, onun nasıl acı çektiğini tahmin edebiliyor musun?»

Victor, «Zekâsında gerileme olduğu zaman çocuk üç buçuk yaşındaydı,» diye hatırlattı.

Marsha tekrar mışıl mışıl uyuyan çocuğa bakıp, «Evet, benimle aynı fikirde olmadığını biliyorum,» dedi. «Ama korkudan ödüm patlıyor. Senin yaptığın kalıtım deneylerinin onun geleceğini etkilemeyeceğine inanmıyorum.»

Ertesi sabah saat dokuza doğru hava bir hayli ısındı. Victor arabasının iki yanındaki camları açtığı gibi, tepedeki kapağı da açmıştı. Havada yerden yükselen toprak kokusuyla ilkbaharın tazeliği birbirine karışıyordu. Victor gaza basıp düzgün yollarda hızla ilerledi.

Arada sırada gözünün ucuyla VJ'e bakıyordu. Çocuk bir gece önceki olayı tamamen unutmuş görünüyordu. Kolunu açık pencereden dışarıya çıkarmış, rüzgârda parmaklarını oynatıyordu. Çok basit ve doğal bir davranış. Victor, VJ'in yaşındayken aynı hareketi belki binlerce kez yaptığını anımsıyordu.

Gözünün ucuyla tekrar oğluna bakınca Victor karısının duyduğu korkulardan kendisini kurtaramadı. Çocuk

çok normal görünüyordu, ama acaba yaptığı aşılama onun gelişmesini etkilemiş miydi? VJ yalnız bir çocuktur. Bu bakımdan ailede hiç kimseye çekmediği açıktı.

Victor birdenbire, «Arkadaşın Richie nasıl bir çocuk?» diye sordu.

Bir an şaşırان VJ hayretle babasına baktı. «Tıpkı anem gibi konuştun,» diye yanıt verdi.

Victor güldü. «Sanırım evet. Ama sahi, Richie ne biçim bir çocuk? Neden onunla bugüne dek tanışmadık?»

VJ, «Zararsız biri,» diye yanıt verdi. «Onunla her gün okulda görüşüyoruz. Bilmiyorum, okulun dışında ilgi duyduğumuz alanlar çok değişik. O televizyon seyretmekten çok hoşlanıyor.»

«Eğer bu hafta ikiniz Boston'a inmek isterseniz, ofisten birinin sizi arabayla götürmesini ayarlarım.»

VJ, «Teşekkürler, baba,» dedi. «Richie'ye sorarım. Bakalım ne diyecek.»

Victor rahatça koltuğuna yaslandı. Çocuğun arkadaşları olduğu belliydi.

Aklının bir köşesine, bu gece bu konuyu Marsha'ya söylemeyi unutmamalıyım, diye yazdı.

Victor arabasını park yerine sokunca, iri yarı Philip gökten düşmüşçesine arabanın önünde beliriverdi. VJ'i görünce, yüzü gülümsemeyle aydınlandı. Arabanın önüne yaslanıp el salladı.

Victor, «Aman Tanrım,» dedi.

VJ arabadan atlayıp geri zekâlı adamın koluna sevgiyle vurdu. Philip onun koluna yapışıp, sanki yere düşecekmiş gibi birkaç adım geriye sendeledi. VJ kahkahalarla güldü. Sonra^ ikisi birlikte arabanın yanından uzaklaştılar.

Victor arkalarından, «Durun bir dakika,» diye haykırdı. «İkiniz nereye gidiyorsunuz?»

VJ arkasını dönüp baktı. Omuzlarını silkti. «Bilmiyorum. Ya kafeteryaya veya kütüphaneye. Neden sordun? Yapmamı istediğin bir şey mi var?»

Victor, «Hayır,» diye yanıtladı. «Yalnızca nehirden

uzak durmanızı istiyorum. Bu sıcak havada sular biraz daha kabaracak.»

Victor uzaktan güldür güldür akan nehrin sesini duyuyordu.

VJ, «Endişe etme. Daha sonra görüşürüz,» diye yanıt verdi.

Binanın yanından dolaşp kafeteryaya doğru ilerlerken Victor onların arkasından baktı. İkisi gerçekten çok garip bir çift oluştuyordu.

Ofise gelince Victor hemen işe sarıldı. Coileen, bugün yapılması gereken bütün işleri baştan sona anımsattı. Victor işe nereden başlayacağını düşündü. Önce kendisinin yapması gereken işleri masasının üstüne düzenli biçimde yerleştirdi. Bu iş bittikten sonra tuğlanın üstüne iliştilmiş notu çıkardı.

Victor, «Anlaşmamızı unutma,» diye mırıldandı. «Tanrının cezası, ne demek istiyor?» Birdenbire öfkesine yenilip telefona sarıldı, Gephardt'ın avukatını, William Hurst'ü ve Sharon Carver'i aradı.

Hiçbirine yanıt verme fırsatı tanımadan, telefon açılır açılmaz, onlarla anlaşma yapmadığını, ailesine zarar vermeye kalkışmalarını polise şikâyet ettiğini bağıra bağıra söyledi.

Telefonu kapattıktan sonra kendini aptal gibi hissetti. Ama suçlunun tekrar eyleme geçmeden önce külahını önüne koyup iyice düşüneceğini tahmin etti. Ronald'a telefon etmedi. Çünkü eski dostunun böylesine garip şiddet eylemlerine girişmeyeceğine inanıyordu.

Telefonlar sona erince Victor, Colleen'in masasına bıraktığı notları alıp günün idarî işlerini yapmaya başladı.

Marsha'nın günü ise sonu gelmez zor hastalarla başlamıştı. Sonunda hastalardan birinin randevusunu iptal etmesini fırsat bilip öğle yemeğinden önce bir saat boş kaldı, VJ'in testlerini inceleyebildi. Testleri eline alıp göz gezdirmeye başlayınca, çocuğun pencereden içeriye tuğla atılmasına karşı gösterdiği şiddetli öfke tepkisini anım-

şadı. VJ'in duyduğu öfke ve düşmanlığı belirtecek dört numaralı klinik testine baktı. Fakat, VJ bu soruya Marsha'nın ümit ettiğinden çok daha az puan alabilecek bir yanıt vermişti.

Marsha ayağa kalkıp gerindi, ofisinin penceresinden dışarıya baktı. Ne yazık ki pencereden ancak araba park yerini ve uzaklardaki tepelerden aşağıya inen tarlaları görebiliyordu. Karşısındaki ağaçların hepsi kışın etkisiyle ölü gibiydi. Açık mavi gökyüzüne doğru uzanan dallar ise iskeletlere benziyordu.

Psikolojik testler için bu kadarı yeter, diye düşündü. Keşke Janice Fay'le konuşabilseydim, diye geçirdi içinden. Kadın 1985'de ölene dek yanlarında yaşamıştı. Eğer VJ'in zekâsında bir değişme olduğunu sezinleyebilecek birisi varsa, oda Janice'den başkası olamazdı. Osüre VJ'ye yakın olan yetişkinlerden biri de ana okuldaki Pauline Spaulding'di. VJ ana okuluna iki yaşına basmadan önce başlamıştı.

Marsha içinden gelen dürtüyle odasından başını uzatıp Jean'e seslendi. «Sanırım ben öğle yemeğine çıkmıyacağım. Sen istediğin zaman gidebilirsin. Yalnız telefonu yanıt servisine bağlamayı unutma.»

Daktilonun başında yazı yazmakta olan Jean, anladım dercesine elini salladı.

Beş dakika sonra Marsha eyalet içi yolda altmış beş mil hızla ilerliyordu. Kısa süre sonra küçük kasaba yollarından birinin çıkışına geldi.

The Crocker Ana Okulu, beyaz panjurlu, sarı renkli sevimli binalardan meydana gelen büyük bir malikânenin parçasıydı. Marsha elde edilen kazançla bu okulu nasıl idare ettiklerini düşündü. Fakat söylentilere göre Pauline Spaulding burayı hobi olarak işletiyordu. Genç yaşta dul kalan Pauline büyük bir servete konmuştu.

Pauline gücendiğini belli etmemeye çalışarak, «Tabii VJ'i anımsıyorum,» diye yanıt verdi. Marsha onu idarenin bulunduğu binada bulmuştu. Altmış yaşlarında, bembeyaz saçlı, kırmızı yanaklı bir kadındı. «Aramıza katıldığı ilk günü bile gayet iyi anımsıyorum. Olağanüstü bir çocuktuk.»

Oğlunun ana okuluna başladığı ilk günü Marsha da daha dün gibi anımsıyordu. VJ'i erkenden okuldan getirmişti. Biraz endişeliydi. Çocuk o güne dek ancak Janice veya Marsha'nın eşliğinde evden uzaklaşmıştı. Bugün ilk kez kendi başına bağımsız kalacaktı. Fakat oğlundan çok 'Marsha duruma alışmakta zorluk çekmişti. Çocuk arkasına bakmak zahmetine bile katlanmadan bir grup çocuğun yanına koşuvermişti.

Pauline, «Aslında, okula başladığı ilk günün sonunda bütün çocukları ovucunun içine alıp onlara her istediğini yaptırabildiğini bile anımsıyorum,» dedi. «Daha iki yaşında bile değildi!»

Marsha, «O zaman VJ'in Zekâsındaki düşmeyi anımsıyor musunuz?» diye sordu.

Pauline yanıt vermeden önce bir süre Marsha'yı dikkatle inceledi. «Evet, o günü gayet iyi anımsıyorum.»

Marsha, «Bu olaydan sonra onun hakkında neler anımsıyorsunuz?» diye sordu.

«Çocuk bugün nası?»

Marsha, «İyi olduğunu ümit ediyorum,» diye yanıt verdi.

Pauline, «Eski tatsız anıları deşeyip üzülmeniz için bir sebep mi var?» diye sordu. «O zamanlar ne kadar çok üzüldüğünüzü anımsıyorum.»

Marsha, «Doğrusunu isterseniz,» dedi. «Aynı olayın yinelenmesinden çok, çok korkuyorum. Eğer birinci olay hakkında yeterince bilgi edinirsem, ikinci krizi önleyebileceğimi sanıyorum.»

Pauline, «Size fazla yardımcı olabileceğimi sanmıyorum,» dedi. «Gerçekten büyük bir değişiklik olmuştu, ama değişim çok hızlı meydana geldi. Zekâsının sonsuz yeteneklerine güvenen VJ gitmiş, onun yerine içine kapanık, kimseyle arkadaşlık etmeyen bir çocuk gelmişti. Fakat bu onun otistik olması anlamına gelmez. Herhkesten uzaklaştığı halde, etrafında olup biten her şeyi nnasıl farkına vardığım anımsıyorum.»

Marsha, «Kendi yaşındaki çocuklarla arkadaşlık etmeye devam etti mi?» diye sordu.

Pauline, «Hayır, pek etmiyordu,» dedi. «Aramıza kattığında, söylenenleri seve seve yerine getiriyordu. Ama onu tek başına bıraktığımız zaman sadece durup bakıyordu. Biliyor musunuz, bir şey çok ilginç. VJ'in de oyunlara ısrarla katılmasını istediğimiz zaman, hani şarkı söylemek, köşe kapmaca gibi oyunlarda, oyunu diğer çocukların kazanmasını sağlıyordu. Bu çok garipti, çünkü zekâsına gerileme olmadan önce kaç yaşındaki çocuklarla oynarsa oynasın bütün oyunları kendisi kazanmak isterdi.»

Marsha, «Çok garip,» dedi.

Daha sonra. Marsha ofisine dönerken yolda hep iki buçuk yaşındaki VJ'in oyunları diğer çocuklara kazandırışını gözlerinin önünde canlandırdı. Ve böylece Pazar akşam üstü yüzme havuzundaki olayı anımsadı. Diğer küçük çocuklarla olan deneyimlerini düşünen Marsha, böyle bir olayla hiç karşılaşmadığını farkettti.

Mikroskop slaytlarından birini havada ışığa doğru tutan Victor, «Mükemmel!» dedi. İnce kâğıt gibi kesilmiş beyin parçasının kapağın üstüne yapıştığını gördü.

Robert, «O Golgi lekesi,» dedi. «Ayrıca, Cajal'ın ve Bielschowsky'nin var. Eğer diğerlerini de istiyorsan söyle.»

Victor, «Bu kadarı yeter,» dedi. Her zamanki gibi, bir teknisyenin birkaç günde yapacağını Robert yirmi dört saat içinde yapmıştı.

Elindeki tepsiyi Victor'a uzatan Robert, «Burada kromozon preparatları var. Hepsi etiketlendi,» dedi.

Victor, «Çok iyi,» diye yanıt verdi.

Preparatları eline alan Victor, laboratuvarın ana salonundaki ışık mikroskoplarına doğru ilerledi. Mikroskoplardan birinin önüne oturup üstünde Hobbs, sağ ön lob yazan birinci slaytı âletin altına sürdü.

Mikroskopun dürbününü preparatın üstüne kadar indirdi. Sonra göz deliğinden bakıp görüntüyü netleştirdi.

Görüntü netleşince, «Aman Tanrım!» diye bağırdı. Habis urdan eser yoktu, ama tıpkı ur etkisi vardı. Çocuklar

DeTmTâTTanTasmdan veya su dolmasından ölmemişierdT Hücrelerin çoğaldıklarından Vicîor kesinlikle emindi. Beynin sinir hücreleri, feta! gelişmenin ilk iki ayındaki gibi çoğalıyorlardı.

Victor telaşla Hobb'un beyin parçası slaydının diğer Yörelerini inceledi, sonra Murray'in çocuğunun beyin dokusuna baktı. Her ikisi de birbirine benziyordu. Sinir hücreleri büyük bir hızla hâlâ üremeye devam ediyorlardı. Çocuğun kafatası küçük olduğundan, yeni üreyen hücreler dağılacak alan bulamamış, beyini omur ilik kanalına doğru itekleyip feci sona yol açmışlardı.

Korku ve dehşetten şaşkına dönen Victor siayt tepsisini kapıp ışık mikroskobunun önünden kalktı. Telaşla laboratuvarından çıkıp elektron mikroskopların bulunduğu odaya girdi. Oda tıpkı modern elektronik âlet sistemleriyle donatılmış bir kumanda salonuna benziyordu.

Âletin görünümü normal bir mikroskoptan çok farklıydı. Standart ölçüdeki bir buzdolabını andırıyordu. Boyu aşağı yukarı bir buçuk metre uzunluğundaydı. Çalışan kısmı ise bir metre çapında bir silindirden oluşuyordu. Silindirin üstündeki elektrikli sandık, elektronların kaynağını meydana getiriyordu. Işık mikroskobundaki cam merceklerin yerine, mıknatısların sağladığı elektronlar vardı. Görüntü dürbününün yanında büyük bir bilgisayar duruyordu. Bu bilgisayar sayesinde, elektron mikroskobunda çeşitli görüntüler aynı anda sergilenip, üç boyutlu resimler oluşuyordu.

Robert bölünme sürecinde olan beyin hücrelerinin kromatin maddesinden çok ince preparatlar hazırlamıştı. Victor bu preparatlardan birini mikroskobun altına yerleştirip altıncı kromozomu araştırdı. Yabancı genleri yerleştirdiği sahadaki değişimleri arıyordu. Bir saatlik incelemenin sonunda aradığını buldu.

Victor, «Vay canına!» diyerek yutkundü. Genelde DNA'yı saran proteinler yok olmuş veya genlerin aşılandığı sahalarda seyrekleşmişlerdi. Buna ek olarak, genelde sıkıca kıvrılan ONA, değişme eyleminin yer aldığını belirtir şekilde aevşemişti. Diğer bir deyimle, aşılanan genler uyandırılmıştı!

Victor diğ er  ocuğ un beyin dokularından hazırlanmış prepatları inceledi ve aynı sonuçları aldı. Yerleştirilen genler uyarılmış, sinir geliştirme faktörü salgılıyorlardı. Buna biğ kuşku yoktu.

Uygun hücreleri bulabilmek için Robert kılı kırk yarak araştırma yapmıştı. VJ'den alınan kanla hazırlanan preparatlardan birini Victor elektron mikroskopun altına yerleştirdi. Yarım saat sonra aradığı altıncı kromozomu buldu. Sonra büyük bir titizlik içinde kromozomu birkaç kez aşığı yukarı taradı. Genler hareketsizdi. Yabancı genin yerleştirildiğı saha her zamanki gibi histon proteiniyle kaplıydı.

Victor oturduğı iskemlede  ne arkaya sallandı. VJ turp gibi sağılamdı. Ama diğ er iki  ocuk, kendi yaptığı uygulamanın sonucu, ölmüşlerdi. Bunu Marsha'ya nasıl açıklayacaktı? Marsha ger eğı öğrenince kendisini terk ederdi. Aslında Victor'da işlediğı suçun ağırlığı altında eğıleceğini hissediyordu.

Birdenbire yerinden kalkıp k  k odanın içinde yukarı aşığı dolaşmaya başladı. Acaba genlerin uyarılmasına ne sebep olmuştu? Victor'un aklına yalnızca, kullanılan sefoloklor antibiyotiğinin embriyolojik gelişme sırasında aşılınmış olabileceğı geliyordu. Fakat bu çocuklar adı geçen ilacı nereden bulmuşlardı? Genelde doktorlar bu ilacı reçeteye yazmazlardı. Ayrıca anne-babalara da çocukların özellikle bu ilaca karşı allerjik oldukları, hatta ilacın öldürücü olduğı anlatılıp uyarılmışlardı. Victor ne Hobbs'un, ne de Murray'lerin, bu ilacı oğullarının kullanmasını öneren herhangi bir kimseyi dinlemeyeceklerinden emindi.

İki  ocuğ un hemen hemen aynı zamanda ölmesi de bir raslantı değildi. Ya yabancı genleri aşıladığı altıncı kromozom sahası, sanıldığı gibi DNA'nın hareketsiz olduğı saha değilse, diye düşünen Victor birdenbire korkudan buz kesti. Belki de yanlış sahaya aşılınmış olması nedeniyle, bilinmeyen bir mekanizma sayesinde genler uyarılmıştı. Eğ er durum böyleyse, VJ'in de hayatı tehlikede demkti. Belki de zekâ düzeyinde gerileme olduğı sırada

çocuğun genleri kısa bir süre için uyarılmıştı.

Victor yutkunmaya çalıştı, ama ağzının içi kupkuruydu. Örnekleri masanın üstünden toplayıp musluğun yanına, gitti, su içti. Ana salonda birkaç tane laboratuvar asistanı çalışıyordu. Fakat Victor durup onlarla çene çalacak durumda değildi. Telaşla araştırma odasına girip kapıyı arkasından kapattı, sakinleşmeye çabaladı. Kalp çarpıntıları yavaşlarken, altı yıl önce VJ'in altıncı kromozonundan yaptığı fotomikrografikleri anımsadı.

Yerinden sıçrayıp dosya dolabının yanına koştu, VJ'in zekâ düzeyindeki gerileme sırasında aldığı fotoğrafları, bulana dek çılgın gibi araştırdı. Sonra onları bulup çıkardı, dikkatle inceledi ve derin bir soluk aldı. VJ'in genlerinde hiç değişme olmamıştı. Altıncı kromozon bugün de tıpkı altı yıl önceki şeklindeydi. DNA'nın bozulduğunu, gevşediğini gösteren en ufak bir ipucu yoktu.

Şimdi daha rahat soluk almaya başlayan, Victor odasından çıkıp Robert'i bulmaya gitti. Teknisyen hayvan odasında, Sharon Carver'in yerine göreve başlayan adama yapacaklarını öğretiyordu. Victor onu bir kenara çekti. «Korkarım sana çok özel bir iş yükleyeceğim.»

Robert, «Patron sensin,» diye yanıt verdi.

«Beyin örneklerinde altıncı kromozon sahasında DNA gevşemiş. Elinden geldiğince kısa sürede DNA'nın sürekliliğini bulmaya çalış.»

Robert, «Bu biraz zaman alır,» diye yanıt verdi.

Victor, «Zorlu bir iş olduğunu biliyorum,» dedi. «Fakat bende kullanabileceğin bazı radyoaktif uyaranlar var.»

«Bak, şimdi iş değişti.»

Robert, Victor'un peşine takılıp çalışma odasına gitti ve çok sayıdaki küçük şişeleri topladı. Robert çalışma odasından çıktıktan birkaç dakika sonra, Victor oturduğu yerde sepfolaklor'un yanısıra ölüme neden olacak diğer açıklamaları düşündü. İki çocukta birden sinir geliştirme faktörünün uyarılmasına ne sebep olmuştu? İki buçuk yaşından üç yaşına kadar büyüme pek hızlı gelişmezdi. Biuğ çağındaki gibi büyük fizyolojik değişiklikler de olmazdı.

Diğer dikkat çekici nokta ise, sinir geliştirme faktörü genlerinin her iki çocukta da aynı anda uyarılmasıydı. Victor buna da bir anlam veremiyordu. İki çocuğun yaşantıları yalnızca devam ettikleri Chimera çocuk yuvasında birleşiyordu. Victor'un bu iki çifti seçmesinin diğer bir nedeni de buydu. Böylece gelişmeleri sırasında her iki çocuğu da kolayca gözleyebilecekti. Ayrıca çocuk sahibi olmadan önce Hobbs'larla Murray'lerin birbirlerini tanımlarına da imkân vermemişti. Birbirleriyle konuşup, tartışıp, karşılaştırma yapıp kuşkulanmalarını istemiyordu.

Victor masasının üstündeki telefona uzanıp personelden yaşlı ailelerin ev adreslerini istedi. Adresleri not ettikten sonra Sekreteri Colleen'in yanına gidip birkaç saat için dışarıya çıkacağını bildirdi.

Elindeki adrese bakıp Hobbs'ların yakında oturduklarını görünce, önce onları ziyaret etmeye karar verdi. Haverhill adındaki küçük bir kentte, kırmızı tuğladan inşa edilmiş güzel bir çiftlik evinde oturuyorlardı. Victor arabasını ön kapının önünde durdurup zili çaldı.

Kapıyı açan William Hobbs şaşırıldı. «Dr. Frank!» diye bağırdı. Kapıyı iyice açıp Victor'a içeriye girmesini işaret etti. «Sheila! Bak, bir konuğumuz var,» diye seslendi.

Victor içeriye girdi. Çağdaş mobilyalarla güzelce döşendiği halde, insanı huzursuz eden acı bir sessizlik evin içini kefen gibi sarmıştı.

Victor'u salona götüren William, «Haydi buyrun,» dedi. «Kahve mi? Çay mı?» diye soran sesi sessizliğin içinde yankıladı.

Shelia Hobbs salondan içeriye girdi. Dalgalı saçlı, dinamik hareketli bir kadındı. Victor onunla birkaç kez Chimera'nın sosyal faaliyetleri sırasında karşılaşmıştı.

Victor kahve içmeyi kabul etti. Bir süre sonra üçü salonda oturup minik Wedgewood porseleni fincanlarından kahvelerini yudumlamaya başladılar.

William, «Ben de tam size telefon etmek üzereydim,» dedi. Sonra tüm dikkatini dizinin üstündeki kahve fincanına verdi. «Bize uğramanız büyük bir rastlantı.»

Victor, «Ya!» dedi.

«Sheila ve ben tekrar işbaşı yapmaya karar verdik,» diyen William kahvesinden bir yudum içti. «Önceleri bir süre izin almak istedik. Fakat şimdi, eğer yapacak bir işimiz olursa daha kolay oyalanacağımızı anladık.»

Victor, «İstedığınız zaman iş başı yapabilirsiniz. Buna çok seviniriz,» diye yanıt verdi.

William, «Bir an önce başlasak iyi olacak,» dedi.

Victor boğazını temizledi. «Size sormak istediğimi bir şey var,» diye konuşmaya başladı. «Oğlunuzun sepfalaklor denilen antibiyotiğe karşı allerjik olduğunu size söylediğimizden eminim.»

Sheila, «Evet, doğru,» diye yanıt verdi. «Hattâ daha ona sahip olmadan önce öğrendik bunu.» Tabağının içinde şangırdayan fincanını elinden bıraktı.

Victor, «Acaba oğlunuza sepfalaklor verilmiş olabilir mi?» diye sordu.

Cift birbirinin yüzüne baktı, sonra ikisi bir ağızdan, «Hayır,» diye yanıt verdi. Sheila konuşmaya devam etti: «Maurice hasta filan değildi. Ayrıca, antibiyotiğe karşı allerjik olduğu sağlık raporunda yazılıydı. Ona hiçbir anti-biyotik verilmediğinden eminim. Neden sordunuz?»

Victor ayağa kalktı. «Hiç, sadece aklıma geldi. Çocuğun antibiyotik kullanmadığından emindim, ama birdenbire allerjisi aklıma geldi...»

Arabasına atlayan Victor Boston'a doğru yola çıktı. Murray'lerin de, Hobbs'ların anlattıklarından başka bir şey söylemeyeceklerine inanıyordu, ama emin olması gerekti.

Vakit öğleden sonraydı. Yollarda trafik yoktu. Victor kısa sürede Boston'a ulaştı. En büyük sorunu arabayı park edecek bir yer bulmaktı. Bir süre sonra Beacon Hill'de bir yer buldu. Kaldırımdaki trafik işareti, arabayı çekip götürceklerini belirtiyordu, ama Victor şansını denemeye karar verdi.

Murray'lerin evi West Cedar'da, büyük bir blokun ortasındaydı. Victor kapının zilini çaldı.

Kapı yirmi otuz yaşlarında, saçları punk gibi dik kesilmiş bir genç adam tarafından açıldı.

Victor, «Murray'ler evde mi?» diye sordu.

Adam, «İkisi de işe gittiler,» diye yanıt verdi. «Ben onların temizlik servisinde çalışıyorum.»

«Bir süre izin aldıklarını sanıyordum.»

Adam güldü. «O işkolikler mi! Oğullarının ölümünden sonra bir gün izin aldılar. Sonra yallah, yine iş başı.»

Victor telefon etmeden geldiği için kendi kendine sinirlendi, arabasına döndü. Boşu boşuna vakit kaybetmişti.

Ohimera'ya döner dönmez Victor dosdoğru muhasebe servisine gitti. Horace Murray'ı masasında, bilgisayar-dan çıkan hesap cetvellerini incelerken buldu. Adam Victor'u görünce hemen ayağa fırladı, ««Colette ile ben hastaneye kadar geldiğiniz için size teşekkür etmek istiyorduk.» dedi,

Victor yanıt olarak, «Keşke elimden bir şeyler gelseydi de size yardım edebüseydim,» dedi.

Horace üzüntüyle, «Her şey Tanrının elinde,» deyip başını eğdi.

Victor sepfalokloru sorunca, adam Mark'a antibiyotik vermediklerine, özellikle sepfalokolor vermediklerine yemin etti.

Muhasebe bölümünden çıkan Victor'un yüreğini yepyeni bir korku sardı. Çocukların kaybolan eşyalarıyla ölümleri arasında bir bağlantı varsa ne olacaktı? Bu çok rahatsız edici bir düşünceydi, çünkü genlerin bile bile uyarıldığına işaret ederdi.

Kalbi çılgın gibi çarpmaya başlayan Victor, koşar adımlarla laboratuvarına döndü. Yeni teknisyenlerinden biri bir soru sormak istedi, fakat Victor onu dinlemesi. Eğer bir sorunu varsa, Grimes ile konuşmasını söyleyip başından savdı.

Çalışma odasına girince Victor kütüphanesinin altındaki kapalı dolaba eğildi. Kalın kapının kilidini açıp şifreyle yazdığı sinir geliştirme faktörü tutanakları defterlerini almak üzere elini uzattı. Ama eli boşlukta kaldı. Bütün raf boştu.

İçinde saklanacak hiçbir şey olmadığı halde, Victor dolabın kapağını dikkatle kapatıp kilitledi.

Kendi kendine, «Sakin ol,» diyerek, içinden yükselen

paranoya duygusunu bastırmaya çabaladı. «Düş gücün; sana oyun oynuyor. Bunun mantıklı bir açıklaması olmalı.»

Ayağa kalkıp Robert'i aramaya çıktı. Teknisyeni, elektroforesis âletinin başında, daha önce verdiği görev üstünde çalışırken buldu. Victor, «Benim sinir geliştirme faktörü tutanaklarımı gördün mü?» diye sordu.

Robert, «Onların nerede olduklarını bilmiyorum. Aşağı yukarı altı aydır ortada yok. Senin onları başka bir yere kaldırdığını sandım,» diye yanıtladı.

Victor ağzının içinden bir teşekkür mırıldanarak adamın yanından uzaklaştı. Artık durum düş görmekten çıkmıştı. 'Kanıtlar gittikçe artıyordu. Birisi yaptığı deneylerini karıştırıp ölümcül sonuçlar elde etmişti. En büyük korkuyla yüzleşmeye karar veren Victor, sıvı nitrojen dondurucusunun yanına gitti. İçinden gelen bir his orada ne bulacağını fısıldıyordu. Fakat kendini zorlayıp dondurucunun kapağını kaldırdı. Diğer beş döllelenmiş yumurtayı derhal yok etmesini isteyen Marsha'nın sesi kulaklarında çınılıyordu.

Ağır ağır başını eğip aşağıya baktı. Önce gözlerinin, önünde, dondurucunun içinden dışarıya doğru taşan soğuk bir sis yükseldi. Sonra sis dağıldı, Victor döllelenmiş yumurtaların durduğu tabağa baktı. Boştu.

Bir an dondurucuya yaslanıp yere düşmemeye çalıştı. Gözlerini boş tabağa dikmiş, gördüklerinin doğru olmadığına inanmaya çabalıyordu. Sonra dondurucunun kapağını kapattı. Serin nitrojen sisi sanki canlıymış gibi bacaklarını sardı. Victor sendeleyerek ofisine dönüp bir koltuğa çöktü. Birisi sinir geliştirme faktörü çalışmalarını biliyordu! Bunu kim bilebilirdi ve bile bile bebekleri neden ölüme sürüklemişti? Kazara mı ölmüşlerdi, yoksa başkalarına vereceği acılan umursamayan biri Victor'u mahvetmeye mi çalışıyordu? Birdenbire Hurst'ün savurduğu tehdit yeni boyutlar kazandı.

' Benliğini saran korku dalgasının içinde, bu garip olayların ardındaki kimseyi bulması gerektiğini fark etti. Oturduğu koltuktan kalkıp odanın içinde gezinmeye başladı. Chimera'nın halka açılması kavgalarından hemen sonra

David'in öldüğünü anımsadı. Acaba onun ölümü de bu olaylarla mı ilgiliydi? Bütün bu olaylarda Ronald'ın parmağı olabilir miydi? Hayır, bu çok komikti. David karaciğer kanserinden ölmüştü. Zehirlenmemişti. Hiç kimse kazayla onun ölümüne neden olmamıştı. Hobbs ve Murray'in çocuklarını birisinin de bilerek öldürdüğü fikrine kapılmak çok komikti. Onların da ölümlerine, sebebi açıklanmayan bir fenomen neden olmuştu. Belki de döllenmiş yumurtaların dondurulmasıyla ikinci bir değişim meydana gelmişti. Belki çocukların ölümüne bu değişim yol açmıştı. Robert DNA süreklilik araştırmasını bitirince bunu anlayabilecekti.

Kendi kendine paniğe kapılmamasını, mantıklı düşüncesini telkin etti. Bilgisayar Merkezine, Louis Kaspwicz'i görmeye gitti. Louis'in üstünde yüzlerce kısım ve parça duruyordu.

Victor, «Seni tekrar rahatsız ettiğim için özür dilerim,» dedi. «Fakat dosyalarımın bilgisayardan hangi tarihte silindiğini bilmek istiyorum, çünkü bu işi nasıl yaptığımı anlamaya çalışıyorum.»

Louis, «Eğer seni rahatlatacaksa, birçok kişi farkına varmadan dosyaları iptal edebilir,» dedi. «Ben senin yerinde olsam kendimi bu kadar suçlamazdım. İptal edildikleri zamana gelince, sanırım gece saat dokuz veya on civarında silinmişler.»

Victor, «Tutanaklara bakabilir miyim?» diye sordu. Bilgisayarda iptalden önce veya sonra başka bir şeyler bulursa, belki onları neden sildiğini anlayabilecek ipucu yakalayacağını düşünüyordu.

Louis kaşını gözünü oynatarak, «Dr. Frank, burası sizin şirketiniz. İstedığınız her şeye bakabilirsiniz,» diye yanıt verdi.

Sonra Louis'in çalışma odasına gittiler. Adam 22 Kasım tarihli tutanağı Victor'a uzattı. Victor bilgisayardan çıkmış raporlara göz attı. Sekiz buçukla on buçuk arasında hiçbir kayıt bulamadı.

«Anlayamıyorum,» diye mırıldandı.

Louis masanın arkasına geçip Victor'un omzu üs-

tünden baktı. Kâğıdın üstündeki tarihe tekrar bakıp, «Çok garip, evet, 22 Kasım, doğru!» dedi. Sonra yine kayıtları gözden geçirdi. «Öf, Tanrı aşkına!» diye bağırdı, «Tabii bulamazsınız. Sabah saatlerine bakıyorsunuz.» Louis bilgisayar raporunu geri verip sözü edilen kayıtları gösterdi.

«Gece mi?» diye soran Victor, kâğıdın üstündeki giriş baktı. «Bu olamaz. Saat 9:45'de Boston'a, Senfoni Orkestrası konserine gitmişim.»

Louis kaşını gözünü oynatarak, «Buna ne diyebilirim ki?» dedi.

Victor, «Bu raporun doğru olduğundan emin misin?» diye sordu.

«Kesinlikle.» Louis dosyaların iptalinden önceki ve sonraki kayıtları gösterdi. «Gördün mü, birbirlerini nasıl izliyorlar? Zaman doğru olmalı. Senfoni orkestrası konserinde olduğundan emin misin?»

Victor, «Evet,» diye yanıt verdi.

«Telefon ettin mi?»

Victor, «Neden söz ediyorsun?» diye sordu.

«Çünkü bu kayıt uzak bir yerden yapılmış. Şu giriş numarasını gördün mü? İşte bu senin evdeki bilgisayarının numarası.»

Victor, «Ama ben evde yoktum,» diye yakındı.

Louis omuzlarını titreterek silkti. «Bu durumda, tek bir açıklaması var,» dedi. «Kayıtları senin kodunu bilen birisinin yaptığı anlaşılıyor. Aynı zamanda bilgisayarının rehberde kayıtlı telefon numarasını da bilen birisi. Kodunu k.mseye söyledin mi?»

Victor hiç tereddüt etmeden, «Asla,» diye yanıtladı.

Louis, «Evdeki bilgisayardan ne kadar sık giriş yaparsın?» diye sordu.

Victor, «Hemen hemen hiçbir zaman,» dedi. «Önceleri çok sık kullanırdım. Ama yıllar önce, şirketi daha yeni kurarken.»

Elindeki rapora bakan Louis, «Aman Tanrım!» dedi.

Victor, «Şimdi ne var?» diye sordu.

«Üzülerek söylüyorum, ama senin kodunla belirli süreler içinde birçok giriş var. Ve bu da bir bilgisayar virü-

sünün telefon numaramızı öğrendiğini gösteriyor.»

Victor, «Peki bunu bulmak zor değil mi?» diye sordu.

Louis başını salladı. «Telefon numarasını bulmak en kolay iş. Tıpkı Savaş Oyunları'ndaki çocuğun yaptığı gibi. Bilgisayarı sayısız telefon numaralarını aramaya programlarsın. Bu arada bir bilgisayar telefonuna rastladın mı, o zaman eğlence başlar.»

«Peki bu bilgisayar virüsü sık sık bilgisayarı kullanıyor mu?»

Louis, «Tabii kullanıyor,» dedi. «Kayıtlara dikkat ettim, ama bunları senin girdiğini düşündüm. Bak!»

Louis kayıt defterini açıp Victor'un kodu kullanılarak girilen kayıtları gösterdi. «Genellikle Cuma geceleri.» Sayfaları açıp bütün kayıtları gösterdi. «Herhalde çocuk okuldan döndükten sonra bilgisayarla oynuyordu. Ne sıkıcı bir durum! Bak, işte burada bir. tane daha var. Bak, virüs personel ve alım satım bölümüne de girmiş. Tanrım, hasta oluyorum. Dosyalarla bazı sorunlarımız vardı. Acaba bu sorunun kaynağı virüs çocuk mu? Sanırım en iyisi hemen senin kodunun değiştirilmesi.»

«Ama o zaman onu asla yakalayamayız. Hem kodumu pek fazla kullanmıyorum. Cuma geceleri bilgisayarı izleyip onu yakalasak olmaz mı? Bunu yapabilirsin, değil mi?» -

Louis, «Tabii olabilir,» diye onayladı. «Eğer çocuk hatta uzun süre kalırsa, telefoncular da hattı dinlerse, olur.»

Victor, «Hiç vakit yitirmeden bu işi ayarla,» dedi.

«Denerim. Bilgisayar virüsünden daha kötüsü, bilgisayar mikrobudur. Fakat ben bu durumda paramı bilgisayar virüsü üstüne yatırıyorum.»

Bilgisayar merkezinden çıkan Victor, VJ'ye bir göz atmayı düşündü. Bugünkü gelişen olaylardan sonra onu Hurst'den, hattâ Ronald Beekman'dan uzak durması için uyarmalıydı.

Victor ilk önce oğlunu laboratuvarında aradı. Fakat Robert bütün gün ne Philip'i ne de VJ'yi görmediğini söyledi. Diğer teknisyenler de görmemişlerdi. Bu haber Victor'u pek şaşırttı. Çünkü VJ bütün gün laboratuvarında ce-

şitli mikroskoplar ve diğer âletlerle oynamaktan çok hoşlanırdı. Victor bir de gidip kafeteryaya bakmaya karar verdi. Akşam üstü paydos saati yaklaştığından, kafeteryada sadece birkaç kişi kahve içiyordu. Victor para kasasını kapatmakla meşgul yöneticiyle konuştu. Adam VJ'yi öğle yemeğinden sonra hiç görmediğini söyledi.

Kafeteryadan çıkan Victor aynı binadaki kütüphaneye uğradı. Yapıyı desteklemesi için eklenen yarım daire şeklindeki beton sütunlar buraya gotik bir hava veriyordu. Bütün salonun rahatça görülebilmesi için kitap ve dergi rafları alçak yapılmıştı. Sağ taraftaki okuma salonu, binaların ortasındaki iç avluya bakıyordu.

Victor kütüphaneci kıza VJ'yi veya Philip'i görüp görmediğini sorunca, kız başını sallayıp hayır yanıtını verdi. Endişelenmeye başlayan Victor, jimnastik salonuyla çocuk yuvasına da bakmaya karar verdi. VJ'le Philip'i hiçbir yerde bulamadı.

Labaratuvarına dönüp güvenlik görevlisine telefon etmek üzereyken, Victor masasının üstünde kafeterya yöneticisinin notunu buldu. VJ'yle Philip dondurma yemek için kafeteryaya gelmişlerdi.

Victor kafeteryaya gitti. VJ ile Philip'i pencerenin yanında bir masaya oturmuş gördü.

Çok öfkelenmiş gibi şaka yaparak, «Pekâlâ, siz ikiniz, bütün gün hangi cehennemdeydiniz?» diye sordu.

VJ dönüp babasının yüzüne baktı. Dondurma kaşığını ağzına ters sokmuştu. Victor'un gerçekten kızdığını zanneden Philip ayağa kalktı, kürek gibi iri ellerini nereye koyacağını bilmeden ovuşturdu.

VJ umursamaksızın, «Buralarda gezindik,» diye yanıt verdi.

Victor, «Nerede?» diye ısrarla sordu. «Sizi aramadığım yer kalmadı.»

VJ, «Bir ara nehrin kenarına kadar gittik,» diye itiraf etti.

«Sana nehrin kenarına gitmemeni söylemişim sanırım.»

«Ay, haydi baba, tehlikeli bir şey yapmadık.»

Philip çocuk gibi incecik sesiyle, «Başına gelecek her türlü kötülükten seni korurum, VJ,» diye söz karıştı.

Birdenbire Philip'in ne kadar iri yarı güçlü bir vücuda sahip olduğunu farkedenden Victor, «Evet, onu her türlü kötülükten koruyacağını tahmin ederim,» dedi. Philip ile VJ gerçekten çok garip bir çift oluşturuyorlardı. Ama Victor, Philip'in oğluna karşı gösterdiği sadakati gerçekten takdir ediyordu. Çocuğa sevgiyle, «Yerine otur ve dondurmanı ye,» dedi.

Kendisi de bir iskemle çekip oturdu, oğluna döndü. «Bir süre için, buraya geldiğin zaman özellikle dikkatli olmanı istiyorum. Dün geceki tuğla olayından sonra, burada bazı sorunlarımız olduğunu tahmin ettiğinden eminim.»

VJ, «Korkma, ben çok iyiyim,» dedi.

«İyi olduğundan eminim, ama biraz daha dikkatli davranmanın da yaran var. Kimseye bir şey söyleme, ama Hurst veya Beekman'ın yanındayken gözlerini dört aç, olur mu?»

VJ, «Pekâlâ,» dedi.

Sonra Victor, Philip'ten yana döndü. «Sana gelince, kimseye söyleme ama VJ'in koruyucususun. Bu işi yapabilir misin?»

Philip büyük bir hevesle, «Ah, evet, Dr. Frank,» diye yanıt verdi.

«Aslında...» diye söze başlayan Victor bu fikrinin Marsha'nın hoşuna gideceğini düşündü. «VJ'in küçüklüğünde olduğu gibi neden gelip birkaç gece bizde misafir kalmıyorsun? Böylece geceleri de VJ ile birlikte olursun.}}

Philip kazma gibi iri dişlerini göstererek sırtıttı. «Teşekkür ederim, Dr. Frank. Sizin evde kalacağıma çok sevindim,» elledi.

Ayağa kalkan Victor, «Öyleyse anlaştık,» dedi. «Şimdi işimin başına dönmem gerek. Bütün gün dışarlarda koş-turdum durdum. Herhalde bir iki saat sonra eve döneriz. Giderken yolda durup Philip'in eşyalarını alırız.»

Philip ve VJ ellerindeki dondurma kaşıklarını Victor'a doğru sallayıp onu uğurladılar.

Marsha sebzeleri kesekâğıdından çıkarırken Victor'un arabasının sesini duydu. Victor otomatik garaj kapısının açılmasını beklerken Marsha arabanın arka koltuğunda üçüncü bir kişinin oturduğunu fark edince yüksek sesle inledi. Yalnızca altı tane küçük kuzu pırzolası almıştı.

İki dakika sonra VJ ile Philip mutfaktan içeriye daldılar. Victor, «Philip'i birkaç gün bize davet ettim,» dedi. «Son zamanlardaki heyecan verici olaylardan sonra evin içinde güçlü kuvvetli birinin olması iyi.»

Marsha, «Evet, çok iyi,» dedikten sonra ekledi. «Ümit ederim bu iş profesyonel güvenlik önlemleriyle ilgili değildir.»

Victor güldü. «Pek ilgili değil.» Sonra VJ ile Philip'ten yana döndü. «Neden havuza koşup yüzmüyorsunuz?»

VJ'le Philip mayolarını giymek üzere üst kata çıkıp gözden kayboldular.

Victor, Marsha'yı öpmek için yanına yaklaştı. Fakat kadın geri çekilip sebzelerin durduğu kesekâğıdını araştırdı. Sonra Victor'un arkasından dolanıp kilere bazı şeyleri yerleştirdi. Victor karısının hâlâ kendisine kızgın olduğunu anladı. Hele dün geceki olayları da gözönünde tutarsa, Marsha'nın kızgın olmasına hak vermemek elde değildi.

«Philip için özür dilerim, ama son dakikada aklıma geldi,» dedi. «Bundan böyle tehdit telefonları alacağımızı camlarımızın taşlanacağını sanmıyorum. Bugün bizi tehdit edebilecek kişilere telefon edip hepsine iyi bir gözdağı verdim.»

Kilerden çıkan Marsha, «Öyleyse Philip'i neden davet ettin?» diye sordu.

Victor, «Sadece aldığımız önlemlere ek olsun diye,» dedikten sonra konuyu değiştirmek için ekledi. «Akşam yemeğinde ne var?»

«Kuzu pırzolası. Ama çekiştirip uzatmamız gerek.» Marsha gözünün ucuyla Victoria baktı. «Neden hâlâ içimden bir ses benden bir şeyler sakladığını fısıldıyor?»

Karısının dalga geçecek durumda olmadığını bildiği halde Victor, «Herhalde senin şüpheli huyundan olsa gerek,» diye yanıt verdi. «Kuzu pırzolasının yanında ne var?»

diye tekrar konuyu değiştirmeye çalıştı.

«Enginar, pilav ve salata.» Kocasının kendisinden bir şeyler sakladığı açıkça belliydi, ama Marsha konuyu fazla kurcalamamaya karar verdi.

Mutfaktaki evyede ellerini yıkayan Victor, «Sana yar-dım edebilir miyim?» diye sordu. Her ikisi de akşam geç saatlere kadar çalıştıkları için yemeği birlikte hazırlama-yı âdet edinmişlerdi. Marsha ona salataları yıkamasını söy-ledi.

Victor, «Bu sabah VJ ile arkadaşı Richie hakkında ko-nuştum,» dedi. «Bu hafta onu birlikte Boston'a gitmeye da-vet edecek. Artık VJ'nin arkadaşı olmadığını söylemek haksızlık.»

Marsha fazla üstünde durmadan, «Bu gezi inşallah gerçekleşir,» dedi.

Pilavla enginarları ateşin üstüne oturturken yine gö-zünün ucuyla Victor'a baktı. Ağızından lâf almaya alış-madan, zavallı ölen bebekler hakkında bilgi vermesini di-ledi, ama Victor sessizce salata yapraklarını yıkamaya de-vam etti. Sabrı taşan Marsha sordu. «ocukların ölüm ne-denleri hakkında bir haber var mı?»

Victor dönüp onun yüzüne baktı. «Hobbs ve Murray'in çocuklarının yanı sıra VJ'e de aşıladığım genlere baktım. Küçüklerde aşırı anormaldi. Tıpkı sürekli ürer gibiydi. Fa-kat VJ'in genleri tamamen hareketsizdi; Dahası var,» diye konuşmasına devam etti. «VJ'in zekâsında gerileme oldu-ęu zaman aynı genleri çektiğim fotoğraflarını bulup çıkar-dım. O zaman bile bu genler ölen çocukların genlerinden çok farklı. Onun için VJ'in zekâsındaki düşüş aynı sorun-dan kaynaklanmıyor.»

Marsha derin bir oh çekti. «Bu çok iyi bir haber. Ne-den bunu bana hemen söylemedin?»

Victor, «Eve daha yeni geldim ve sana şimdi anlatı-yorum,» diye yanıt verdi.

Kocasının kendisinden hâlâ bir şeyler sakladığına inanan Marsha, «Telefon edip bana haber verebilirdin ve-ya ben sormadan anlatabilirdin,» dedi.

Victor, «Ölen ocukların genlerini tekrar inceleşiyo-

rum,» derken zeytinyağ ve sirke şişesini çıkartdı. «Belki o zaman genleri neyin uyardığını sana açıklayabilirim.»

Marsha mutfak dolabının kapısını açıp tabakları çıkartdı, masanın üstüne koydu. İçinde yavaş yavaş kabaran öfkeye gem vurmaya çabalıyordu. Bütün bu olaylar karşısında kocası nasıl bu kadar sakin olabiliyordu? Victor daha yapabileceği bir şeyler olup olmadığını sorunca, Marsha onun yeterince yardımcı olduğunu söyledi. Victor karısının kinayeli konuştuğunu anlamadı, mutfak taburelerinden birisine oturup onun sofrayı hazırlamasını seyretti.

Marsha kocasını iğnelediğini ümit ederek, «VJ'in yüzme yarışını sana kazandırması numara değilmiş,» dedi. «Bu oyunu üç yaşında oynamaya başlamış.» Marsha kocasına Pauline Spaulding ile yaptığı konuşmayı ve VJ'in ana okulundaki davranışlarını anlatmaya başladı.

Victor, «Yarışı benim kazanmama göz yumduğundan nasıl emin olabilirsin?» diye sordu.

Pilavın altını kışan Marsha, «Tanrım, sen hâlâ orada mısın?» diye sordu. «Pazar gecesi sizi seyrederken onun yarışı kazanman için numara yaptığından emindim. Hele şimdi Pauline ile konuştuktan sonra, kesinlikle eminim. VJ sanki kendi üstüne ilgi çekmek istemiyormuş gibi davranıyor.»

Victor, «Bazı kez başkasına yarışı kazandırmakla daha çok ilgi çekilir,» diye yanıt verdi.

Marsha, «Belki,» dedi ama ikna olmamıştı. «Gerçek şu ki, keşke zekâsında o korkunç gerileme olduğu sırada onun aklından geçenleri okuyabilseydim. O günkü düşünceleri bugünkü davranışlarına ışık tutabilirdi. Ama o zamanlar bütün endişemiz onun sağlık durumuydu. Neler hissettiğini hiç düşünmedik.»

«Sanırım oğlumuz o olayı fazlasıyla olgun karşıladı.» Victor buzdolabına gidip beyaz şarabı çıkardı. «Benimle aynı fikirde olmadığını biliyorum, ama çocuk çok iyi. Mutlu bir çocuk. Onunla gurur duyuyorum. Ve günün birinde yaman bir araştırmacı olacak. Laboratuvara çılgınca âşık.»

Marsha, «Tabii eğer zekâsında tekrar gerileme ol-

mazsa,» diye terslendi. «Onun çalışma yeteneğinden endişe etmiyorum. Korkunç deneyin Onun insanca duygularını öldürür mü diye endişe ediyorum.» Arkasını dönüp gözlerine dolan yaşları sakladı. İçindeki heyecan gittikçe artıyordu. Bütün bu korkunç olaylar sona erince, Victor'la evliliğini nasıl yürüteceğini bilemiyordu. VJ babasının kıymetli laboratuvarından ayrılıp annesiyle birlikte yaşamaya razı olur muydu acaba?

Tirbuşonu çıkartan Victor ağzının içinden, «Siz psikiyatristler...» diye mırıldandı.

Marsha pilavı karıştırıp enginara baktı. Kendini kontrol edebilmek için büyük çaba gösteriyordu. Artık ağlamak istemiyordu. Birkaç dakika hiç ağzını açıp konuşmadı. Tekrar konuşmaya başlayınca, «Keşke VJ'in gelişmeleri hakkında günlük tutsaydım. Gerçekten şimdi bize çok yardımcı olurdu,» dedi.

Şarap şişesinin mantarını açan Victor, «Ben bir tane tuttum,;» diye yanıt verdi.

Marsha, «Tuttun mu?» diye sordu. «Peki şimdiye dek neden bana söylemedin?»

«Çünkü tuttuğum günlük sinir geliştirme faktörü projesi içindi.»

Marsha yine içinde kabaran öfkeyi bastırmaya gayret ederek, «Onu görebilir miyim?» diye sordu. Victor'un öz çocuğunu bîr kobay gibi kullanmamasına fazlasıyla içerliyordu.

Victor şarabın tadına baktı. «Çalışma odamda. VJ yatıktan sonra sana gösteririm,» dedi.

Marsha, Victor'un çalışma odasına oturuyordu. Kocasının oğlu hakkında tuttuğu günlüğü tek başına okumakta ısrar etmişti. Çünkü Victor'un varlığının kendisini sinirlendireceğini biliyordu. VJ'nin doğumunu okurken gözlen yaşırdı. Tutulan günlük standart laboratuvar notlarından başka bir şey olmadığı halde Marsha fazlasıyla duygulanmıştı. VJ'in doğduğu andan itibaren gözleriyle kendisini

izleyişini unutmuştu. Oysa bebekler ancak aylar sonra öyie bakabilirlerdi.

Bebekliğin tüm evreleri olağanüstü bir hızla geçmişti, özellikle de konuşma yeteneği. Yedi aylıkken, VJ'in yalnızca, «Anne,» «Baba,» kelimelerini söylemesi gerekirken, çocuk cümle kurmaya başlamıştı. Bir yaşına gelmeden geniş bir kelime dağarcığına sahipti. On sekiz aylıkken, daha yeni doğru dürüst yürümesi gerekirken, Victor'un onun için özel olarak geliştirdiği bisiklete biniyordu.

Geçmiş günlerin anılarını okurken Marsha o günlerin ne kadar heyecanlı olduğunu düşündü. Her geçen gün yepyeni ve hiç beklenmedik yetenekler ortaya çıkıyordu. Kendisini VJ'in eşsiz yeteneklerinin büyüüne kaptırıp gerçekleri görmediği için suçlu olduğunu farketti. O zamanlar çocuğun üstün zekâsının kişisel gelişmesinde yaratacağı çarpıcı etkiyi asla düşünmemişti. Oysa bir psikolog olarak, bu gibi gerçekleri gözardı etmemeliydi.

Marsha, «Matematik,» adı verilen bölüme geldiği zaman Victor uydurma bir bahane ile çalışma odasına girdi. Annelik görevini tam lâyıkıyla yerine getirememenin huzursuzluğu içinde okumaya devam eden Marsha, Victor'un odada kalmasına ses çıkarmadı. Matematik Marsha'nın her zaman korkulu rüyası olmuştu. Kolejde gereken yüksek matematik derslerinden iyi not alabilmek için özel dersler almıştı. VJ'in sayılara olağanüstü yakınlığı karşısında Marsha şaşkına dönmüştü. Çocuk üç yaşındayken, yüksek matematiğin ana fikrini basit cümlelerle Marsha'ya açıklamıştı. Hayatında ilk kez Marsha matematik prensiplerini doğru dürüst anlayabilmişti.

Victor, «Beni şaşırtan çocuğumuzun matematik denklemlerini müziğe çevirmesi oldu,» diye yazmıştı.

Marsha ellerine yepyeni bir Beethoven doğduğuna inandıkları günleri anımsadı. Ve ben asla böylesine yüksek bir zekânın minicik çocuğa nasıl bir yük olacağını düşünmedim, diye pişmanlıkla aklından geçirdi. Kederle birkaç sayfa daha okudu ve günlük sona erince şaşırdı.

«Hepsi bu kadar değildir inşallah,» dedi.

«Korkarım hepsi bu.»

Marsha son sayfaları tekrar okudu. En son, 6 Mayıs 1982 tarihinde not tutulmuştu. Marsha'nın bugün bile dün gibi anımsadığı Chimera çocuk yuvasında meydana gelen olayı anlatıyordu. VJ'in zekâsındaki âfî düşüşün kuru bir özetiydi. Son cümle şöyleydi: «VJ şimdilik belirli bir düzeyde kalan âfî ve akut bir selebral fonksiyon geçirdi.»

Marsha, «Neden not tutmaya devam etmedin?» diye sordu.

Victor, «Tutmadım,» diye itiraf etti. «Yaptığım deneylerin pek başarılı gözükmesine rağmen başarısız olduğunu düşündüm. Onun için de not tutmaya devam etmenin anlamı yoktu.»

Marsha defteri kapattı. VJ'in kişiliğindeki bozuklukları açıklayacak başka ipuçları bulacağını ümit etmişti. «Keşke çocuğun hayat hikâyesi, bazı psikomatik hastalıklar veya ters etkiler gösterseydi. O zaman terapiye yanıt verebilirdi. Bu olaylar sırasında keşke daha duyarlı olabilseydim.»

«Sanırım VJ'in sorunu hücreler içi bir fenomenden kaynaklanıyor,» diye açıkladı Victor. «Çocuğun gelişmesindeki safhaların pek yararı olacağını sanmıyorum.»

Marsha, «Beni de dehşete düşüren bu ya,» dedi. «VJ'in de Hobbs ve Murray'in çocukları gibi öleceğinden, veya kardeşi David ya da Janice gibi kansere yakalanacağından korkuyorum. Senin kanser hakkında çalışmalarından epeyce bilgi edindim. Gen terapisinde kanser büyük bir endişe yaratıyor. İnsanlar aşılana genlerin proto onko genlerinden onko genlerine dönüşüp kanser olmasından korkuyorlar.»

Marsha birdenbire sustu. Duygularının akışına kapıldığını hissediyordu. Sanki basit bir bilim sorunuymuş gibi onunla konuşmaya nasıl devam edebilirim? O¹ bizim oğlumuz... çocuğumuzu öldürecek bazı şeyleri ona aşıladığını biliyorum.

Marsha elleriyle yüzünü kapattı. Kendini frenlemeye çalışmasına rağmen gözyaşları yanaklarından aşağıya akmaya başladı.

Victor ona sarılmak istedi, ama Marsha geriye kaçtı.

Victor öfkeyle yerinden fırladı. Omuzları sessiz hıçkırıkların etkisiyle sarsılan Marsha'ya bir süre baktı. Kendini savunacak hiçbir şey söyleyemiyordu. Onun yerine, odadan çıkıp merdivenlerden yukarıya tırmandı. Duyduğu acı altında eziliyordu. Bugün keşfettiklerinden sonra, VJ'in selâmeti konusunda karısından çok daha fazla endişe duyup korkuyordu.

8

Perşembe Sabahı

Victor insanların her gün bu eziyete nasıl dayandıklarını merak ederek sabah iş saatinde Boston trafiğine takıldı.

Batıya doğru yol aldı. Storrov Drive'a gelince trafik biraz düzeldi, fakat Femuvay'de tekrar yavaşladı. Sonunda, keşmekeş içindeki çocuk hastanesine ancak saat dokuzdan sonra ulaşabildi. Dosdoğru Patoloji Bölümüne gitti.

«Dr. Shryack ile görüşebilir miyim lütfen?» diye sordu. Sekreter başını kaldırıp onun yüzüne baktı, kuağındaki diktafon âletini çıkarmadan koridorun ucunu işaret etti.

Victor koridordan yürürken kapıların üstündeki isim levhalarına baktı.

«Özür dilerim. Dr. Shryack mısınız?» diyerek kapıdan içeriye girdi. Çok genç bir adam başını mikroskoptan kaldırıp baktı.

Victor, «Ben Dr. Frank,» dedi. «Hebbs adındaki çocuğa otopsi yaparken size uğramıştım, anımsadınız mı?»

Dr. Shryack, «Elbette,» diye yanıt verdi. Ayağa kalkıp elini uzattı. «Sizinle daha iyi bir ortamda karşılaştığıma sevindim. İsmim Stephen.»

Victor genç doktorun elini sıktı.

Stephen, «Korkarım henüz kesin bir bulguya erişemedim,» dedi. «Tabii eğer bunun için geldinizse. Slaytlar hazırlanıyor.»

Victor, «O konuyla ilgileniyorum,» diye yanıt verdi. «Ama bugün buraya gelmemin nedeni sizden başka bir iyilik yapmanızı istemek. Merak ediyorum, acaba sürekli sıvı örnekleri alır mısınız?» .

Stephen, «Tabii,» diye yanıt verdi. «Her zaman zehirlenme araştırmaları yaparız.»

Victor, «Ben de bu sınıflardan biraz almak istiyordum,» dedi.

Stephen, «İlginizden pek etkilendim,» diyerek gülümsemi. «Asistanların çoğu bize geniş bilgi verir. Gelin bakalım, elimizde neler var.»

Stephen ile Victor odadan çıkıp koridordan aşağıya doğru yürüdüler. Çeşitli modern âletlerle donatılmış büyük laboratuvara gelince, Stephen durup koyu renk giysiler giymiş orta yaşlı bir kadınla konuştu. Konuşma bir dakika kadar sürdü. Sonra kadın laboratuvarın karşı köşesini parmağıyla işaret etti. Stephen, Victor'a yol gösterip laboratuvarın diğer ucundaki odaya yürüdü.

Stephen karşı duvardaki büyük soğutucunun kapağını açıp, «Sanırım şansınız yaver gidiyor,» dedi, yüzlerce Erilenmeyer tüpünün arasında araştırmaya başladı. Bulduğu şişeyi Victor'a uzattı. Kısa süre sonra üç tahe daha buldu.

Victor tüplerden ikisinin kan, diğer ikisinin de idrar olduğunu gördü.

Stephen, «Ne kadar istiyorsun?» diye sordu.

«Biraz olsun yeter.»

Stephen yanındaki tezgâhtan aldığı deney tüplerine elindeki şişelerden bir miktar dikkatle doldurdu. Ağızlarını tıpalayıp her birinin üstünü kırmızı mumlu kalemle işaretledi, Victor'a verdi.

Stephen, «İstedğin başka bir şey var mı?» diye sordu.

Victor, «Doğrusunu istersen senin hoşgöründen yararlanmak istemiyorum,» dedi.

Stephen, «Çekinme, söyle,» diye yanıt verdi.

«Aşağı yukarı beş yıl önce, oğlum çok ender rastlanan bir karaciğer kanserinden öldü,» diye söze başladı Victor.

«Çok üzüldüm.»

«Bu hastanede tedavi gördü. O zamanlar doktorlar tıp tarihinde buna benzer bir iki vaka görüldüğünü söylemişti. Kurama göre Kupffer hücrelerinden doğan kanser aslında kan dolaşımı sistemi kanseriymiş.»

Stephen başını salladı. «Sanırım bu vaka hakkında bir iki şey okudum. Aslında okuduğumdan eminim.»

«Tümör çok nadir olduğuna göre, acaba bir parça alınıp saklanmış olabilir mi?» diye sordu Victor.

Stephen, «Saklanmış olabilir,» diye yanıt verdi. «Haydi, benim ofisime dönelim.»

Stephen odasındaki bilgisayar terminalinin önüne yerleşince, Victor'dan David'in adını, soyadını ve doğum tarihini öğrendi. Aldığı yanıtları bilgisayara kaydetti, sonra David'in hastane numarasını bulup patoloji raporu dosyasını çağırdı. Parmağını ekrana dayayıp bilgilere göz gezdirdi. Parmağı bir noktada durdu. «Evet, işte aradığımızı bulduk. Örnek numarası var. Gidip bir bakalım,» dedi.

Bu kez Victor'u en alt bodrum katına indirdi. «Uzun süre saklayacağımız örnekleri nereye koyduğumuzu belirtten bir tutanağımız var,» diye açıkladı.

Asansörden indiler ve kıvrımlı yolların çeşitli yönlere ayrıldığı loş ışıklı koridora çıktılar. Tavanda su boruları ve oluklar vardı. Döşeme ise gri betondandı.

Stephen, «Buraya pek sık inmeyiz,» diyerek karışık yollardan ilerlemeye başladı. Sonunda ağır demir bir kapının önünde durdu. Victor ona yardım etti, birlikte kapıyı açtılar. Stephen elini uzatıp elektrik düğmesini buldu ve ışığı yaktı.

Tavana geniş aralıklarla takılmış lambalarla geniş kötü aydınlanmış büyük bir odaya girdiler. Odanın havası soğuk ve rutubetliydi. Duvarlarda tavana kadar sayısız meta! raf diziliydi.

Elindeki kâğıt parçasına yazdığı numaraya bakan Stephen, raflardan birine doğru ilerledi. Onun peşinden ilerleyen Victor da raflara baktı. Bir yere gelince aniden durdu, kocaman cam kavanozlardan birisinde, salamura gibi suyun içinde yüzen çocuk başına büyülenmiş gibi baktı. Gözler dışarıya fırlamış, ağzı sanki sürekli çılgılık atıyor-

muş gibi açılmıştı. Kavanozların her birinde, geçmişte çekilen ıstırapların bir parçası duruyordu. Victor ürperdi, sonra Stephen'in gözden kaybolduğunu farketti.

Sinir içinde etrafına bakındı, sonra Stephen'in «Bura-dayım,» diye seslenen sesini duydu.

Victor raflardaki kavanozlara bakmamaya gayret ederek telaşlı adımlarla ilerledi. Köşeyi dönünce patologun elini raflardan birine uzatıp kavanozları gürültüyle kenara ittiğini gördü. Adam doğrulup, «Buldum!» diye bağırdı. Elinde orta boy cam kavanozun içindeki sıvıda, üstünde yumrular bulunan karaciğer parçası yüzüyordu. «Şansın varmış,» dedi.

Daha sonra asansörle yukarıya çıkarlarken, Victor'a neden bu karaciğer parçasını istediğini sordu.

Victor, «Meraktan,» diye yanıtladı. «David öldüğü zaman üzüntüden deliye döndüm ve hiç kimseye, soru sormadım. Artık bunca yıldan sonra, oğlumun ölüm nedeni hakkında iyice bilgi sahibi olmak istiyorum.»

Marsha arabayla VJ ve Philip'i Chimera'nın kapısından içeriye kadar soktu. Yol boyunca VJ diğer on yaşındaki çocuklar gibi videodaki yeni Pac-Man oyunundun söz edip durdu.

Arabadan atlarken, «Teşekkürler anne, zahmet oldu,» dedi.

Marsha, «Nerede oynadığını Coiieen'e haber ver,» diye seslendi. «Ayrıca nehrin kenarına gitmeni de istemiyorum. Bugün köprüden nehrin ne durumda olduğunu gördün.»

Arka kapıdan dışarıya çıkan Philip, «VJ'e hiçbir şey olmaz,» dedi.

Marsha, «Arkadaşın Richie'lere gitmek istemediğinden emin misin?» diye sordu.

VJ, «Burada çok mutluyum,» diye yanıt verdi. «Benim için endişe etme, olur mu?»

Marsha durup, VJ'ye yetişmek için arkasından hızlı adımlarla seğirten Philip'e baktı. Kendi kendine, «Ne çift,»

diye söylendi. Bir gece önce öğrendiklerinden paniğe kapılmamaya gayret ediyordu.

Arabayı bir kenara park edip çocuk yuvasına doğru yürüdü. Binadan içeriye girdiği zaman raketlere vuran top seslerini duydu. Çocuk yuvasının bir kat üstündeki jimnastik salonunda tenis kortları vardı.

Marsha, Pauline Spaulding'i yere eğilmiş parmaklarıyla boya yapan bir grup çocuğun arasında buldu. Kadın Marsha'yı görünce hemen ayağa fırladı. Vücudu bunca yıldır aerobik öğretmenliği yaptığını kanıtlıyordu.

Marsha birkaç dakika konuşmak istediğini söyleyince, Pauline çocukların yanından ayrılıp onlara göz kulak olabilecek başka bir öğretmen aramaya gitti. Peşinde genç bir kadınla geri döndükten sonra, Marsha'yı beşikler ve portatif yataklarla dolu bir odaya soktu.

Pauline, «Evet, burada rahatça konuşabiliriz,» dedi. Buraya kocası adına resmî bir görevle geldiğini sandığı Marsha'ya endişeli, iri gözleriyle baktı.

Pauline'i yatıştırmaya çabalayan Marsha, «Buraya ortaklardan birinin karısı olarak gelmedim,» dedi.

Rahat bir soluk alan Pauline, «Anladım,» diyerek güldü. «Büyük bir şey için şikâyeteye geldiğinizi sandım.»

Marsha, «Tam aksi,» diye yanıtladı. «Sizinle oğlum hakkında konuşmaya geldim.»

Pauline, «Harika bir çocuktur,» dedi. «Sanırım arada; sırada buraya gelip bize yardımcı olduğunu biliyorsunuz. Aslında daha geçen hafta sonu bizi ziyarete geldi.»

Marsha, «Çocuk yuvasının hafta sonları açık olduğunu bilmiyordum,» dedi.

Pauline gururla, «Haftanın yedi günü açığız,» diye yanıtladı. «Chimera'daki birçok insan hafta sonları da çalışıyor. İşte işe dört elle sarılma diye buna denir.»

Marsha ise buna dört elle sarılma diyemezdi. Böyle işe dört elle sarılmanın insanın aile hayatına getireceği gerilimi düşünmemeye çalıştı. Fakat bunların hiçbirini Pauline'e açıklamadı. Onun yerine, Pauline'e VJ'in zekâsında gerileme olduğu günü anımsayıp anımsamadığını sordu.

«Tabii anımsıyorum. Aslında o olaydan hep kendimi; sorumlu tutmuşumdur.»

Marsha sıcacık bir gülüşle, «Ama bu pek saçma,» dedi. «Size sormak istediğim şey, o olaydan sonra VJ'in davranışları.»

Pauine bir süre yere bakıp düşündü. Bir iki dakika sonra başını yukarıya kaldırdı. «Sanırım benim en dikkatimi çeken şey VJ'in o olaydan sonra birdenbire lider olmaktansa gözlemci olmayı yeğlemesidir. O olaydan önce her şeyi büyük bir hevesle denemeye hazırdı. Daha sonra, sürekli can sıkıntısı içindeydi, ancak zorlandığı zaman herhangi bir şeye katılıyordu. Her türlü rekabetten uzak kalmaya çabalıyordu. Sanki bambaşka bir insan olmuştu. Biz de onu fazla zorlamadık, zaten zorlamaya da korktuk. Her neyse, o olaydan sonra onu pek sık görmedik.»

Marsha, «Ne demek istiyorsunuz?» diye sordu. «Tıbbî muayeneleri tamamladıktan sonra her gün buraya gelmeye devam etti.»

Pauine, «Hayır, gelmedi,» dedi. «Zamanının çoğunu babasının laboratuvarında geçirmeye başladı.»

«Gerçekten mi? Ben onun okula başladıktan sonra laboratuvara dadandığını sanıyorum. Fakat ben ne bilirim ki! Sadece bir anneyim!»

Pauine güldü.

Marsha, «Arkadaşlarıyla arası nasıl?» diye sordu.

Pauine diplomatça, «VJ hiçbir zaman arkadaşlarıyla sıkı ilişki içinde olmadı,» diye yanıt verdi. «Çocuklardan çok burada çalışanlarla arası daha iyiydi. Başından geçen olaydan sonra kendi başına kalmayı yeğledi. Ya, bu sözümü geri alıyorum. Burada çalışan o geri zekâıyla birlikte olmaktan hoşlanıyor.»

Marsha, «Yani Philip'ten mi söz ediyorsunuz?» diye sordu.

Pauine, «Evet ondan söz ediyorum,» dedi.

Marsha ayağa kalkıp Pauine'e teşekkür etti, birlikte çıkış kapısına doğru yürüdüler.

Pauine kapıda, «VJ belki eskisi kadar üstün zekâlı değil, ama çok iyi bir çocuk. Biz çocuk yuvasındakiler onu çok seviyoruz,» dedi.

Marsha hızla arabasına doğru yürüdü. Pek fazla bir şey öğrenmemişti, ama kuşkulandığı gibi VJ her zaman tek başına kalmayı yeğlemiş, pek arkadaş edinememişti.

Chimera'ya ulaşır ulaşmaz Victor hemen ofisine gitmesi gerektiğini biliyordu. Hiç kuskusuz Colleen'in elinde âcil yapılması gereken uzun bir liste olacaktı. Fakat Victor ofisine gitmektense, çocuk hastanesinden aldığı son örnekle labaraîvarına doğru yürüdü, yolun üstüne de bilgisayar merkezine uğradı.

Victor, Louis Kaspwicz'i bozuk bilgisayarın önünde bulacağını sanıyordu, ama aygıtın sorunu çözümlenip tamir edilmişti. Makine yanıp sönen ışıkları, sürekli dönen bantlarıyla harekete geçmiş, çalışıyordu. Beyaz gömlekli teknisyenlerden biri Louis'nin odasında, bozulan muhasebe programlarından birini düzeltmeye çalıştığını söyledi.

Louis, Victor'u görünce elindeki kalın programı bir kenara itip, göstermek istediği tutanakların sayfalarını uzattı.

Victor'un rahatça görebilmesi için sayfaları düzeltip, «Son altı ayı gözden geçirdim,» dedi. «Ve virüsün yaptığı girişlerin altını çizdim. Çocuğun her Cuma akşamı saat sekiz civarında giriş yaptığı anlaşılıyor. En az yüzde elli girişte, izini bulabileceğimiz kadar uzun kalmış.»

Eğilip masanın üstündeki tutanak sayfalarına bakan Victor doğruldu. «Onun çocuk olduğunu nereden biliyorsun?» diye sordu.

Louis, «Bu sadece bir deyim,» diye yanıt verdi. «Her yaştaki insan özel bilgisayar sistemine girebilir.»

«Yani bizim rakiplerimizden biri olabilir mi?» diye sordu.

«Olabilir. Ama çeşitli olaylardan, bu işi daha çok meydan okumak hevesiyle gençlerin yaptığı biliniyor. Bu onlar için bir tür bilgisayar oyunu.»

Victor, «Peki, onun izini ne zaman bulacağız?» diye sordu.

Louis, «Mümkün olduğu kadar kısa zamanda,» diye yanıtladı. «Bu olayın uzun süredir devam ettiğinden korkuyorum. Bu herifin ne türlü bir amaçla hareket ettiğini bilmiyorum. Her neyse, telefon idaresinden yarın gece için buraya birkaç teknisyen yollamalarını istedim. Tabii senin için bir sakıncası yoksa.»

Victor, «İyi,» diye yanıt verdi.

Böylece anlaştılar. Victor laboratuvarına doğru yürüdü. Robert'i içine yabancı gen yerleştirilen DNA molekülünü tekrar incelerken buldu.

Victor telaşla, «Sana âcil bir iş daha getirdim,» dedi. «Eğer gerekirse diğer proje üstünde çalışan teknisyenlerden birini yardıma çağır, fakat bu işten şahsen sen sorumlusun.»

Robert, «Eğer gerekirse Harry'yi yanıma alırım,» dedi. «Getirdiğin iş nedir?»

Victor kahverengi kesekâğdının ağzını açtı, içinden küçük kavanozu çıkardı, eli titreyerek Robert'e uzattı.

«Oğlumun karaciğerinin bir parçası.»

Gözleri yuvalarından dışarıya uğrayan Robert şaşkınlıkla baktı. «VJ'in mi?»

«Hayır, hayır, David'in. O öldükten sonra ailedeki herkesin DNA moleküllerini sıkı bir gözden geçirmiştik, anımsadın mı?»

Robert başını salladı.

Victor, «Bu tümörün de iyice incelenmesinin istiyorum,» diyerek kavanozu işaret etti. «Ayrıca bazı standart H ve E lekeleri ve kromozon incelemesi istiyorum.»

«Bütün bu araştırmaları neden yaptığını sorabilir miyim?»

Victor aksi bir sesle, «Söylediklerimi yap,» diye emir verdi.

Sinirlenerek gözlerini yere indiren Robert papuçlarının ucuna baktı. «Pekâlâ, senin davranışlarının -hesabını sormuyorum. Sadece aradığın özel bir şey varsa incelemede onu bulmaya çalışmak istedim.»

Victor parmaklarını saçlarının arasında dolaştırdı. «Böyle terslendiğim için özür dilerim. Korkunç bir baskı

altındayım,» diye yanıt verdi.

Robert, «Özür dilemene gerek yok,» dedi. «Çalışmaya şimdi başlarım.»

Victor, «Dur, bir şey daha var,» dedi. Kesekâğıdının içindeki dört deney tüpünü çıkardı. «Elimde bazı kan ve ierar örnekleri de var. Bunlarda sephalaklor denilen sele-falosprin antibiyotiğine rastlayacak mısın?»

Robert örnekleri aldı, ışığa tutup içine baktı. Sonra kırmızı mum kalemle yazılmış etiketi okudu. «Bu işi Harry'ye veririm. Pek zor bir araştırma değil.»

Victor, «Tarama işi nasıl gidiyor?» diye sordu.

«Her zamanki gibi sıkıcı.»

«Genlerde herhangi bir değişime rastladın mı?»

Robert, «Henüz rastlamadım,» diye yanıt verdi. «Mikroskobun altında incelediğim parçalardaki genlerini hep-si şu anda olağanüstü durgun.»

Victor, «Çok yazık,» dedi.

Robert, «Bu yanıtın seni sevindireceğini sanıyordum,» diye mırıldandı.

«Normal zamanda sevinirdim.» Victor fazla açıkla-maya girişmedi. Ölen çocukların sinir geliştirme faktörü genlerinin VJ'inkinden çok daha farklı olduklarını gösterecek sağlam bir kanıt aradığını açıklamak çok zordu.

Arkalarından, «İşte sizi buldum,» diyen neşeli sesi duyunca Robert ve Victor boş bulunup yerlerinde sıçradılar. Dönüp bakınca ellerinin göğsünün üstüne kavuşturmuş, bacaklarını iki yana açmış, kapının önünde duran Colleen'i gördüler. Colleen göz kırparak, «Sekreterlerden biri senin usulca burayd girdiğini görmüş,» dedi.

Victor kendini savunurcasına, «Şimdi ofise geliyor-dum,» diye yanıt verdi.

«Hiç kuşkusuz ben de piyangodan büyük ikramiyeyi kazanacağım.» Colleen güldü.

Victor utanarak, «Sanırım ofis cehenneme döndü, değil mi?» diye sordu.

Robert'den yana dönen Colleen şakayla, «Kendini fasulye gibi nimetten sanıyor,» dedi. «Aslında işler yolunda. Acil konuların çoğunu çözümlerim. Fakat hemen bilmen gereken bir şey var.»

Birdenbire endişelenen Victor, «Ne var?» diye sordu. Colleen, «İstersen seninle başbaşa konuşalım?» dedi. Niyetinin kabalık olmadığını belirtmek için Robert'e dönüp gülümsedi.

Victor beceriksizce, «Peki,» diye yanıt verdi. Laboratuvarın köşesindeki sıralardan birine doğru ilerledi. Colleen'de onun peşinden gitti.

Colleen, «Gephardt hakkında,» diye söze başladı. «Soruşturmanın başında olan Darryl Webster bütün gün seni arayıp durdu. Sonunda bana seni neden aradığını açıkladı. Bazı sinsice yapılan yolsuzlukları açığa çıkarmış. Gephardt, Chimera'da alım satım müdürlüğü görevini yürütürken, laboratuvar için alınan âletlerden çoğu yok olmuş.»

Victor, «Ne gibi yani?» diye sordu.

«Büyük para tutan birimler. Çabuk etki yapan prote-in sıvı kemoterapi birimleri, DNA molekül tarayıcıları, kütle spektrometre gibi. Ve onlara benzer bazı âletler.»

Victor, «Aman Tanrım,» dedi.

Colleen sözlerine devam etti. «Darryl senin bunları bilmen gerektiğini düşündü.»

«Sahte siparişlere rastlamış mı?»

Colleen .«Hayır,» diye yanıt verdi. «İşte bu yüzden durum çok garip. Teslim alma servisi âletleri almış. Yalnız bu âletler siparişi veren bölüme asla ulaşmamış. Adı geçen bölüm de sipariş vermediği için ortaya çıkıp âletler nerede diye sormamış.»

Şaşkınlıktan Victor'un ağzı bir karışık açık kaldı. «Böylece Gephardt olayı örtbas etmiş. Avukatının sorunu bir an önce tatlıya bağlamak istemesine şaşmamak gerek. Adam er geç gerçeği öğreneceğimizi biliyor.»

Victor tuğlanın üstüne bağlı kâğıttan söz edilen anlaşmayı öfkeyle anımsadı. Başlarına gelen tüm tatsız olayların ardında Gephardt'ın bulunduğu kuşku yoktu.

Victor zehir saçan sesle, «Sanırım o hergelenin telefon numarası bizde var,» dedi.

Colleen, «Sanırım,» diye yanıt verdi. «Personel dosyasında olmalı.»

«Gephardt'a telefon etmek istiyorum. Avukatı olacak

o herifle konuşmaktan usandım.»

Yönetim binasına giderlerken Colleen önde öfkeyle yürüyen Victor'a yetişmekte güçlük çekti. Patronunu hiç bu kadar öfkeli gördüğünü anımsamıyordu.

Gephardt'ın telefon numarasını çevirirken Victor hâlâ burnundan soluyordu. Söyleyeceklerine tanık olması için eliyle Colleen'e odada kalmasını işaret etti. Telefon uzun süre çaldı ama yanıt veren olmadı. Victor, «Allah kahretsin!» diye sövdü. «Hergele ya evde yok veya telefona yanıt vermiyor. Şunun ev adresi nerede?»

Colleen deftere bakıp Gephardt'ın Chimera yakınlarında, Lavvrence'deki evinin bulunduğu sokağın adını ve numarasını buldu.

Victor, «Akşam eve dönerken yolda onun evine uğrayıp herifi ziyaret edeceğim,» dedi. «İçimden bir his onun benim evi ziyaret ettiğini fısıldıyor. Artık benim de onu ziyaret etmenin zamanı geldi.»

Hastalarından biri randevusunu iptal edip gelemeyeceğini söyleyince, Marsha boş geçecek bir saat içinde, ana okulundan sonra VJ'in devam ettiği özel okulu, Pendleton Akademisini ziyaret etmeye karar verdi.

Ağaçlar hâlâ yeşermediği, yerdeki çimenler kışın soğuşunu atmadığı halde, okulun kampusu çok güzeldi. Sarmaşıklarla kaplı taş binalar, eski kolej veya üniversite havasındaydı.

Marsha arabasını yönetim binasının önünde durdurup dışarıya çıktı. Okula gerektiği kadar aşına değildi. Victor ile birlikte hiç aksatmadan Ebeveyn Gününde okulu ziyarete geldikleri halde, başöğretmen Perry Remington ile yalnızca iki kez karşılaşmıştı. Adamın kendisini kabul etmesini diledi.

Binadan içeriye girince bir dizi sekreterin masaları başında çalıştıklarını görünce sevindi. Hiç olmazsa okul görevlileri tatile çıkmamışlardı. Bay Remington odasındaydı. Birkaç dakika sonra Marsha'yı görecekti.

İri yarı, sakallı bakımlı bir erkekti. Çalı gibi sert, kalın

kaşları, gözlüklerinin üstünden dışarıya fırlamıştı.

Marsha'ya oturmasını işaret edip, «Ebeveynlerle görüşmekten her zaman zevk alırız,» dedi. Kendisi de bir koltuğa oturup bacak bacak üstüne attı, kalın bir dosyayı dizinin üzerine koydu. «Aklınızdan neler geçiyor bakalım?»

Marsha, «Oğlum VJ'i merak ediyorum,» dedi. «Ben psikiyatristim ve doğrusunu isterseniz oğlum konusunda biraz endişeliyim. Evet, notlarının iyi olduğunu biliyorum, ama genelde neler yaptığını merak ediyorum.» Marsha sözlerine ara verip duraksadı. Sözleriyle Bay Remington'a kopya vermek istemiyordu.

Başöğretmen boğazını temizledi. «Sizin dışarda olduğunuzu haber verdikleri zaman hemen VJ'in dosyasına bir göz attım,» diye yanıt verdi. Eliyle dosyanın üstüne vurdu, oturduğu yerde kımıldandı, bacağını indirip diğer bacağını onun üstüne attı. «Aslında eğer siz gel meşeydin iz, okul tatili sona erince ben size telefon edip çağıracaktım. VJ'in öğretmenleri de onun için endişe ediyorlar. Notları çok iyi olmasına rağmen, oğlunuzun ilgi çekmek istememe gibi bir sorunu var. Öğretmenleri onun sık sık hayallere daldığından veya kendi dünyası içine çekildiğinden yakınıyorlar. Ama ne zaman soru sorsalar doğru yanıt alıyorlar.»

Marsha, «Öyleyse öğretmenler neden endişe ediyorlar?» diye sordu.

«Sanırım giriştiği kavgalardan.»

Marsha, «Kavgalar mı!» diye bağırdı. «Kavga ettiği konusunda tek kelime bile duymadım.»

«Sadece bu yıl dört beş olay oldu.»

Marsha öfkeyle, «Peki, bu durum neden bana haber verilmedi?» diye sordu.

«Özellikle VJ istemediği için size haber vermedik.»

Marsha sesini yükseltti. «Fakat bu çok saçma. Neden VJ'in isteklerine boyun eğdiniz?»

, Bay Remington, «Bir dakika, Dr. Frank,» dedi. «Her o layda okulumuz personelinden birisi çocuğunuzun fazlasıyla kışkırtıldığına, son çare olarak yumruklarıyla kendisini savunduğuna tanıklık ediyor. Her olay oğlunuzun...

şey, üstün yeteneklerine karşı çocukluk kıskançlığından kaynaklanıp kabalaşmaya dönüştüğünü gösteriyor. Bu olaykırın hiçbirinde tartışmayı veya kavgayı VJ başlatmış değil. VJ hiçbir olayda suçlu değil. Bundan dolayı onun isteklerine saygı gösterip sizi rahatsız etmedik.»

Koltuğuna yaslanan Marsha, «Ama oğluma bir zarar gelebilirdi,» dedi.

Bay Remington, «Evet, şaşırtıcı olaylardan biri de...» diye söze başladı. «VJ atletik oyunlardan hoşlanmayan biri olduğu halde kavgada kendini çok iyi savunuyor. Bu kavgalardaki çocuklardan birinin burnu kırıldı.»

Marsha, «Son günlerde oğlum hakkında bilmediğim çok şey öğrendim,» dedi. «Pekâlâ, arkadaşlarıyla arası nasıl?»

Bay Remington, «VJ'in fazla arkadaşı yok. Yalnız bir çocuk,» diye yanıt verdi. «Aslında diğer öğrencilerle pek uyum sağlayamıyor. Blakemore adındaki oğlanla arkadaşlık ettiğine sevindim. Fazla yakın arkadaşı yok.»

Marsha bunları duymak istemiyordu. Oğlunun okulda evinden daha fazla insancıl olduğunu ümit ediyordu. «VJ'in mutlu bir çocuk olduğunu söyleyebilir misiniz?» diye sordu.

Bay Remington, «Bu çok zor bir soru,» diye yanıt verdi. «Onun mutsuz olduğunu sanmıyorum. Fakat VJ duygularını pek açıkça belli etmez.»

Marsha kaşlarını çattı. Adamın sözleri çocuğunun ciddi sorunları olduğu etkisini yaratıyordu. Gözlerinin önünde canlanan tablo iyiden kötüye doğru gitmekteydi.

Bay Remington anlatmaya devam etti. «Matematik öğretmenlerimizden biri, Raymond Cavendish, VJ'ye karşı özel bir ilgi gösterdi. VJ'in özel dünyasının içine girebilmek için fazlasıyla uğraştı.»

Marsha öne doğru eğildi. «Gerçekten mi? Peki başaramıdı mı?»

Bay Remington, «Ne yazık ki hayır,» diye yanıt verdi. «Bundan söz etmemin nedeni şu. Raymond'un amacı VJ'yi spor gibi dışa dönük sosyal faaliyetlerin içine çekmekti.

Basketbol ve futbol gibi oyunlarda yetenekli olduğu halde VJ spora karşı fazla ilgi göstermedi. Fakat ben Raymond'un düşüncesini onaylıyordum. VJ'in başka şeylere karşı da ilgisini geliştirmesi gerek.»

«Oğlumun hangi davranışları Bay Cavendish'in ilgisini çekti?»

«Anlaşıldığı kadarıyla VJ'in matematiğe karşı üstün yeteneği, onu okulun diğer öğrencileri arasından seçilen yetenekliler sınıfına koymuştu. Bu çocukların her biri kendi yeteneğinin elverdiği özgürlüğe sahipti. Günün birinde Raymond lise öğrencilerinden birinin cebir problemine yardım ederken VJ'in hayallere daldığını farketmiş. Ona seslenip dikkatini dersine vermesini istemiş. VJ onun problemin yanıtını sorduğunu sanıp herkesi şaşırtan bir yanıt vermiş. VJ ise öğrencisinin yanıtlayamadığı soruyu bir çırpıda çözümlemiş.»

Marsha, «İnanılır gibi değil,» dedi. «Acaba Bay Cavendish'le görüşebilir miyim?»

Bay Remington başını olumsuzca salladı. «Korkarım görüşemezsiniz. Bay Cavendish bir yıl önce öldü.»

Marsha, «Ah, çok özür dilerim,» dedi.

Bay Remington, «Onun gibi bir öğretmeni yitirmek okulumuz için büyük kayıp,» diye düşüncesini açıkladı.

Marsha, «Yani yaz okuluna mı devam etmesini istiyor. Kalkmak üzereyken Bay Remington tekrar konuşmaya başladı. «Eğer benim fikrimi soruyorsanız, VJ'in okula devam etmesini sağlayın, okula devam etmesi onun yararına.»

Marsha, «Yani yaz okuluna mı devam etmesini istiyorsunuz?» diye sordu.

«Hayır, hayır, normal okul yılı içinde devamını sağlamalısınız. Kocanız sık sık tezkere yazıp VJ'in zamanının çoğunu araştırma laboratuvarında geçirmesini istiyor. Tabii ben değişik çevrelerde eğitimden yanayım, ama VJ'in bu yaşta okula devam etmesi gerek.»

Marsha adamın sözünü kesti. «Bir dakika. Yani laboratuvarında vakit geçirmek için VJ'in okula gelmediğini mi söylemek istiyorsunuz?»

Bay Remington, «Evet, nemde sık sık,» diye yanıt verdi.

Marsha, «Bunu ilk defa sizden duydum,» diye itiraf etti. «VJ'in zamanın çoğunu laboratuvarıda geçirdiğini biliyorum, ama okula devam etmeyip orada vakit geçirdiğinden asla haberim yoktu.»

Boy Remington, «Eğer tahminlerimde yanılmıyorsam, VJ'in okula devam etmektense laboratuvarıda oyalanmaktan hoşlandığını söyleyebilirim,» dedi.

Marsha, «Aman Tanrım,» diye mırıldandı.

Bay Remington, «Eğer siz de benimle aynı fikirdeyseniz, kocanızla konuşmanız gerek,» dedi.

Ayağa kalkan Marsha, «Evet konuşacağım,» dedi. «Bundan emin olabilirsiniz.»

Arabanın ön camına doğru eğilip Gephardt'ın evine bakan Victor, VJ ile Philip'e, «Beni arabada beklemenizi istiyorum,» dedi. Ön cephesi tuğla, iki katlı, plastik pancurlu, pek özelliği olmayan bir evdi.

Ön koltukta oturan VJ, «Bari kontağı açık bırak da hiç olmazsa radyoyu dinleyebilelim,» dedi. Philip de arka koltukta oturuyordu.

Victor kontak anahtarını çevirdi, radyo avaz avaza, VJ'in sevdiği istasyondan rock müziği çalmaya başladı. Arabanın motoru çalışmadığından müzik daha gürültülüydü.

Arabadan dışarıya çıkan Victor, «Hemen dönerim,» dedi. Gephardt'ın evinin önüne gelince, onunla karşılaşp tartışmaktan çekindiğini farketti. Ev geniş arazinin orta, sırıda, etrafı taflanlar, ağaçlar ve mazılarla çevrili, komşuların gözünden çok uzaktı. Binanın sol tarafında cumbalı bir pencere vardı. Herhalde evin salonunun penceresiydi. Hava kararmak üzere olduğu halde ışıkların hiçbirı yanmıyordu. Fakat araba yolundaki Ford kamyoneti görünce Victor evde insan olduğunu anladı.

Tekrar arabasının camından içeriye eğilip, «Sizi fazla bekletmem,» dedi.

Elinin ayasıyla müziğe tempo tutan VJ, «Az öncede de aynı şeyi söyledin,» diye yanıt verdi.

Victor utanarak başını salladı. Doğrulup eve doğru yürümeye başladı. Yürürken, acaba hemen eve dönüp telefon etsem daha mı iyi olur, diye düşündü. Ama sonra la, boratuvardan âletlerin kaybolmasını, ölmüş zavallı memurların maaşlarını cebine indirmesini, evinin penceresinden içeriye atılan tuğlayı anımsayınca öfkesi kabardı ve, kararlı adımlarla eve doğru yürüdü. Yaklaşırken tuğla örülü ön cepheye bakıp, acaba dün gece VJ'in odasının penceresinden içeriye atılan tuğla Gephardt'ın evinin inşaatından artan tuğla mıydı, diye düşündü. Cumbalı pencereye bakınca Victor'un içinden, yerden bir çakıl taşı atıp cama fırlatmak geçti. Sonra birdenbire olduğu yerde duruverdi.

Gördüklerine inanamıyormuş gibi gözlerini kırıştırdı. Cumbalı pencereden aşağı yukarı iki metre uzaktaydı. Ama camların bir kısmı kırıktı. Kırılan camların sivri uçları aşağıya doğru sarkıyordu. Sanki aklından geçen çirkin, fantazilerin günahını ödüyormuş gibi düşleri bir anda gerçekleşmişti.

Victor başını çevirip arkadaki arabasına baktı. Alacakaranlıkta VJ ile Philip'in siluetlerini görebiliyordu. Geri dönüp buradan uzaklaşmasını fısıldayan sese karşı koymak için büyük çaba harcadı. Evde bir terslik olduğunu sezinliyordu. Cumbalı pencerenin kırık camlarına, sonra ön kapıya giden merdivenlere baktı. Ev çok sessiz ve karanlıktı. Fakat sonra Victor, VJ'ye ne söyleyeceğini düşündü. Ona çok korktuğunu mu açıklayacaktı? Buraya kadar geldikten sonra, Victor başladığı işe devamı kendini zorladı.

Ön merdivenlerden çıkarken kapının aralık olduğunu farketti.

Victor, «Merhaba! Evde kimse yok mu?» diye bağırıp, kapıyı itip içeriye girdi...

Çılgılı dudaklarında donup kaldı. Boston Kent Hastanesinde asistanlık yaptığı günlerde bile, Gephardt'ın salonundaki feci manzara kadar kan görmemişti. Cephardt"

inki dahil yedi ceset, insanın tüylerini ürpertecek şekilde salonun içine serilmişti. Cesetler kurşun yaralarıyla kalbura çevrilmişti. Havada hâlâ ağır barut kokusu duyuluyordu.

Herhalde katil az önce işini bitirip gitmişti. Çünkü kurşun yaralarından hâlâ kanlar sızıyordu. Gephardt'ın yanında yatan aşağı yukarı onunla aynı yaşlardaki kadını görünce, Victor onun Gephardt'ın karısı olduğunu tahmin etti. Diğer yaşlı bir çift ve üç tane de çocuk cesedi vardı. Çocuklardan en küçüğü tahminen beş yaşlarındaydı. Birçok kurşun yarası olan Gephardt'ın kafasının üstü tamamen uçmuştu.

Victor son cesedi de kontrol ettikten sonra ayağa kalktı. Hepsini ölmüştü. Hiçbiri yaşamıyordu. Gözleri kararıp midesi bulandı. Bacakları titreyerek telefona doğru yürürken, acaba hiçbir şeye elimi sürmesem mi, diye düşündü? Ambulans çağırmakla vakit kaybetmemeliydi. Hemen polise haber verdi. Polis olay yerine geleceklerini söyledi.

Gelecek polisleri Victor kendi arabasında beklemeye karar verdi. Evde biraz daha kalırsa kusacağından korkuyordu.

Victor, «Burada bir süre daha kalacağız,» diye seslenerek direksiyonun başına geçti. Uzanıp radyoyu kapattı. Yere serili cesetlerin görüntüsü gözlerinin önünden bir türlü silinmiyordu. «İçerde korkunç bir şeyler olmuş. Polise haber verdim, geliyor.»

VJ, «Ne kadar bekleyeceğiz?» diye sordu.

«Bilmiyorum. Belki bir saat falan burada kalırız.»

Philip hevesle, «İtfaiye arabaları da gelecek mi?» diye sordu.

Polisler dört devriye arabasıyla tüm ekip halinde geldiler. Herhalde Lawrence kasabasının bütün polis kuvveti Gephardt'ın evinin önünde toplanmıştı. Victor bu sefer evden içeriye girmedi. Ön kapıda bekledi. Aradan yarım saat geçtikten sonra sivil polislerden biri dışarı çıkıp onunla konuştu.

«Ben başkomiser Mark Scudder,» dedi. «Sizin ismini-

zi ve ev adresinizi aldıklarını tahmin ediyorum.»

Victor aldıklarını söyledi.

Scudder, «Kötü bir iş,» dedi.

Bir sigara yakıp kibriti çimenlerin üstüne fırlattı. «Uyuşturucuyla ilgili bir hesaplaşmaya benziyor. Bu gibi sahneler Boston'un güneyinde olağandır ama bu yörede böyle şeylere pek alışık değiliz.»

Victor, «Sizlerin bana ihtiyacı var mı?» diye sordu.

Scudder, «Henüz bulamadık,» diyerek sigarasından derin bir soluk çekti.

«Fakat aşk cinayeti oimadığı kesin. Kullandıkları kurşunlardan belli. Herhalde katiller iki veya üç kişiymiş.»

Victor, «Sizlerin bana ihtiyacı var mı?» diye sordu.

Scudder başını salladı. «Eğer isminizi ve adresinizi aldılarsa, istediğiniz zaman buradan ayrılabilirsiniz.»

Marsha sinirinden yerinde duramıyordu. Öğleden sonraki hastalarına gösterdiği ilgi zorakiydi. Yirmi yaşlarında, narsistik, kişilik bozukluğunun eşiğindeki son hastası da gittikten sonra Marsha çantasını kaptı, ilk kez mektuplarını okumayı ertesi güne bıraktı, arabasına koştu.

Yol boyunca Renington ile yaptığı konuşmayı düşündü. Ya Victor VJ'in labaratuvarında geçirdiği saatler hakkında yalan söylüyordu veya VJ sahte tezkereler yazıyordu. Her iki ihtimal de sinir bozucuydu. Ayrıca Marsha, Victor'un yaptığı o korkunç, vicdansız deneyin VJ'ye ne kadar zarar verdiğini öğrendikten sonra, kocasına karşı ne tür duygular beslediğini bile bilmediğini farkettil. Öğlunun sık sık okulu asması da endişelerini yoğunlaştırmıştı. Okuldan kaçmak, uyumsuz kişiliğe yo! açan iletişim bozukluğunun klasik belirtileriydi.

Marsha arabayı evlerinin araba yoluna soktu, hafif meyili çıkmak için gaza bastı. Hava iyice kararmıştı. Marsha'nın arabasının farları yanıyordu. Evin arkasına döndü. Otomatik garaj kapısına uzaktan kumanda âletini uzatırken, arabanın farları garaj kapısının üstündeki şeyi ay-

dınlattı. Marsha kapının üstünde ne olduğunu doğru dürüst göremedi, kapının önüne dek gidip durdu, farlar yine beyaz bir yüzeyi aydınlatınca ışık yansıdı.

Ellerini gözlerine siper edip arabadan dışarıya çıktı, garajın önüne geldi. Gözlerini kısıp kapının üstündeki top gibi yuvarlak, beyaz paçavraya baktı.

Kapının üstündekinin ne olduğunu anlayınca, «Aman Tanrım!» diye bağırdı. Mide bulantısını bastırmaya çabalarak kapının üstündekine bir daha baktı.

Kediyi boğmuş, çarmıha gerer gibi garaj kapısının üstüne çivilemişlerdi.

Marsha yerinden fırlayan gözlere, ağızdan sarkan dile bakmamaya çalışarak uzandı, kedinin kuyruğuna bağlanmış notu okudu: İŞLERİ YOLUNA KOYSAN İMİ OLUR, yarıyordu.

Arabanın farlarını söndürüp kontağı kapatarak olduğu yerde bıraktı. Koşar adımlarla evden içeriye girip kapıyı sürgüledi. Tiksinme, öfke ve korkuyla karışık bir duyguyla titreyerek sırtından paltosunu çıkardı, salonu temizlemekle meşgul hırtmeççi Ramona'nın fanına gitti. Marsha kadına garip sesler duyup duymadığını sordu.

Ramona, «Öğle saatinde çivi çakılır gibi sesler duydum,» diye yanıt verdi. «Ön kapıyı açtım, baktım, ama kimse yoktu.»

Marsha, «Peki, araba veya kamyon gibi bir şey gördün mü?» diye sordu.

Ramona, «Hayır,» dedi.

Marsha işine devam etmesini söyleyip 'hizmetçinin yanından uzaklaştı, Victor'a telefon etmeye gitti. Ama telefonu çevirince Victor'un ofisten çıktığını öğrendi. Polise haber verip vermemekte kararsızdı. Sonunda Victor'un az sonra eve geleceğini düşündü. Bir kadeh beyaz şarap içmeye karar verdi. Şarabını yudumlarken odunluğun kapısına yansıyan araba farlarını gördü.

Marsha'nın arabasının garaj kapısının önünü kapatıldığını gören Victor, «Aliah kahretsin!» diye bağırdı. «Annen neden her seferinde arabasını buraya bırakır? Hiç olmazsa kenara çekse.»

Geri geri gidip arabayı evin arka kapısının önünde durdurdu, farları söndürdü, kontağı kapattı.

Gephardt'ın evindeki olaya tanık olduktan sonra gerilen sinirleri nerdeyse kopacaktı. Tanrıya şükür, VJ'le Philip'in o evdeki korkunç faciadan haberleri yoktu. Arabada çok uzun süre bekledikleri halde çocuklar ağızlarını açıp soru da sormamışlardı.

Victor ağır ağır arabadan inip iki çocuğun peşinden eve girdi. Daha kapıyı kapatırken Marsha'nın heyheyleri-nin üstünde olduğunu anladı. Karısının sinirden yerinde duramadığı belliydi. Philip ile VJ'ye ayakkabılarını çıkar-tıp yukarı kata ellerini ve yüzlerini yıkamaya yolladığını duydu.

Victor paltosunu asıp mutfağa girdi.

Marsha, «Garaj kapısının üstündeki küçük armağanı-mızı görmediğini sanıyorum,» dedi.

Victor da aynı ses tonuyla, «Sen neden söz ediyor-sun?» diye sordu.

Elinden şarap kadehini bırakan Marsha, «Nasıl gör-mediğini anlayamadım,» diyerek bahçenin ışıklarını yaktı, öfkeyle Victor'un yanından geçti. «Gel benimle!»

Victor bir an tereddüt etti, sonra karısının peşine ta-kıldı. Marsha onu salondan geçirip arka kapıya götürdü.

Karısına yetişmeye çalışan Victor, «Marsha,» diye lı^ğırdı.

Marsha kendi arabasının önünde durdu, Victor da onun yanına geidi.

«Ne yapıyorsu...» diye söze başladı. Fakat Kissa adlı kedilerinin zalimce boğulup garaj kapısına çivilendiğini gö-rünce dehşet içinde sustu.

Marsha ellerini beline dayamış, kedinin cesedine, de-ğil, Victor'a bakıVordu.

«Sorun yaratan kişileri nasıl hizaya soktuğunu görmek istersin diye düşündüm.»

Victor arkasını döndü. Zalimce işkence edilmiş ölü hayvana bakmaya dayanamıyordu. Ayrıca karısının da yü-züne bakacak hali yoktu.

«Bu olaylara son verecek ne gibi bir çare bulacağını:

bilmek istiyorum. Ayrıca, çözümlerim diyerek bu işten sıyrılacağım da düşünme. Artık bu duruma daha fazla dayanamayacağım...»

Victor kendisinin de bu duruma daha ne kadar dayanabileceğini bilmiyordu. Marsha bütün suç Victor'unmuş gibi kendisine yükleniyordu. Sanki başlarına gelen belâlara hep Victor neden olmuş gibi davranıyordu. Belki bu olup bitenlere kendisi sebepti. Fakat bu korkunç oyunların îhardt'ın parmağı varsa, bundan böyle hiç olmazsa kendilerine zararı dokunmayacaktı.

Victor ağır ağır dönüp garajın kapısına baktı. İşte o zaman kedinin kuyruğunda asılı notu gördü. Öfke mi duy-sun, yoksa tiksintiden kussun mu, bilemiyordu. Bu vahşeti kim yapmıştı? Eğer bütün bu olanların altında Gephardt'ın parmağı varsa, bundan böyle hiç olmazsa adamın kendilerine zararı dokunmayacaktı.

Marsha, «Önce telefonla tehdit edildik, sonra camlarımız taşlandı, daha sonra evdeki kedimiz öldürüldü. Bundan sonra başımıza daha neler gelecek?» diye sordu.

Victor, «Şimdi hemen polise telefon edeceğim,» diye yanıt verdi.

«Geçen sefer çok yardımcı olmuşlardı.»

«Biraz kendini toparlayan Victor, «Benden ne beklediğini anlamadım,» dedi. «Bu olayların perde arkasında olmalarından kuşkulandığım üç kişiye telefon ettim. Sahi, bu arada söylemeye unuttum, kuşkulandığım kişilerin sayısı bugün ikiye indi.»

Marsha, «Ne demek istediğini anlamadım» dedi.

«Bu gece eve gelirken yolda George Gephardt'ın evine uğradım. Ve adam...»

VJ tiksinti dolu sesle, «Öğğğ!» dedi.

Victor ve Marsha, VJ'in birdenbire yanlarına geldiğini görünce şaşırdılar. Marsha oğlunun bu iğrenç sahneyi görmesini istemiyordu. Tüyler ürpertici manzarayı saklamak için VJ ile garaj kapısının arasına girdi.

ıMarsna'nın arkasından başını uzatıp bakan VJ, «Şunun diline bak,» dedi.

VJ'yi evden içeriye sokmaya çabalayan Marsha onu

itekleyerek, «Doğru içeriye, delikanlı,» dedi. Bu yüzden Victor'u asla başışlayamayacaktı. Ama VJ'in olup bitenlere aldırdığı yoktu. Garaj kapısına çivilenmiş kediye yakından bakmakta kararlıydı. Oğlunun bu marazi konuya aşırı ilgi göstermesi Marsha'yı fazlasıyla şaşırttı. Adetâ klinik bir vakaydı. Oğlunun kedinin ölümüne gösterdiği ilgide hiç üzüntü tepkisi olmadığını farkedince içi sızladı. Bu da şizoid belirtilerinden biriydi.

Marsha yüksek sesle, «VJ,» diye terslendi. «Hemen evden içeriye girmeni istiyorum, şimdi!»

Marsha onu evin kapısına doğru iteklerken VJ gayet sakin, «Kapıyı çivilenmeden önce acaba Kissa ölmüş müydü dersin?» diye sordu.

Evden içeri girdikten sonra Victor hemen telefona gitti. Bu arada Marsha da VJ ile konuşmaya çalışıyordu. Çocuk tabii ki evde besledikleri kediye seviyordu. Victor North Andover polis karakoluyla konuşmasını bitirdi. Santral hemen bir devriye arabası yollayacaklarına söz verdi.

Victor telefonu kapatıp salona geldi. VJ merdivenleri ikişer ikişer zıplayarak yukarıya çıkıyor, Marsha kollarını öfkeyle göğsünün üstüne kavuşturmuş, divanda oturuyordu. Kedinin cesedini VJ'in görmesine çok sinirlendiği açıkça belliydi.

Victor, «Bu meseleyi kökünden çözümleyene kadar eve geçici bir güvenlik görevlisi tutacağım. Geceleri evi göz altında tutarlar,» dedi.

Marsha, «Bunu başından yapmalıydık sanırım,» diye yanıt verdi.

Victor omuzlarını silkip divana oturdu. Birdenbire kendini çok yorgun hissetti.

Marsha, «VJ'ye neler hissettiğini sorduğum zaman ne yanıt aldım, biliyor musun?» diye sordu. «Başka bir kedi alırız diyerek konuyu kapattı.»

Victor, «Çok olgun bir yanıt,» dedi. «Hiç olmazsa VJ mantığını kullanabiliyor.»

«Victor, o zavallı hayvan yıllardır onun kedisiydi. Onun ölümüne hiç olmazsa birazcık üzüldüğünü gösteremez mi?» Marsha güçlkle yutkundu. «Tepkisi çok soğuk ve

ilgisiz. Böyle davranması çok kötü.» Marsha, VJ konusunda tartışırken soğukkanlılığını yitirmek istemiyordu. Fakat ne kadar çaba gösterirse göstere, gözlerine yaşlar doldu.

Victor tekrar omuzlarını silktilti. Yeni bir psikolojik sohbete girişmek istemiyordu. Çocuk maşallah çok iyiydi.

Sonunda Victor'un da kendisiyle aynı fikri paylaşacağını ümit eden Marsha, «Duygularını belli etmemesi iyi bir işaret değil,» dedi. Ama Victor yine yanıt vermedi.

Marsha, «Ne dersin?» diye sordu.

«Doğrusunu istersen, şimdi başka bir şey düşünüyorum. Az önce, VJ yanıma gelmeden, sana Gephardt'dan söz ediyordum. Eve gelirken yolda adamın evine uğradım. Öyle bir sahneyle karşılaştım ki, tahmin edemezsin. Gephardt ve tüm ailesi bugün cinayete kurban gitmiş. Öğleden sonra salonda otururlarken makineli tüfek ateşine tutulmuşlar. Tam bir kıymdı.» Victor parmaklarıyla saçlarını sıvazladı. «Cinayet yerine polisi ben çağırdım.»

'Marsha, «Aman ne korkunç!» diye bağırdı. «Aman Tanrım, neler oluyor?» Şaşkınlıkla Victor'un yüzüne baktı. Ne de olsa bunca yıldır sevip birlikte yaşadığı kocasıydı. «Kendini nasıl hissediyorsun?» diye sordu.

Victor pek de inandırıcı olmayan bir ses tonuyla, «Eh, işte, şöyle böyle idare ediyorum,» dedi.

Marsha, «VJ seninle birlikte miydi?» diye sordu.

«Arabadaydı.»

«Öyleyse hiçbir şey görmedi, değil mi?»

Victor başını olumsuzca salladı.

Marsha, «Tanrıya şükür,» dedi. «Polis ölüm nedenini saptadı mı?»

Victor, «Uyuşturucuyla ilgili bir cinayet olduğunu söylediler,» diye yanıt verdi.

Hâlâ şaşkınlık içinde olan Marsha, «Ne korkunç şey!» diye bağırdı.

«Sana içecek bir şey hazırlamamı ister misin? Bir kadeh şaraba ne dersin?»

«Sanırım daha sert bir içkiye ihtiyacım var. Viski gibi filan.»

Marsha, «Sen otur, ben hazırlarım,» dedi. Bara gidip Victor'a içki hazırladı. Belki de kocasına karşı çok sert davranıyordu. Fakat ne yapıp edip kocasının tüm dikkatini oğullarının üstüne çekmeliydi. Bu konuyu tekrar Victor'a açmaya karar verdi. Kocasına hazırladığı içkiyi uzatıp konuşmaya başladı.

«Benim de başımdan bugün sinir bozucu bir olay geçti. Ama tabii seninkiyle ilgisi yok. VJ'in okuluna gidip başöğretmenle konuştum.»

Victor içkisini yudumladı.

Marsha, Victor'a Bay Remington'a yaptığı ziyareti anlattıktan sonra, VJ'in sık sık okula gitmemesine karar verirken konuyu neden kendisiyle tartışmadığını sordu.

Victor, «VJ'in okuldaki derslerinden geri kalması gibi bir karar asla vermedim,» diye karşı koydu.

«Okula gideceği yerde laboratuvarda kalması için VJ'ye sık sık mazeret tezkeresi yazmadın mı?»

«Şüphesiz yazmadım.»

Marsha, «Ben de zaten bundan korkuyordum ya,» dedi. «Sanırım elimizde gerçek bir sorun var. Okulu asmak bazı şeylerin belirtisidir.»

«Evet, çoğu zaman laboratuvardaydı, ama VJ'ye neden okula gitmediğini sorduğum zaman, pratik deneyler edinmesi için okulun kendisini dışarıya gönderdiğini söylüyordu. Notları da çok iyi olduğu için onu daha fazla sıkıştırıp soru sordum.»

«Ayrıca Pauline Spaulding de VJ'in zamanının çoğunu senin laboratuvarında geçirdiğini söyledi. Daha doğrusu, zekâsında gerileme olduktan sonra vaktinin çoğunu laboratuvarda geçirdiğini söyledi.»

Victor, «VJ her zaman zamanının çoğunu laboratuvarda geçirir,» diye itiraf etti.

Marsha, «Peki, orada ne yapıyor?» diye sordu.

Victor, «Birçok şey,» diye yanıtladı. «Önceleri temel kimya deneyleri yapıyordu. Mikroskobu kullanır, onun için doldurduğum bilgisayar oyunları oynar. İşte buna benzer şeyler yapar. Başka ne yaptığını bilmiyorum. Laboratuvarda gezinir. Herkes onu tanıyor. Herkes onu sever.

Her zaman kendi kendini oyalama yeteneğine sahiptir.»

Ön kapının zili çalınca Marsha ile Victor kalkıp hole çıktılar, North Andover polisini karşıladılar.

İri yarı, üniformalı bir adam, «Ben komiser Cerullo,» dedi. Adamın tombul yüzündeki ağzı, burnu, ve gözleri yumruk yemiş gibi şişti. «Bu da devriye polisi Hood. Kedinizin başına gelenlere üzüldüm. Widdicomb'un buraya gelişinden sonra elimizden geldiğince evinizi göz altında tutmaya çalışıyoruz, ama yoldan epeyce uzakta olduğu için pek yakından izlememize olanak yok.»

Salı gecesi Widdicomb'un yaptığı gibi cebinden not defterleriyle kalemını çıkardı. Victor iki adamın önüne geçip arka taraftaki garajın yanına götürdü. Hood, Kissa'nın çeşitli yönlerden birkaç fotoğrafını çekti, her iki polis civarı araştırdılar. Hood garajın kapısına çakılı kedinin çivilerini söküp ona bir mezar kazacağını söyleyince Victor'un içi minnetle doldu. Devriye polisi bahçenin dibindeki huş ağacının dibine bir mezar kazdı.

Eve dönerlerken yolda Victor'a evi göz altında tutabilecek bir güvenlik görevlisi tanıyıp tanımadığını sordular. Birkaç firmanın ismini verdiler.

Komiser Cerullo, «İsimlerden söz ettiğimize göre,» dedi. «Böyle vahşi bir olayı size kimin yaptığını tahmin edebilir misiniz?»

Victor, «Aklıma iki kişi geliyor,» diye yanıt verdi. «Biri Sharon Carver, diğeri de William Hurst.»

Cerullo özenle isimleri not defterine yazdı. Victor, Gephardt'dan söz etmedi. Ronald Beekman'ın da adını vermedi. Ronald'ın böyle vahşi bir şey yapmasına asla olanak yoktu.

Polisler gittikten sonra Victor onların önerdiği firmalara telefon etti. Hepsinin mesai saatinin bittiği belliydi. Telefona bant kayıtları yanıt verdi. Victor ismini ve iş telefon numarasını bıraktı.

Marsha, «İkimizin de VJ ile konuşmasını istiyorum,» dedi.

Victor onun sesinin tonundan, karısını atlatamayacağını anladı. Sadece başını salladı, onun peşine takılıp mer-

diyenlerden yukarı kata çıktı. VJ'in kapısı aralıktı. Kapiyı vurmadan içeriye girdiler.

VJ pul albümlerinden birini kapatıp kalın defteri masasının üstündeki rafa kaldırdı.

Marsha oğlunu inceledi. Annesiyle babasının yüzüne bir şey beklemiş gibi, adetâ suçlu bir ifadeyle bakıyordu. Sanki onu yaramazlık yaparken yakalamışlar gibiydi. Pu! defterine bakışıyla davranışları birbiriyle uyum sağlamıyordu.

Marsha, «Seninle konuşmak istiyoruz,» diye söze başladı.

VJ, «Pekâlâ, ne hakkında?» dedi.

Marsha birdenbire onun on yaşında bir çocuk olduğunu anımsadı. Savunmasız, minicik bir çocuktı. Eğilip onu kollarının arasına almamak için kendini zor tuttu. Şimdi biraz sert davranmanın zamanıydı. «Bugün Pendleton Akademisine gidip başöğretmenle konuştum. Zamanın çoğunu Chimera'da geçirmek için babanın ağzından tezkereler yazdığını söyledi. Bu doğru mu?»

Marsha profesyonel deneylerine dayanarak, VJ'in bu suçlamayı yadsımasını bekledi. Böylece çocukların dışarı karşı sorumluluklarının bilincinde oldukları anlaşılırdı. Fakat VJ böyle bir tepki göstermedi.

Tekdüze bir sesle, «Evet, doğru,» dedi. «Sahtekârlık yaptığım için üzgünüm. Ayrıca seni utandırdığım için de özür dilerim. Böyle bir şeye niyetim yoktu.»

Marsha bir an omuzlarından büyük bir yükün kalktığını hissetti. Ama oğlunun böyle bir yanıt vermesi yerine olayı çocukça yadsımasını yeğlerdi. Bu durumda bile VJ belirli ölçülerden çok daha garip davranıyordu. Başını kaldırıp Victor'un yüzüne baktı. Victor kaşlarını havaya kaldırdı, ama yanıt vermedi.

VJ, «Tek mazeretim okuldaki notlarımın çok iyi olması,» dedi. «Asıl sorumluluğum derslerimin iyi olmasıdır sanıyordum.»

VJ'in olağanüstü serinkanlılığına Marsha'nın sinirlendiğinden kuşkulanan Victor, «Okul senin için bir meydan okuma sahasıydı,» dedi. «Eğer devam ettiğin sınıftaki

dersler senin için kolaysa, daha ileri sınıfa devam edebilirsin. Ne de olsa, senin yaşındaki çocukların koleje devam ettikleri, hattâ oradan mezun oldukları biliniyor.»

VJ, «Öyle çocuklara deli gözûyle bakılıyor,» diye yanııt verdi. «Ayrıca, benim böyle bir şeye ihtiyacım yok. Laboratuvarıda okuldan çok daha fazla şey öğreniyorum. Ben araştırmacı olmak istiyorum.»

Victor, «Neden gelip benimle bu konuyu konuşmadın?» diye sordu.

VJ, «Bu yolun çok daha kolay olduğunu düşündüm,» dedi. «Vaktimin çoğunu laboratuvarıda geçirmeyi istersem, bana engel olacağından korktum.»

«Sonunda durumun meydana çıkacağını düşünmeli, konuşmaktan çekinmemeliydin.»

VJ başını salladı.

Victor dönüp, söylemek istediğın bir şey var mı gibisinden Marsha'nın yüzüne baktı. Karısı düşünceye dalmış, yanağının içini kemiriyordu. Victor'un kendisine baktığını hissedince başını kaldırıp kocasının yüzüne baktı. Victor omuzlarını silkti. Marsha da, sen bilirsin, der gibilerinden omuzlarını silkti.

Victor, «Pekâlâ bu konuyu tekrar konuşacağız,» dedi. Sonra Marsha ile birlikte VJ'in odasından çıkıp merdivenlerden aşağıya indiler.

Victor, «Evet, hiç olmazsa yalan söylemedi,» dedi.

Marsha, «Bir türlü kabul edemiyorum,» dedi. «Olayı yadsıyacağından emindim.» Kadehindaki şarabı son damlasına dek içti, içkisini tazeleyip mutfak masasının etrafındaki iskemlelerden birine oturdu. «Onu anlamak çok zor.»

Mutfak tezgâhına dayanan Victor, «Yalan söylememesi iyi bir işaret değil mi?» diye sordu.

Marsha, «Doğrusunu istersen, hayır,» dedi. «Bu durumda onun yaşındaki bir çocuğın yalan söylememesi normal değildi. Hiç normal değil. Pekâlâ, yalan söylemedi, ama en ufak bir pişmanlık belirtisi de göstermedi. Bunu fark etmedin mi?»

Victor gözlerini yuvalarında çevirdi. «Sen hiçbir zaman gerçekten tatmin olmazsın, değil mi? Pekâlâ, ben bu

olayın üstünde fazla durmuyorum. Benim için fazla önem taşıyor. Ben de lisedeyken çoğu kez okulu asardım. Aradaki asıl fark benim yakalanmamış olmam.»

Marsha, «İkinizin durumu çok farklı,» diye yanıt verdi. «O tür davranışlar tipik ergenlik başkaldırımlarıdır. Onun için liseye devam edene kadar okulu asmamışsın. VJ ise daha Hkokul beşinci sınıfta.»

«Sahte tezkereler yazıp, hele özellikle de okuldaki derslerden yüksek notlar alıyorsa, bu durum çocuğun ilerde büyüyünce canı olacağını işaret etmez. Tanrı aşkına, anlaşılan! O üstün zekâlı bir çocuk. Laboratuvara gelebilmek için okuldan kaçıyor. Öyle garip tepki gösteriyorsun ki, onu uyuşturucu içerken yakalamış gibisin.»

«Sadece uyuşturucu kullansa bu kadar endişe etmezdim,» diye yanıt verdi. Marsha, «Oğlumuzun bazı huyları bozuk. Senin de bunları görmezlikten gelmene bir türlü inanmıyorum.»

Dışardan gelen gürültü Marsha'nın cümlesini yarıda kesti.

Victor, «Yine ne oldu?» diye sordu.

Marsha, «Gürültü galiba garajın yakınlarından geldi,» dedi.

Victor oturma odasına Koşup ışığı söndürdü. Dolaptan pille çalışan el fenerini alıp avluya bakan pencerenin önüne gitti. Marsha da onu izledi.

Marsha, «Bir şey görebiliyor musun?» diye sordu.

Kapıya doğru ilerleyen Victor, «Buradan bir şey göremiyorum,» dedi.

«Dışarı çıkmıyorsun, değil mi?»

Victor omuzun üstünden seslendi. «Dışarı çıkıp gürültüyü kimin yaptığını anlamak istiyorum.»

«Victor, dışarıya yalnız çıkmanı istemiyorum.»

Karısının dediklerine kulak asmayan Victor, ayak parmaklarının ucuna basarak sokak kapısına doğru ilerledi. Marsha'nın hemen arkasında olduğunu hissetti. Karısı gömleğine yapışmış, bırakmıyordu. Garajın kapısının önünde bir tırmalama sesi duyuldu. Victor elindeki feneri o tarafa çevirip yaktı.

Fenerin parlak ışığında boncuk gibi yuvarlak iki göz Victor ile Marsha'ya korkuyla bakıp sonra gecenin karanlığında kayboldu.

Rahat bir soluk alan Victor, «Tarla faresiymiş.» dedi.

Cuma Sabahı

Ertesi sabah Victor işe gidene kadar, evde besledikleri kedinin öldürülmesine karşı duyduğu korkunç öfkeyi yenebildi. Marsha'nın VJ için duyduğu derin endişenin üstüne, kedinin öldürülmesi de tuz biber ekmişti. Gün geçtikçe vahşileşen saldırıların son bulması için Victor elini, çabuk tutup bir an önce eyleme geçmesi gerektiğini biliyordu. Bakalım kedinin ölümünden sonra başlarına neler gelecekti? İhtimalleri gözünün önünde canlandıran Victor korkuyla ürperdi.

Arabasını park yerine çekip kontağı kapattı. Arka koltukta oturan VJ ile Philip arabadan inip kafeteryanın yolunu tuttular. Victor onların arkasından bakıp, acaba Marsha'nın VJ hakkındaki endişeleri doğru mu, diye merak etti. Çocuğun psikolojik durumu gerçekten tehlikenin eşiğinde miydi? Dün gece yatak odalarına çekildikten sonra Marsha, VJ'in birkaç kez okulda kavga ettiğini söyledi. Victor bu habere her şeyden çok şaşırmıştı. Kulaklarına incnamıyordu. Kavga etmek VJ'in karakterine çok ters düşüyordu. Duyduklarının doğru olduğuna inanamıyordu. Eğer VJ'in okulda çocuklarla yumruk yumruğa kavga ettiği doğruysa neler hissedeceğini bilemiyordu. Bazı bakımlardan VJ ile iftihar edip gurur duyuyordu. İnsanın kendini savunması çok mu kötüydü? Remington bile çocuğun kendini savunuşuna hayran kaldığını üstü kapalı, imâ etmişti.

Victor arabadan inerken, «Kimbilir?» diye yüksek sesle söylendi, ön kapıya doğru yürüdü. Ama pek uzağa gidemedi. Birdenbire gökten yere düşmüşçesine, polis üniforması giymiş bir adam karşısına dikildi.

Polis üniformalı adam, «Dr. Victor Frank siz misiniz?» diye sordu.

Victor, «Evet,» diye yanıt verdi.

Adam Victor'a bir paket uzattı. «Şerifin ofisinden bunu size gönderdiler,» dedi. «İyi günler efendim.»

Victor zarfı açıp içindeki notu okudu. İlişikteki şikâyet davası için şerifin ofisine gelmesi isteniyordu. Birinci sayfada, «Sharon Carver, Chimera Anonim Şirketi sahibi Victor Frank'a karşı,» yazıyordu.

Victor kâğıtta yazılanları okumaya gerek görmedi. Elinde tuttuğu çağrı kâğıdının ne anlama geldiğini biliyordu. Demek Sharon seks saldırısı tehditlerini gerçekleştirmek için harekete geçmişti. Elindeki kâğıdı umursamadan yırtıp parçalarını rüzgâra savurmak istedi. Binanın önündeki merdivenleri çıkıp içeriye girerken kırmızı görmüş boğa gibi burnundan soluyordu.

Ofiste her şey yoğun elektrik akımına tutulmuş gibi ayaktaydı. Victor yürürken insanların kendisine bakıp arkasından aralarında bir şeyler mırıldandıklarını farketti. Odasına girip paltosunu çıkarırken Colleen'e neler olup bittiğini sordu.

Colleen, «Sen bir yıldız oldun,» dedi. «Gazetelerde Gephardt ailesinin cinayete kurban gittiğini polise senin haber verdiğin yazıyor.»

Victor, «İşte bir bu eksikti,» dedi. Masasına yürüdü. Koltuğuna oturmadan önce, Carver'in yolladığı çağrı mektubunu Colleen'in eline tutuşturup hukuk servisine yollamasını söyledi. Sonra koltuğuna oturdu. «Pek, iyi haber yok mu?»

Colleen, «Bir sürü,» dedi, Victorün eline bir kâğıt tutuşturdu. «Hurst'ün araştırmasıyla ilgili yeterlilik testi raporu. Araştırmaya yeni başlamışlar, ama bazı ciddi sakinlik bölümler bulmuşlar. Bunları senin de bilmeni istediler.»

Victor, «Şen de ne iyi haber verirmişsin,» dedi.

Raporu eline aldı. Verdiği karara Hurst'ün tepkisini gördükten sonra, raporun olumsuz hazırlanmasına hiç şaşmadı. Ama uydurma beyanların bu kadar çabuk ortaya çıkacağını da tahmin etmemişti. Hurst'ün çok daha akıllı olduğunu sanıyordu.

Elindeki raporu bir kenara bırakan Victor, «Daha başka ne var?» diye sordu.

Colleen elindeki hatırlatma notunu ajandasına yazmadığı için Victor'a uzatıp, hisse senetlerinin satışa çıkarılması konusunun gelecek Çarşamba yönetim kurulu toplantısında karara bağlanacağını not ettirdi.

Notu Colleen'in elinden alan Victor, «Rus Ruleti oyununa davetiye gibi bir şey,» dedi. «Başka ne var?»

Colleen listesini gözden geçirdi, ufak tefek işleri kalemiyle çizdi. Bunların çoğu önemsiz sorunlardı, ama yine de bir an önce çözümlenmesi gerekti. Victor'un gösterdiği tepkilere göre notlar aldı. Yapılacak işler listesini gözden geçirmek yarım saat sürdü.

Victor, «Şimdi sıra bende,» dedi. «Güvenlik firmalarından beni arayan oldu mu?»

Colleen başını salladı.

«Pekâlâ, şimdi telefonun başına geçip tüm cazibeni kullan, dün öğle vaktinde Ronald Beekman'ın, William Hurst'ün ve Sharon Carver'in nerede olduklarını öğrenmeye çalış.»

Colleen defterine not aldı. Verilecek diğer talimatı bekledi. Victor'un başka istediği olmadığını anlayınca başıyla selam verip edadan çıktı, kendi masasının bulunduğu yere gitti.

Victor iç yazışma tablasındaki bir yığın evrakla boğuşmaya başladı.

Otuz dakika sonra Colleen elinde steno defteriyle geri dönüp aldığı notları okumaya başladı. «Dr. Beekman ve Dr. Hurst dün bütün gün Chlmera'dan dışarıya çıkmamışlar. Ama Dr. Hurst bir ara öğle yemeği için dışarıya çıkmış. Onu kafeteryada gören olmamış. Nereye gittiğini

Tanrı bilir. Bayan Carver'e gelince, onun hakkında hiçbir şey öğrenemedim.»

Victor başını sallayıp sekreterine teşekkür etti. Telefonu açtı. Yetenekli Koruma Servisi isimli güvenlik firmasının numarasını çevirdi. Hattın öbür ucunda bir kadın sesi yanıt verdi. Victor'a beklemesini söyledi. Kısa süre sonra hattın diğer ucundan kalın bir erkek sesi duyuldu. Victor kısa süre içinde evinin sabah saat altıdan akşamüstü saat altıya kadar gözaltında tutulmasını ayarladı.

Colleen odaya girdi, elindeki kâğıdı Victor'un burnunun dibine soktu. «Gephardt'ın araklamayı başardığı âletlerin en son listesi,» dedi.

Victor listeye dikkatle baktı. Poiipeptik araştırmacılar, kan sayaçları, santrifujlar, elektron mikroskop....

Victor, «Elektron mikroskop!» diye bağırdı. «Vay canına! O dev gibi âlet nasıl ortadan yok olmuş? Bu herif koskocaman âleti kimseye çaktırmadan nasıl siteden dışarıya çıkarabilmiş? Yani demek istediğim, çalıntı bir elektron mikroskop kolay kolay satılmaz.» Victor sorduğusoruların yanıtlarını beklercesine Colleen'in yüzüne baktı. Gephardt'ın evinin araba yoluna park etmiş kamyonet gözlerinin önünde canlandı.

Colleen, «Doğrusunu istersen ben de bilmiyorum,» diye yanıt verdi.

«Adamın burnumuzun dibinden uzun süredir âletleri yürütmesi büyük rezillik. Bu durum bizim muhasebe ve güvenlik yöntemlerimizin ne kadar etkisiz olduğunu¹ kesinlikle ortaya çıkarıyor.»

Sonunda saat on bir buçukta, Victor ofisinden kaçıp laboratuvarın yolunu tutabildi. Sabahki idarî işler sinirlerini iyice bozmuş, gerginlikten kopacak hale getirmişti. Ama laboratuvardan içeriye adımını atar atmaz rahatlamaya başladı. Ânında yanıt veren refleks bir tepkiydi bu. Chimera'yı araştırma yapabilmek için kurmuştu. Yoksa masa başında oturup kırtasiyecilikle uğraşmak için yoktan var etmemişti bu firmayı.

Victor laboratuvarının çalışma odasından içeriye girerken, onu gören teknisyen kızlardan biri telaşla yanına-

geldi. «Robert sizi arıyordu,» diye haber verdi. «Sizi görür görmez hemen haber vermemizi istedi.»

Victor kıza teşekkür edip Robert'i aramaya başladı. Onu dondurulmuş hücreleri inceleyen elektrofosferis âletinin başında buldu.

Robert sevinçle, «Dr. Frank,» dedi. «Getirdiğiniz iki örnekte positif sonuç aldık.»

Victor, «Yani...» diye sordu.

«Verdiğiniz iki örnekte de belirli miktarda sefalaklor var.»

Victor olduğu yerde donup kaldı. Bir an soluk bile alamadı. Örnekleri tahlil edilmek üzere Robert'e verdiği zaman, positif yanıt alacaklarını asla tahmin etmemişti. Tıpkı bir tıp öğrencisinin yaptığı standart çalışmalar gibi, işi şansa bırakmamak için aklına gelen her türlü tahlili yaptırıyordu.

Victor bin bir zorlukla sonunda, «Emin misin?» diye sordu.

Robert, «Harry söyledi,» diye yanıt verdi. «Ayrıca Harry'nin sözüne güvenilir. Böyle sonuç beklemiyor muydunuz?»

Victor, «Hemen hemen hayır,» dedi. Eğer sonuçlar doğru ise, bunların hangi anlama geldiğini tahmin etmeye çalışıyordu. Robert'e dönüp, «Tekrar gözden geçirilmesin iistiyorum,» dedi.

Başka bir şey söylemeden arkasını dönüp laboratuvarındaki çalışma odasına girdi. Çalışma masasının çekmecelerinden birinde küçük bir şişe sefalaklor hapları vardı. Şişeden bir hap alıp ana laboratuvardan geçti. Teşrih odasının yanındaki, kobayların bulunduğu bölüme girdi. Kafeslerin birinden uygun iki küçük fare seçti. Onları ayrı ayrı kafeslere koydu, elindeki hapi su kaplarının içine attı. Beyaz tozun su içinde eriyip yok olmasını seyretti. Sonra su kabını kafesin yanındaki çengele astı.

Victor Biyolojik Gelişmeler Bölümünden çıkıp uzun koridor boyunca yürüdü, bir üst kattaki Bağışıklık Bölümüne girdi. Hiç vakit yitirmeden Hobbs'un yanına gitti.

Victor ona, «İşbaşı yaptıktan sonra kendini nasıl hissediyorsun?» diye sordu.

«Doğrusunu isterseniz dikkatimi yüzde yüz elimdeki işe veremiyorum, ama burada çalışmak çok daha iyi. Evde neredeyse aklımı kaçıracaktım. Sheila da aynı durumdaydı,» diye itiraf etti.

Victor, «Aramıza döndüğüne çok sevindik,» diye yanıt verdi. «Sana tekrar sormak istiyorum. Oğlunuzun sefalaklor yutma olanağı var mıydı?» dedi.

Hobbs, «Kesinlikle hayır,» diye yanıt verdi. «Niçin soruyorsunuz? Yoksa beyin büyümesine sefalaklor mu neden?»

Victor konunun kapandığını belli eder şekilde, «Tabii eğer kullanmadıysa, hayır,» diye yanıt verdi. Şaşkına dönen Hobbs'un yanından uzaklaştı. Murray'e de aynı soruyu sormak için Muhasebe Bölümüne gitti. Oradan da aynı yanıtı aldı. İki çocuğa da sefalaklor verilmemişti.

Victor laboratuvarına dönerken bilgisayar merkezin-den geçti. İçeriye girip Louis'yi aradı, bu gece için yapılan planı sordu.

Louis, «Hazırız,» dedi. «Telefon idaresinden adamlar saat altıda buraya gelecekler ve hazırlıklara başlayacaklar. Sonra bütün iş, virüsün araya girip kayıtlarla oynamasına kalıyor. Ben de bütün gece dua ederek bekleyeceğim.»

Victor, «Ben de,» diye yanıt verdi. «Laboratuvarda bekleyeceğim. Eğer araya girmeye kalkışırsa, biri bana hemen haber versin. Hiç vakit kaybetmeden buraya gelirim.»

«Tabii, Dr. Frank.»

Victor düşüncelerini düzene sokmaya çabalayarak laboratuvarına döndü. Masasının başına geçip oturduktan sonra, sefalaklor'un çocukların damarlarındaki kana rastlantı sonucu karışıp karışmadığını düşünmeye başladı. Her ne yoldan olursa olsun, antibiyotiğin çocuklara aşılandığı apaçık ortadaydı. Sinir geliştirme faktörü genlerinin ilacın etkisiyle uyarıldığına kuşku yoktu. Sonra antibiyotiğin etkisiyle uyarılan bu genler harekete ge-

içip beyin hücrelerini uyarmış onların bölünüp çoğalmalarını sağlamıştı. Kafatasının içinde kapalı kalan beyin hücrelerinin yayılma alanları yoktu. Şişen beyin ancak belirli bir alana kadar yayılabilirdi. Çocuklara yapılan otopside meydana çıktığı gibi beyin omurilik kanalından içeriye yayılınca, fıtık meydana gelmişti.

Victor dehşetle ürperdi. Çocuklardan her ikisi de, sefalaklor'u kazara içemediklerine göre, her ikisi de aynı zamanda aldıklarına göre, antibiyotiğin onlara öldürmek amacıyla, bile bile verildiğini tahmin etti.

Victor elleriyle yüzünü sertçe ovuşturup saçlarını sıvazladı. Olağanüstü stn zekâlı bebek denilecek yaştaki iki çocuğu neden öldürmek istemişlerdi? Ve kim öldürmek isterdi?

Victor kendini zor tutuyordu. Ayağa kalkıp odanın içinde aşığı yukarı dolaşmaya başladı. İlk düşündüğü şey pek akla yakın değildi. Sinir hücreleri geliştirme faktörü deneylerini ahlâka aykırı bulan birinin gösterdiği tepki miydi? Victor'un çabalarından intikam almak isteyen çılgın herifin biri, Hobbs ve Murray'in bebeklerini mi öldürmüştü?

Pekâlâ, eğer senaryo Victor'un düşündüğü gibiyse, neden akıllı fareleri de yok etmemişti? Peki VJ'e ne demeliydi? Ayrıca, laboratuvara girip çıkanlarla bilgisayar kullananlar parmakla sayılacak kadar azdı. Victor dosyaları bilgisayarın belleğinden silen virüsü düşündü. Fakat böyle birisi laboratuvarlara ve ocuk yuvasına nasıl girebilirdi? Birdenbire Victor, Hobbs ile Murray'in çocuklarının yalnızca ocuk yuvasında birlikte olduklarını farkettti. Çocuklar sefalaklor'u ocuk yuvasında almışlardı!

Victor fkeyle Hurst'n tehditlerini düşündü. «Sen de bizi inandırmak istediğin kadar beyaz şövalye değilsin,» diye bağırmıştı. Belki Hurst'n sinir hücreleri geliştirme faktörü projesinden haberi vardı.

Belki bu şekilde onu ortadan kaldırmak istemişti.

Victor tekrar odanın içinde aşığı yukarı dolaşmaya başladı. Hurst fikri de gerçeklerle pek bağdaşmıyordu. Eğer Hurst veya başka birisi kendisinden intikam almak

istiyorsa, neden bilinen en eski yola başvurup şantaj yapmamış veya gazetelere açıklamada bulunmamıştı? İki masum yavruyu öldürmektense, şantaj yapması daha akla yakındı. Hayır, bunun daha başka bir açıklaması olmalıydı. Çok daha şeytanca ve göze batmayan bir açıklaması olmalıydı.

Victor masasının arkasına geçip oturdu, son laboratuvar deneylerinin sonuçlarına bakıp çalışmaya koyuldu. Fakat dikkatini elindeki işine veremiyordu. Düşünceleri dönüp dolaşıp, sinir hücreleri geliştirme projesine takılıyordu. Neyle karşılaşacağını bilmediğinden, kuşkularını, gidip resmî makamlara açıklayamıyordu. Eğer resmî makamlara başvuracak olsa, sinir hücreleri geliştirme projesini açıklaması gerekti, Victor böyle bir şeyi asla yapamayacağını anladı. Yaptığı araştırmaları açıklaması intiharı demekti. Tabii aile yaşantısını da berbat edecekti.. Keşke başından beri bu deneye girişmeseydi.

İskemlesinde arkasına yaslanıp ellerini ensesinde kavuşturdu, tavana baktı. VJ'in zekâsında gerileme olduğu günlerde, Victor yaptığı deneylerde çocuğun sefalaklor alıp almadığına bakmayı aklından bile geçirmemişti. Çocuğun doğumundan beri vücudundan ayrılmayan antibiyotik, dokulara yerleşip, ikiyle dört yaş arasında tekrar ortaya mı çıkmıştı? Victor tavana bakarak kendi sorusuna yüksek sesle, «Hayır,» diye yanıt verdi. Böyle bir fenomeni yaratacak fizyolojik oluşum yoktu.

Victor çevresinde fırtına hızıyla dönenen olayları şaşkınlıkla düşündü. Gephardt'ın ölümü, genetik mühendisliği sayesinde dünyaya gelen iki çocuğun kasıtlı ölümü, kendisine ve ailesine karşı gün geçtikçe artan tehditler, sahtekârlık ve suistimal. Bu birbirinden ayrı olaylar acabo dehşet verici fantastik bir entrikaya mı bağlıydı?

Victor başını olumsuzca salladı. Bütün bu olayların bir anda olması rastlantıdan ibaretti. Fakat yine de bu olayların birbirleriyle bağlantılı olabileceği düşüncesini bir türlü kafasından silip atamıyordu. Tekrar VJ'i düşündü. Çocuğunun canı tehlikede miydi? Sinsi bir elin vereceği, sefalaklordan, VJ'yi nasıl koruyacak, onun hayatının tehli-

keye atılmasını önleyecekti?

Victor boş gözlerle içeriye baktı. Çarşamba öğleden sonra VJ'in yaşamının tehlikede olduğunu anladığı andan beri huzursuzdu. Çocuğu Beekman ve Hurst konusunda yeterince uyarılmış mıydı? Masasından kalkıp kapıya doğru yürüdü. Birdenbire VJ'in, Chimera'nın içinde tek başına dolaşmasının sakıncalı olduğunu düşündü.

Tıpkı Çarşamba günü yaptığı gibi, labaratuvarından çıkınca önüne gelene VJ'yi görüp görmediklerini sormaya başladı. VJ'yi ve Philip'i uzun süredir gören olmamıştı. Victor labaratuvar binasından çıkıp kafeteryaya gitti. Kısa süre sonra öğle yemeği servisi başlayacaktı. Kafeteryadakiler son hızla çalışıyorlardı. Kalabalık salonu doldurmadan önce yemek yemek isteyen birkaç kişi, masalara oturmuş, öğle yemeklerini yiyorlardı. Victor dosdoğru mutfakta, ateşin üstünde kaynamakta olan tencereleri kontrol eden yönetici Curt Tarkington'un yanına gitti.

«Yine oğlumu arıyorum,» dedi. '

Curt, «Henüz buraya gelmedi,» diye yanıt verdi. «Belki de onu çağırma ziliyle arayan iyi olur.»

Victor, «Evet, fena fikir değil,» dedi. «Oğlumu görürsen hemen sekreterime telefonla haber ver.»

Curt, «Sorun değil,» diye yanıt verdi.

Victor kafeteryayla aynı binada bulunan kütüphaneye göz attı, ama orada da hiç kimse yoktu. Dışarı çıkınca bir süre jimnastikhaneyle çocuk yuvasına gitmek arasında karar veremedi.

Sonunda ana kapının yanındaki güvenlik bölümüne gitmeye karar verdi.

Ayaklarını kapının önündeki paspasa silip, Chimera'ya giriş kapının yanındaki küçük ofise girdi. Adamlardan biri kapıları açarken diğeri de küçük bir masanın başında oturuyordu. Her ikisinin de kahverengi üniformalarının kollarının üst kısmında Chimera'nın amblemi görölüyordu. Victor odadan içeriye girince masa başındaki adam hemen ayağa fırladı.

Güvenlik görevlisi, «Günaydın, efendim,» dedi. Yaka-

sındaki etiketin üstünde Sheldon Faber adı yazılıydı.

Victor dostça bir tonla, «Otur,» dedi. Sheldon oturdu. «Protokol hakkında size bir soru soracağım. Kapıdan dışarıya çıkan kamyon ve kamyonetin içinde ne taşıdığına bakar mısınız?»

Sheldon, «Evet, her zaman,» diye yanıt verdi.

Victor, «Peki kamyon veya kamyonetin içindeki âletin neden taşıdığını araştırır mısınız?» diye sordu.

Sheldon, «Kesinlikle,» dedi. «Ya sipariş kâğıtlarını inceleyer veya elektronik tamir bölümüne telefon ederiz. Buraya girip çıkan her şeyi her zaman gözaltında tutup kontrol ederiz.»

«Pekâlâ, bu âletleri Chimera'da çalışan görevlilerden birisi götürecektir olursa ne yaparsınız?»

Sheldon, «Kimin getirip götürdüğü önemli değil. Her zaman, her şeyi kontrol ederiz,» diye yanıt verdi.

«Peki, kamyonu veya kamyoneti buradaki görevlilerden biri kullanırsa ne yaparsınız?»

Sheldon yanıt vermeden bir süre tereddüt etti. «Tabii, bu durum biraz değişik.»

«Eğer kamyonu ya da kamyoneti buradaki üst düzey yöneticilerinden biri kullanıyorsa, içindekileri kontrol etmez misiniz?»

Sheldon biraz huzursuzca, «Evet, pek emin değilim,» diye yanıt verdi.

«Bundan böyle bütün kamyon ve kamyonetlerin içindekilerin iyice incelenmesini istiyorum. Araçları kim kullanırsa kullansın, hiç farketmez. İçindeki malzemelerin sıkıca gözden geçirilmesini istiyorum. Hatta direksiyonun başında ben otursam bile inceleyeceksiniz. Anlaşıldı mı?»

Sheldon, «Evet efendim,» dedi.

Victor, «Peki, bir sorum daha var,» diye devam etti. «Aranızdan oğlumu gören oldu mu?»

«George, bugün VJ'i gördün mü?» diye sordu.

«Dr. Frank ile geldiği zaman gördüm.»

Sheldon elini kaldırıp Victoria beklemesini işaret etti. Masanın arkasındaki telsizi açtı, Hal'e seslendi.

Sheldon, «Bu sabah devriye nöbeti Hal'deydi.» diye

açıkladı. Parazitler içinde Hal'in sesi duyuldu. Sheldon ona VJ'i görüp görmediğini sordu.

Hal yine parazitler arasından, «Bu sabah onu barajını yakınlarında gördüm,» diye yanıt verdi.

Victor nöbetçilere teşekkür edip ofisten dışarı çıktı.. VJ'in ne kadar inatçı olduğunu düşünüp biraz sinirlendi. Victor ona en az dört beş kere nehirden ve barajdan uzak durmasını tembih etmişti.

Sırtındaki labaratuvar gömleğinin önünü iyice kavuşturup nehre doğru yürümeye başladı. Önce ana binaya gidip paltosunu giymeyi düşündü, ama sonra vazgeçti. Dünden beri hava sıcaklığında birkaç derece düşme olduğu halde, pek soğuk değildi.

Sabah hava açıldı, ama sonra bulutlanmıştı. Kuzeydoğudan esen rüzgâr okyanusun kokusunu taşıyordu. Gök yüzünde birkaç martı tiz çığlıklar atarak uçuşmaktaydı.

Victor'un tam karşısında, saat 2:10'da durmuş olan Big Ben'in küçük modeli görünüyordu. Gelecek haftaki yönetim kurulu toplantısında kuleyi ve üstündeki saati onarma maddesini gündeme getirmeyi unutmam inşadan, diye düşündü.

Nehre yaklaştıkça şelâleden akıp baraj gölüne dökülen suların gürültüsü daha yakından duyulmaya başladı.

Victor nehrin kenarına yaklaşırken, «VJ,» diye bağırdı. Fakat sesi şelâleden akan suların gürültüsü arasında kayboldu. Saat kulesi binasının doğu kanadının yanından geçip, binanın bodrumundaki su bendi kapağına uzanan tahta köprünün üstünden aştı, baraj seviyesinin altında nehrin üstüne doğru uzanan beton rıhtıma indi. Rıhtımın altından doğudaki okyanusa doğru beyaz köpükler saçarak döne döne akan sulara baktı. Sol tarafa bir göz atınca,, nehrin üstüne yayılan baraj duvarını ve zamanında iplik tezgâhlarına elektrik sağlayan büyük su çarkını gördü. Barajın duvarının ortasından yay gibi, zümrüt yeşili su aşağıya akıyordu. Beton rıhtımın üstünde durduğu halde suyun gücünü ayaklarının altında hissetti. Bu kışın başında minicik kar taneleriyle başlayıp, sonunda korkunç bir güç haline dönüşen doğa olayına şaşmamak elde değildi..

Victor bütün gücüyle, «VJ!» diye bağırdı. Arkasını dönüp bakınca kendini VJ ile karşı karşıya bulup şaşırıldı. Philip de onlardan birkaç adım uzaktaydı.

Victor, «İşte sizi buldum,» dedi. «Bütün gün ikinizi arayıp durdum.»

VJ, «Tahmin ederim,» diye yanıt verdi. «Ne istiyorsun?»

«Şey...» Victor duraladı. Ne istediğini bilemiyordu. «Ne yapıyordunuz?»

«Sadece oynayıp eğleniyorduk.»

Victor, «Nehir böyle kabarmışken sizin buralarda doluşmanızdan hoşlanmıyorum.» diye ters ters söylendi. «Aslında bugün evde oturmanı istiyordum. Şoförlerden biri Philip'le seni eve götürsün.»

VJ, «Ama ben eve gitmek istemiyorum,» diye yakındı.

Victor sert bir sesle, «Sana nedenini daha sonra açıklayacağım. Ama bugün hemen eve gitmeni istiyorum. Kendi iyiliğin için,» dedi.

Marsha ofisinin kapısını açınca Joyce Hendricks hole çıktı. Hastası Marsha'ya, yolda gelirken tanıdığı birisine rastlamaktan korktuğunu söyleyince, Marsha ona şimdilik hak verdi. Bir süre sonra 'Marsha kadını, psikiyatri tedavisine girmenin artık sosyal bir ayıp olmaktan çıktığına inandıracağından emindi.

Hendricks'in dosyasına günlük notları yazdıktan sonra Marsha odasından başım dışarıya uzatıp bekleme salonundaki Jean'e öğle yemeğine çıkacağını haber verdi. Jean, anladım dercesine elini salladı. Her zamanki gibi telefonla konuşuyordu.

Marsha öğle yemeğini, kendisiyle aynı binada çalışan, hem arkadaş hem de meslekdaş olarak büyük hayranlık duyduğu Dr. Valerie Maddo ile birlikte yemeye karar verdi. İki kadın meslekdaş olmaktan çok, yakın arkadaştı.

Valerie elli yaşındaydı ve yaşını olduğu gibi gösteriyordu. «Karnım açlıktan zil çalıyor,» diye yanıt verdi. Yıl-

lardır sigara içiyordu. Dudaklarının kenarları güneşten yanmış gibi kahverengiydi.

İki kadın birlikte asansöre binip aşağı kata indiler, muayenehaneyle hastaneyi birbirine bağlayan iç köprüden geçtiler. Hastanenin restoranında rahat rahat konuşabilecekleri bir masa buldular. Her ikisi de ton balığı salatası ismarladı.

Marsha, «Benimle birlikte yemeğe çıktığına çok sevindim,» dedi. «VJ hakkında konuşmak istiyorum.»

Valerie, «Sorun nedir?» diye sordu.

«Bir sorun olduğundan bile emin değilim. Yani... kesinlikle özel bir şey yok. Şu psikiyatri testlerine bir göz at.»

Marsha, VJ'in dosyasını Valerie'ye uzattı. Valerie çeşitli test raporlarını dikkatle gözden geçirdi. «Öyle acayip bir durum yok,» dedi. «MM'PI oranının geçerliliği biraz garip olsa bile, diğerlerinde endişe edilecek bir şey yok.»

Marsha, Valerie'nin haklı olduğunu hissetti. VJ'in okuldan kaçtığını, sahte tezkereler yazdığını ve okuldaki çocuklarla dövüştüğünü anlattı.

Valerie gülerek, «VJ'in çok sağlıklı bir çocuk olduğu meydana çıkıyor,» diye yanıt verdi. «Şimdi kaç yaşında?»

Marsha, «On,» dedi. «Ayrıca kendi yaşında yalnızca bir tek arkadaşı olması beni endişelendiriyor. Riçie Blackmore adında bir çocukla arkadaşlık ediyor. Onunla da bugüne dek tanışmadım.»

Valerie, «Yani VJ bu çocuğu eve hiç getirmiyor mu?» diye sordu.

Marsha, «Asla,» diye yanıt verdi.

Valerie, «Belki Bayan Blacemore ile görüşmende yarar var,» dedi. «Çocukların birbirlerine ne kadar yakın olduklarını belki ondan öğrenebilirsin.»

«Sanırım.»

Valerie, «Eğer kendisi razı olursa, birkaç seans VJ üe seve seve konuşurum,» diye teklif etti.

Marsha, «Böyle bir şey yaparsan çok sevinirim,» dedi. «Ben onun ağzından lâf alamayacak kadar yakın olduğumu sanıyorum. Aynı zamanda, burnumun dibinde ciddi bir^s

kişilik bozukluğuna uğrayacağını düşünüp dehşete kapılıyorum.»

Marsha asansörün başında Vaierie'ye, dertlerini dinlemek için kendisine zaman ayırdığı ve VJ ile görüşmeyi teklif ettiği için teşekkür etti. Valerie'nin sekreterine telefon edip randevu alacağına söz verdi.

Ofisine dönünce Jean, «Kocan aradı,» dedi. «Ona hemen telefon etmeni istedi.»

Marsha, «Bir sorun mu varmış?» diye sordu.

«Hayır, sanmıyorum.'Sorun olup olmadığını söylemedi, ama sesi pek sinirli değildi.»

Marsha gelen mektupları toplayıp odasına girdi, kapıyı arkasından kapattı. Mektuplarını karıştırırken Victor'a telefon etti. Colleen telefonu labaratuvara bağladı, hattın diğer ucundan Victor'un sesi duyuldu.

Marsha, «Ne var?» diye sordu. Victor'un kendisini sık sık arama âdeti yoktu.

Victor, «Bir şey yok,» dedi.

Marsha, «Sesin çok yorgun,» diye yorum yaptı. Aslında kocasının çok garip konuştuğunu söylemek istiyordu. Victor'un sesi pek tekdüze idi. Sanki duygusal bir krizin eşiğindeydi. Patlamamak için kendini sakın görünmeye zorluyormuş gibiydi.

Victor hiçbir açıklamaya girişmeden, «Son günlerde çeşitli sürprizlerle karşılaşıyorum,» dedi. «Seni aramamın nedeni, VJ ile Philip'i eve yolladığımı söylemekti.»

Marsha, «Bir şey mi oldu?» diye sordu.

Victor, «Hayır,» diye yanıt verdi. «Hiçbir şey olmadı. Fakat ben geç saatlere dek çalışacağım. Siz yemeğe beni beklemeyin. Şey, bu arada, akşam 6'dan sabah 6'ya kadar güvenlik görevlileri evi göz altında tutacaklar.»

Marsha, «Geç saatlere kadar çalışmanın nedeni eve yapılan saldırılar mı?» diye sordu.

Victor, «Olabilir,» dedi. «Eve gelince her şeyi açıklayacağım.»

Marsha telefonu kapattı, ama elini kulaklığın üstünden çekmedi. Bir kez daha Victor'un, bilmesi gereken bazı şeyleri kendisinden gizlediğini sezinleyip rahatsız oldu.

Neden kendisine açılmıyordu? Marsha her an biraz daha dışlanıp yalnız kaldığını hissetmekteydi.

Victor tek başına olduğu zamanlar laboratuvara yoğun bir sessizlik çökerdi. Arada sırada çeşitli elektronik âletlerin harekete geçip çalışmasından başka ses duyulmazdı. Saat sekiz auçukta, labarötuvarda Victor'dan başko kimse kalmamıştı. Üstüste kapalı birkaç kapının arkasında, kafeslerinde bir aşağı bir yukarı dolaşarak garip sesler çıkaran hayvanların gürültüsünü bile duymuyordu.

Victor başını eğmiş, koyu yatay çizgili filmleri inceliyordu. Her film parçasındaki çizgi kesitlere ayrılmış, DNA'nm belirli bir bölümünü gösteriyordu. Victor, oğlu David'in DNA görünümlerini inceliyordu. Birisi David hastalığa yakalanmadan önce çekilmişti. Diğerisi ise karaciğerdeki kanserli tümörden alınmış bir parçaydı. Victor bu iki filmin birbirinden çok farklı olmamalarına şaşıtı. Önce Dr. Shryack'ın kendisine yanlış örnek verdiğini düşündü.

Başka bir hastadan alınan tümör parçası sandı. Fakat bu da iki dokunun arasındaki büyük benzerliği açıklamıyordu. Her iki parçanın da arasında ne kadar farklılık olursa olsun, yine de aynı doku parçasından alındığı belliydi.

Parçaları bilgisayara verip aralarındaki benzerlik ve değişiklikleri sayılarla saptadıktan sonra, iki DNA örneğinin yalnızca bir alanda birbirinden farklılık gösterdiğini anladı.

Victor'un Robert'e incelemesi için verdiği örneklerde tümöre ek olarak normal karaciğer dokularının da bulunması, işleri daha da karıştıırıyordu. Robert her zamanki gibi büyük titizlik içinde, iki örneği de milim milim incelemişti. Victor normal karaciğer DNA tahlillerini, David'in hastalanmasından önce yapılan tahlilleriyle karşılaştıırınca, aralarında kusursuz uyum buldu.

DNA'da bazı değişimler sonucu, kanserli doku bulmak pek olağan değildi. Victor yepyeni ve çok önemli bilimsel bir buluşun eşiğinde olduğunu düşünerek, sevinsin

mi, yoksa açıklayamayacağı veya bilmek istemediği bir şey bulmak üzere olduğunu düşünüp korksun mu, bilemiyordu.

Sonra tümörün içindeki tek DNA hücresini yalıtmaya başladı. Aynı protokolü izleyerek ertesi sabah Robert'in yapacağı tahlilleri kolaylaştırdı.

Labaratuvardan çıkıp arkadaki teşrih odasına geçti, hayvanların bulunduğu bölüme girdi. Işığı yakınca hayvanların bulunduğu kafeslerde birdenbire hareket oldu.

Victor hiç vakit yitirmeden, akıllı farelerin bulunduğu, içinde bir kapsül sefaloklor bulunan kafesin yanına gitti. Farelerden birisinin öldüğünü, diğerinin de komada olduğunu görünce şaşırıldı.

Ölü fareyi kafesinden çıkarıp tekrar teşrih odasına döndü, otopsi yaptı. Kafatasını açınca içindeki beynin hastalığa tutulmuş gibi şiştiğini gördü.

Beynin bir parçasını özenle kesip çıkarttı, ertesi sabah iyice incelenmek üzere hazırladı. Tam o sırada telefon çaldı.

«Dr. Frank, ben Phil Moscone. Virüs bilgisayara kayıt geçmeye başlayınca Louis Kaspvovic size haber vermemi istedi.»

Victor, «Hemen şimdi geliyorum,» dedi. Elindeki fare beyni örneğini bir kenara bıraktı, ışıkları söndürdü, telaşla labaratuvardan çıktı.

Bilgisayar merkezi birkaç dakikalık mesafedeydi. Victor kısa sürede oraya ulaştı.

Louis hemen yanına geldi. «İzlemek için iyi bir durumdayız. Çocuk yedi dakikadır bilgisayara kayıt yapıyor. Tanrıya dua edelim de bir muziplik peşinde olmasın.»

Victor, «Onun sistemin neresine girdiğini saptayabilir misin?» diye sordu.

Louis, «Şimdi personel bölümünde,» diye yanıt verdi. «Önce bir süre sayılarla oynadı, sonra Alım Satım bölümüne girdi. Çok garip.»

«Personel mi?» diye sordu Victor. Bilgisayar virüsünün küçük bir çocuk değil de, rakipleri tarafından kiralanmış bir bilgi casusu olduğuna inanıyordu. Biyoteknoloji, rekabetin fazla'olduğunu bir bilim dalıydı. Chimera gibi

ünü bir isimle hemen herkes rekabet ediyordu. Ama endüstri hırsızları, personel dosyaları yerine, araştırma dosyalarına girmek isterlerdi.

Elinde iki yönlü telsiz âleti bulunan adam sırtarak, «İzi bulduk!» dedi.

Bilgisayarın başına toplananların arasında bir sevinç dalgalanması oldu.

Louis, «Pekâlâ,» dedi. «Telefon numarasını bulduk. Şimdi iş ismi bulmaya kaldı.»

Elinde telsiz tutan adam «susun» dercesine elini kaldırdı, dinledi. Sonra, «Telefon numarası rehberde kayıtlı değil.» dedi.

Âletlerini toplamaya başlayan adamlardan homurtular yükseldi.

Victor, «Yani şimdi aradığımız ismi bulamayacak mıyız?» diye sordu.

Louis, «Hayır,» dedi. «Şimdi biraz daha uğraşmamız gerekecek.»

Victor üstü örtülü yazıcılardan birine dayanıp kollarını göğsünün üstüne kavuşturdu.

Elinde telsiz olan adam birdenbire, «Kimde bir parça kâğıt var?» diye sorup telsizi sol kulağına geçirdi. Adamlardan biri ona büyük bir bloknot uzattı. Adam telsizle verilen ismi kâğıdın üstüne karaladı. «Çok teşekkürler, tamam bitti,» diyerek telsizin düğmesini kapattı, anteni yerine soktu, sonra elindeki kâğıdı Louis'ye uzattı.

Kâğıdın üstündeki ismi ve adresi okuyan Louis'nin yüzü kül gibi soldu. Hiçbir şey söylemeden elindeki kâğıdı Victor'a uzattı. Victor kâğıda yazanları okudu. Gözlerine inanmadı, bir kez dana okudu. Kâğıtta kendi ismi ve evinin adresi yazılıydı!

Başını kaldırıp Louis'nin yüzüne baktı, «Bana şaka mı yapıyorsunuz?» diye sordu. Sonra diğer adamların yüzüne baktı. Hiç kimse yanıt vermedi.

Louis üstlerine çöken sessizliği bozup, «Evdeki bilgisayarını düzenli aralıklarla ana merkeze bilgi verebilmek üzere mi programladın?» diye sordu.

Victor sistem yöneticisinin yüzüne tekrar bakınca,

adamin kendisine bir çıkış yolu gösterdiğini farkettti. Victor bir süre ne yanıt vereceğini bilemedi. Sonra «Evet, herhalde,» dedi, toparlanmaya çabaladı. Herkesin gösterdiği gayrete teşekkür edip yanlarından uzaklaştı.

Victor bilgisayar merkezinden çıktı. İdarî işler binasından paltosunu aldı ve uyurgezer gibi arabasına doğru yürüdü. Kendi bilgisayarını kullanarak Chimera'nın ana merkezine girme fikri doğrusu inanılmaz bir şeydi. Hiçbir anlam veremiyordu. Bilgisayarına bağlı telefonun numarasını ve kodunu tuşların altına yapıştırdığını anımsıyordu. Ama onu kim kullanabilirdi? Marsha mı? VJ mi? Yoksa temizlikçi kadın mı? İşin içinde bir iş vardı. Kesinlikle hata yapıyorlardı. Acaba bilgisayar virüsü kendi izini belli etmemek için ilgiyi başka noktaya çekecek kadar zeki miydi? Victor bunu aklına getirmemişti. Louis'ye sormaya unutmamalıyım, diye düşündü. Evet, herhalde birisi izini belli etmemek için onun bilgisayarını kullanıyordu.

Arabanın farları araba yolunda görünmeden önce Marsha, Victor'un geldiğini duydu. Çalışma odasında, masasının üstüne yığılan haftalık ve aylık dergileri düzene sokmak için boşuna uğraşıyordu. Ayağa kalkınca araba farlarının araba yolundaki yaprakları dökülmüş ağaçları aydınlattığını gördü. Victor'un arabası ortaya çıktı, sonra evin arkasına dönüp gözden kayboldu. Marsha uzaktan otomatik garaj kapısının uğultuyla açıldığını duydu.

Çiçekli kumaşla kaplı divana tekrar oturup bakışlarını çalışma odasının içinde dolaştırdı. Odayı çizgili, soluk renkli duvar kâğıtları, tozlu, gül kurusu rengi halı ve beyaz mobilyalarla döşemişti. Eskiden bu odaya girdiği zaman içini büyük bir huzur kaplardı. Ama son zamanlarda rahatı kaçmıştı. Marsha gelecek konusunda duyduğu endişeyi bir türlü içinden söküp atamıyordu. Valerie'yi ziyaret edince yüreğine biraz su serpilmişti. Ama ne yazık ki bu duyduğu rahatlık bile çok kısa sürmüştü.

Oturma odasında VJ'le Philip'in videoda .kiraladıkları korku filmini seyrettiklerini duyuyordu. Zaman zaman atı-

lan sinir bozucu çığlıklar da, Marsha'nın içinde bulundu-
ğu ruh durumunu daha karartıyordu. Çalışma odasının
kapisını kapattığı halde çığlıkları hâlâ duyabiliyordu.

Marsha arka kapının gürültüyle kapandığını, sonra
oturma odasından gelen boşuk sesleri, daha sonra da
çalışma odasının kapisının tıklatıldığını duydu.

Victor içeriye girip karısının yanağına bir öpücük
kondurdu. Bugün öğleden sonra telefondaki sesi gibi, ken-
disi de yorgun görünüyordu. İki kaşının arasında derin bir
çizgi belirmeye başlamıştı.

Victor, «Dışardaki güvenlik görevlisini gördün mü?»
diye sordu.

Marsha başını salladı. «Kendimi şimdi çok daha iyi
hissediyorum. Yemek yedin mi?»

Victor, «Hayır, ama karnım aç değil,» diye yanıt verdi.

«İstersen sahanda yumurta yaparım. Belki yanında
bir de tost istersin,» diye teklif etti Marsha.

Victor hiçbir şey istemediğini söyledi. «Teşekkürler,
sanırım biraz yüzdükten sonra duş yapacağım. Belki böy-
lece kendime gelebilirim.»

Marsha, «Bir şey mi oldu?» diye sordu.

Victor kaçamak bir yanıt verdi. «Daha ne olsun ki?»
Sonra çalışma odasının kapisını aralık bırakıp dışarıya
çıktı. Çocukların videoda seyrettikleri filmin uğursuz mü-
ziği yukarı kattan duyuldu. Marsha iğrenç müziği duyma-
maya çalışarak elindeki dergiyi okumaya çalıştı, ama dı-
şardan gelen acı çığlıkla yerinden sıçradı. Dergiyi bir ke-
nara bırakıp uzandı, kapıyı itti. Kapı gürültüyle kapandı.

Yarım saat sonra Victor yine çalışma odasına geldi.
Bu kez çok daha iyi görünüyordu. İş elbiselerini çıkarıp
yerine spor giysilerini giymişti.

«Az önce teklif ettiğin sahanda yumurtayı belki şimdi
yiyebilirim,» dedi.

Mutfakta Marsha yumurtaları pişirirken Victor da sof-
rayı kurdu. Oturma odasından insanın kanını donduran
homurtular yükseldi, Marsha, Victoria aradaki kapıyı ka-
patmasını söyledi.

Victor, «Tanrı aşkına, içerde seyrettikleri ne?» diye sordu.

Marsha, «Tüylər ürpertici bir korku filmi,» diye yanıt verdi.

Victor başını salladı. «Çocuklar ve korku filmleri,» diye mırıldandı.

Marsha kendine bir fincan çay koydu, omletini yiyen Victor'un karşısına oturdu.

Çayının soğumasını beklerken Marsha, «Seninle konuşmak istediğim bir şey var,» dedi.

«Ya?»

Marsha, Victor'a, Valerie Maddox ile birlikte yediği öğle yemeğinden söz etti. Ayrıca Valerie'nin VJ'i profesyonel bir gözle incelemek istediğini açıkladı. «Sen buna ne dersin?» diye sordu.

Ağzını peçetesine silen Victor, «Bu soru senin uzmanlık alanına girer. Uygun gördüğün her şeyi ben de onaylarım.»

Marsha, «İyi,» dedi. «Ben uygun olduğunu düşünüyorum. Şimdi bütün iş VJ'i ikna etmek.»

Victor, «Sana iyi şanslar dilerim,» dedi gülerek.

Kızarmış ekmeğinin son lokmasıyla tabağında kalan omleti sıyrırken uzun bir sessizlik oldu. Sonra «Bu gece yukarı kattaki bilgisayarı kullandın mı?» diye sordu.

Marsha, «Hayır, neden sordun?» dedi.

Victor, «Yüzdükten sonra yukarıya, duş almaya çıkarken yazıcı sıcaktı,» diye yanıt verdi. «Peki, ya VJ? Acaba o kullandı mı?»

«Bir şey söyleyemem.»

Victor iskemlesinde öne arkaya sinir bozucu şekilde sallanınca Marsha öfkeden dişlerini sıkıp gıcırdattı. Kocasını ne zaman iskemlede böyle öne arkaya sallansa, sırtüstü düşüp başını yerdeki fayanslara çarpacağından korkardı.

İskemlesiyle sallanan Victor, «Chimera'nın bilgisayar merkezinde ilginç bir gece geçirdim,» dedi. Başından beri bütün olup bitenleri, hattâ bu gece bilgisayara giren virüsün izini bulmak için yaptıkları çalışmaları, so-

nunda virüsün izini kendi evlerine kadar takip ettiklerini anlattı.

Her şeye rağmen Marsha bütün bu anlatılanlara güldü. Sonra hemen özür diledi. «Özür dilerim, ama anlayamadım,» dedi. «Bütün o gerilimden sonra birdenbire kendi isim ve adresinle mi karşılaştın?»

Victor, «Hiç de komik değildi,» dedi. «Ayrıca bu konu hakkında VJ ile çok ciddi konuşacağım. Belki masal gibi dinlenirken çok komik, ama Chimera'nın ana merkez programına giren o.»

Marsha, «Bu ciddi konuşma da okuldan kaçmak için sahte tezkereler yazdığını öğrendiğin zaman gibi mi olacak?» diye içneledi.

Karısının sözlerine sinirlendiği belli olan Victor, «Göreceğiz bakalım,» dedi.

Masadan ayağa kalkmadan, Marsha eğilip onu koltundan yakaladı. «Sana şaka yaptım. Aslında onu bir köşeye sıkıştırıp baskı yapacağın için senin adına endişe duyuyorum. Korkarım ki VJ'in kişiliğinin bizim göremediğimiz bir yanı var. Bu yüzden Valerie ile görüşmesini istiyorum.»

Victor başını salladı, sonra kolunu Marsha'nın elinden kurtardı. Mutfığa bitişik kapıyı açtı. «VJ, bir dakika buraya gelebilir misin? Seninle konuşmak istiyorum,» diye seslendi.

Marsha, VJ'in sızlandığını duydu, ama Victor ısrar etti. Kısa süre sonra videoda izledikleri filmin sesi kesildi. VJ mutfak kapısında belirdi. Bakışları Victor ile Marsha üstünde dolaştırdı. Uzun süre televizyon izlemekten keskin bakışları cam gibi parlıyordu.

Victor, «Lütfen buraya gel ve otur,» dedi.

VJ duyduğu sıkıntıyı saklamaya çalışmadı. Hemen gelip Marsha'nın sol yanına oturdu. Victor da onların karşısına geçti.

Victor ağzında lafı eveleyip gevelemeden, hemen konuya girdi. «VJ, bu gece bilgisayarını kullandın mı?»

VJ, «Evet,» diye yanıt verdi.

Marsha, VJ'in öfke dolu gözleriyle Victor'a küstahça

bakışını hayretle izledi. Tereddüt eden Victor'un bir süre sonra bakışlarını oğlunun bakışlarından kaçırıldığını gördü. Herhalde düşüncelerini toparlamaya çalışıyordu. Aralarında uzun bir sessizlik oldu. Sonra Victor konuşmaya başladı. «Evdeki bilgisayar aracılığıyla Chimera'daki ana bilgisayar merkezine yükleme yaptın mı?»

VJ bir an bile tereddüt etmeden, «Evet,» dedi.

Victor, «Neden?» diye sordu. Az önce suçlar gibi konuştuğu ses tonu, şaşkınlığa dönüşmüştü. Hiç gözünü kırpmadan okuldan kaçtığını itiraf ettiğinde Marsha kendi duyduğu şaşkınlığı anımsadı.

VJ, «Fazla bilgi depolayarak bazı bilgisayar oyunlarını çok daha heyecanlı hale getiriyorum,» dedi.

Marsha, Victor'un gözlerinin hayretle açıldığını gördü. «Yeni bizim dev bilgisayarımızı Pac-Man veya ona benzer oyunlar için mi kullanıyorsun?»

VJ, «Aynı şeyi laboratuvar da yapıyorum,» diye yanıt verdi.

Victor kararsız bir Sesle, «Sanırım,» dedi. «Peki, sana modem kullanmayı kim öğretti?»

VJ, «Sen,» diye yanıt verdi.

Victor, «Öğrettiğimi anımsamıyorum...» diye söze başladı, fakat sonra hatırladı. «Ama sana modemi kullanmayı yedi yıl önce öğretilmişim!» dedi.

VJ, «Belki, ama yöntem değişmedi,» diye karşılık verdi.

«Peki, her hafta Cuma gecesi Chimera'nın bilgisayara giriyor musun?»

VJ, «Genellikle,» dedi. «Biraz Oyun oynuyorum, sonra dosyaların içinde dolaşıyorum, genellikle Personel ve Alım Satım dosyalarını karıştırıyorum. Arada sırada araştırma dosyalarına da giriyorum, ama onların içine girmek çok zor.»

Victor, «Ama neden?» diye sordu.

VJ, «Şirket hakkında her türlü bilgiyi öğrenmek istiyorum,» dedi. «Günün birinde orayı senin gibi yönetmek istiyorum. Benim bilgisayar kullanmamı hep sen istedin. Eğer istemiyorsan, bir daha bilgisayarla asla oynamam.»

Victor, «Sanırım gelecekte bilgisayarla oynamazsan iyi olur,» diye yanıt verdi.

VJ sadece, «Peki,» dedi. «Şimdi girip film seyredebilir miyim?»

«Tabii.»

VJ iskemlesini itip masanın başından kalktı, kapıdan çıkıp gözden kayboldu. Hemen ardından korku filminin sesi tekrar duyuldu.

Marsha, Victor'un yüzüne baktı. Victor omuzlarını silkti. Sonra kapının zili çaldı.

Victor kapıyı açınca, komiser Cernilo, «Sizi geç saatte rahatsız ettiğim için özür dilerim,» dedi. «Bu bay, Lawrence polis kuvvetinden komiser Dempsey.» Cerullo'nun arkasından beliren ikinci polis elini şapkasının kenarına koyup selâm verdi. Parlak kırmızı saçlı, çilli yüzlü bir adamdı.

Cernilo, «Bir haberimiz var, ayrıca sizlere bazı şeyler sormak istiyoruz,» dedi.

Victor adamları içeriye davet etti. İçeri giren polisler başlarından şapkalarını çıkardılar. ,

Marsha, «Kahve veya başka bir şey ister misiniz?» diye sordu.

Cerullo, «Hayır, teşekkür ederim, efendim,» dedi. «Öğrendiklerimizi haber verip hemen gideceğiz. Bildiğiniz gibi, BizNorth Andover polisi olarak, Lawrence polisiyle komşuluğun verdiği yakınlıkla iyi bir işbirliği içindeyiz. Aramızda Heri geri konuşur dururuz. Her neyse, Lawrence polisi, Dr. Frank'ın haber verdiği Gephardt ailesi cinayetiyle ilgili soruşturmada epeyce ilerlemiş. Evinizin penceresinden içeriye atılan tuğlayla kedinizin cesedinin kuyruğuna bağlı not, aynı cins müsvedde kâğıtlarına yazılmış. Bu kâğıtlardan Gephardt'ın evinde de bulunmuş. Bu haberi size vermek istedik.»

Victor'un içi biraz rahatladı. «Tahmin ediyorum,» dedi. Dempsey öksürerek boğazını temizledi. «Ayrıca aldığımız balistik raporlarına göre Gephardt ve ailesini öldüren kurşunlar, Güney Amerikalı uyuşturucu mafyası arasındaki çatışmalarda kullanılan silahların kurşunlarıyla

aynı cins. Bu bilgiyi de Boston'dan aldık. Lawrence polisinin verdiği bilgiyi Boston polisi çok ilginç buldu, aradaki ilişkiyi çözmeye çalışıyor. Bu yörede çok büyük bir uyuşturucu işinin döndüğüne inanıyorlar. Gephardt sizin yanınızda çalıştığı için onun uyuşturucu dünyasıyla olan ilişkisini bilip bilmediğinizi öğrenmek istiyorlar. Sizin olup bitenler hakkında bilginiz var mıydı?»

Victor, «Hayır, kesinlikle haberimiz yoktu,» dedi. «Sancırım adamın hakkında suistimal soruşturması yapıldığını biliyorsunuz?»

Dempsey, «Evet, onu öğrendik,» dedi. «Yani bize ve recek hiç bilginiz yok mu? Boston her türlü bilgiyi değerlendirmek istiyor.»

Victor, «Adamın laboratuvarından âletler yürüttüğünü farkettilik,» dedi. «Bu soruşturma da hemen onun ölümünden önce açılmıştı. Yaptığı hırsızlıklara ve suistimallere rağmen, onun uyuşturucuyla uzaktan yakından ilgisi olduğunu sanmıyorum.»

«Eğer yeni bir şeyler öğrenirseniz hemen, vakit yitirmeden bize haber vermenizi istiyoruz. Buralarda bir uyuşturucu savaşının açılmasına kesinlikle karşıyız.»

Polisler çıkıp gitti. Victor onların arkasından kapıyı kapatıp sırtını kanada dayadı. Marsha kocasının yüzüne baktı.

Victor, «Evet, hiç olmazsa böylece sorunlardan biri çözüldü,» dedi. «Sonunda bize yapılan saldırıların nereden geldiğini öğrendik. Daha iyisi de, bu saldırıların artık devam. etmeyeceği.»

Marsha, «Bize gelip haber verdiklerine çok sevindim,» diye ekledi. «Böylece güvenlik görevlisinin görevine son verebiliriz.»

«Yarın sabah ilk iş onun görevini iptal ederim. Ne de olsa bir günlük ücreti şu veya bu şekilde ödeyeceğiz.»

Victor birdenbire yatağın içinde fırlayıp oturunca Marsha'nın üstündeki yorgan kaydı. Ânî hareket Marsha'yı uyandırdı. Dışarısı zifiri karanlıktı.

Marsha korkuyla, «Ne var?» diye sordu.
Victor, «Bilmiyorum, ama sanırım kapının zili çaldı,» dedi.

Bir an ikisi de etrafı dinlediler. Marsha camlara çarpan yağmur damlalarının tıkırtısından ve rüzgârın uğultusundan başka bir şey duymadı.

Yatağın içinde eğilip döndü, başucunda duran saate baktı. «Beşi çeyrek geçiyor,» dedi. Sonra tekrar başını koyup yorganı üstüne çekti. «Rüya görmediğinden emin misin?»

Fakat tam o anda kapının zili tekrar çaldı. «Kapı çaldı dedim!» diyen Victor yataktan fırladı. «Rüya görmediğimi biliyordum.» Telaşla robdöşambrını sırtına geçirmeye çalıştı, ama kolunu ters deliğe soktu. Marsha ışığı yaktı.

«Bu saatte kim gelmiş olabilir?» diye sordu. «Acaba yine polis mi?»

Victor kuşağını bağladı. Koridora açılan kapıyı açıp, «Şimdi anlarız,» diye yanıt verdi. Koşarak merdivenin başına gelip hızla basamakları indi.

Bir anlık kararsızlıktan sonra Marsha da yataktan kalktı, ayaklarına terliklerini, sırtına da sabahlığını giydi. Aşağı kata indiği zaman holde, Victor'un karşısında, bir adamla bir kadın durduğunu gördü. İkisinden de üstlerinden akan sulardan ayaklarının dibinde küçük bir gölcük oluşmuştu. Yüzleri de soğuktan donmuş gibiydi. Kadının elinde bir sprey kutusu vardı. Adam ise kadının koluna yapışmıştı.

Victor yabancılardan gözünü bir an olsun ayırmadan, «Marsha! hemen polise telefon et,» dedi.

Sabahlığının önünü kapatmaya çabalayan Marsha gelip Victor'un arkasında durdu, tanımadığı iki yabancıya baktı. Adam sırtındaki yağmurluğun kapüşonunu geriye itmiş, başı açılmıştı. Nereden bakılırsa bakılsın, dışardaki kötü havaya karşı hazırlıklı giyindiği belliydi. Kadının da sırtında yağmurdan sıırıslıksam kesilmiş bir kayak parkası vardı.

Victor, «Bu Bay Peter Norrvell,» dedi. «Yetenekli Korumaya Şirketinden.»

Peter, «iyi akşamlar, bayan,» dedi.

Sonra Victor kadını işaret etti. «Bu hanım da eski Chimeramemurlarından Sharon Carver. Bana karşı seks saldırısı davası açan hanım.»

Peter anlatmaya başladı. «Sizin garajınızın kapısını boyarken yakaladım. Onu eve tecavüzden yakalamak için bir süre istediğini yapmasını bekledim,» dedi.

Zavallı kadına karşı içinde bir acıma duyan Marsha hemen telefona koşup North Andover polisini aradı. Santaral bir devriye arabası yollayacaklarını söyledi.

Bu arada bütün grup mutfağa geçti, Marsha herkese çay yaptı. Daha fincanlarından birkaç yudum içmeden, kapının zili tekrar çaldı. Victor gidip ön kapıyı açtı. Widdicomb ve O'Connor gelmişti.

Komiser IWiddicomb, «Sizler bizi gerçekten oyalıyorsunuz,» diyerek sırtıttı. Kapıdan içeriye girip ıslak paltolarını çıkardılar.

Peter Norvell mutfaktan Sharon Carver'i getirdi.

VViddicomb, «Demek küçük hanım bu,» dedi. Cebinden bir çift kelepçe çıkardı.

Sharon, «Tanrı aşkına, bana kelepçe takmayın!» diye öfkeyle söylendi.

VViddicomb, «Özür dilerim, bayan, ama yasalar bunu emrediyor,» dedi.

Birkaç dakika içinde her şey yoluna girdi. Polis suçlu kadını alıp gitti.

Holde ayakta duran Peter'a, Marsha, «Çayınızı içip bitirin bari,» dedi.

«Teşekkür ederim, efendim, ama çayımı bitirmiştım. İyi geceler.» Güvenlik görevlisi dışarıya çıkıp arkasından kapıyı sıkıca kapattı. Victor kapının sürgüsünü vurup salona döndü.

Marsha ona baktı. Gülümseyerek, şaşkınlık içinde, başını salladı. «Eğer bunları bir kitapta okusam dünyada inanmazdım,» dedi.

Victor, «Güvenlik görevlisini tuttuğumuz iyi oldu,» diyerek elini uzattı. «Haydi gel, bir iki saat daha uyuyabiliriz.»

Fakat uyku tutturmak Victor'un düşündüğü kadar kolay olmadı. Yattıktan bir saat sonra hâlâ uyanıktı. Dışarda kopan fırtınanın uğultularını dinlemekteydi. Rüzgârın savurduğu yağmur damlaları öfkeyle camlara vuruyor, Victor her gürültüde yerinden sıçırıyordu. David'in DNA tahlillerini ve kan örneklerindeki sefalakloru bir türlü aklından çıkaramıyordu.

Karısının uyuyup uyumadığını merak edip, «Marsha,» diye fısıldadı. Fakat karısı yanıt vermedi. Victor tekrar fısıldadı, ama yine yanıt alamadı. Victor usulcacık yataktan kalktı, sabahlığını giydi, yukarı katta, koridorun ucundaki çalışma odasına gitti.

Masanın başına geçip bilgisayarı açtı. Kodunu kullanarak Chimera'daki ana bilgisayara bağlandı, bu işin ne kadar kolay olduğunu anladı. Dalgınlıkla, Hobbs ve Murray'in dosyalarını evdeki bilgisayarın belleğine kaydettim mi, diye düşündü. Bunu anlamak için bilgisayarın belleğini çağırdı, araştırmaya başladı. Hobbs ve Murray'in dosyaları yoktu. Aslında diskte çok az dosya bulunmasına şaşırdı. Diskte yalnızca çalışma programları kayıtlıydı. Tam bilgisayarı kapatmak üzereyken, bilgisayar diskindeki depolama alanının büyük bir bölümünün kullanıldığını farketti.

Başını kaşıdı. Bilgisayar diskinin olağanüstü depolama gücünü biliyordu. Bu kadar az yer kalmasını bir türlü anlayamadı. Makinenin hatasını açıklayacak belirli bir kanıt aramaya çalıştı, ama aygıtla iletişim sağlayamadı. Sonunda sinirlenip Tanrının belâsı âleti kapattı.

Tekrar yatıp yatmamak konusunda kararsızdı. Saate göz atınca yatmamaya karar verdi. Yediye yaklaşıyordu. Yatak odasına gideceği yerde, merdivenlerden aşağıya inip mutfakta kendisine kahvaltı hazırlamaya kahve pişirmeye karar verdi.

Aşağı kata inerken VJ'e bilgisayarı kullanıp kullanmadığını sorduğu zaman Hobbs ve Murray dosyalarını kayıttan silip silmediğini sormayı unuttuğunu farketti. Aklını kurcalayan bu soruyu ona sormayı unutmamalıydı. Dosyaların

içine burnunu sokup karıştırmak başka Őey, onları kayıttan sűmek başka Őeydi.

Victor mutfađa girince başka bir Őeyin de kendisini rahatsız ettiđini farkettti. Birincisi, VJ'in can gűvenliđiydi. Özellikle ocuk Chimera'ya geldiđi zamanlar çok dikkatli olmalıydı. Philip, VJ'e gűz kulak oluyordu, ama onun da fazla yardımı dokunamazdı. Victor Yetenekli Koruma Őirketine telefon etmeye karar verdi. Evi gűzaltında tutmalarından memnun kalmıřtı. Çocuđun yanına deneyimli bir refakatçi bulmalıydı. Herhalde çok pahalıya matolacakt., ama endiŐe içinde yaŐamaktansa, faturayı ödemeye razıydı. Hobbs ve Murray'in lűm nedeninin kűkenine inince VJ'nin can gűvenliđi konusunda huzura kavuŐacaktı.

Kahve kavanozunu eline alırken Victor başka bir Őey daha farkettti. David ile Janice'in aynı kanser tűrűne yakalanmaları aklını fazlasıyla kurcalıyordu. Özellikle David'in tűmőrűnűn DNA raporlarını aldıktan sonra. Victor tűm dikkatiyle bu iŐe eđilmeye karar verdi.

10

Cumartesi Sabahı

Victor garaja inip arabasına bindiği zaman hâlâ yağmur yağıyor, fırtına devam ediyordu. Kahvaltısını eder, duşunu yapıp traş olur, giyinirken evde hâlâ herkes uyuyordu. Bütün gün labaratuvarda olacağını bildiren bir not yazdıktan sonra evden çıktı.

Fakat hemen labaratuvara gitmedi. Arabanın burnunu batıya çevirip 93 nolu eyaletlerarası karayoluna çıktı, güneye, Boston'a sürdü. Charles Sokağındaki Storrov Drive ile Government çıkışı arasından Boston kent merkezine girdi. Buradan Massachusetts Eyalet Hastanesine ulaşmak çok kolaydı. Arabayı hastanenin çok katlı park yerine bıraktı. On dakika sonra patoloji bölümündeydi.

Cumartesi sabahı, henüz saat erkendi. Patologların hiçbiri işbaşı yapmamıştı. Victor, Angela Cirone adındaki iki yıllık asistanla yetinmek zorunda kaldı.

Victor dört yıl önce bu hastanede ölen bir hastanın tümör örneğinden bir parça almak istediğini açıkladı.

Angela, «Korkarım istediğiniz olanaksız,» dedi. «Biz burada...»

Victor kibarca onun sözünü kesip tümörün çok ender görülen özel bir kanser türü olduğunu açıkladı.

Kız, «O zaman iş değışir,» diye yanıt verdi.

Janice Fay'in hastane kayıtlarını bulmak epeyce zamanlarını aldı, Victor, Janice'in doğum tarihini bitmiyordu.

Hastane kayıtlarında karşılıklı bilgi araştırırken doğum tarihleri çok önemliydi. Fakat ısrarlı aramalarının semerisini aldılar. Angela hem hastane kayıt numarasını, hem de patoloji kayıt numarasını buldu. Victor'a ellerinde büyük bir örnek olduğunu söyledi.

Kayıtları araştırıp bulduktan sonra Angela, «Ama örnekten size veremem,» dedi. «Görevlilerden biri bu sabah dondurma işiyle uğraşıyordu. İş sona erince, bakalım ondan izin alabilecek miyiz?»

Victor oğlu David'in de aynı tür kansere yakalanıp öldüğünü, onun için Janice'in kanserli hücrelerini incelemek istediğini açıkladı. İsteddiği zaman tatlı diliyle şeytani bile deliğinden çıkarırdı. Birkaç dakika içinde Victor genç asistanı ikna edip kendisine yardım etmesini sağladı.

Sonunda kız, «Size ne kadar aerek?» diye sordu.

Victor, «Küçük bir parça,» dedi.

«Sanırım küçük bir parça vermemin ziyanı yoktur.»

On beş dakika sonra Victor, kesekâğıdının içinde küçük bir kavanozla asansörde aşağı kata iniyordu. Görevli adamı bekleyebilirdi, ama bu yoldan istediğine çok daha çabuk ve kolay kavuşmuştu. Arabasına atlayıp Massachusetts Eyalet Hastanesinden uzaklaştı, Lawrence'e doğru yol aldı.

Chimera'ya gelince Yetenekli Koruma Şirketini aradı. Fakat karşısına bant kaydı çıktı. Ne de olsa, günlerden Cumartesiydi. Victor ismini ve telefon numarasını banfa kaydettirdi. Bu iş de sona erince, Robert'i aramaya başladı. Onu bir gece önce Victor'un verdiği projeye dalmış buldu. Robert, David'in tümörlü DNA'larıyla normal DNA'lar arasındaki ayırımı inceliyordu.

Victor, «Bir şey söylesem benden nefret edeceksin, ama sana başka bir örnek daha getirdim,» dedi. Massachusetts Eyalet Hastanesinden az önce aldığı örneği Robert'e uzattı. «Bu DNA'nın da incelenmesini istiyorum.»

Robert, «Benim için endişe etmene gerek yok,» dedi. «Bu işleri çok seviyorum. Ama yapmam gereken diğer işleri bir kenara ittiğimin farkındasın.»

Victor, «Biliyorum,» diye yanıt verdi. «Fakat şimdilik bu proje öncelik taşıyor.»

Victor bir gece önce hazırladığı fare örneklerini alıp slaytları hazırladı, boyadı. Boyaların kurummasını beklerken Yetenekli Koruma Şirketinden telefonla aradılar. Hattın diğer ucunda Victor'un daha önce konuştuğu kalın sesli adamın sesi duyuldu.

Victor, «Önce Bay Norvveii'i tebrik ederim,» dedi. «Dün gece görevini harika yaptı.»

Hattın diğer ucundaki ses, «İltifatınıza teşekkür ederiz,» dedi.

Victor, «İkincisi, bir koruyucuya daha ihtiyacım var,» diye devam etti. «Fakat bunun çok özel birisi olması gerek. Sabah saat 6'dan akşam 6'ya kadar birinin oğlum VJ ile birlikte olmasını istiyorum. Yani birinin onun yanından hiç ayrılmaması gerekiyor.»

Hattın diğer ucundaki kalın ses, «Bizim için sorun değil. Ne zaman işe başlamamızı istiyorsunuz?» diye sordu.

Victor, «Birisini gönderir göndermez,» diye yanıt verdi. «Eğer mümkünse bu sabah. Oğlum şimdi evde.»

«Tamam.» Aradığınız adam yanımda. İsmi Pedro Gonzales. Onu hemen yolluyorum.»

Victor telefonu kapatıp Marsha'yı aradı.

Marsha, «Bu sabah beni uyandırmadan evden kaçıp gitmeyi nasıl basardın?» diye sordu.

«Onca heyecanlı olaydan sonra, dün gece gözüme bir türlü uyku girmedi. VJ orada mı?»

Marsha, «Philip ile VJ hâlâ uyuyorlar,» dedi.

«Yeni bir güvenlik görevlisi tuttum. Bütün gün VJ'in yanından ayrılmayacak. İsmi Pedro Gonzales. Biraz sonra oraya gelecek.»

Şaşkına dönen Marsha, «Neden böyle bir şeye gerek duydun?» diye sordu.

«Başına bir şey gelmeyeceğinden yüzde yüz emir olmak için.»

Marsha kocasını uyardı. «Sen yine benden bir şeyler gizliyorsun. Her şeyi tüm çıplaklığıyla bilmek istiyorum.»

Victor, «Onun güvencede olduğunu bilince içim rahat edecek,» diye yineledi. «Akşam eve gelince bu konuyu enine boyuna konuşuruz. Söz veriyorum.»

Victor telefonu kapattı. Marsha'ya henüz bir şey açıklamak istemiyordu. Hiç olmazsa, son kuşklarından söz etmek istemiyordu. Hobbs ve Murray'lerin bebeklerinin kasıtlı öldürüldüklerini karısından gizlemek istiyordu. Eğer birisi sefaloklor verecek olursa, VJ de aynı şekilde ölebilirdi. Aklında bu düşüncelerle, fare beyinlerinden hazırladığı kuruyan slaytlara dönüp onları ışık mikroskoplarından birinin altında incelemeye başladı. Tahmin ettiği gibi, çocukların beyin slaytlarından hiç farklı değildi. Artık çocukların kanlarına karışan sefaloklor yüzünden öldüklerinden kesinlikle emindi. Yalnız çocukların sefalokloru nereden buldukları sorusunun yanıtını biliyordu.

Slaytları mikroskobun altından kaldıran Victor, ilerdeki masada çalışan Robert'in yanına gitti. Uzun zamandır birlikte çalışıyorlardı. Robert aâzını açıp tek kelime söylemese bile, Victor onc seve seve yardım ederdi.

Kendisine ikinci fincan kahveyi hazırladıktan sonra Marsha masanın başına geçip oturdu, pencereden yağan yağmura ve kara bulutlarla kaplı gökyüzüne baktı. Muayenehaneye gitmediğine seviniyordu. Ama hastanedeki hastalarını ziyaret etmesi şarttı. Victor VJ'e bir güvenlik görevlisi tuttu diye acaba daha fazla mı endişe etmeliyim, diye düşündü. İnsanın yanında bir koruyucu olması çok tatsız bir fikirdi. Ama aynı zamanda, akıllıca bir işti. Fakat Victor'un kendisinden bazı gerçekleri sakladığını bir türlü aklından çıkaramıyordu.

Merdivenlerden aşağıya inen ayak sesleri, VJ ile Phiip'in uyandıkları haberini verdi. Marsha'ya yarım ağız bir günaydın dediler, hemen buzdolabına koşup süt şişesiyle böğürtlen reçelini çıkardılar.

Çocuklar masanın başına yerleşince Marsha, «Bugün için ne planlar yaptınız?» diye sordu.

VJ, «Laboratuvara gideceğiz. Babam orada mı?» dedi.

Marsha, «Evet, orada,» diye yanıt verdi. «Hani Richie Blakemore ile Boston'a gideceğinizi söylemiştin, ne oldu?»

VJ, «Ayarlayamadık,» dedikten sonra reçel kavonozunu Philip'ten yana itti.

Marsha, «Ay, çok üzıldüm,» dedi.

VJ, «Sorun değil,» diye yanıt verdi.

Marsha, «Seninle konuşmak istediğim bir şey var,» dedi. «Dün Valene Maddox ile konuştum. Onu anımsadın mı?»

VJ elindeki kaşığı tabağın içine bıraktı. «Sohbetin şekli hiç hoşuma gitmiyor. Bakalım başıma ne iş açılacak. Onu tabii anımsıyorum. Senin muayenehanenin üst katında muayenehanesi olan psikiyatrist. Sanki her an birisini öpmeye hazırlanıyormuş gibi dudaklarını sürekli büzen kadın.»

Bu sözlerle Philip kahkahalarla gülerken bir yandan da tabağına reçel doldurdu. Gülmesini kontrol altına almayarak çabalarırken farkında olmadan eliyle ağzını sildi. Philip'in garip davranışlarını izleyen VJ de güldü.

Marsha, «Söylediğin şey hiç de güzel değil,» dedi. «Harika bir kadındır, ayrıca çok da yeteneklidir. Onunla senin hakkında konuştum.»

VJ, «Durum gittikçe kötüleşiyor,» dedi.

«Seninle birkaç seans görüşmeyi teklif etti. Ben de iyi olacağını düşündüm. Haftada iki kez, okuldan sonra, iyi olur.»

Duyduğu hoşnutsuzluktan yüzünü kıvrıttıran VJ, «Öf, anne!» dedi.

«Bu konuyu biraz düşünmeni istiyorum. Sonra yine konuşuruz. Yaşın büyüdükçe bu seansların yararını göreceksin.»

VJ başını sallayarak yakındı. «Böyle işlere ayıracak vaktim bile yok.»

Marsha bu sözlerle güldü. «Her neyse, sen yine de düşün. Bir şey daha var. Az önce babanla konuştum. Senin can güvenliğinin konusunda veya ona benzer bir şeyler söyledi mi?»

VJ, «Biraz,» diye yanıt verdi. «Beekman ve Hurst'ün

yanında çok dikkatli olmamı tembih etti. Fakat o adamları hiç görmedim.»

Marsha, «Babanın bu konuda çok endişelendiği anlaşıyor,» dedi. «Az önce bana haber verdi. Bütün gün senin yanından ayrılmayacak bir adam ayarlamış. Adamın ismi Pedro. Az sonra buraya gelecek.»

Vd, «Hayır, olamaz!» diye sızlandı. «O adamın varlığı beni deli etmeye yeter.»

Marsha hastanedeki hastalarını ziyaret ettikten sonra eyaletlerarası 495 nolu yola çıkıp batıya, Lowell'e doğru ilerledi. Boş reçete kâğıdı üstüne yazdığı tarife göre, üç çıkış geçtikten sonra, bakımsız Mapleleaf Sokağındaki 714 nolu, koyu gri boyalı çerçeveleri beyaz Viktorya stili evi bulana dek küçük köy yollarına girip çıktı. Sonunda aradığı evi buldu. İki katlı bina uzun,zaman önce müstakil eve çevrilmişti. Fay'ler birinci katta oturuyorlardı. iMarsho kapıyı çalıp bekledi.

Hastaneden telefon edip geleceğini bildirmişti. Fay'ier onu bekliyordu. Kızları, Marsha ve Victor'un yanında on. bir yıl çalıştığı halde, Marsha Janice'in anne ve babasıyla ancak cenaze töreninde tanışmıştı. Janice öleli dört yıl oluyordu. Marsha onun anne ve babasının yaşadığı evin verandasında kapının açılmasını beklerken içi bir tuhaf oldu. On bir yıl aynı evin içinde yaşamışlardı. Janice'i yakından tanıdıktan sonra, Marsha onun bazı ciddi ailevi sorunları olduğunu inancına varmıştı. Ama bu sorunların ne olduğunu bilmiyordu. Bu konuda Janice tek kelime söylememişti.

Kapıyı açtıktan sonra Bayan Fay, «Lütfen içeri buyrun,» dedi. Altmış yaşlarında, ufak tefek, beyaz saçlı, sevimli bir kadındı. Marsha kadının kendisiyle gözgöze gelmemeye çabaladığını farkettil.

Evin içi dışından daha beterdil. Eşyalar eskilikten dökülüyordu. Odanın pisliği görünümü daha da sevimsiz hale getirmişti. Çöp sepetleri ağızına kadar boş bira kutuları ve McDonald paketleriyle dolup taşıyordu. Tavanın kö-

şelerini de örümcek ağları sarmıştı.

Bayan Fay, «Harry'ye geldiğinizi haber vereyim,» dedi. Marsha arka odada birinin televizyondaki spor programını izlediğini duydu. Salondaki divanın ucuna ilişip oturdu. Elini bir şeye değdirmeye çekiniyordu.

Boğuk bir ses, «Aman, aman,» dedi. «Doktor hanım bizi ziyarete gelmiş demek!»

Marsha arkasını dönüp bakınca, yusuvarlak göbekli, iri yarı, atlet fanila giymiş bir adamın odaya girdiğini gördü. Adam tam Marsha'nın önünde gelip durdu. Nasırlı ellerini uzattı, tokalaştı. Saçları asker traşı gibi kökünden kesilmişti. Şişmiş, üstü kırmızı kılcal damarlı, kocaman bir burun, yüzünün yarısını kaplıyordu.

«Size bira veya başka bir şey ikram edebilir miyim?» diye sordu.

Marsha, «Hayır, teşekkür ederim,» dedi.

Harry Fay kırık dökük bir koltuğa oturdu. Geçirdi, özür diledi.

Marsha, «Sizinle Janice hakkında konuşmak istiyorum.» dedi.

Harry, «İnşallah benim hakkımda yalan söylememiştir,» diye yanıt verdi. «Bütün hayatım boyunca ırgat gibi çalıştım. On altı tekerlekli TIR kamyonuyla ülkeyi baştan başa kaç kere geçtiğimin sayısını unuttum.»

Marsha, buraya gelmem gerekiyor muydu, diye merak etti. «Evet, çok zorlu bir iş olduğundan eminim,» diye yanıt verdi.

Harry, «Tabii zorlu ya!» dedi.

Marsha, «Benim merak ettiğim,» diye söze başladı. «Janie, oğullarım David ve VJ hakkında sizlere bazı şeyler anlattı mı?»

Harry, «Birçok kere,» diye yanıt verdi. «Değil mi, Mary?»

Mary başını salladı ama yanıt vermedi.

«Onlar hakkında size bazı garip şeyler söyledi mi?» Sormak istediği belirli sorular vardı, ama onlarla derin bir sohbete dalmak istemiyordu.

Harry, «Tabii söyledi,» dedi. «Aklını kaçırıp budala

gibi dine sarılmadan önce, bize VJ'in ağabeyini öldürdüğünü söyledi. Hattâ bize sizi uyarmaya çalıştığını, fakat sizin uyarılara kulaklarınızı tıkadığınızı bile anlattı.»

Marsha'nın yanaklarını ateş bastı. «Janice beni asla uyarmadı,» diye karşı koydu. «Ayrıca oğlum Davis'in kansere yakalanıp öldüğünü bilmenizi isterim.»

Harry, «Tabii, ama Janice bize böyle anlatmadı,» dedi. «Bize çocuğun zehirlendiğini söyledi. İlaçla zehirlendiğinden söz etti.»

Marsha, «Bu çok saçma bir iddia,» dedi.

Harry, «Siz ne söylemek istiyorsunuz?» diye sordu.

Marsha derin bir soluk alıp sinirlerini yatıştırmaya çalışıyordu. Bu kaba adamın karşısında kendisini ve ailesini savunmaya çalıştığını farketti. Oysa onları ziyarete bu amada gelmemişti. «Yani demek istiyorum ki, oğlum David'in zehirlenmesine olanak yok. Kızınız gibi oğlum da kansere yakalanıp öldü.»

«Biz sadece kızımızın bize anlattıklarını biliyoruz, değil mi Mary?»

'Mary görevini yapar gibi başını salladı.

Harry, «Aslında,» diyerek söze başladı. «Janice bir kez kendisinin de ilaçla zehirlendiğini söyledi. Hiç kimsenin kendisine inanmayacağını bildiğinden, bu derdini kimseye açamadığından yakındı. Ve o günden sonra, yediğine içtiğine çok dikkat ettiğini anlattı.»

Marsha bir an yanıt veremedi. Janice'deki değişikliği çok iyi anımsıyordu. Bir gece içinde, yediğine içtiğine büyük titizlikle dikkat eder olmuştu. Marsha hep bu değişikliğe neyin sebep olduğunu merak eder dururdu. İlaçla zehirlendiği zannına kapıldığı anlaşılıyordu.

Harry, «Doğrusunu isterseniz Janice'in bize anlattıklarına pek inanmazdık,» diye itiraf etti. «Birdenbire dört elle dine sarılınca ona bir şeyler oldu. Hattâ bize, oğlunuz VJ midir nedir, onun kötülük saçan bir şeytan olduğunu söyleyecek kadar ileriye gitmişti.»

Marsha, «Sizi temin ederim ki durum kızınızın anlattığı gibi değildi,» diyerek ayağa kalktı. Burada yeterince zaman yitirmişti.

Harry, «Oğlunuz David il© bizim kızımız Janice'in aynı tür kansere yakalanmaları garip,» dedi. Ayağa kalkmaya çalışırken harcadığı çabadan yüzü mosmor kesildi.

Marsha, «Evet garip bir rastlantı,» diye onayladı. «Aslında o zaman çok endişe etmiştik. Bu hastalığın çevreyle ilgili salgın bir mikrop olduğunu düşünmüştük. Evimiz baştan aşağı defalarca incelendi. İnanın, ikisinin de aynı hastalığa yakalanmaları feci bir rastlantıdan ibaret.»

Harry, «Sanırım büyük şanssızlık,» dedi.

Marsha, «Evet büyük talihsizlik,» diye yanıt verdi. «Oğlumuzu unutamadığımız gibi, Janice'i de unutamadık. Onu da çok özleyorz.»

Harry, «İyi bir kızdı,» dedi. «Zararsızdı. Ama çok yalan söylerdi. Hele benim hakkımda, çok yalan söylerdi.»

Marsha, «Bize hakkınızda hiçbir şey söylemedi,» dedi. Adamın elini sıkıp telaşla evden dışarıya çıktı.

Victor, Louis Kaspvvcz'e, «Rahatsız olmadığından emin misin?» diye sordu. Adamı telefonla evinden aramış, evindeki bilgisayarın ana disketindeki bozukluk hakkında soru sormuştu.

Louis, «Hayır, benim için sorun değil rahatsız olmam,» diye yanıt verdi. «Eğer ana disketinde kayıt yapacak yer yoksa, disket kapasitesi kadar bilgi kaydedildiğini gösterir. Bunun başka bir açıklaması yok.»

Victor, «Fakat dosya rehberine baktım, sadece çalışma sistemi dosyalarının listesi var,» dedi.

Louis, «Hayır, başka dosyalar da olmalı,» dedi. «İnan bana, başka dosyalar da vardır.»

Victor, «Eğer budalaca bir şey ise, senin Cumartesi öğleden, sonrını berbat ettiğime üzülürüm,» diye yanıt verdi.

Louis, «Bakın, Dr. Frank,» dedi. «Benim için hava hoş. Aslında böyle yağmurlu bir günde evden çıkmak için iyi bir bahane.»

Victor, «Sana zahmet olacak ama çok sevinirim,» dedi.

«Siz bana evi tarif edin, orada buluşuruz.»

Victor ona evin adresini verdi. Sonra ana laboratuvara geçip Robert'e «Gidiyorum, herhalde geri döneceğim,» dedi, onun ne zaman paydos edeceğini sordu. Robert karısının akşam yemeğinin saat altıda hazır olacağını söylediğini, onun için beş buçukta labaratuvarından ayrılacağını belirtti.

Victor eve vardığı zaman Louis'nin kendisini beklediğini gördü.

Cebinden anahtarlarını çıkarırken, «Seni beklettiğim için özür dilerim,» dedi.

Louis neşeyse, «Sorun değil,» diye yanıt verdi. «Eviniz gerçekten çok güzel,» diye ekleyip ayakkabılarından su-ları silmek için ayaklarını yere vurdu.

Victor, «Teşekkür ederim,» diyerek Louis'yi yukarı; kattaki çalışma odasında duran bilgisayarın yanına götürdü. «İşte burada,» dedi. Elektronik âletin arkasına uzanıp sistemi açtı.

Louis bilgisayarı hızla gözden geçirdi. Sonra evrak çantasını kaldırıp açtı. Çantanın içindeki kauçuk köpüğün üstünde bir dizi elektronik âlet vardı.

Louis bilgisayarın önüne oturup Victor'un bu sabah erkenden yaptığı işleri yaptı ve aynı sonucu aldı.

«Evet, haklısın,» dedi. «Ana diskette hiç yer kalmamış.» Âlet çantasına uzandı, kapağın altındaki akârdiyona benzer körüklü dosya bölmesine baktı. Disketi çekip yükledi. «Tanrıya şükür, gizli dosyaları bulmaya yarayan özel bir âletim var,» dedi.

Victor, «Gizli dosyalar ne demek?» diye sordu,

Louis yüklediği bilgileri ekranda okuyordu. Victor'un yüzüne bakmadan yanıt verdi. «Bazı dosyaları listede görünmeyecek şekilde saklarsın.»

Bir mucize oldu, bilgiler bilgisayar ekranında belir-meye başladı. Louis, «İşte bulduk,» dedi. Victor'un ekranı rahatça görebilmesi için kenara çekildi. «Gördüklerinin senin için bir anlamı var mı?» diye sordu.

Victor ekrandaki bilgileri inceledi. «Evet,» dedi. «Bun-

idr DNA molekülünün temelini oluşturan çekirdeklerin kodları.» Bilgisayar ekranı baştan aşağı dikey sıralar halinde AT, TA, GC, ve CG harfleriyle doluydu. Victor, «A harfi Adenin, T premidon, G kinin ve C harfi de sistosin'i simgeliyor,» diye açıkladı.

Louis arka sayfaya geçti. Liste devam ediyordu. Birkaç sayfa daha çevirdi, ama listenin sonu gelmiyordu. Louis peşpeşe birkaç sayfa çevirdikten sonra, «Bunlardan ne anlam çıkarıyorsun?» diye sordu.

Ping-pong oyunu seyrederek gibi, ekranda peşpeşe beliren listeleri izlerken Victor, «DNA molekülleri veya gen dizisi olmalı,» dedi.

Louis, «Pekâlâ, dosyaları yeterince inceledin mi?» diye sordu.

Victor başını salladı.

Louis tuşlara basıp bazı bilgiler yükledi. Ekranda yeni bir dosya belirdi. Fakat bu dosya da bir öncekine benziyordu. Louis, «Bütün ana disket bu bilgilerle dolu olabilir,» diye önerdi. «Bu malzemeyi buraya yüklediğini anımsamıyor musun?»

Victor konuyu abartmadan, «Bu bilgileri ben yüklemedim.» dedi. Bu bilgileri bilgisayara kimin yüklediğini ve dün gece Chimera ana bilgisayarına giren virüsün kim olduğunu Louis'nin öğrenmek için can attığını biliyordu. Ama adamın merakına gem vurup soru sormayına minnettardı.

Louis yarım saat uğraşıp hızla bir dosyadan diğerine geçti. Bütün dosyalar birincisine benziyordu. Hepsi DNA molekül kütüphanesinden farksızdı. Sonra ekrandaki bilgiler birdenbire değişti.

Louis, «Vay canına,» dedi, gizli dosyaları bulmak için bir dizi tuşa basmaktan vazgeçti. Ekranda personel bölümünün dosyası belirdi. Louis birkaç sayfayı çevirip baktı. «Bunu tanıdım, çünkü onu ben düzenlemiştim. Bu Chimera'daki personel dosyası.»

Louis başını kaldırıp Victor'a baktı. Ama Victor ona yanıt vermedi. Louis tekrar dikkatini bilgisayara çevirdi ve başka bir dosya çağırdı. Ekranda George Gephardt'in

personel dosyası belirdi. Louis, «Bu doğrudan doğruya bizim ana bilgisayar merkezinden çekilmiş,» dedi. Victor yine yanıt vermeyince, diğer bir dosya daha çağırdı. Sonra peşpeşe dosyaları çağırmaya başladı. Tam on sekiz personel dosyası vardı. Sonra ekranda bir dizi muhasebe dosyaları belirdi. Louis, «Bunları tanımıyorum,» dedi. Tekrar Victor'un yüzüne bakıp, «Sen biliyor musun?» diye sordu.

Victor hayretle başını salladı.

Louis yine ilgisini bilgisayarın ekranına yöneltti. «Bu bilgiler her nereden geldiyse büyük bir serveti simgeliyor. Fakat, göstermemek için çok akıllı bir yol seçilmiş. Nasıl bir program uygulandığını merak ettim. Bir kopyasını almak isterim doğrusu.»

Muhasebe bilgilerini birkaç sayfa daha karıştırdıktan sonra Louis başka bir dosya çağırdı. Bunlar da Chimera'nın hisse senetlerine sahip birkaç küçük şirketin tahvil portföyüydü. Böylece Chimera hisse senetlerinin büyük bir kısmının, üç kurucu ortak ve onların ailelerinin elinde bulunmadığı anlaşıyordu.

Louis, «Peki, buna ne dersin?» diye sordu.

Victor, «En ufak bir fikrim yok,» dedi. Ama çok iyi bildiği bir şey vardı. Bilgisayarla oynaması konusunda VJ ile ciddi konuşacaktı. Eğer ekranda gördüğü bilgiler akıldan uydurulmuş bilgisayar oyunu değil de, gerçekleri yansıtıyorsa, mesele iyice dallanıp budaklanmış demektir. Üstüne üstlük Hobbs'un ve Murray'in dosyalarının dd silinmiş olması büyük bir sorundu.

Ekranda yine bir dizi harfler belirince Louis, «İşte yine DNA moleküllerine geldik,» dedi. «Devam etmemi ister misin?»

Victor, «Hayır, gerekli olduğunu sanmıyorum,» dedi. «Yeterince gördüm sanırım. Bu dosyaları çağırmak için kullandığın disketi burada bırakmanda sakınca var mı? Pazartesi günü Chimera'ya getiririm.»

Louis, «Pekâlâ, kalsın,» dedi. «Aslında bu bir kopya. Eğer istersen sende kalabilir. Orijinali evimde.»

Victor, Louis'yi kapıya kadar geçirdi. Adam kamyonetine binip uzaklaşınca kadar kapının önünde durdu, ona el sallayıp sonra içeri girdi. Yukarı kata çıkarken etrafına bakınıp VJ'î araştırdı, evde olmadığından emin oldu. Çalışma odasına çıkınca Marsha'nın ofisine telefon etti, ama yanıt servisi cevap verdi. Daha önce hastaneye geldiği halde, şimdi Marsha'nın nereye gittiğini bilmiyorlardı.

Victor telefonu kapattı. Sonra Yetenekli Koruma Şirketine telefon etti. Belki de onlar adamlarıyla ilişki kurabilirlerdi. Eğer başarılılarsa, Victor, VJ'in nerede olduğunu öğrenebilirdi.

Ama Yetenekli Koruma Şirketine telefon edince yine bant kaydıyla karşılaştı. Victor ismini ve telefon numarasını bırakıp hemen kendisini aramalarını rica etti.

Yarım saat çalışma odasında bir aşağı bir yukarı dolaştı, ne kadar çalışıp çabalasa da, olup bitenleri kesinlikle çözemedi.

Telefon çalınca Victor telaşla kulaklığı yapıştı. Yetenekli Koruma Şirketindeki kalın sesli adam arıyordu. Victor, VJ'e eşlik eden adamla bağlantı kurma olanağı olup olmadığını sordu.

Hattın öbür ucundaki ses, «Bütün adamlarımızın yanında çağrı âleti vardır,» diye yanıt verdi.

Victor, «Oğlumun nerede olduğunu öğrenmek istiyorum,» dedi.

Kalın sesli adam, «Sizi birazdan ararım,» diyerek telefonu kapattı. Beş dakika sonra telefon yine çaldı. Hattın diğer ucundaki ses, «Oğlunuz Chimera Şirketinde,» dedi. «Eğer konuşmak isterseniz, Pedro şimdi güvenlik kapısında.»

Victor adama teşekkür etti. Telefonu kapatıp aşağı kata indi, paltosunu aldı. Birkaç dakika sonra evinin önünde duran arabasına binip sert bir 'U' dönüşü yaptı ve yola çıktı.

Arabayı son hızla kullanıp kısa sürede Chimera'ya vardı, kapının önünde frene basıp durdu. Nöbetçinin par-

maklığı kaldırmasını beklerken parmaklarıyla direksiyonun üstünde tempo tuttu. Güvenlik görevlisi beyaz boyalı parmaklığı kaldıracığı yerde, yağmura aldırmadan kulübesinden çıkıp arabanın yanına geldi. Pencereden içeriye eğilip Vicîor'un yüzüne baktı. Yolundan alıkonduğunda arabasının camını açtı.

Nöbetçi, «Hayırlı günler, Dr. Frank,» dedi. Selam verircesine elini kasketinin önüne götürdü. «Eğer özel tuttuğunuz güvenlik görevlisini arıyorsanız, içerde, kulübede.»

Victor, «Yani Yetenekli Koruma Şirketinin adamından mı söz ediyorsun?» diye sordu.

Nöbetçi, «Kim olduğunu bilmiyorum,» dedi, doğruldu. «Hey Pedro sen Yetenekli Koruma Şirketinde mi çalışıyorsun?» diye seslendi.

Nöbetçi kulübesinden dışarıya yakışıklı bir adam çıktı. Saçları ve bıyıkları kömür gibi siyah, yirmi yaşlarında bir delikanlıydı.

«Kim öğrenmek istiyor?» diye sordu.

«Patronun, Dr. Frank burada.»

Pedro nöbetçi kulübesinden uzaklaşıp Victor'un arabasının yanına geldi. Victor'a elini uzattı. «Sizinle tanıştığımıza sevindim, Dr. Frank. Ben Yetenekli Koruma Şirketinden Pedro Gonzales.» dedi.

Victor onun uzattığı eli tutup sıktı. Ama kızmıştı. Kabaca, «Neden oğlumun yanında değilsiniz?» diye sordu.

Pedro, «Yanıdaydım,» diye açıkladı. «Fakat buraya gelince, Chimera'dan içeriye adım attıktan sonra güvencede olduğunu, onu nöbetçi kulübesinde beklemem gerektiğini söyledi.»

Victor, «Sanırım, size oğlumun yanından hiç ayrılmayacaksınız diye emir verilmişti,» dedi.

Yaptığı hatayı anlayan Pedro, «Evet, efendim,» diye yanıt verdi. «Bir daha onu asla yalnız bırakmam. Ama oğlunuz beni ikna etti. Sizin böyle istediğinizi söyledi. Özür dilerim.»

Victor, «Oğlum şimdi nerede?» diye sordu.

Pedr.o, «İşte buna yanıt veremeyeceğim,» dedi. «Philip ve oğlunuz burada bir yerde. Eğer dışarı çıkmalarından endişe ediyorsanız, çıkmadılar.»

Victor, «Hayır dışarı çıkmalarından endişe etmiyorum,» diye terslendi. «Yetenekli Koruma Şirketinden bir adam tuttuğumu ve onun da görevini yerine getirmediğini bilmek beni endişelendiriyor.»

Pedro, «Anladım,» dedi.

Victor başını kaldırıp kapıdaki nöbetçiye baktı. «Sheldon bugün çalışıyor mu?» diye sordu.

Nöbetçi, «Hey Sheldon,» diye seslendi.

Sheldon kapının önüne geldi. Victor ona VJ'in neredede olduğunu sordu.

Sheldon, «Bilmiyorum,» diye yanıt verdi. «Fakat bu sabah geldikleri zaman Philip ile şu tarafa doğru gittiler,» diyerek batı yönünü işaret etti.

Victor, «Nehre doğru mu?» diye sordu.

Sheldon, «Herhalde,» dedi. «Ama kafeteryaya da gitmiş olabilirler.»

Pedro, «Sizinle birlikte gelip onu aramamı ister misiniz?» diye sordu.

Victor arabasını vitesle takarken başını salladı. «Onu Duluncaya kadar siz burada bekleyin,» dedi. Sonra boş bakışlarla konuşmayı dinleyen nöbetçiye dönüp, «Eğer zahmet olmazsa kapıyı aç da içeriye gireyim,» dedi.

Nöbetçi yerinden sıçrayıp kapıyı açan düğmeye bastı.

Victor gaza basıp arabayı Chimera'nın bahçesine sürdü. Park yerini geçip laboratuvarların bulunduğu binanın önünde arabayı durdurdu. Burada park yapılması yasaktı ama şimdi Victor'un umrunda değildi. Paltosunun yakasını kaldırıp omuzlarını içeriye çekti, koşarak kapıya gitti.

Laboratuvarda Robert'den başka kimse yoktu. Her zamanki gibi jel elektroforesis âletinin önünde çalışıyordu. DNA molekülleri bu âlet sayesinde parçalara ayrılp inceleniyordu.

Victor üstündeki yağmur damlalarını silkeleyerek, «VJ'i gördün mü?» diye sordu.

Robert, «Hayır, görmedim,» diye yanıt verdi. Parmak-

Sarıyla gözlerini ovuşturdu. «Ama sana bir şey göstereceğim,» dedi. Aynı noktada koyu bantlar olan iki parça filmi alıp.incelemesi için Victor'a uzattı. «Bana verdiğin ikinci tümör örneğinde de oğlununkiyle aynı DNA parçası var. Ama bu örnek başka bir insandan alınmış.»

Victor, «Bizim evde yatıp kalkan dadının karaciğerinden alınan parça,» diye yanıt verdi. «İki örnekte de benzerlikler olduğundan emin misin?»

«Kesinlikle eminim.»

Bir an VJ'i unutan Victor, «Doğrusu çok şaşırtıcı,» diye mırıldandı.

«Robert gururla, «İlginç bulacağını biliyorum,» dedi. «Kanser araştırmacılarının aradığı bir şey. Belki de bu tıbbın beklediği yepyeni bir buluş olabilir.»

Victor sabırsızca, «Onu hemen tek tek incelemelisin, hem de hiç vakit kaybetmeden,» dedi.

«Zaten onun üstünde çalışıyordum. Birkaç kez elektroforesisten geçirdim, sonra bilgisayara verdim.»

«Eğer gittikçe habisleşen bir virüs veya ona benzer bir şeyse...» Victor cümlesini yarıda kesti. Gün geçtikçe kabaran listeye beklenmedik bir buluş daha eklenecekti.

«Eğer VJ'i görürsen onu aradığımı söyle,» diyerek laboratuvarından dışarıya çıktı.

Kafeteryadan içeriye girince Victor hemen müdürün yanına gitti. «VJ'yi gördün mü?» diye sordu.

«Erkenden öğle yemeğine gelmişti. Yanında Philip ile nöbetçilerden biri de vardı.»

Victor, «Nöbetçilerden biri mi?» diye sordu. Sheldon'un oğluyla birlikte öğle yemeği yediğini neden kendisine söylemediğini merak etti. Victor kafeterya müdürüne, VJ'i görürse laboratuvarına telefon etmesini tembih etti. Müdür başını salladı.

Kütüphanede birkaç kişi vardı. Çoğu okuyor birkaç tanesi de uyukluyordu. Kütüphane görevlisi VJ'i bugün görmediğini söyledi.

Victor jîmnastikhaneyle çocuk yuvasından da aynı yanıt aldı. Kafeteryadakiler hariç, bugün VJ'i gören olmamıştı.

Arabasından şemsiyesini alan Victpr nehre doğru yürüdü. Kuzeye ilerledi, Chimera sitesi binalarının ortasına geldi. Sonra batıya dönüp nehrin yanındaki granit yolda ilerledi. Nehrin kenarındaki binaların hiçbirisi henüz elden geçirilip onarılmamıştı, ama genişlemek gerektiğinde ideal yerleşim yeri olacaktı. Victor kendisine ait idarî işler bürosunu bu tarafa taşımayı düşünüyordu. Ne de olsa, zamanın büyük bir kısmını idarî işlerle geçirmekteydi. Böylece hiç olmazsa manzarası biraz güzel bir yerde çalışırdı.

Victor yürürken bir yandan da nehre bakıyordu. Yağmurlu havada beyaz köpüklü sular geçen günden çok daha vahşi görünüyordu. Başını kaldırıp baraja doğru bakınca, şelâleden dökülen suların oluşturduğu sisin ardındaki baraj duvarını hayal meyal görebildi.

Bir dizi boş binanın önünden geçerken, burada çocuklara çok çekici gelen binlerce köşe bucak var, diye düşündü. Saklambaç veya ona benzer oyunlar için ideal bir yerdi. Fakat bu tür oyunlar ancak bir grup çocukla birlikte oynanırdı. VJ'in ise Philip'ten başka arkadaşı yoktu. Hep yalnızdı.

Victor nehrin yukarısına doğru yürümeye devam etti. Sonra yolunun üstüne saat kulesi binasının baraja dirsek verdiği yerle iplikhanenin bir bölümü çıktı. Daha ileriye gitmek için 'Victor'un binanın etrafından doiaşıp, sonra nehre batı yönünden ulaşması gerekti. Orada Victor'un önüne iplikhaneden ayrılan on metre genişliğindeki su kapağı ve tünel girişine açılan kapı çıktı. Eski günlerde iplikhane su gücüyle çalışırken, su kapağı suyu saat kulesi binasının bodrum katına taşıyordu. Orada büyük pedallı çarklar sayesinde elde edilen güçle, dikiş makinaları, dokuma tezgâhları ve kuledeki saat işliyordu.

Tünelin ağzında duran Victor savağın dibini inceledi. Su sızıntısından başka, kırık şişeler ve boş bira kutularından oluşan çöplük vardı. Victor savağın birleştiği noktayla azgın nehir suyunu inceledi. Bir zamanlar iki büyük kapı suyun akışını yönetiyordu. Şimdi ise bu kapılar iyice paslanmıştı. Victor pnların suyun karşı koyulmaz

gücüne dayanabileceklerinden kuşkuluydu. Nehrin su seviyesi nerdeyse kapakların üstüne çıkacaktı.

Victor savağın yanından geçip batıya doğru yürümeye devam etti. Yağmur durunca şemsiyesini kapattı. Kısa süre sonra Chimera binalarının sonuncusuna geldi. Bu bina da nehrin üstüne doğru dirsek vermişti. Onun arkasından kent yolu geçiyordu. Victor dönüp tekrar geldiği yoldan geriye yürüdü.

Sön kez yaptığı gibi VJ'e seslenmedi. Sadece etrafına bakıp dinledi. Saat kulesi binasına gelince, sitenin iskân edilmiş tarafına doğru yürüdü. Laboratuvarına uğrayıp Robert'e VJ geldi mi diye sordu, ama gelmediğini öğrendi.

Ne yapacağını şaşırان Victor tekrar kafeteryaya döndü.

Daha Victor'un sormasına fırsat vermeden kafeteryanın müdürü, «Hayır, henüz gelmedi,» dedi.

Victor, «Zaten geleceğini sanmıyordum. Ben kahve içmek istiyorum,» dedi.

Yağmurdan ıslanmış, nehrin kenarında yürürken üşümüştü. Fırtına dindiği halde hava sıcaklığı düşüyordu.

Kahvesini içince, içine tatlı bir sıcaklığın yayıldığını hissetti. Tekrar ıslak paltosunu sırtına geçirdi. Kafeterya müdürüne eğer VJ'i görürse laboratuvara telefon etmesini tembih etti. Sonra güvenlik görevlilerinin ofisine gitti. Sigara dumanından göz gözü görmediği halde, kulübedeki sıcaklıktan hoşlandı. Pedro ofisin arkasındaki küçük koltuğuna oturmuş iskambil falı açıyordu. Victor'u görünce ayağa kalktı. Sheldon da küçük masasının başında ayağa kalktı.

Victor birdenbire, «Aranızda oğlumu gören var mı?» diye sordu.

Sheldon, «İki dakika önce Hal ile konuştum. Ona özellikle VJ'i sordum, ama onu bütün gün görmediğini söyledi,» dedi.

Victor, «Kafeterya müdürü VJ'in bugün sizlerden biriyle öğle yemeği yediğini söyledi. Neden bana söylemediniz?» diye sordu.

Avucunu göğsünün üstüne bastıran Sheldon, «VJ ile

ben bugün yemek yemedim,» dedi. «Hal'ın da yemediğini biliyorum. Çünkü öğle yemeğini birlikte yedik. İkimiz de evden sandviç getirmiştik. Hey, Fred!» diye seslendi.

Fred ofisin dış kapısından başını uzattı. Giriş kapısını açıp kapamakla görevliydi. Sheldon ona VJ ile öğle yemeği yiyip yemediğini sordu.

Fred, «Hayır, yemedim. Öğle yemeğinde kente indim,» diye yanıt verdi.

Sheldon omuzlarını silkti. Sonra Victor'a, «Bugün üçümüzden başka nöbet tutan yok,» dedi.

Victor, «Ama kafeterya müdürü...» diye söze başladı, fakat hemen sustu. VJ'in öğle yemeğini kiminle yiyip yemediğini tartışmanın âlemi yoktu. Asıl sorun, şimdi çocuğun hangi cehennemde okluğuydu. Victor hem merak, hem de endişe duyuyordu. Marsha gibi şimdi kendisi de meraklanmaya başlamıştı. Chimera da VJ akşama kadar neyle oyalanıyordu? Victor bu konuyu şimdiye dek aklına getirmemişti.

Güvenlik görevlilerinin ofisinden çıkıp tekrar labaratuvara döndü. Oğlunu nerede arayacağını bilemiyordu.

Victor'u görür görmez Robert, «Kafeterya müdürü az önce telefon etti. VJ oradaymış,» diye haber verdi.

Victor hemen en yakın telefona koşup kafeterya müdürünü aradı.

Müdür, «Şimdi burada,» dedi.

Victor, «Yalnız mı?» diye sordu.

«Hayır, Philip'le birlikte.»

Victor, «Onu aradığımı söyledin mi?» diye sordu.

«Hayır, söylemedim. Onu görür görmez sizi telefonla aramamı söylemişsiniz. VJ'ye bir şey söylememi istemiştiniz.»

Kafeterya ve kütüphanenin bulunduğu binanın önüne gelince Victor ön kapıdan içeriye girmemeye karar verdi. Yan kapıdan girdi. Merdivenlerden ikinci kata, sonra kafeteryanın balkonuna çıktı. Parmaklıklardan aşağıya eğilip baktı. VJ ile Philip bir masaya oturmuş, dondurma yiyorlardı.

Victor onlara gözükmemeye çalıştı, VJ ile Philip'in

akşam üstü kahvaltılarını bitirmelerini bekledi. Az sonra ikisi de masadan kalkıp tepsilerini çöp sepetine boşalttılar. Oniar kafeteryadan çıkarken Victor da merdivenlerden inip, yine onlara görünmemeye çabalayarak duvar dibinden ilerledi. VJ ile Philip dışarı çıkınca kapının gürültüsüyle arkalarından kapandığını duydu.

Adımlarını sıklaştırdı. Kapının önüne vardığı zaman onların yolun köşesinden batıya doğru döndüklerini gördü.

Kafeterya müdürü, «Bir şey mi oldu?» diye sordu.

Victor, «Hayır, bir şey yok,» diye yanıt verdi. Olduğu yerde doğrulup umursamaz bir edayla yürüdü. Ofiste dedikodu çıkmasını istemiyordu. «Yalnızca oğlumun nereye gittiğini merak ettim,» dedi. «Ona belki bin kez sular kopardığı zaman nehrin kenarına gitmemesini tembih ettim. Ama korkarım ki benim söylediklerime kulak asmıyor.»

Kafeterya müdürü, «Oğlan çocukları lâf dinlemez,» dedi.

Victor heyecanla kafeteryadan çıktı. VJ ile Philip'in ken di labaratuvarının bulunduğu binanın köşesinden sağa döndüklerini uzaktan gördü. Nehre doğru gittiklerini anladı. Victor hafif koşar adımlarla az önce VJ ile Philip'in sağa döndükleri köşeye kadar ilerledi. İkisi de aşağı yukarı yüz metre uzakta yürüyorlardı. Onlar nehirden bir önceki sapakta sola dönüp gözden kayboluncaya kadar bekledi, sonra dar yolda koşmaya başladı.

VJ ile Philip'in sola saptıkları yol ağzına gelince durup etrafına bakındı. Saat kulesi binasına yaklaşıyorlardı. Victor onların arkasından bakarken, ikisi terk edilmiş binanın önündeki birkaç basamağı çıkıp kapısı olmayan girişten içeriye girerek gözden kayboldular.

Victor kendi kendine yüksek sesle, «Ne halt etmeye o binaya girdiler?» diye' söylendi. Elinden geldiğince kimseye görünmemeye çalışarak binanın girişine doğru ilerledi, durup etrafı dinledi, fakat şelâlenin gürültüsünden başka ses duymadı.

Şaşkına dönen Victor binadan içeriye pirdi. Gözleri karanlığa alışana dek bekledi. Loş ışığa alıştıktan sonra, terk edilmiş binada bulacağını tahmin ettiği çöplükle kar-

şılaştı. Yerler çöp ve toz toprak içindeydi. .

Binanın birinci katında iplikhanenin havuzuna bakan, büyük pencereli, geniş bir oda vardı. Pencerelerdeki camların hepsi yıllarca önce kırılmış, bir kıymık parçası bile kalmamıştı. Chimera Şirketi binaları satın alıp etrafını tel örgüyle çevirmeden önce, odanın ortasına biriken çöplükten burada gelip geçici berduşların yaşadığı anlaşıliyordu. Bütün bu pisliğin yanında, çürüyen tahtanın, kumaşın ve kâğıdın pis kokusu yayılıyordu.

Usul usul odanın ortasına doğru yürüyen Victor, dikkat kesilip tekrar etrafı dinlemeye çabaladı. Fakat şelâlenin gürültüsü içerde dışardakinden daha fazlaydı. Güldür güldür akan suyun sesinden başka şey duyamıyordu.

Nehre bakan ana odaya açılan bir dizi küçük oda vardı. Victor birinci odaya bakıp o tarafa doğru yürüdü. Bütün odaların hepsi çöp ve molozla doluydu. Koridorun iki ucunda ve binanın ortasında, iki kat yukarıya çıkan merdivenler vardı. Victor ortadaki merdivene gidip ağır ağır yukarıya çıktı. Her iki katta da koridorun iki yanına dizilmiş küçük odaları araştırdı. Her odada toz, toprak ve çöplükten başka bir şey bulamadı.

Şaşkına dönen Victor birinci kata döndü. Camsız pencerelerden birinin önüne gidip dışardaki nehre, baraja ve göle, sonra da nehrin yolunu kesen, kapıları pas tutmuş boş sa'vamlara baktı.

İşte o zaman Victor, saat kulesi binasının, su çarklarınca sağlanan mekanik enerjiyi dönerek dağıtması için labirent gibi karışık tünel sistemiyle diğer binalara bağlandığını anımsadı. VJ'in saat kulesi binasında olmadığı açıkça meydandaydı. Victor oğlunun bu karmakarışık tüneller içinde oynadığını düşünüp endişe içinde kıvrandı.

Bir an korkudan saçları diken diken oldu. Şelâlenin gürültüsü arasında ses duyduğunu veya hareket hissettiğini sandı, ama hangisi olduğundan emin değildi. Gözlerini telaşla odanın içinde dolaştırdı, kimseyi göremedi. Kulaklarını dört açıp dikkatle dinledi, ama nehirde akan suyun sesinden başka gürültü duymadı.

Bir kattan diğerine inerek, bodrum katının giriş kapı-

sını araştırdı, bulamadı. Tekrar tekrar etrafına bakındığı halde yine kapıyı göremedi. Merdivenler birinci katta sona eriyor, bodruma inmiyordu. Binanın güney kanadındaki pencere açıklığından dışarıya adımı atıp bodrumun giriş kapısını araştırdı. Bodruma dışardan da giriş yoktu. Oraya nerden girildiğini anlayamadı.

Victor binadan çıkıp Chimera Şirketinin iskân ettiği binaların bulunduğu bölüme döndü. Ziyaretçilerin bekleme yeri olarak kullandıkları binanın kapısını kendi anahtarıyla açıp içeriye girdi, ışığı yaktı. Hemen film odasına geçti. Büyük metal dolaptan Chimera binalarının planlarını çıkardı. Ana planların arasından saat kulesinin planını bulup ayırdı.

Birincisi bodrum katının planıydı. Tünelinin büyük binaya girişini gösteriyordu. Bodrumun içindeki yatay ve dikey kurulmuş bir dizi su çarkını döndürecek su kapak* lan vardı. Bodrumun içi ise bütün çarkların toplandığı ana odayla etrafına dizilen birkaç küçük odaya bölünmüştü. Tünel sistemi yandaki odaların birinden doğuya doğru yayılıyordu.

Sonra Victor birinci katın planına baktı. Bodruma inen merdivenleri kolayca buldu. Orta merdivenin hemen sağ tarafındaydı. Orada bu kapıyı nasıl göremediğini bir türlü anlayamadı.

İyice emin olabilmek için Chimera'nın özel fotokopi makinesinde birinci kat planının kopyasını çıkarmak istedi. Makinenin ölçeğini normal kâğıt boyuna getirdi, elindeki fotokopi örneğiyle tekrar saat kulesi binasına döndü. Bodrum katını incelemekte kararlıydı.

Victor yerdeki çöplüğün içinden geçip binanın ortasındaki merdivene ulaştı. Merdivenin önünde durup hemen sağ tarafa baktı. Elindeki kat planını inceleyerek kapının sağ tarafta olduğundan emin olmak istedi.

Nerede hata yaptığını anlayamadı. Durduğu yerde bodrum katına inen merdiven yoktu. Planların hatalı olacağını düşünerek binanın iki yanındaki diğer merdivenlerin yanına gitti, orasını da kontrol etti. İki yanda da bodrum katına inen merdiven yoktu.

Planda merdivenin görüldüğü yere yürüyen Victor, oranın da diğer yerler gibi çöple kaplı olduğunu gördü. Durumun garipliğini düşünerek yere eğilince bir şey dikkatini çekti. Yerdeki tahta döşemeler binanın diğer taraftaki döşemelerden daha geniştir. Ve ayrıca tahtalar do çok yeniydi.

Arkasından gelen sesi duyunca Victor dönüp bakmak istedi. Başını çevirdi, fakat hiçbir şey göremedi. Ama yarı karanlığın içinde birinin durduğunu hissetti. Hem de çok yakınında duruyordu. Korkudan kanının donduğunu hissedenden Victor gözlerini kısıp boş odanın içinde dolaştırdı. Yine arkasından gelen, işittiğini veya hissettiğini sandığı sesi ya da titreşimi duydu. Bir ayak sesi duyduğuna hiç kuşku yoktu. Birden arkasını döndü, ama geç kalmıştı. Gölgelelerin içinde bir silüetin, başının üstüne doğru tek elini havaya kaldırdığını gördü. İnecek darbeden kendini kurtarmak için ellerini havaya kaldırdı. Yine de başına inen cismin ağırlığından kendisini kurtaramadı. Karanlıkların içine düşüp bayıldı.

Lawell'den ayrıldıktan sonra Marsha arabayı dört yol ağzında bir köşeye çekip telefon kulübesine girdi, Blake-more'ları aradı. Garip, usulsüz bir şey yaptığını biliyordu, ama beceriksizce kendini Blakemöre'ların evine davet ettirmeyi başardı. Yarım saat sonra West Boxford'daki Plum Island Yolunda, 479 nolu eve ulaştı.

Arabayı evin kapısının önünde park ederken yağmurun dindiğine sevindi. Ama arabadan inerken, kalın paltolarından birini giymediğine pişman oldu. Hava sıcaklığı hızla düşmeye devam ediyordu.

Blakehnore'lar Cape Cod'da çok görülen binaların benzeri, sevimli bir evde yaşıyorlardı. Dikey tirizlere ayrılan pencerelerin çerçeveleri beyaza boyanmıştı. Arkalı giriş kapısı da iyi cins tahtadan yapılmıştı. Marsha birkaç basamak merdiveni çıkıp kapının zilini çaldı.

Kapıyı Bayan Biakemore açtı. Marsha'nın yaşlarında, kısa saçlarının uçları yukarıya doğru kıvrılmış, tıknazca

bir kadındı. Marsha'yı merakla süzüp, «İçeriye buyrun,» dedi. «Benim adım Edith Blakemore.»

Marsha kadının kendisini dikkatle süzdüğünü farke-
dince, acaba görünüşümde bir gariplik mi var, diye merak
etti. Az önce yediği meyvenin kabuklarının dişlerine yapış-
tığı korkusuyla dilini dişlerinin üstünde dolaştırdı.

Evin içi de dışı kadar sevimliydi. Eski Amerikan sti-
lindeki antika mobilyaların üstü çiçekli kumaşla kaplıydı.
Yerdeki parke döşemenin üstüne de kilimler serilmişti.

Edith, «Paltonuzu alabilir miyim?» diye sordu. «Çay
veya kahveye ne dersiniz?»

Marsha, «Çayı yeğlerim,» dedi, Edith'in peşine takılıp
salona girdi.

Salondan içeriye girerken şöminenin önünde gazete-
sini okuyan Bay Blakemore ayağa kalktı. Elini uzatıp,
«Ben Cari Blakemore,» dedi. İri yarı, kayış gibi esmer, ka-
ra kaşlı, kara gözlü bir adamdı.

Marsha adamın elini sıktı.

Cari divanı işaret ederek, «Buyrun, oturun,» dedi.
Marsha oturduktan sonra ev sahibi koltuğuna döndü, ga-
zetesini katlayıp yere koydu. Tatlılıkla Marsha'ya gülüm-
sedti. Edith mutfağa gidip gözden kayboldu.

Cari konuşmaya gayret ederek, «İlginç hava,» dedi.

Marsha kapı açıldığı zaman Edith'in yüzüne bakışın-
dan edindiği kötü duyguyu bir türlü üstünden atamadan,
ev sahiplerinin hafifçe kasılıp doğal hareket etmediklerini
farketti. Ama nedenine bir türlü parmak basamadı.

Yukarı kattan aşağıya inen küçük oğlan çocuğu sa-
lona geldi. Aşağı yukarı VJ'in yaşlarında, fakat ondan da-
ha iri ve tıknazca, açık renk saçlı, kahverengi gözlü bir
çocuktuk. Kabadayı bir görünüşü vardı. Hık demiş, Bay
Blakemore'un burnundan düşmüştü. Kibar bir tavırla elini
uzatıp, «Merhaba,» dedi.

Oğlanla el sıkışan Marsha, «Sen Richie olmalısın,»
dedi. «Ben VJ'in annesiyim. Oğlum senden çok söz eder,»
Marsha fazla abartılı konuşmamaya gayret ediyordu.

Richie kararsızlıkla, «Öyle mi?» diye sordu.

Marsha, «Evet,» dedi. «Oğlum senden söz ettikçe, se-

ni yakından tanımayı istedim. Neden arada sırada sen de bize gelip kalmıyorsun? Herhalde VJ sana evimizde bir yüzme havuzumuz olduğundan söz etmiştir.»

Richie, «VJ bana asla yüzme havuzunuzdan söz etmedi,» diye yanıt verdi. Halının üstüne oturup Marsha'nın yüzüne bakınca, kadın kendisini daha da huzursuz hissetti.

«Neden sana yüzme havuzumuz olduğunu söylemediğini bilmiyorum,» diyerek Carl'ın yüzüne baktı. Adam gülümsedi. Marsha, «Bu çocukların neyi neden yaptıkları hiç bilinmez,» dedi.

Cari, «Evet sanırım,» diye yanıt verdi.

Aralarına huzur bozucu bir sessizlik çöktü. Marsha ev sahiplerinin neden böyle davrandıklarını merak etti.

Salondan içeriye giren Edith, «Süt mü, limon mu?» diyerek üstlerine çöken sessizliği bozdu. Elindeki tepsiyi sehpanın üstüne bıraktı.

Marsha, «Limon,» dedi. Ev sahibinin elinden fincanı alıp Edith'in çay doldurmasını bekledi. Sonra içine birkaç damla limon sıkı.

Fincanını eline alıp arkasına yaslanınca, ev sahiplerinin çay içmediklerini farketti. Salondaki üç kişi gözlerini üstüne dikmiş, Marsha'ya bakıyordu.

Kendini oldukça rahatsız hisseden Marsha, «Benden başka çay içen yok mu?» diye sordu.

Edith, «Siz keyfinize bakın,» dedi.

Marsha çaydan bir yudum aldı. Sıcaktı. Onun için fincanı sehpanın üstüne bıraktı. Sinirli sinirli boğazını temizledi. «Böyle tepeden inme evinize geldiğim için özür dilerim,» dedi.

Edith, «Ziyarı yok,» dedi. «Zaten hava yağmurluydu, bizim de dışarıya çıkmaya niyetimiz yoktu.»

Marsha, «Uzun zamandır sizinle tanışmak istiyordum,» dedi. «VJ'e karşı çok iyi davranıyorsunuz. Ben de yaptığım iyiliğin karşılığını vermek isterim.»

Edith, «Siz ne anlatmak istiyorsunuz?» diye sordu.

«Pekâlâ, birincisi, ben de Richie'nin bizim eve gelip gece yatıya kalmasını istiyorum. Tabii eğer isterse. Ric-

İie, bize gelmek ister misin?»

Richie omuzlarını silktilti.

Cari, «Neden Richie'nin gece sizde kalmasını istiyorsunuz?» diye sordu.

Marsha, «Tabii sizin konukseverliğinize karşılık vermek için,» diye yanıt verdi. «VJ birçok kez geceyi burada geçirdi, arada sırada Richie'nin de bizim eve gelmesi çok doğal diye düşündüm.»

Cari ile Edith birbirlerine baktılar. Edith konuştu. «Oğlunuz gece asla bizim evde kalmadı. Korkarım siz neden ssöz ettiğinizi bilmiyorsunuz.»

Marsha teker teker karşısındaki insanların yüzlerine baktı. Aklı gittikçe karışıyordu. Kulaklarına inanamıyordu. Şaşkınlıkla, «VJ gece hiç burada kalmadı mı?» diye sordu.

Cari, «Asla,» dedi.

Marsha, Richie'nin yüzüne bakıp, «Peki ya geçen Pazartesi günü... VJ ile birlikte değil miydiniz?» diye sordu.

Richie başını iki yana sallayıp, «Hayır,» dedi.

Marsha utancından yerin dibine geçti. «Pekâlâ, sizi rahatsız ettiğim için özür dilerim,» dedi, ayağa kalktı. Cari ile Edith de ayağa kalktılar.

Cari, «Sizin kavga hakkında konuşmaya geldiğinizi zannettik,» dedi.

Marsha, «Ne kavgası?» diye sordu.

Cari. «Anladığım kadarıyla VJ ile bizim oğlumuz bir konuda birbirlerine ters düşmüşler,» dedi. «Burun kemiği kırıldığı için Richie bir gece revirde yatmak zorunda kaldı.»

Marsha, «Ah, çok özür dilerim,» dedi. «VJ ile bu konuyu konuşacağım.»

Marsha elinden geldiğince çabuk ve zarif bir şekilde Blakemore'ların evinden ayrıldı. Arabasına bindiği zaman öfkeden kuduruyordu. Tabii ki VJ ile konuşacaktı. Oğlu düşündüğünden de kötü durumdaydı. Onun ne halde olduğunu nasıl farketmemişti? Sanki oğlu birbirinden çok farklı iki ayrı yaşam sürüyordu. Öylesine soğukkanlı, kılı kıpırdamadan yalan söylemesi anormallikti! Sevgili küçük yavrusuna neler oluyordu?

11

Cumartesi Öğleden Sonra

Victor bir süre sonra ayıldı. Sis perdesi altında, anlam veremediği gürültüler duydu. Gürültüleri insanların yaptığını farkettiler. Birileri konuşuyordu. Neden sonra VJ' in sesini tanıdı. Oğlu öfkeyle birisine bağıırıyor, Victor'un babası olduğunu söylüyordu.

Koyu İspanvo! aksanlı bir ses, «Özür dilerim, nasıl bilebilirdim?» diye sordu.

Victor dizlerinin titrediğini hissetti. Baygınlık sırasında gücünü yitirmişti. Başu da çok ağrıyordu. Gözlerinin kaydığını hissetti. Elini kaldırıp başına dokununca, alnında golf topu büyüklüğündeki şişkinliği hissetti.

VJ, «Baba?» diye seslendi.

Victor kararan gözlerini açtı. Bir an başının ağrısına dayanamayacağını hissetti. Fakat sonra ağrı dindi. VJ'in mavi gözlerinin içine baktı. Oğlu omuzlarından tutmuş, yüzüne bakıyordu. VJ'in arkasında kara kaşlı, kara gözlü, esmer yüzler vardı. Yanında ise, sol göz kapağı yarı yarıya kapalı, yüzünden kötölük ve uğursuzluk akan bir adam duruyordu.

Victor gözlerini tekrar kapatıp dişlerini sıkarak oturmaya çabaladı. Başu öyie dönüyordu ki, bir an yere düşecekmiş gibi sallandı, ama VJ onu yakalayıp tuttu. Başının dönmesi geçinde Victor tekrar gözlerini açtı. Eliyle alındaki şişkinliğe bir daha dokunup onun nasıl olduğunu hayal meyal anımsamaya çalıştı.

VJ ısrarla, «Baba, iyi misin?» diye sordu.

Victor, «Galiba,» diye yanıt verdi. Etrafındaki yabancılar baktı. Hepsinin sırtında Chimera güvenlik görevlileri üniforması vardı, ama Victor onların hiçbirini tanııyordu. Adamların arkasında ise korkudan ne yapacağını bilemeyen Philip duruyordu.

Nerede olduğunu anlamak için etrafına bakman Victor, odanın içindeki geliştirilmiş fizik ve kimya âletlerini görünce kendini laboratuvarında sandı. Hemen yanında duran âlete bakınca, piyasaya yeni çıkarılan modeli tanıdı. Hızlı sıvı protein ayırımı yapan kromatopagrafi âletiydi.

Fakat kendi laboratuvarında olmadığını anladı. Odanın içi geliştirilmiş teknolojik âletlerle dolu, granit üstüne kalın tahtalar çakılarak oluşturulmuş rustik ve teknoloji karışımı bir yerdi.

Victor işaret parmaklarıyla gözlerini ovuşturup, «Ben neredeyim?» diye sordu.

VJ, «Bulunmaman gereken bir yerdesin,» diye yanıt verdi.

Victor ayağa kalkmaya çabalarken, «Bana ne oldu?» diye sordu.

VJ onu oturtmaya çalışarak, «Neden bir dakika oturup dinlenmiyorsun, başını çarptın,» dedi.

Victor dayanamayıp, «Durumu biraz hafife alıyorsun,» dedi. Elini kaldırıp alnın üstündeki şişkinliğe dokundu, kan akıp akmadığını kontrol etti. Olup bitenleri hâlâ çözemiyordu, ama düşünceleri berraklaşmaya başlamıştı. Sanki VJ'in az önce söylediğini ilk kez duyuyormuşçasına, «Bulunmaman gereken yerdesin demekle ne söylemek istedin?» diye sordu.

VJ, «Burası benim gizli laboratuvarım,» dedi. «Birkaç ay sonra sana gösterecektim. Hiç olmazsa nehrin öbür kıyısındaki yeni yerime taşırıncaya kadar laboratuvarımı görmemen gerekiyordu.»

Victor gözlerini kırıştırdı. Birdenbire düşüncelerini toplayabildi. Başına vurup kendisini bayıltan karaltıyı anımsadı. Oğlunun gülümseyen yüzüne baktı, sonra bakış-

farını, varlığını daha önce bilmediği laboratuvarın içinde dolaştırdı. Elle yontulmuş granit taş duvarlarla büyük spektrometreler, gerçekte düş dünyası arasında birbirleriyle rekabet ediyordu. Victor, «Şimdi ben neredeyim?» diye sordu.

Victor'u bırakan VJ, «Şimdi saat kulesi binasının bodrum katındayız,» dedi. Victor ayağa kalktı. VJ elini havada çevirip, «Fakat ihtiyacımızla uyum sağlaması için dekoru, biraz değiştirdim. Nasıl, beğendin mi?» diye sordu.

Victor yutkunup kuruyan dudaklarını yaladı. Karşısında gururla sırıtan oğluna baktı. Ellerini korkuyla ovuşturarak Philipe'e, sonra, Chimera güvenMk görevlisi üniformaları giyen üç adama baktı. Siyah saçlı, yüzleri güneşten yanmış, esmer İspanyollardı. Sonra bakışlarını ağır ağır yüksek tavanlı odanın içinde dolaştırdı. Bugüne kadar böylesine akıllara durgunluk veren bir yer görmemişti. Tam önünde, savaklara açılan kocaman delik vardı. Savak kapısının altından rutubetli yeşil küf sızıyordu. Deliğin bir kısmı kalın kalaslarla sonradan örtülmüştü. Odanın içinde su taşıyan büyük tahta yalak yerinden sökülüp, içine laboratuvar sıraları, kitap rafları gibi malzemeyele doldurulmuştu.

Odanın büyüklüğü on altı metre uzunluğunda, on üç, metre genişliğindeydi. Eski tahta çarkların en büyüğü odanın tam ortasında, dikey durumda, modern bir heykel, parçası gibi duruyordu. Bir dizi laboratuvar âleti büyük bir daire şeklinde üstüste yığılmıştı.

Odanın her iki ucundaki kalın kapılara metal sürgüler çakılmıştı. Dört bir duvar aynı renkte gri granit taşlardan, örülmüştü. Tavandaki ağır kalaslar açık kirişlerle tutturulmuştu. En büyük tahta çarka ilaveten, eski dişli takımlar, dev sopalar gibi su gücünü sağlayan eski mekanik âletler, oldukları yerde bırakılmış tavandaki kirişlere bağlı metal zincirlerden aşağıya sarkıyordu.

Victor'un tam arkasından birkaç basamak tahta merdiven tavana doğru yükselip tahta döşemelerin ucunda* spna eriyordu.

VJ heyecanla Victor'un göstereceği tepkiyi beklemek-

teydi. «Pekâlâ, baba? Haydi! Ne düşünüyorsun, söyle?» diye sordu.

Victor sendeleyerek ayağa kalktı. «Burası senin laboratuvar mı?» diye sordu.

VJ, «Evet, benim,» dedi. «Çok güzel, değil mi?»

Victor sekerek DNA sentezlerinin yanına gidip elini okşarcasına üstünde gezdirdi. En son modeldi. Victor'un laboratuvarında bile bu model yoktu.

Tahta çarkın diğer tarafındaki manyetik elektron mikroskobu görünce, «Bütün bu âletleri nereden buldun?» diye sordu.

Babasının hayranlıkla sentezere baktığını görünce, VJ, «Onları ödünç aldım diyebilirsiniz,» dedi.

Victor döndü, VJ'in yüzüne bakıp onu dikkatle inceledi. «Bunlar Chimera'dan çalınan âletler mi?» diye sordu.

VJ afacan bir çocuk gibi gülerek, «Onlar asla çalınmadı,» diye yanıt verdi. «Yolianni şaşırdılar diyelim. Onlar Chimera'ya ait ve hâlâ Chimera toprakları üzerinde. Chimera'dan dışarıya çıkmadıkları için onlara çalıntı mal diyemem.»

Victor diğer laboratuvar âletinin yanına gitti. Çok görkemli gazlı kromatopagrafi âletiydi. Kendini toparlamaya çalıştı. Başı hâlâ ağrıyordu. Özellikle hareket ettiği zaman, dönüyordu da. Fakat başının dönmesi kafasına yediği darbeden çok, böyle bir laboratuvarla karşı karşıya kaldığı içindi. Böyle bir laboratuvarı insan ancak düşlelerinde yaşatırdı. Sanki bir karabasandı. Kromatografi âletinin sütunlarından birine usulca dokunup gördüklerinin gerçek olduğuna kendisini inandırmamaya çalıştı. Sonra tam arkasında duran VJ'e dönüp baktı.

«Başımdan başlayarak bana her şeyi anlat. Bu laboratuvar nasıl oluştu, açıkla.»

VJ, «Tabii,» dedi. «Haydi gel, oturma salonuna geçelim. Orada daha rahat konuşuruz.»

VJ öne doğru birkaç adım attı, büyük pedallı çarkın arkasından dolanıp, elektron mikroskobun yanından geçti, odanın diğer ucuna doğru yürüdü. Oraya varınca sol taraftaki kapıyı açtı. Sağ taraftaki kapıyı işaret edip, «O-

rada başka laboratuvarlar için yer var. Hiçbir yere sığamıyoruz,» dedi.

Victor, VJ'in peşinden giderken, omuzunun üstünden dönüp arkasına bakınca Philip'in de kendilerini izlediğini gördü. Ama nöbetçiler yerlerinden kıpırdamamışlardı. Nöbetçilerden ikisi oradaki bir sandığı ters çevirip masa yapmışlar, kâğıt oynamaya başlamışlardı.

VJ, Victor'u gerçekten oturma salonuna benzer bir odaya soktu. Odaya sıcak hava vermek için granit duvarlara çeşitli renklerde ve boylarda kilimler asılmıştı. Bir.köşede aşağı yukarı on adet portatif yatak vardı. Giriş kapısına bitişik yuvarlak bir masa ve etrafında altı koltuk duruyordu. VJ babasına bu koltuklardan birine oturmasını işaret etti.

Victor koltuğu çekip oturdu. Philip de uzaktaki bir koltuğa oturup sessizce bekledi.

«İçecek bir şey ister misin? Sıcak kakao veya çay ister misin?» VJ ev sahibi pozundaydı. «Evdeki konforumuzu aratmıyoruz.»

Victor, «Sanırım bana her şeyi açıklamaya başlasan iyi olur,» dedi.

VJ başını salladı, sonra usul usul anlatmaya koyuldu. «Biliyorsun, beni Chimera'ya getirdiğin ilk günden beri laboratuvar çalışmaların çok ilgimi çekti. Fakat ortada bir sorun vardı. Âletlere dokunmam yasaklanmıştı.»

Victor, «Tabii yasaklanmıştı. Sen o zaman minicik bir bebektin,» dedi.

VJ, «Ama ben kendimi bebek gibi hissetmiyordum,» diye yanıt verdi. «Her neyse, söylemeye gerek yok, eğer bir şeyler yapmak istiyorsam hemen bir laboratuvar sahibi olmalıyım diye karar verdim. Önce işe küçük çapta başladım. Sonra büyümeye başladı. Ve büyüdükçe de daha fazla âlete ihtiyacım oldu.»

Victor, «Peki laboratuvarı kurmaya kaç yaşında başladın?» diye sordu.

VJ, «Aşdğı yukarı yedi yıl önce,» dedi. «Üç yaşındaydım. Philip gereken insan gücünü sağladığı için laboratuvarı şaşılacak kadar kolay kurduk.» Bu sözlerle Philip

gururla gülümsedi. VJ anlatmaya devam etti. «Önce kafeteryanın yanındaki binadaydık. Fakat sonra o binanın onarılacağı söylentileri dolaşmaya başladı, onun için her şeyi buraya, saat kulesine taşıdık. Laboratuvar kurulduğu günden beri benim küçük sırrım olarak kaldı.»

Victor, «Yedi yıl mı?» diye sordu.

VJ başını salladı. «Aşağı yukarı o kadar.»

«Peki neden?»

VJ, «Biraz ciddi çalışma yapabilmek için,» diye yanıt verdi. «Laboratuvarda dolaşıp senin yaptıklarını izledikçe, biyolojinin potansiyeli beni büyüledi. Geleceğin en önemli bilim dalı biyoloji. Araştırmaların nasıl yapılması gerektiğini gösteren bazı düşüncelerim var.»

Victor, «Ama benim laboratuvarımda çalışabilirdin,» dedi.

VJ elini havada salladı. «Olanaksız. Ben çok gencim. Şimdi yaptığım çalışmaları gerçekleştirmeme kimse izin vermezdi. Özgür olmalıyım. Kurallara, yasaklamalara, bana yardımcı olacaklara bağlı kalamam. Geniş alanda çalışmalıyım. Bak, doğrusunu istersen çalışmalarım sonunda en çılgın hayallerimi bile gerçekleştirdim. Son bir yıl içinde yaptıklarımı sana göstermek için yanıp tutuşuyordum. Görünce aklın duracak.»

Birdenbire çok meraklandığını hisseden Victor, çekinerek, «Başarıya ulaştın mı?» diye sordu.

VJ, «Birkaç tane olağanüstü aşama yaptım desem; daha doğru olacak,» diye yanıt verdi. «Belki de neler yaptığımı tahmin edebilirsin.»

Victor, «Hayır, edemem,» dedi.

«İstesen edersen,» diye karşı koydu VJ. «Senin üstünde çalıştığın projelerden biri.»

Victor dalgınlıkla, «Ben birçok proje üstünde çalışıyorum,» diye yanıt verdi.

VJ, «Dinle,» dedi. «Benim yaptığım buluşları senin isminle açıklarız. Böylece Chimera onların patentini alır, ününe ün katar. Benim adım hiç geçmez, kimseye buluşları benim yaptığımdan söz etmeyiz.»

Victor, «Yeni yüzme yarışında yaptığın gibi mi?» diye sordu.

VJ yürekten bir kahkaha patlattı. «Evet, onun gibi bir şey sanırım. Üstüme ilgi çekmemeyi yeğlerim. Kimse-nin işlerime burnunu sokmasını istemem. Ayrıca insanlar aralarında dâhî bir çocuk olduğunu farkedince çok merak-lı oluyorlar. Buluşlarımı senin buluşların olarak gösterip Chimera adına patentlemeyi yeğlerim. Yer ve âletlere kar-şılık size elde ettiğim sonuçları vereceğim ve böylece öd-şeceğiz.»

. «Ne gibi buluşlar yaptığını bana anlat.»

«Birincisi, döllenmiş yumurtayı ana rahmine aşılama-nın gizemini çözdüm.» VJ gururla anlatıyordu. «Zigot nor-mal olduğu sürece aşılamanın yüzde yüz başarılı olaca-ğını garanti ederim.»

Victor, «Şaka yapıyorsun,» dedi.

VJ somurtarak, «Hayır, şaka yapmıyorum,» diye ya-nıt verdi. «Aldığım tepki tahminimden hem daha kolay, hem de daha karmaşıkmiş. Zigotla ana rahminin üst yü-zeyindeki hücrelerin bitişmesinden oluşuyor. Ve araların-da bir tür kimyasal iletişim sağlanıyor. Çoğu kimse bu o-laya antikor-antigen reaksiyonu adını verebilir. İşte bu re-aksiyon, polipeptik damarların doğurganlık faktörünü sağ-layınca sonuçta döllenmiş yumurtanın rahime aşılmasını garantiliyor. Bu faktörü yalıtıp DNA teknikleriyle bir-leştirdim, oranlarını çoğalttım. Tek dozda döllenmiş sağ-lıklı bir yumurtanın ana rahmine aşılandığını yüzde yüz garanti ederim.»

VJ ileri sürdüğü tezleri vurgulamak için cebinden kü-çük bir şişe çıkarıp babasının önündeki masaya koydu. «Bunu senin için hazırladım,» dedi. «Kimbilir, belki de bu buluşumla Nobel ödülünü kazanırsın,» diyerek güldü. Philip de onunla birlikte güldü.

VJ, «Defalarca deneyi yapıldı,» dedi. «Hayvanlar ve insanlar üstünde hep aynı sonucu verdi. Yüzde yüz başa-rılı bir buluş.»

Victor oğluna, sonra da dönüp Philip'e baktı. Victor'un ne tepki göstereceğini bilmeyen Philip çekiniyordu. Vic-tor tekrar masanın üstünde duran şişeye baktı. Böyle bir buluşun yaratacağı akademik ve ekonomik patlamayı he-

men tahmin etti. Tüp bebek döllemelerinde aşılması olanaksız, dev bir devrimdi. Ellerinde böyle bir mamulle Dölleme Şirketi bu alanı egemenliği altına alacaktı. Dünyaya çapında büyük bir buluştu. Yer yerinden oynayacaktı.

Victor derin soluk aldı. «İnsanlarda aynı sonucu elde edeceğinden emin misin?» diye sordu.

• VJ, «Kesinlikle,» diye yanıt verdi. «Söylediğim gibi, defalarca denendi.»

Victor, «Peki kimlerde?» diye sordu.

VJ, «Gönüllülerde tabii,» dedi. «Ama bol bol vaktimiz var. Ayrıntıları sana daha sonra anlatacağım.»

Gönüllüler mi? Victor'un başı döndü. VJ gerçek insanlar üstünde aklına estiği gibi deney yapılmayacağını bilmiyor muydu? Gözönünde tutulması gereken yasalar ve ahlâk değeri vardı. Fakat olasılıklar da karşı koyulmayacak kadar güçlüydü. Victor kim oluyordu ki oğlunun yaptıklarını yargılıyordu? Şimdi karşısında duran bu olağanüstü zeki çocuğun oluşumunu kendi yarattığı teknikle gerçekleştirmemiş miydi?

VJ önden koşup kapıyı açtı. Victor hâlâ kâğıt oyununa devam edip yüksek sesle İspanyolca konuşan güvenlik görevlilerinin bulunduğu ana odaya döndü.

Ağır ağır dairenin etrafında dolaşıp âletlere baktı. Et-kileyici kelimesi çok hafif kaçardı. Başının ağrısının birdenbire geçtiğini farketti. İçindeki sevinç, ve coşku git-tikçe artıyordu. Gözleriyle tanık olduğu, bu sahneyi on yaşındaki oğlunun yarattığına inanmak kolay değildi.

Durup hayranlıkla önündeki elektron mikroskobu seyreten Victor, «Laboratuvarın varlığından kimin haberi var?» diye sordu. Eliyle mikroskobu okşadı.

«Philip ve bir avuç güvenlik görevlisi... bir de sen.»

Victor telaşla VJ'e baktı. VJ ona gülümsedi.

Victor birdenbire güldü. «Bunca zamandır burnumun dibinde olup bitenleri düşündüm dei» Hayretler içinde başını iki yana salladı. Laboratuvar âletlerinin arasında dolaşmayı sürdürdü. Arada sırada durup parmaklarıyla bazılarının üstlerini okşadı. Victor piyasaya çıkarılabilecek Conceptol, Fertol gibi ticarî isimleri düşünürken bir yan-

darı da, «Protein aşılmasından emin misin?» diye sordu.

VJ, «Kesinlikle,» diye yanıt verdi. «Buluşlarımdan biri protein aşılması. Daha başka buluşlarım da var. Ayrıca hücresel ayrılıklar ve gelişmeler konusunda bazı aşamalar yaptım. Biyoloji alanında yepyeni bir dönemin açılacağına inanıyorum.»

Victor dolaşmaya son verdi. VJ'e sırtını döndü. «Marsha'nın bu yaptıklarından haberi var mı?» diye sordu.

VJ kelimeleri vurgulayarak, «Hayır, hiçbir şeyden haberi yok,» dedi.

Victor gülümseyerek, «Annen çok mutlu olacak,» dedi. «Kendi yaşındaki çocuklara gerektiği kadar zaman ayırmadığın için sende bir bozukluk olduğunu düşünüp kendi kendini-âdeta kurt gibi yiyordu.»

VJ yanıt verdi. «İzcilik Kulübünde filan geçirecek vaktim yoktu.»

Victor güldü. «Tanrım, annen bu işe bayılacak. Ona her şeyi anlattıktan sonra buraya getiririz!»

VJ, «Bu fikri pek tutmadım,» dedi.

«İnan bana, çok iyi alacak. Annen çok rahatlayacak, ben de böylece psikolojik gelişme konusunda söylev dinlemekten kurtulacağım.»

VJ, «Laboratuvarın varlığından başkalarının haberi olmasını istemiyorum,» dedi. «Zaten sen de beklenmedik bir rastlantı sonucu öğrendin. Laboratuvarımı yeni yeri-me taşımadan önce sana söylememeye niyetliydim.»

Victor, «Yeni yer nerede?» diye sordu.

«Yakında. Başka bir gün sana göstereceğim.»

Victor ısrar etti. «Fakat Marsha'ya söylemeliyiz. Senin için ne kadar üzüldüğünü bilemezsin. Ben onu idare ederim. Kimseye söylemez.»

VJ, «Çok riskli,» dedi. «Elde ettiğim sonuçların onu senin kadar etkileyeceğini sanmıyorum. Bilime karşı bizim duyduğumuz coşku ve hevesi duymuyor.»

«Senin bir dâhî olduğunu öğrenince zevkten dört köşe olacak. Hele tek başına böyle bir yer yarattığını görün-

ce sevinçten çılgına dönecek. Olağanüstü bir laboratuvar!»

VJ sanki karar vermeye çabaiarcasına, «Evet, belki....» dedi.

Victor coşkuyla, «Bana güven,» diye bağırdı. •

«Belki de bu konuda senin daha iyi yargılama yaptığını düşünüp boyun eğmeliyim. Sanırım onu benden çok daha iyi tanıyorsun. Sadece yanıltmadığını dilerim. Yoksa başımıza çok dert açar.»

Victor heyecanını saklamaya gerek duymadan, «Onu şimdi, hemen buraya getireceğim,» dedi.

VJ karşı koydu. «İnsanların dikkatini çekmeden onu buraya nasıl sokacaksın?»

Victor, «Bugün Cumartesi,» diye yanıt verdi. «Burada kimse yoktur. Özellikle günün bu geç saatinde, herkes evine gitmiştir.»

VJ boyun eğdi. «Pekâlâ.»

Victor koşar adımlarla merdivenlere doğru ilerledi. «Yarım saat sonra buradayım. En geç kırk beş dakika sonra,» dedi.

Basamakları ikişer ikişer atlayarak çıktı, sonra birdenbire durdu. Daha önce de farkettiği gibi, merdivenler kalın tahtaların önünde son buluyordu.

Victor, «Çıkış-yolu buradan mı?» diye sordu..

VJ, «Elinle itiver,» dedi. «Tahtalar ağır değil.»

Victor merdivenlerin geri kalan basamaklarını ağır ağır çıktı, tahtaların önünde durdu. Önündeki kalasları çekinerek itti. Geniş kapı kolaylıkla açılınca şaşırды. Victor dönüp VJ'e son kez baktı, göz kırptı, sonra merdivenleri tırmandı. Kapıyı arkasından kapatınca kanat sessizce yerine oturdu, dışardan gelen ışığı kesti.

Victor koşarak binadan çıktı. Kalbi sevinçten deli gibi atıyordu. Yıllardır kendini bu kadar mutlu hissetmemiştir,

Marsha sinir bozucu iki ziyaretinden eve dönünce kendine koyu bir çay demledi. Fincanını alıp çalışma odasına çekildi, sakinleşmeye çabalarken araba yolunda Vic-

tor'un arabasının sesini duydu.

Kısa süre sonra Victor çalışma odasının kapısından başını içeriye uzattı. Sırtından paltosunu çıkarmamıştı. «Ah, tatlım, işte buradasın!» dedi.

Marsha hor görürcesine, tatlım mı, diye düşündü. Bana yıllardır tatlım dememişti. «İçeriye girsene,» diye seslendi.

Victor zaten içeriye dalmıştı bile. Marsha'nın elini yakalayıp onu divandan kaldırmaya çalıştı. Marsha direnerek ayağa kalkıp elini Victor'un ovucunun içinden çekti. «Burada ne yapıyorsun?» diye sordu.

«Sana bir şey göstereceğim.» Victor'un gözleri sevinçten ıslıl ıslıl yanıyordu.

«Sana ne oldu böyle?»

«Haydi gel!» diye onu çekiştirdi Victor, «Sana bir sürprizim var. Görünce bayılacaksınız.»

Marsha, «Benim de sana sürprizlerim var ama pek hoşuna gitmeyecek,» dedi. «Otur şuraya. Sana anlatacaklarım çok önemli.»

Victor, «Daha sonra anlatırsın,» deyiverdi. «Benim; sana göstermek istediğim çok daha önemli,»

Marsha, «Pek sanmam,» dedi. «VJ hakkında çok rahatsız edici şeyler öğrendim.»

Victor, «Rahatsız edici olması gerekmez,» diye gülmüseddi. «Çünkü benim keşfettiğim şey, VJ'in seni üzea özelliklerinin hepsini unutturacak kadar önemli.»

Victor, «Rahatsız edici olması gerekmez,» diyerek gü-rükiemeye çalıştı. Marsha tiz bir sesle, «Victor!» diye bağırdı. Kolunu sert bir hareketle çekip kurtardı. «Çocuk gibi davranıyorsun!»

Victor neşeyle, «Senin her türlü hakaretine karşı bağışlıktın,» dedi. «Marsha, şaka yapmıyorum. Sana çok büyük bir haberim var.»

Marsha ellerini beline dayadı, dengesini sağlayabilmek için bacaklarını iki yana açtı. «Okuldan kaçmasından başka, VJ bize bazı konularda yalanda söylüyormuş. Bugün onun Blakemore'ların evinde asla gece yatısına kalmadığını öğrendim. Asla!»

VJ'in laboratuvarını tamamlamak için ne kadar zamana ihtiyacı olduğunu düşünen Victor, «Hiç şaşmadım,» dedi.

Marsha usançla ellerini havaya kaldırıp, «Şaşmadın mı?» diye bağırdı. «Richie Blakemore ile VJ arkadaş de-ğillermiş. Aslında kısa bir süre önce kavga etmişler ve VJ çocuğun burnunu kırmış.»

Victor sesinin tonunu yükseltmemeye çabalayarak sükûnetle, «Pekâlâ, pekâlâ!» dedi. Marsha'yı kollarından yakalayıp sevgiyle gözlerinin içine baktı. «Sakin ol ve beni dinle. Sana göstermek istediğim şeyi görünce VJ'in zamanın çoğunu nerede geçirdiğini anlayacaksın. Şimdi bana güvenip benimle birlikte gelir misin?»

Marsha gözlerini kısıp baktı. Hiç olmazsa kocası içtenlikle konuşuyordu. Kuşkuyla, «Beni nereye götürüyor-sun?» diye sordu.

Victor coşkuyla, «Dışarıya, arabaya,» diye yanıt ver-di. «Haydi gel, paltonu giy.»

Marsha çalışma odasından çıkarken, «Ümit ederim, ne yaptığını biliyorsun,» dedi. Paltosunu giydi, birkaç da-kika sonra hızla giden arabanın içinde dengesini bulmak, için koltuğun kenarına sıkı sıkı yapıştı. «Böyle çılgın gibi. araba sürmek zorunda mısın?» diye sordu.

Victor, «Bir an önce görmeni istiyorum,» diyerek Vic-tor virajı döndü. «On iki yaşımdayken ağacın üstüne gizli bir ev yaptığım zaman ne kadar gurur duyduğumu düşünüyordum.»

Marsha kocasının aklını yitirdiğini sandı. Son zaman-larda zaten çok garip davranıyordu ama onu bu halde hiç görmemişti.

Victor, Merrimack Nehrinin üstündeki köprüden yıldırım gibi geçti ve bir süre sonra Chimera'nın giriş kapısının, önünde durdu. Nöbetçi kulübesindeki güvenlik görevlileri vardiyası değişmişti. Kapıyı açan adam Fred değildi.

VJ sırrının ortaya çıkmasından endişe ediyordu. Vic-tor onun endişesine saygı duyduğundan, arabasını yöne-tim binasının önündeki park yerine bıraktı. Arabadan iner-lerken Marsha'ya, «Biraz yürüyeceğiz,» dedi.

Nehrin kenarına ulaştıklarında alacakaranlık başlamıştı. Dar sokaklara uzun gölgeler düşmeye başlamış, hava da epeyce soğumuştur. Marsha hava sıcaklığının beş altı derece olduğunu tahmin etti. Birkaç adım önünden yürüyen Victor, sanki takip edilmekten korkuyormuş gibi ikide bir arkasına dönüp bakıyordu. Marsha da meraklandı, arkasına dönüp baktı, ama peşlerinden gelen yoktu. Paltosuna sıkıca sarındı. Ama havanın soğukluğundan çok, başka bir şeyden ürperdiğini farkettiler.

Marsha adımlarını yavaşlatınca, Victor onun elinden tutup çekiştirdi. Marsha, Chimera'nın yerleşim bölümünü geride bırakıp, harabeye dönüşmüş binaların yanına geldiklerini farkettiler. Yolun her iki yanında da terk edilmiş kocaman binalar vardı. Alacakaranlıkta uğursuzca dikilmişlerdi.

Durmaya çalışarak, «Victor, beni nereye götürüyorsun?» diye sordu.

Onu çekiştiren Victor, «Geldik sayılır,» dedi.

Terkedilmiş saat kulesi binasının kapısız girişinden içeriye girince Marsha durdu.

Hayretler içinde, «Herhalde buradan içeriye girmemi beklemiyorsun, değil mi?» diye sordu. Arkasına yaslanıp gökyüzüne doğru yükselen kuleye baktı. Havada hızla kayan bulutlar başını döndürdü. Başka tarafa bakmak zorunda kaldı.

Victor, «Lütfen,» dedi. «VJ içeride. İnan bana, harika bir sürprizle karşılaşacaksın.»

Marsha, Victor'un heyecanla parlayan yüzüne, sonra binanın içindeki karanlığa baktı. Kocasının gözleri duyduğu coşkunun aleviyle yanıyordu. Marsha, «Yaptığımız delilik,» dedi. İstemeye istemeye ileriye doğru adımını attı, karanlık onları sardı.

Molozlarla kaplı yerde sendeleyerek yürürlerken Victor öne geçti. «Biraz daha yürüyeceğiz,» dedi.

Marsha'nın gözleri karanlığa alışınca, şekilleri belli belirsiz görmeye başladı. Sol tarafındaki geniş pencere boşluklarından, iplikhanenin havuzunun yansıyan ışığı görünüyor, şelâlenin gürültüsü duyuluyordu. Victor boş bir

köşenin önünde durdu. Marsha'nın elini bırakıp yere eğildi, vurdu. Yerden yukarıya kalkan kapağın altından dışarıya parlak ışıklar saçılınca Marsha şaşırıldı.

VJ, «Anne çabuk içeriye gel,» dedi.

Marsha hızla merdivenlerden indi. Victor da peşinden geldi. VJ gizli kapıyı hemen örttü.

Marsha bakışlarını bulunduğu odanın içinde dolaştırdı. Kendini bir bilim kurgu filminin sahnesinde sandı. Paslı zincirler, kocaman pedalla çevrilen tekerlekler, granit duvarlar ve bir dizi yüksek teknoloji aletleriyle donatılmış odada, nerede olduğunu anlayamadı. Başını sallayıp Philip'e selam verince Philip de başını sallayarak ona selam verdi. Chimera güvenlik görevlilerine de başıyla selam verdi ama adamlar oralı olmadılar. Göz kapağının biri yarı kapalı olan adam Marsha'nın dikkatini çekti.

Annesinin yanına gelen Victor, «Bugüne dek gördüğün en şaşırtıcı şey değil mi?» diye sordu. Marsha onun yüzüne baktı. Victor heyecandan yerinde duramıyordu.

Marsha, «Bu nedir?» diye sordu.

«VJ'in laboratuvarı,» diye açıklayan Victor, oğlunun kimsenin en ufaklık kuşkusuyla çekmeden burayı nasıl kurduğunu kısaca anlatıyordu. Hattâ Marsha'ya VJ'in protein aşılmasını keşfettiğini, bunun üreme alanı için ne demek olduğunu bile anlattı.

Victor sonunda, «Evet, şimdi VJ'in neden senin isteğin gibi sosyal faaliyetlere katılmadığını anladın,» diye özetledi. «Bu laboratuvarı yaratmak için poposundan ter damlayana dek çalışmış!» Bakışlarını odanın içinde dolaştırırken kıkırdayarak güldü.

Marsha dikkatle kendisine bakan VJ'e göz attı. Çocuk kuşkusuz onun göstereceği tepkiyi bekliyordu. Marsha'nın önünde koskocaman bir âlet vardı. Marsha onun ne işe yaradığını bile bilmiyordu. «Bu âletlerin hepsini neden buldun?» diye sordu.

Victor, «İşte en iyi tarafı da bu,» dedi. «Âletlerin hepsi Chimera'ya ait.»

Marsha, «Peki, buraya nasıl gelmişler?» diye sordu.

Victor, «Sanırım...» diye söze başladı ama hemen sus-

1u. VJ'e baktı. «Âletleri buraya nasıl getirdin?» diye sordu.

VJ pek üstünde durmadan «Birkaç kişi yardım etti,» diye yanıt verdi. «Birçoğunu Philip taşıdı. Bazıları parçalanıp tekrar monte edildi. Tabii onları buraya taşıırken eski tünel sisteminden yararlandık.»

Birdenbire kuşkulanan Victor, «Yoksa Gephardt da yardım edenlerden biri miydi?» diye sordu.

VJ, «Evet, o da yardımcı oldu,» diye itiraf etti.

Marsha, «Neden Gephardt gibi biri âletleri buraya getirmen için suna yardım etsin?» diye sordu.

VJ üstü kapalı, «Kendini sağlama almak için,» dedi. «Chimera'nın bilgisayarıyla çok oynadım, bu arada birkaç kişinin şirketin kasasından zimmetlerine para geçirdiklerini farkettim. Bu bilgiyi ele geçirdikten sonra, herkesin bönümüne göre bana yardım etmelerini istedim. Ama tabii hiç kimsenin diğerinden haberi yoktu. Ayrıca ne yaptıklarını da bilmiyorlardı. Onun için hiç kimsenin ruhu duymadan işi idare ettim. Fakat mesele şu ki, bütün bu âletler Chimera'ya ait. Çalıntı mal yoktur. Bütün âletlerin hepsi burada.»

Marsha, «Senin, bu yaptığına şantaj denir,» dedi.

VJ, «Ben asla onları tehdit etmedim,» diye yanıt verdi. «Sadece onlara zimmetlerine para geçirdiklerini bildiğimi îmâ ettim, sonra da onların yardımını istedim.»

Victor, «VJ'in işi iyi idare ettiğini söylemek zorundayım, ama zimmetine para geçirenlerin listesini bana vermelisin,» dedi.

«Özür dilerim ama veremem, çünkü bu insanların her biriyle anlaşma yaptım. Ayrıca, en kötüsü, Dr. Gephardt, ulusal vergi memurları tarafından açığa çıkarıldı. İşin komik tarafı da onu benim ele verdiğimi sanması,» diyerek güldü.

Victor'un yüzü birdenbire aydınlandı. Şimdi her şeyi daha iyi anlıyordu. «Anladım,» dedi, «Pencereden içeriye atılan tuğla, zavallı Kissa'nın öldürölmesi, Gephardt'ın sana verdiği gözdağıydı.»

VJ başını salladı. «Aptal herif,» dedi.

Marsha birdenbire, «Buradan çıkmak istiyorum,» de-

yince VJ ile Victor çok şaşırdılar.

Victor, «Fakat daha göreceğimiz bitmedi,» dedi.

Marsha, «Kuşkusuz öyledir,» diye yanıt verdi. «Ama; şimdilik ben göreceğimi yeterince gördüm. Gitmek istiyorum.» Babayla oğula baktı, sonra gözlerini odanın içinde dolaştırdı. Buradan hiç hoşlanmamıştı. Kendini çok huzursuz hissediyordu. Labaratuvardan korkmuştu.

Victor odanın batı yönünü işaret ederek, «Oturma salonu var...» dedi. ,

Marsha onun gösterdiği tarafa bakmadı bile. Merdivenin başına yürüyüp basamakları çıkmaya başladı.

VJ, «Sana burayı ondan gizlememizi söylemiştim,» diye fısıldadı.

Victor elini Oğlunun omzuna koyup kulağına fısıldadı.. «Korkma, ben onu idare ederim.» Sonra Marsha'ya seslendi. «Dur bir dakika, ben de geliyorum.»

Marsha dosdoğru gizli kapıya gidip itti. Bodrum katından dışarıya çıkınca, moloz yığılı geniş alanda sendeleyerek ilerlemeye başladı. Kapıya ulaşip açık havaya çıkınca rahatladığını hissetti.

Victor koşar adımlarla onun yanına gelip kolundan tuttu, yüzüne baktı. «Marsha, Tanrı aşkına, nereye gidiyorsun?»

«Eve!» Kararlı adımlarla yürümeye devam etti. Fakat Victor yine ona yetişti.

«Neden böyle mantıksız davranıyorsun?» diye sordu.

Marsha yanıt vermedi. Daha hızlı yürümeye başladı. Adetâ koşuyorlardı. Victor'un arabasının yanına ulaşınca Marsha kapıyı açıp bindi.

Victor direksiyonun başına geçti. Sinirli bir sesle, «Benimle konuşmayacak mısın?» diye sordu.

Çenesini sıkın Marsha inatla karşıya baktı. Victor hiç konuşmadan arabayı sürdü.

Eve geldikleri zaman Marsha kendine bir kadeh beyaz şarap doldurdu.

Sessizlik perdesini yırtmaya çabalayan Victor, «Marsha neden böyle davranıyorsun?» dedi. «Senin de benim kadar sevineceğini sanmıştım. Özellikle VJ'irv zekâsında

tekrar gerileme olacağını düşünüp endişelendiğin için sevineceğini sanmıştım. Çocuğun çok iyi olduğu açıkça belli. Her zamanki gibi üstün zekâlı.»

Marsha öfkeyle, «Zaten sorun da bu,» dedi. «VJ'in olağanüstü zekâsı beni dehşete düşürüyor. Kurduğu laboratuvardan da büyük bir dâhî olduğu anlaşılıyor, değil mi?»

Victor, «Evet, kesinlikle,» dedi. «Harika, değil mi?»

Marsha öfkeyle söylendi. «Hayır.» Şarap kadehini masanın üstüne bıraktı. «Eğer dâhî ise, o zaman zekâsındaki gerileme olayı çirkin bir oyundan başka bir şey değil. Buna zaman numara yapıyormuş. Geçerlilik ölçüsü dışında ona uyguladığım psikolojik testleri bile atlatıp beni kandıracak kadar zeki. Victor, oğlumuzun bütün hayatı kocaman bir yalandan ibaret. Koskocaman bir yalan.»

Victor, «Belki başka bir açıklaması vardır,» dedi. «Belki zekâsında bir süre gerileme oldu, sonra tekrar ilerledi.»

Marsha, «Ona daha bu hafta zekâ testi yaptım,» dedi. «Zekâsı 130 civarındaydı. Üç buçuk yaşındayken de aynı düzeydeydi.»

Bu kez Victor da sinirlenmişti. «Pekâlâ,» dedi. «Mesele VJ'in sağlıklı olması. Artık endişe etmemize gerek kalmadı. Aslında fazlasıyla sağlıklı. Tek başına öyle bir laboratuvarı kurmuş. Zekâsı 130'dan fazla olmalı. Demek ki sinir geliştirme faktörüm başarıya ulaştı.»

Marsha başını salladı. Kocasının burnunun ucunu göremeyecek kadar miyop olabileceğine inanamıyordu. «Genlerle istediğin gibi oynayıp yaptığın değişimlerle ne yaratıldığını sanıyorsun sen?»

Victor hiç tereddüt etmeden, «Üstün zekâlı, çok normal bir çocuk yarattım,» diye yanıt verdi.

«Daha başka?»

«Ne demek daha başka?»

Marsha, «Peki, yarattığın bu insanın kişiliğine ne demeli?» diye sordu.

«Yarattığım bu insan mı?» diye sordu Victor. «Sen VJ'den, bizim oğlumuzdan söz ediyorsun.»

Marsha yineledi. «Pekâlâ, onun kişiliği ne olacak?»

Victor öfkeyle yanıtladı. «Öf, kişiliğin Tanrı belâsını versin; Çocuk üstün zekâlı. Daha şimdiden araştırmalarında bazı büyük aşamalar yaptı. Bir iki kötü huyu varsa ne olur? Hepimizin kötü huyları var.»

Marsha usulca, «Bir canavar yarattın,» diye söylendi. Sonra dudaklarını ısırdı. Gözyaşlarını tutamıyordu. «Bir canavar yarattın! Ve ben de seni asla bağışlamayacağım.»

Victor usançla, «Bana bir şans ver,» dedi.

Marsha terslendi. «VJ eşi bulunmayan garip bir yaratık, üstün zekâsı onu insanlardan uzaklaştırıp yalnızlığa mahkûm etti. Anladığım kadarıyla bunu üç yaşındayken farkettiler. Zekâsının herkesten üstün olduğunu biliyordu. Onun için bazı sosyal sınırlamalara herkes gibi yanıt veremiyordu. Zekâsı onun herkesten üstün olmasını sağlayıp her şeyin önüne geçirdi.»

Victor, «Söyleyeceklerin bitti mi?» diye sordu.

Marsha'nın gözyaşları yanaklarından aşağıya sel gibi iniyordu. Ama birdenbire öfkelenildi. «Hayır, daha bitmedi!» diye bağırdı. «VJ ile aynı genlere sahip iki çocuğun ölümüne ne dersin? Onlar neden öldü?»

«Neden tekrar bu konuyu açtın?»

Victor'un sorusunu duymazlığa gelen Marsha sesini alçalttı. «Pekâlâ, David ile Janice'in ölümlerine ne demeli? Sana daha önce söylemeye fırsat bulamadım, ama bugün Fay'lerin ziyaretine gittim. Bana David'in ölümünde VJ'in parmağı olduğuna Janice'in iyice inandığını söylediler. Janice, anne ve babasına çocuğun şeytan gibi kötü kalpli olduğunu söylemiş.»

Victor, «Bu saçmalıkları daha önce de duyduk,» dedi. «Janice dindar bir psikopat oldu. Bunu sen kendin söyledin.»

Marsha, «Onun anne ve babasını ziyarete gittikten sonra, o günlerde olup bitenleri tekrar düşündüm,» dedi. «Janice ilaçla zehirlendiğinden eminmiş.»

Victor öfkeyle, «Marsha,» dedi, onu omuzlarından yakaladı. «Lütfen aklını başına topla. Saçmalıyorsun. David'in karaciğer kanserinden öldüğünü unutuyor musun? Ja-

nice de ölmeden önce biraz aklını yitirdi. Bunu da unutuyor musun? Diğer dertlerinin yanında, bir de paranoyaktı. Herhalde kanser beyinde metastas yapmıştı. Zavallı kadın. Ayrıca insanlar zehirlendikleri zaman karaciğer kanserine yakalanmazlar.» Fakat bu sözler ağzından çıkar çıkmaz, kendi kuşkuları su yüzüne çıktı. David ile Janice'in kanserli hücrelerinde bulunduğu kötü huylu DNA hücrelerini anımsadı, Victor karısının karşısına geçip oturduktan sonra, «İki çocuğun ölümüne gelince,» dedi. «Sanırım onların ölümü Chimera'nın iç politikasıyla ilgili. Birisi sinir geliştirme faktörü araştırmamı buldu ve bana çamur atmaya çalışıyor. Onun için VJ gibi birine ihtiyacım var.»

Elindeki kadehi masanın üstüne koyan Marsha, «Buna ne zaman karar verdin?» diye sordu.

Victor omuzlarını silkti. «Zamanını tam anımsamıyorum,» dedi. «Bu hafta içinde bir gün.»

Marsha yepyeni bir telaş içinde, «Yani çocukların cinayete kurban gittiğini düşünüyorsun. Birisi o iki çocuğu bile öldürdü,» dedi.

Victor sefaloklor konusunu Marsha'dan gizlediğini unutmuştu. Huzursuzca yutkundu.

Marsha öfkeyle, «Victor!» diye bağırdı. «Benden daha neler gizledin?»

Victor vakit kazanmak için şarabından bir yudum aldı. Gerçeği örtbas edebilmek için zararsız bir yalan düşündü, ama bulamadı. Bugün ortaya çıkan şaşırtıcı olaylar sonunda dikkati yeterince dağılmıştı. İçini çekip çocukların kanında bulunduğu sefaloklordân söz etti.

Marsha, «Aman Tanrım!» diye fısıldadı. «Çocuklara sefalokloru Chimera'dan birinin verdiğiinden emin misin?»

Victor, «Kesinlikle,» dedi. «Çocuklar yalnızca Chimera kreşinde birlikte oluyorlar. İşte orada birisi onlara sefalokloru vermiş olmalı.»

Marsha, «Peki, böyle korkunç bir şeyi kim yapabilir?» diye sordu. Bu olayda VJ'in parmağı olmadığı konusunda güvence istiyordu.

«Ya Hurst veya Ronald. Eğer aralarından birini seçmem gerekirse, bence Hurst. Fakat elime somut kanıtları

geçirinceye kadar, tuttuğum güvenlik görevlisinin gece gündüz VJ'in yanından ayrılmamasını istiyorum. Çünkü o kişi oğlumuzda da sefaloklor verebilir.»

Tam o sırada arka kapı gürültüyle açıldı, VJ, Philip ve Pedro Gonzales oturma odasına girdiler. Marsha yerinden kımıldamadı ama Victor hemen ayağa fırladı. «Hepiniz hoş geldiniz,» diye bağırarak neşeli görünmeye çabaladı. Marsha'ya Pedro'yu tanıştırmak istedi, ama karısı bu sabah tanıştıklarını söyleyerek onun sözünü kesti.

Victor ellerini ovuşturarak, «Bu iyi,» dedi. Açıkçası nasıl davranacağını bilemiyordu.

Marsha, VJ'ye baktı, VJ de insanın içine işleyen buz gibi mavi gözleriyle annesinin yüzüne baktı. Marsha bakışlarını oğlunun yüzünden kaçırdı. Ona karşı beslediği düşünceler çok korkutucuydu. Özellikle ondan korkmaya başladığını farkettiler.

Victor, VJ ile Philip'e, «Çocuklar neden yüzme havuzuna! gitmiyorsunuz?» diye sordu.

VJ, «Evet, iyi fikir,» dedi. Philip ile VJ yukarıya çıkan merdivenlere doğru yürüdüler.

Victor, Pedro'ya, «Yarın sabah gelecek misiniz?» diye sordu.

Adam, «Evet efendim, sabah saat altıda, bahçede arabamın içinde beklerim,» dedi.

Victor onu kapıya kadar geçirdi, sonra tekrar mutfağa döndü.

«VJ ile konuşmalıyım,» dedi. «Lâfı evirip çevirmeden ona zekâsı hakkında soru soracağım. Belki vereceği yanıt seni rahatlatır.»

Marsha, «Sanırım ben onun ne yanıt vereceğini şimdiden biliyorum ama sen keyfine bak,» dedi.

Victor koşarak merdivenlerden çıkıp VJ'in odasına daldı. O odaya girerken VJ merakla babasının yüzüne baktı. Victor kendi yarattığı eserin karşısında nasıl büyüldiğini farkettiler. Çok güzel bir çocuktı ve zekâsının sınırı yoktu. Victor onunla gurur mu duysun, yoksa kıskansın mı bilemiyordu.

VJ, «Annem laboratuvarı görünce senin kadar heye-

canlanmadı, biliyorum.» dedi.

Victor, «Onun.için biraz fazla şaşırtıcıydı,» diye açıkladı.

VJ, «Keşke onun laboratuvarı görmesine izin vermeseydim,» dedi.

Victor, «Boşuna endişe etme,» diye oğluna güvence verdi. «Ben onu idare ederim. Fakat yıllardır onu rahatsız eden bir konu var. Üç buçuk yaşındayken zekânda gerileme varmış gibi numara mı yaptın?»

Kılsız vücuduna sabahlığını geçiren VJ, «Tabii,» dedi. «Numara yapmam gerekti. Eğer yapmasaydım, gerektiği gibi çalışamazdım. Kimsenin dikkatini üstüme çekmek istemiyordum. Oysa süper zekâlı bir deli herkesin ilgisini çekerti. Herkesin bana karşı normal davranmasını istiyorum. Onun için benim de normal olmam gerekti. Veya anormale yakın olmam gerekti.»

Victor, «Bu konuyu benimle konuşabileceğini hiç düşünmedin mi?» diye sordu.

VJ, «Benimle dalga mı geçiyorsun?» diye sordu. «Sen ve annem beni sürekli gösteriye çıkarıyordunuz. Normal bir çocuk gibi davranmamı asla kabul etmezsiniz.»

Victor, «Belki de sen haklısın,» diye itiraf etti. «Bir süre senin üstün yeteneklerin bizim yaşantımızın odak noktasıydı.»

VJ gülümseyerek, «Sen de bizimle birlikte yüzmeye gelecek misin?» diye sordu. «Yarışı senin kazanmana göz yumarım.»

Victor her şeye rağmen güldü. «Teşekkürler. Ama aşağıya inip Marsha ile konuşsam iyi olur. Onu biraz yatıştırmalıyım. Siz eğlenmenize bakın.» Victor kapının ağızına gitti, fakat sonra tekrar geri dönüp odaya girdi. «Yarın aşılama.projesinin bütün ayrıntılarını bana anlatmanı istiyorum.»

VJ, «Sana heyecanla göstereceğim,» deyip gülümsedi.

Victor gülerek başını salladı, merdivenlerden aşağıya indi. Mutfağa yaklaşırken spagetti sosu için kavrulan sarmısak, soğan ve biberlerin kokusunu duydu. İyiye işaretti. Marsha akşam yemeğini hazırlıyordu.

Marsha terapi amacıyla anında kendini akşam yemeğini hazırlamaya kaptırmıştı. Bugün öğrendiği çeşitli açıklamalar aklını yeterince karıştırmıştı. Kendini çeşitli işlerle oyalayarak bazı gerçekleri düşünmemeye gayret ediyordu. Victor, VJ ile konuşup geri döndükten sonra, Marsha inatla kocasını görmezlikten geldi. Büyük bir özen içinde domates salçası kutusunu açmaya çalıştı.

Victor bir süre hiç konuşmadı, fakat sofrayı kurdu, bir şişe İtalyan şarabı açtı. Yapacağı işleri bitirdikten sonra mutfak tezgâhının yanındaki bar taburelerinden birine oturdu. «Sen haklıymışsın, VJ'in zekâsının gerilemesi nuydu maraymış,» dedi.

Marsha, «Hiç şaşmadım,» diye yanıt verdi. Salatalıkları, soğanları ve marulu çıkarıp salatayı hazırladı.

«Fakat kendine göre esaslı bir nedeni var,» dedikten sonra VJ'in yaptığı açıklamayı Marsha'ya anlattı.

Victor sözünü bitirdikten sonra Marsha, «Sanırım böylece şimdi kendimi çok daha iyi hissedeceğim,» dedi.

Victor yanıt vermedi.

Marsha ısrar etti. «Yukarda VJ ile konuşurken ona, iki çocuğun, David'in ve Janice'in ölümleri hakkında bir şey sordun mu?»

Önerinin korkunçluğu Victor'u dehşete düşürdü.

«Tabii sormadım!» diye bağırdı. «Böyle saçma bir soruyu neden sorayım?»

«Neden sormayacaksın ki?»

«Çünkü fazlasıyla saçma.»

Marsha, «Bence alacağın yanıtı korktuğun için sormadın,» dedi.

Victor terslendi. «Haydi sen de, yine saçmalamaya başla.»

Marsha tekdüze bir sesle, «Ben sormaya korkuyorum,» dedi, boğazına bir yumrunun düğümlendiğini hissetti.

«Hayal gücün aldı başını, dörtlüye gidiyor. Sinir bozucu bir gün geçirdiğini biliyorum. Çok üzgünüm. Ama senin de benim kadar sevineceğini sanmıştım. Neyse, ilerde geçmişte kalacak bugünü anımsayınca kendi kendine gü-

ieceksin. Eğer bu aşılama çalışmaları onun söylediği kadar ilerlemişse, VJ mesleğinin doruğuna çıktı demektir.»

Marsha inançsız bir tavırla, «Dilerim,» diye yanıt verdi.

Victor, «Fakat VJ'in laboratuvarında hiç kimseye söz etmeyeceğine dair söz vermelisin,» dedi.

«Kime söyleyebilirim ki?»

Victor, «Şimdilik VJ'i ben idare edeyim,» dedi. «Günün birinde onunla iftihar edeceğinden eminim.»

Marsha sırtından aşağıya buzlu su dökülmüş gibi, elinde olmadan ürperdi. «Burası soğuk mu?» diye sordu.

Victor termostata baktı. «Hayır, tam aksine çok sıcak.»

12

Pazar Sabahı

Marsha sabah dört buçukta birdenbire uyandı. Neden uyandığını bilmiyordu. Birkaç dakika kısık kısık soluk alıp evin içindeki gece seslerini dinledi. Alışılacelmiş seslerden başka gürültü duymadı. Yatağın içinde dönüp tekrar uyumaya çalıştı ama başaramadı. Eskiyle son modelin karışımı tüyler ürpertici laboratuvar gözlerinin önünden gitmiyordu. Sonra göz kapağı yarı kapalı yabancı adamın görüntüsü bir an aklına takıldı.

Bacaklarını yorganın altından çıkarıp aşığıya sallandırarak yatağın kenarına oturdu. Victor'u rahatsız etmemek için sessizce ayağı kalktı. Terliklerini giyip sabahlığını sırtına geçirdi. Gürültü yapmamaya gayret ederek yatak odasının kapısını usulca açtı, yine sessizce kapattı.

Bir süre nereye gideceğine karar vermeden holde durdu. Görünmeyen bir mıknaşın çekimine tutulmuşçasına koridorun sonuna, VJ'in odasının bulunduğu yere doğru yürüdü. Odanın önüne gelince kapının aralık olduğunu farketti.

Marsha usulca kapıyı biraz daha açtı. Araba yoluna dizili elektrik lambalarının ışığı pencereden içeriye yansırıyordu. VJ'in mışıl mışıl uyuduğunu gören Marsha rahatladı. Çocuk yan dönmüş, yatıyordu. Uyurken tıpkı bir meleğe benziyordu. Sevgili çocuğunun Chimera'daki karanlık olaylarda gerçekten parmağı olabilir miydi? İlk ço-

cuğu sevgiii David ile dadı Janice'i düşünmek biie iste-miyordu. Fakat birdenbire David'in ölmesinden birkaç gün önceki hastalıktan sararmış yüzü gözlerinin önünde belirince dehşetle irkiidi.

Ağlamamak için kendini zor tuttu. Birdenbire aklı-na yastığı eline alıp mışıl mışıl uyuyan VJ'in yüzüne bas-tırmak, onu boğmak gibi korkunç bir fikir geldi. Dehşet içinde, aklına gelen bu düşünceden kendini kurtarmaya çalıştı. Sonra adetâ kendinden kaçarcasına, sessizce ko-ridora ç;kip koştu.

Marsha geçici bir süre için Philip'e verdikleri konuk yatak odasının kapısında bir süre durdu. Kapıyı açıp bak-tı. Bembeyaz yastığın üstünde, Phiiip'in iri başının silueti-ni gördü. Birkaç dakika düşündükten sonra, ayaklarının ucuna basarak odaya girdi, yatağın yanında durdu. Deli-kanlı gürültüyle horluyordu. Her scluk verişinde hafifçe ıslık çalıyordu. Marsha eğilip usuica Phiiip'in omzunu sars-tı. «Philip, Philip,» diye yavaşça seslendi.

Philip kapalı gözlerini kırıştıtararak açtı. Birdenbire ya-tağın içinde oturdu. Bir an yüzünde bir korku ifadesi do-laştı, sonra Marsha'yı tanıdı. Birbirinden ayrık iri dişlerini göstererek sırttı.

Marsha, «Uyandırdığım için özür dilerim,» dedi. «Fa-kat bir iki dakika seninle konuşmam gerek.»

Uyku sersemi Philip, «Pekâlâ,» dedi. Yatağın içinde doğrulup dirseğinin üstüne dayandı.

Marsha yatağın yanına bir koltuk çekti, komodinin üs-tündeki gece lambasını yakıp oturdu. «VJ'in iyi dostu ol-duğun için sana teşekkür etmek istiyorum.»

İşıktan kamaşan gözlerini kisan Philip sevinçle sırt-tı.

Marsha, «Herhalde laboratuvarı kurarken ona büyük yardımların dokundu,» dedi.

Philip tekrar başını saladı.

«Laboratuvarın kurulmasına başka kimler yardım et-ti?»

Phiiip'in yüzündeki gülümseme soldu. Bakışlarını sinir-li sinirli odanın içinde dolaştırdı. «Bunları söylememem gerek.»

Marsha, «Ben VJ'in annesiyim,» diye anımsattı. «Bana söylemende sakınca yok.»

Philip huzursuzca yatağın içinde kıpırdandı.

Marsha bekledi, ama Philip konuşmadı.

Marsha, «Bay Gephara't yardım etti mi?» diye sordu.

Philip başını salladı.

«Fakat sonra Bay Gephardt'ın başı belâya girdi. VJ'e kızdı mı?»

Philip, «Ah, evet!» dedi. «Kızdı. Sonra VJ ona kızdı. Ama VJ Bay Martinez ile konuştu.»

«Bay Martinez'in ilk ismi ne?»

Philip, «Lupe,» diye yanıt verdi.

«Bay Martinez de Chimera'da mı çalışıyor?»

Philip yine heyecanlanmaya başladı, «Hayır,» dedi. «Mattapan'da çalışıyor.»

«Mattapan kentinde mi? Boston'un güneyinde mi?»

Philip başını salladı.

Marsha yeni bir soru sormaya hazırlanırken birinin varlığını algılayınca sırtı korkuyla ürperdi. Başını çevirip kapının önüne baktı. VJ ellerini beline dayamış, çenesini hafifçe havaya kaldırmış, kapının önünde duruyordu.

«Sanırım Philip'in bu saatte uyanması gerek.»

Marsha birdenbire oturduğu yerden fırlayıp ayağa kalktı. Ağzını açıp bir şeyler söylemek istedi ama aradığı kelimeleri bulamadı. VJ'in yanından hızla geçip koşar adımlarla dışarıya çıktı, odasına sığındı.

Marsha VJ'in odaya geleceğini düşünerek yarım saat korku içinde yattı. Evin yanındaki meşe ağacının dallarını rüzgâr salladıkça ürkerek yerinden sıçıyordu.

VJ gelmeyince sonunda Marsha sakinleşti. Yatağın içinde dönüp uyumaya çalıştı. Ama huzur bozucu düşünceleri bir türlü aklından çıkaramıyordu. Düşünceleri durup durup esrarengiz Lupe Martinez'e kayıyordu. Sonra Janice Fay'i düşünmeye başladı. David'i, düşününce yine içindeki o tanıdık üzüntüyü duydu. Bay Remington'u ve Pendleton Okulunu düşündü. VJ ile dostluk kurmaya çabalayan öğretmenin öldüğünü düşündü. Adamcağızın hangi hastalıktan öldüğünü merak etti.

Sonra Victor onu daldığı huzursuz uykudan uyandırıp VJ ile laboratuvara gideceklerini haber verdi.

Marsha kendisi de saate bakarak, «Saat kaç?» diye sordu, dokuz buçuk olduğunu görünce şaşırdı.

Victor, «Öylesine derin uyuyordun ki seni uyandırmaya gönlüm razı olmadı,» dedi. «VJ ile birlikte laboratuvara gidiyoruz. Yaptığı aşılama çalışmalarının ayrıntılarını bana gösterecek. Sen de bizimle gelsene! İçimden bir his müt-hiş bir buluş olduğunu fısıldıyor.»

Marsha başını olumsuzca salladı. «Evde kalmak istiyorum. Sen gelince bana anlatırsın,» dedi.

Victor, «Emin misin?» diye sordu. «Eğer benim düşündüğüm kadar iyi ise, belki sen de durumu daha iyi karşılayabilirsin.»

Marsha, «Eminim,» dedi ama sesinin tonundan duyduğu kuşkular belli oluyordu.

Victor onun alnına bir öpücük kondurdu. «Biraz gevsemeye çalış, olur mu? Her şey en iyi şekilde yoluna girecek. Bundan eminim. Her şey düzelecek.»

Victor kelimenin tam anlamıyla heyecandan titreyerek merdivenlerden aşağı indi. Eğer aşılama buluşu gerçekse, Çarşamba günü Yönetim Kurulu toplantısında yapacağı açıklamalarla kurul üyelerini şaşkına çevirecekti.

VJ, «Annem gelmiyor mu?» diye sordu. Paltosunu giymiş, arka kapının önünde hazır bekliyordu. Philip de yanındaydı.

Victor, «Hayır, gelmiyor, ama bu sabah daha sakin olduğunu söyleyebilirim,» dedi.

VJ, «Gecenin yarısında kalkmış Philip'in ağzından lâf almaya çalışıyordu,» dedi. «Böyle davranışlar beni çok rahatsız ediyor.»

Victor'un arabası bahçeden uzaklaştıktan sonra Marsha üst kattaki çalışma odasına çıkıp Boston telefon rehberini aldı. Divana oturup Martinez ismini araştırdı. Ne yazık ki bir sayfa dolusu Martinez vardı. Hattâ Lupe Martinez adında belki on kişi vardı. Fakat Mattapan'da yaşayan bir Lupe Martinez de rehberde kayıtlıydı. Marsha tele-

fonu kucağına alıp numarayı çevirdi. Hattın diğer ucundaki teief.on açıldı. Marsha tam konuşmaya başlarken, yanıt verme âletine bağlandığını farketti.

Yanıt verme âletindeki mesaj, Martinez Şirketinin Pazartesi Cumaya dek açık olduğunu belirtti. Marsha mesaj bırakmadı. Telefon rehberinden adresi kopya etti.

Duş yaptı, giyindi, kendisine kahve ve rafadan yumurta pişirdi. Sonra sırtına kalın paltosunu geçirip arabasının yanına gitti. On beş dakika sonra Pendleton Okulunun bahçesindeydi.

Hava güneşli fakat ayazdı. Kuvvetli esen rüzgâr birgün önce yağın yağmurun oluşturduğu su birikintilerinin üstünü dalgalandırıyor. Öğrencilerin çoğu bahçede oynuyorlardı. Bir kısmı da zorunlu kilise âyinine katılmıştı. Marsha küçük gotik kilisenin yanına iyice yanaştı. Bay Remington'u arıyordu. Dua bittikten sonra onu kiliseden çıkarken yakalamayı ümit ediyordu.

Kısa süre sonra çan kulesindeki çanlar saat on biri vurdu. Kilisenin kapısı açıldı ve kırmızı yanaklı çocuklar koşarak güneşli, temiz havaya çıktılar. Aralarında Bay Remington'un da bulunduğu birkaç öğretmen vardı. İri yarı, uzun sakallı Bay Remington, kalabalığın arasında hemen göze batıyordu.

Marsha arabadan inip bekledi. Bay Remington kararlı adımlarla ondan yana yürüyordu. Yaklaşınca Marsha ona seslendi. Adam durup onun yüzüne baktı.

Şaşkınlıkla, «Dr. Frank!» dedi.

Marsha, «Günaydın,» diye yanıt verdi. «İnşallah sizi rahatsız etmedim.»

«Hayır, hayır. Sormak istediğiniz bir şey mi vardı?»

Marsha, «Evet,» dedi. «Belki biraz garip bulacaksınız ama bir soru sormak istiyorum. İnşallah bana yanıt verebilirsiniz. VJ ile dostluk kurmaya çabalayan öğretmenin öldüğünü söylemişsiniz. Hangi hastalığa yakalanmıştı?»

Bay Remington, «Zavallı adam kanserden öldü,» diye yanıt verdi.

Marsha, «Tahmin ettiğim gibi,» dedi.

«Pardon anlamadım?»

Ama Marsha açıklamaya gerek görmedi. «Ne tür-kanserden öldü, biliyor musunuz?»

«Korkarım bilmiyorum. Fakat karısının hâlâ burada bizimle birlikte çalıştığını size söylediğimi sanıyorum. İsmi Stephanie. Stephanie Cavendish.»

Marsha, «Acaba onunla bugün görüşebilir miyim?» diye sordu.

Bay Remington, «Görüşmemeniz için bir neden yok sanırım,» dedi. «Başöğretmenin evinin yanındaki küçük evde yaşıyor. Hepimiz aynı bahçeyi paylaşıyoruz. Ben de eve gitmek üzereydim. Bayan Canvendish bizden bir taş atım» uzakta oturuyor. Sizi onunla tanıştırmaktan zevk duyarım.»

Marsha, Bay Remington ile birlikte yürümeye başladı. Yürürlerken Marsha sordu. «Okulunuzda görevli öğretmenlerden birinin acaba merhum oğlum David ile yakın dostluğu var mıydı?»

Bay Remington, «Öğretmenlerin çoğu David'i çok severlerdi,» dedi. «Gözde bir çocuktuk. Joe Arnold adındaki öğretmen onun yakın dostuydu. Tanınan ve çok sevilen bir tarih öğretmenidir. Oğlunuz David ile birbirlerine çok yakındılar.»

Bay Remington'un küçük ev diye sözünü ettiği bina İngiltere'nin Costvold bölümündeki küçük ahşap evlere benziyordu. Duvarları beyaz boyalı, damı ise sazdan yapılmış gibiydi. Tıpkı peri masallarında tasvir edilen kulübe-leri andırıyordu. Remington zili çaldı. Marsha'yı zayıf, hoş bir kadınla tanıştırdı. Marsha kadınla aynı yaşlarda olduklarını tahmin etti. Kadının beden eğitimi bölümü şefi olduğunu öğrendi.

Bayan Cavendish, Marsha'yı içeriye davet ettikten sonra, Bay Remington izin isteyip gitti.

Bayan Cavendish, Marsha'yı mutfağa götürüp çay ikram etti. Masanın başına otururlarken, «Lütfen beni Stephanie diye çağırın,» dedi. «Demek siz VJ'in annesisiniz! Kocam oğlunuzu çok severdi. VJ'in olağanüstü zeki bir çocuk olduğuna inanmıştı. Onun için gerçekten deli divane olurdu.»

Marsha, «Bay Remington da aynı şeyleri söyledi,» dedi.

«Önüne gelen herkese VJ'in cebir problemini nasıl çözdüğünü anlatmaya bayılırdı.»

Marsha başını sallayıp Bay Remington'un olayı anlattığını söyledi.

Stephanie devam etti. «Fakat Raymond oğlunuzun bir derdi olduğunu düşünüyordu. Onun için VJ'e yakınlık gösterip içine kapanmasını önlemeye çalışırdı. Ray gerçekten çaba gösterdi. VJ'in çok yalnız olduğundan, ilerde intihar filan edeceğinden korkardı. Çocuk için gerçekten endişe ediyordu. Ya, tabii akademik olarak değil. Fakat sanırım sosyal yönden endişe ediyordu.»

Marsha başını salladı.

Stephanie, «Oğlunuz bugünlerde nasıl?» diye sordu. «Onu pek sık göremiyorum.»

«Korkarım yine eskisi kadar yalnız. Dışa dönük bir çocuk değil.»

Stephanie, «Böyle olduğuna çok üzüldüm,» dedi.

Marsha tüm cesaretini topladı. «Beni patavatsız sanmanızı istemem, ama size özel bir soru sormak istiyorum. Bay Remington merhum kocanızın kanserden öldüğünü söyledi. Ne tür kansere yakalandığını sorabilir miyim?»

Stephanie, «Tabii sorabilirsiniz,» dedi ama birdenbire boğazına bir yumrunun tıkanıldığını hissetti. «Bu konuyu daha yeni yeni konuşmaya başladım,» diyebilirdi. «Ray bir tür karaciğer kanserine yakalanıp öldü. Çok nadir görülen bir cinsmiş. Boston'da, Massachusetts Eyalet Hastanesinde tedavi gördü. Oradaki doktorlar buna benzer birkaç vaka gördüklerini söylediler.»

Marsha kadının neler anlatacağını aşağı yukarı tahmin ettiği halde, yine de yüzüne tokat yemiş gibi sarsıldı. Varsayımlarının gerçekleşmesinden korkuyordu.

Elinden geldiğince nazik biçimde sohbeti kesti. Ama Bayan Cavendish'in aracılığıyla kendini Joe Arnold'un evine davet ettirebildi.

Joe Arnold, Marsha'nın tahmin ettiği mızız tarih profesörlerine benzemiyordu. Kapıyı açıp Marsha'yı karşılar-

ken, sevecen bakışlı kahverengi gözleri parladı. Stephanie Cavendish gibi o da aşağı yukarı Marsha ile aynı yaşlardaydı. Yakışıklı, esmer görünüşüyle, sevecen bakışlarıyla, bütün derberder giysilerine* rağmen Marsha onun baştan çıkarıcı tavırlarını farketti. Harika bir öğretmen olduğuna kuşku yoktu. Coşkusu öğrencilere kolayca bulaştıran tiplerdendi. David'in bu adama hayran olmasına şaşmamak gerekirdi.

«Sizinle tanıştığıma sevindim, Bayan Frank. Buyrun, lütfen içeriye girin,» diyerek kapıyı ardına kadar açıp onu duvarları baştanbaşa kitaplarla süslü çalışma odasına aldı. Marsha etrafına hayranlıkla baktı. «David çoğu öğleden sonrayı burada geçirirdi.»

Marsha gözlerine yaşların dolduğunu hissetti. David'in yaşantısı hakkında pek fazla bir şey bilmediğini farkedip üzüldü. Fakat hemen kendini toparladı.

Hiç bekletmeden onu kabul ettiği için Joe'ya teşekkür etti, neden görüşmek istediğini hemen açıkladı. Joe'ya David'in kardeşi VJ'den hiç söz edip etmediğini sordu.

Joe, «Arada sırada,» diye yanıt verdi. «David bana VJ'in hastaneden eve geldiği ilk günden beri onunla başının belâda olduğunu anlattı. Böyle olması normaldir. Ama doğrusunu isterseniz, bence kardeşler arasındaki olağan kıskançlıktan daha öteye giden bir şeydi. Bu konu hakkında onunla enine boyuna konuşmak istedim. Ama David olayları asla büyütmezdi. Aramızdaki dostluk çok güçlüydü. Yine de David bu konuya fazla değinmezdi.»

«Duygularını veya onu üzen sorunların nedenlerini açıkça anlatmadı mı?»

«Evet, David bir kez bana VJ'den korktuğunu söyledi.»

«Nedenini açıkladı mı?»

Joe, «Sanırım VJ onu tehdit ediyordu,» diye yanıt verdi. «Bana bundan fazla açıklama yapmadı. Özellikle o yaştaki kardeşlerin aralarının pek iyi olmadığını bilirim. Doğrusunu isterseniz, David, VJ ile başının belâda olduğunu söylediği zaman garip bir duyguya kapıldım. Davd

gerçekten korkuyordu. Bu konuyu konuşmaktan bile ade-tâ ürküyordu. Sonunda onun gidip okul psikiyatristiyle görüşmesinde ısrar ettim.»

Marsha, «Gitti mi?» diye sordu. Olup bitenlerden ha-beri olmadığı için duyduğu suçluluğa bir yenisi daha ek-lendi.

Joe, «Tabii gitti,» dedi. «Onun peşini bırakmadım. David çok özel...» Bir an Joe boğuiurcasırfa tılandı. Bir süre duraksadıktan sonra, «Vay canına, özür dilerim,» dedi. Fakat adamın duygularını açıkça göstermesi Mars-ha'yı da pek duygulandırdı. Başını sallayarak anladığını belirtti. Kendisi de bir tuhaf olmuştu.

Marsha, «Peki, sözünü ettiğiniz psikiyatrisi hâlâ bu-rada çalışıyor mu?» diye sordu.

Joe, «Modeline Zinner mi?» diye sordu. «Tabii bu-ra-da. Artık o burada kurumuşmuştır. Bu okulda ilk çalışma-ya başlayanlardan biridir. Hepimizden kıdemlidir.»

Marsha Joe Arnold'un konukseverliğinden yararlanıp kendisini Modeline Zinner'in evine davet ettirirken adamın gösterdiği yakın ilgiye nasıl teşekkür edeceğini bilemiyor-du.

Joe onun elini sevgiyle sıkarak, «Ne zaman bir yar-dıma ihtiyacınız olursa lütfen çekinmeden beni arayın,» dedi.

Madeline Zinner'in görünüşü de kurumuştu. 120 kilo civarında, iri yarı, şişman bir kadındı. Kır saçları per-manatlıydı. Marsha'yı Pendleton Akademisinin bahçesine bakan minik pencereleli geniş, rahat salona buyur etti.

Marsha'nın bakışlarını izleyerek, «Uzun zamandır bu müessesede çalışmanın yararları,» dedi. «Sonunda okul lojmanlarının en iyisine taşınabildim.»

Marsha, «İnşallah Pazar günü sizi rahatsız edişimi bağışlırsınız,» diye söze başladı.

Madeline, «Hiç ziyarı yok,» dedi.

«Çocuklarım hakkında bazı sorular sormak istiyorum. Belki siz bana yardımcı olabilirsiniz.»

Modeline, «Evet, Joe Arnold söyledi,» dedi. «Korkarım oğlunuz David'i Joe kadar iyi tanımıyorum. Fakat Joe telefon ettikten sonra onun dosyasını bulup çıkardım, kısaca göz attım. Sizin sormak istediğiniz nedir?»

«David tarih öğretmeni Joe'ya, küçük kardeşi VJ'in kendisini tehdit ettiğini söylemiş, ama fazla açıklama yapmamış. Acaba siz başka şeyler öğrenebildiniz mi?»

Modeline parmak uçlarını birbirine kenetleyip arkasına yaslandı, boğazını temizledi. «David'i birkaç kez gördüm,» diye konuşmaya başladı. «Onunla uzun uzun konuştuktan sonra, David'in kendini korumak için bir savunma mekanizmasını kullandığını düşündüm. Benim anladığım kadarıyla, David kendi rekabet ve düşmanlık duygularını VJ'e yansıtıyordu.»

Marsha, «O zaman tehditlerin aslı astarı yoktu,» dedi.

«Hayır, öyle demek istemedim. Anladığım kadarıyla ortada bir tehdit sorunu vardı.»

«Peki, neyle tehdit ediyormuş?»

Madeline, «Çocukça şeyler,» dedi. «David, VJ'in herkesten gizlediği bir yerini bulmuş. Yani bunun gibi zararsız bazı şeyler.»

Marsha sordu. «Acaba sözü edilen gizli yer bir laboratuvar olabilir mi?»

Madeline, «Olabilir belki,» diye yanıt verdi. «David laboratuvar kelimesini kullanmış olabilir, ama ben dosyaya gizli yer diye not almıştım.»

Marsha yine sordu. «VJ ile hiç konuştunuz mu?»

Madeline, «Bir kez,» dedi. «Kardeşlerin arasındaki ilişkinin gerçek yüzünü yakından bilmek istedim. VJ çok açık sözlüydü. Ağabeyi David'in hastaneden eve geldiği ilk günden beri kendisini kışkırttığını söyledi.» Sonra Madeline güldü. «VJ bana doğumdan sonra hastaneden eve geldiği ilk günü anımsadığını söyleyince nerdeyse gülmekten bayılacaktım.»

Marsha, «David neyle tehdit edildiğini açıkladı mı?» diye sordu.

Madeline, «Ha, evet,» diye yanıt verdi. «David bana VJ'in kendisini ölümle tehdit ettiğini söyledi.»

Marsha Pendleton Akademisinden çıktıktan sonra arabasıyla Boston'a gitti. Öğrendiği bilgileri düşünmemeye çabaladıysa da, sonunda bütün gayretine rağmen bu isteğine yenildi. Kendini öğrendiği bilgilerin hepsinin rastlantı veya önemsiz olduklarına inandırmaya çalıştı. Zaten bir çocuğunu yitirmişti. Ama böyle olduğu halde, gerçeği bulup ortaya çıkartmadıkça İçinin rahat etmeyeceğini biliyordu.

Marsha psikoloji ihtisasını Massachusetts Eyalet Hastanesinde yapmıştı.

Oraya ziyarete gittiği zamanlar kendini evinde gibi hissedirdi. Fakat bu kez Psikiyatri Bölümüne gitmedi. Doğrudan doğruya Patoloji Bölümüne gidip başasistan Dr. Preston Gordon'u gördü.

Preston, «Tabii, istediğinizi bulurum,» dedi. «Doğum tarihini bilmediğinize göre araştırmak biraz vakit alır. Yine de sonunda aradığımız bilgiyi buluruz,» dedi.

Marsha, Preston'un peşine takılıp Patoloji Servisine geçti, hastanenin bilgisayarlarından birinin önüne oturdu. Raymond Cavendish adında birkaç tane hasta kayıtlıydı. Ama yaklaşık ölüm tarihini biliyorlardı. Sonunda Massachusetts Eyaleti, Boxford kasabasındaki Raymond Cavendish'i buldular.

Preston, «Pekâlâ,» dedi. «İşte, aradığımız kayıtlar şimdi ekranda görünecek.» Ekranda adamın hastane kayıtları belirdi. Preston onları yakından inceledi. «İşte, biyopsi raporu burada,» dedi. «Bunlar da tanımlama. Retikuloendotelial orijinden gelen Kupffer hücresi karaciğer kanseri,» diye okuduktan sonra Preston bir ısıklı koyverdi. «Vay canına! Bu kanser türünü hiç duymamıştım.»

Marsha, «Acaba hastanede buna benzer başka vakalar tedavi edildi mi, bunu bana söyleyebilir misin?» diye sordu.

Preston bilgisayarın tuşlarına basıp tekrar araştırmaya başladı. Yanıt alması birkaç dakika sürdü. Ekranda bir

isim belirdi. «Bu hastanede buna benzer bir vaka görülmüş. Hastanın adı da Janice Fay'ımıŖ,» dedi.

Victor arabasının radyosunda ellili yılların son zamanlarında çok meşhur olan şarkıları dinlerken pek mutluydu. O yıllarda liseye devam ettiğini anımsadı. Evine dönerken çok sevinçliydi. Bütün günü VJ'in dâhice buluşlarını sergilediği gizli laboratuvarında geçirmişti. Tıpkı VJ'in açıkladığı gibi, en çılgın hayallerin bile ötesinde gerçekleşmişle karşılaşmıştı.

Victor arabasıyla evinin araba yoluna sapınca, radyodaki eski şarkılar programı bu kez de altmışlı yılların ünlü parçalarından Neil Diamond'un söylediği «SWEET CAROLINE» isimli şarkıyı çalmaya başladı. Arabayla evin arkasına dolanıp garaj kapısının açılmasını bekledi. Arabayı garaja soktuktan sonra radyoda çalan parça sona erene dek bekledi, sonra kontağı kapattı. Arabadan dışarıya çıktı, Marsha'nın arabasının yanından geçip eve doğru yürüdü.

Eve girer girmez, «Marsha!» diye seslendi. Karısının evde olduğunu biliyordu, çünkü arabasını garajda görmüştü. Ama evin içi karanlıktı. Işıklar yanmıyordu.

«Marsha!» diye tekrar seslendi. Sonra birdenbire olduğu yerde kaldı. Karısı kendisinden belki on adım uzakta ki oturma odasında, karanlıkta oturuyordu. Victor, «Demek buradasın,» dedi.

Marsha, «VJ nerede?» diye sordu. Sesi yorgun çıkıyordu.

Victor, «Bisikletle gelmek için ısrar etti,» dedi. «Ama sakın endişe etme, Pedro yanında.»

Marsha yanıt verdi. «Bu durumda VJ'i merak etmiyorum. Güvenlik görevlisini merak etsek daha iyi olur diye düşünüyorum.»

Victor ışığı yaktı. Marsha elini gözlerine siper etti. «Lütfen şimdilik ışığı söndür,» dedi.

Victor karısının isteğini yerine getirdi. Eve döndüğü zaman Marsha'yı daha iyi bir ruh hali içinde bulmayı ümit

etmişti ama durum pek iç açıcı görünmüyordu.' Victor bir koltuğa yerleşti, hiç vakit yitirmeden VJ'in göz kamaştırıcı çalışmalarından ve akıllara durgunluk veren buluşlarından söz etmeye başladı. Marsha'ya protein aşılmasının gerçekten tuttuğunu açıkladı. Ellerindeki kanıtlar tartışmasız doğrudu. Sonra Marsha'ya direnme noktasından söz etti. Aşılama sorununun çözümlemesiyle bütün işlemlerin gizemli kapısı açılmıştı.

Victor, «Eğer VJ adının gizli kalmasında ısrar etmese, Nobel Ödülünü tartışmasız kazanır,» dedi. «Buna yürekten inanıyorum. Oysa buluşunu benim adımla öne sürüp ekonomik yönden Chimera'nın yararlanmasını istiyor. Buna ne dersin? Senin için bu kişilik bozukluğu mu? Bana göre çok alçakgönüllü bir davranış.»

Marsha hiç yanıt vermeden Victor'un anlattıklarını dinledi. Aradan bir süre geçtikten sonra, «Senin güzel gününü berbat edeceğime üzülüyorum, ama VJ hakkında çok korkunç şeyler öğrendim,» dedi.

Victor gözlerini yuvalarının içinde döndürüp elleriyle saçlarını sıvazladı.

«Pendleton Akademisinde VJ ile yakın dostluk kurmaya çabalayan öğretmenlerden biri bir iki yıl önce ölmüş.»

«Ay, çok üzüldüm.»

«Adam kanserden ölmüş.»

Victor, «Pekâlâ, kanserden ölmüş,» diye yanıt verdi, ama kalbi hızla atmaya başladı.

«Karaciğer kanseri.»

Victor, «Ya,» dedi. Sohbet istemediği bir yola dökülüyordu.

Marsha konuşmaya devam etti. «Adam David ile Janice'in yakalandığı kanser türünden ölmüş.»

Oturma odası derin bir sessizliğe büründü. Buzdolabı çatışmaya başladı. Victor böyle şeyler duymak istemiyordu. Aşılama teknolojisinden ve döllenen yumurtalarını aşılmasını kabul etmeyen, kısır çiftlerin artık bundan böyle çocuk sahibi olabileceklerinden söz etmek istiyordu.

«Böylesine ender görülen kanser türüne bu kadar

çok kişinin yakalanması büyük çelişki. VJ ile ilişkisi olan herkes bu kanser türüne yakalanıyor. Bay Cavendish'in karısıyla görüştüm. Dul karısıyla. Çok nazik bir kadın. Pendleton Akademisinde öğretmen. Ayrıca Bay Arnold ile de konuştum. Bu öğretmen de David'in çok yakın dostuydu. VJ'in David'i tehdit ettiğini biliyor muydun?»

«Tanrı aşkına, Marsha! Çocuklar her zaman birbirlerini tehdit ederler. Kardan yaptığım evi kardeşim yıkınca ben de onu tehdit etmişim.»

«Victor, VJ, David'i ölümle tehdit etmiş. Ayrıca birbirleriyle tartışıyorlarmış.» Marsha nerdeyse ağlamak üzereydi. «Uyan, Victor!»

Victor öfkeyle, «Bu konuyu daha fazla konuşmak istemiyorum. Haydi yemek yiyelim,» dedi. VJ'in laboratuvarında hayal edemediği kadar güzel, mutlu bir gün geçirmişti. Acaba oğlunun dehâsının karanlık tarafı da var mıydı? Geçmişte zaman zaman oğlundan kuşkulunmuş, ama sonra kuşkuları kolayca dağılmıştı. VJ mükemmel bir çocuktur. Fakat şimdi kendi duyduğu kuşkuları Marsha yüksek sesle dile getiriyor, ayrıca somut, tüyler ürpertecek kadar somut kanıtları ortaya sürüyordu. Laboratuvarını dolaştıran, yeni aşılama yöntemini bulan dâhi aynı zamanda, sözü edilmeyecek korkunç olayların da faili miydi? Küçük çocukların, Janice Fay'in ve öz oğlu David'in de katili miydi? Victor oğlunun bu kadar korkunç ve karanlık işler çevireceğine ihtimal vermiyordu. Bu tüyler ürperici düşünceleri aklından kovaladı. Olanaksızdı. Küçük çocukları laboratuvarında çalışanlardan biri öldürmüştü. Diğer ölümler ise rastlantıydı. Marsha olayları fazlasıyla abartıyordu. Hobbs'un ve Murray'in çocukları öldüğünden beri kadıncağız sinir krizinin eşiğindeydi. Fakat ya karısının korkuları kanıtlanırsa, o zaman ne yapacaktı? Canavarca olaylara gözünü yumup VJ'in yeni buluşlarını içten, yürekten destekleyebilir miydi? VJ'in yarı dâhi, yarı canavar olduğu doğruysa, onu yaratana ne demeliydi?

'Marsha daha fazla ısrar edecekti, ama tam o sırada VJ eve geldi. Tıpkı bir hafta önceki Pazar akşamı yaptığı gibi, yine heybelerini sırtına vurmuştu. Sanki kendisinden

söz ettiklerini biliyormuş gibi yüzlerini inceledi. Buz gibi mavi, parlak gözlerinden ateşler saçarak, öfkeyle Marsha'nın yüzüne baktı. Marsha korkuyla ürperdi. Oğlunun bakışlarına yanıt veremedi. Ona karşı duyduğu korku zaman geçtikçe artıyordu.

Victor çalışma odasında bir yukarı bir aşağı dolaşırken dalgınlıkla bir yandan da kaleminin ucunu çiğniyordu. Çalışma odasının kapısı kapalıydı. Evin içi derin sessizliğe gömülmüştü. Bildiği kadarıyla, herkes çoktan yatmıştı. Victor, VJ hakkında tek kelime bile konuşmayı reddedince, Marsha da yatak odasına kapanmıştı. O andan beri saatler geçmek bilmiyordu.

Victor geceyi, Çarşamba günkü Yönetim Kurulu toplantısında aşılama yöntemini tanııtma çalışmaları üstünde hazırlık yaparak geçirmeyi planlamıştı. Ama dikkatini önündeki işine veremiyordu. Dikkati dağılmıştı. Marsha'nın sözleri beynini tırmalıyordu. Ne kadar çalışıp çabalasa, karısının anlattıklarını aklından çıkaramıyordu. VJ, David'i tehdit etmişse ne olmuştu? Çocuklar her yerde çocuktı.

Ama ender görülen kanser türünü düşündükçe sanki bir kurt beynini kemiriyordu. Özellikle, Janice ve David'in tümörlerinde aynı tür DNA'ya rasladığından beri rahatı huzuru kaçmıştı. Fakat bunun bile bir açıklaması olabilirdi. Victor bu buluşunu bilerek Marsha'dan gizlemişti. Böyle bir raslantıyı düşünmek bile kötüydü. Eğer korkunç gerçeği karısından gizleyemeyecekse bile, hiç olmazsa bu noktada yapacağı açıklanılan ondan gizleyebilirdi.

Ayrıca Victor'un aklını kurcalayan başka sorular da vardı. VJ laboratuvarının kapalı kapılarının arkasında da ha neler yapıyordu? Oğlanın aklı hiç durmadan çalışmaktaydı. Deneyisel biyolojide kendisine gerekli olan her türlü âlet de elinin altındaydı. Aşılama yönteminden başka hangi araştırmalar üstünde çalışıyordu? Laboratuvarı defalarca baştan aşağı dolaştıkları halde Victor elinde olmadan VJ'in kendisinden bir şeyler gizlediğini hissetmişti.

Dişlerinin arasındaki kalemi masasının üstüne fırla-

tıp yüksek sesle, «Belki gidip baksa m fena olmaz,» dedi. Saat gecenin ikisine çeyrek vardı ama kimin umrundaydı!

VJ veya Marsha aşağıya inip kendisini aradıkları zaman merak etmesinler diye Victor kısa bir not yazdı. Sonra sırtına paltosunu' giyip eline fenerini aldı, garajdan arabasını çıkarıp uzaktan kumanda aletiyle garaj kapısını kapattı. Araba yolunu sonuna dek gittikten sonra durup eve baktı. Işıklar yanmamış, hiç kimse uyanmamıştı.

Chimera'nın güvenlik nöbetçisi kulübeden çıkıp arabanın yanına geldi, elindeki feneri Victor'un yüzüne tuttu. Kapının kilidini açmak için içeriye koşarken, «Özür dileirim, Dr. Frank,» dedi.

Victor adamın gösterdiği özeni beğendiğini belirtti, sonra arabayı kendi laboratuvarının bulunduğu binanın önüne sürdü, hemen binanın önüne park etti. Etrafına bakıp hiç kimsenin kendisini görmediğinden emin olduktan sonra, koşar adım nehre doğru yürümeye başladı. Elindeki feneri yakıp yolunu aydınlatmak istiyor, ama görüleceğinden korkup yakamıyordu. VJ'in laboratuvarının varlığını başkalarının bilmesini istemiyordu.

Nehre yaklaşırken, şelâlenin gece gümbürdüsü kullakları sağır ediyordu. Deli gibi esen rüzgârın dar yollardan kaldırdığı toz ve dumandan korunmak için başını omuzlarının arasına çekip yürüdü. Sonunda saat kulesi binasının kapısına ulaştı.

Victor içeriye girmeden biraz tereddüt etti. 'Etrafını gözetleyen meraklı bir tip değildi. Öyle hayaletlerden filan da korkmazdı, ama bina çok karanlık ve ıssızdı. Victor biraz korktuğunu hissetti. Yine elindeki fenerini kullanmak istedi, ama başkaları görür korkusuyla yakmadı.

Karanlıkta el yordamıyla yürümeye başladı. Bir adım atmadan- önce ayağıyla yerleri yokluyordu. Birinci kat düzeyinde, gizli kapıya yaklaşırken, yüzünün tam ortasına çarpan kanatları hissetti. Şaşkınlıkla bir çığlık attı, sonra bunların binanın içinde yuva yapan güvercinler olduğunu farketti.

Derin bir soluk alıp yürümeye devam etti. Gizli kapının önüne gelince biraz rahatladı. Fakat kapının nasıl açıl-

Jacağını bilmediğini farketti. Parmaklarının ucuyla yerdeki tahtaları kaldırmaya çalıştı ama tutcağı sapı bulamadı.

Öfkeyle elindeki feneri yakıp binanın içinde dolaştırdı, yerde, çöplerin arasında kaybolan kısa metal çubuğu gördü. Demir çubuğu yerden alıp gizli kapının yanına gitti. Fazla zahmet çekmeden kapıyı biraz araladı, sonra kapı koıayca havaya kalktı.

Victor telaşla aşağıya inip başının üstündeki gizli kapıyı kapattı. Laboratuvarın içi karanlıktı. Yalnızca elindeki fenerden yansıyan ışıkla aydınlanıyordu. Victor elektrik lambasının duvardaki düşmesini araştırdı. Düşmenin merdivenlerin altında olduğunu gördü. O tarafa yürüyüp elektrik düşmesini çevirdi, ışıkları yaktı. Floresan lambalar odanın içini aydınlatınca Victor rahat bir soluk aldı.

VJ'in laboratuvarın kendisine göstermediği kısmını incelemeye karar verdi. VJ'e o odayı sorduğu zaman oğlu duymazlıktan gelmiş, yanıt vermeden geçiştirmişti. Şimdi orada ne olduğunu merak ediyordu.

Fakat Victor kapıya kadar yürüyemedi. On on beş adım kala oturma odasının kapısı birdenbire açıldı, bir köpek hırlayarak üstüne saldırdı. Victor ellerini kaldırıp yüzüne siper ederek kendisini korumaya çalışırken bir yandan da geriye doğru sıçradı. Gözlerini kapatıp saldırıyı bekledi.

Ama üstüne saldıran olmadı. Victor korka korka gözlerini açtı. Chimera güvenlik görevlilerinden biri saldırgan köpeği tasmaından yakalamıştı.

Victor, «Tanrıya şükür!» diye bağırdı. «Sizi gördüğümle sevindim!»

Aksanından İspanyol olduğu anlaşılan adam kabaca, «Sen kimsin?» diye sordu.

Victor, «Adım Victor Frank,» diye yanıt verdi. «Chimera'nın sahiplerinden biriyim. Beni tanımadığınıza şaşırdım. Ayrıca VJ'in de babasıyım.»

Güvenlik görevlisi, «Pekâlâ,» dedi. Köpek yine hırladı.

Victor, «Peki sizin adınız ne?» diye sordu.

Güvenlik görevlisi, «Ramirez,» diye yanıt verdi.

Victor, «Sizinle daha önce tanışmamıştım,» dedi. «Ama

köpeği tasmaından yakaladığınız sevindim.» Kapiya doğru yürüdü. Ramirez onu kolundan yakalayip durdurdu.

Şaşırın Victor hayretle adamın koluna sarılan eline baktı. Sonra onun gözlerinin içine bakıp, «Size kim olduğumu söyledim. Lütfen kolumu bırakır mısınız?» dedi. Öfkeli görünmeye çalışıyordu, ama Ramirez'in kendisinden üstün durumda olduğunu anlıyordu.

Köpek tekrar hırladı. Hayvanın dişleri Victor'dan birkaç adım uzaktaydı.

Ramirez hiç de üzgün olmayan bir sesle, «Çok üzgünüm,» dedi. «VJ özel izin vermedikçe bu kapıdan içeriye kimse giremez.»

Ramirez'in yüzündeki ifadeyi inceledi. Adamın ciddi konuştuğuna şüphe yoktu. Victor düştüğü komik durumdan nasıl kurtulacağını düşündü. Yine öfkeli ses bir tonuyla, «Bay Ramirez, belki sizin şefinizi çağırırsak daha iyi olacak,» dedi.

Ramirez, «Şimdi ölü saat vardiyası. Şef de benim,» diye yanıt verdi.

Bir iki dakika öfkeyle birbirlerini süzdüler. Köpeğin gücüne güvenen adamın uzlaşmaya yanaşmayacağına ikna olan Victor, «Pekâlâ!» dedi. Ramirez onun sıkıca tuttuğu kolunu bıraktı, köpeği tasmaından geri çekti.

Gözünü köpeğin üstünden ayırmadan Victor, «Bu durumda gidiyorum,» dedi. Ertesi sabah Ramirez konusıyla ilgilenmeye karar verdi. Durumu VJ'e anlatacaktı.

Geldiği yoldan geri döndü. Chimera'nın çıkış kapısından geçerken nöbetteki güvenlik görevlisini arabanın yanına çağırdı. «Ramirez ne zamandan beri güvenlik görevlisi kadrosunda?» diye sordu.

Güvenlik görevlisi, «Ramirez mi?» diye sordu. «Güvenlik görevlileri kadrosunda Ramirez isminde kimse yok.»

Pazartesi Sabahı

Sabah kahvaltısında evin havası normale dönmüştü. Marsha sabah duşa girince, sanki her şey yolundaymış gibi davranmaya kendi kendine söz vermişti. Ama «çok zorlandığını farkettil. VJ kahvaltıya on beş dakika geç inince, okula başlamak zorunda olduğunu ve biraz acele etmesini söyledi. Bu sözlerle VJ'i rahatsız ettiğini biliyor, ama duygularına gem vurup dilini tutamıyordu.

VJ, «Artık sırrım meydana çıktıktan sonra okula gidip beşinci sınıf derslerine ilgi göstermem çok komik sanırım,» dedi.

«Fakat kimliğinin açığa çıkmaması için okula devam etmenin önemli olduğunu sanıyorum.»

VJ desteklemesi için babasına baktı, ama Victor istifini bozmadan kahvesini yudumladı. Ana oğul arasındaki çekişmeye karışmıyordu.

VJ buz gibi sesle, «Bu noktada okula devam edip etmemek benim kimliğimin açığa çıkmasını etkilemez,» diye yanıt verdi.

Marsha, «Yasaia senin okula gitmeni öngörüyor,» dedi.

VJ, «Başka yasalar da var,» diye terslendi.

Marsha tek başına mücadele etmeyecekti. «Victor ile sen neye karar verirseniz verin, benim umrumda değil,» dedi. Victor'un kararını öğrenmeden işe gitti.

Marsha çekip gittikten sonra VJ, «Başımıza belâ ola-

cak.» diye babasını uyardı.

Victor, «Duruma uyum sağlaması için biraz daha zamana ihtiyacı var,» dedi.

«Fakat okula devam konusunda onunla anlaşmaya varmalısın.»

«Okula devam etmeme gerek yok. Okula devam etmemin çalışmalarına katkısı yok ki! Hattâ çalışmalarımı yavaşlatır. Elde edeceğim sonuçlar daha önemli değil mi?»

Victor, «Önemli,» dedi. «Ama onlar da dünyadaki her şey demek değildir. Şimdi... bugün Chimera'ya nasıl gelmek istiyorsun? Benimle birlikte arabayla mı geleceksin?»

VJ, «Hayır,» dedi. «Bisikletle gelmek istiyorum. Philip de senin bisikletini kullanabilir mi?»

Victor, «Tabii,» dedi. «Öğleye doğru seninle laboratuvar da buluşuruz. Hukuk Servisimizin patent başvurusu yapabilmesi için protein aşılamaındaki tüm ayrıntıları öğrenmek istiyorum. Ayrıca taşınacağın yeni laboratuvar dahil, diğer laboratuvarın da her tarafına iyice göz atmak istiyorum.» Victor gece sabaha karşı Ramirez ile arasında geçen olaydan söz etmedi.

VJ, «Pekâlâ,» dedi. «Yalnız gelirken çok dikkatli ol. Başka ziyaretçi istemiyorum.»

On beş dakika sonra VJ bisikletle Stanhope Sokağında yokuştan aşağı yıldırım gibi inerken rüzgâr saçlarını savuruyordu. Philip de hemen arkasında, Victor'un bisikletiyle onu takip ediyordu. Philip'in arkasında ise Ford Taunus arabasıyla güvenlik görevlisi Pedro geliyordu.

VJ, Pedro ile Philip'e kapıda beklemelerini söyleyip heybelerini omzuna vurdu, bankadan içeri girdi. Büyük bir talih eseri, Bay Şcott bir başka müşteriyle ilgileniyordu. Böylece VJ müdürün öğütlerini dinlemeden heybeler de taşıdığı yüklü miktardaki parayı banka kasasına yerleştirdi.

Victor yolda işe giderken pek neşeli değildi. Başka şeyler düşünmeye çabalamasına rağmen, Marsha'nın sözleri ikide bir aklına geliyordu. «Çok ender raslandığı söylenen kanser türüne birçok kişinin yakalanması garip değil mi? Ayrıca bu insanların hepsi de VJ ile tanışıyorlar.» Vic-

tor içinden, eğer Marsha hastalığa yakalanacak olsa ne-
ler hissederdim, diye merak etti. VJ başına açılacak be-
lâları nasıl idare ediyordu?

Korkularına rağmen Victor yeni protein aşılama pro-
jesini düşündükçe sevincinden yerinden duramıyordu. Pa-
zartesi sabahıydı. Hafta sonu biriken yoğun idari çalışma-
lara her zamankinden daha büyük şevkle atıldı. Düşünce-
lerinin dağılmasını önlediğinden, işin çokluğuna seve se-
ve katlandı. Colleen elinde her zamanki gibi ivedilik is-
tleyen işler listesiyle çıkageldi. Karar vermeden önce Vic-
tor sekreteriyle birlikte listeyi gözden geçirdi. Bir yandan
da ellerindeki listenin arasında sinir geliştirme faktörü
hakkında şantaj îmâ eden konulara rastlamayı diliyordu.
Ama buna dair bir şey bulamadı.

Karar verilmesi gereken konulardan biri, Victor'urt
Sharon Carver'e tazminat açıp açmama sorunuydu Victor
sekreteri Colleen'e, eğer karşı taraf cinsel tecavüz dava-
sından vazgeçerse, kendisinin de tazminat davasından
geçeceğini avukatlara bildirmesini söyledi.

Listedeki son maddeye gelince Victor, Ronald'dan bir
buluşma rica etmesini sekreterinden istedi. Böylece Vic-
tor adama çaktırmadan sinir geliştirme faktörü hakkın-
da bazı bilgiler edinebileceğini düşündü. Eğer bu buluş-
madan bir sonuç alamazsa, ki alamayacağından emindi,
bu sefer Hurst ile karşı karşıya gelecekti. Herhalde Hurst'ü
suçlamak daha doğru olacaktı. Victor da onun suçlu ol-
masını diliyordu. Marsha'nın önüne serebileceğini somut
kanıtlar bulabilmeyi dünyada her şeyden fazla istiyordu.
Böylece karısına, «Bak gördün mü, boşu bonuşa VJ'in
günahına girdin,» diyebilecekti.

Marsha dikkatini doğru dürüst işe verip çalışmıyor-
du. Her ne kadar kendisini zorlasa da, terapi seansların-
da gereken ilgiyi en ufaklık şekilde veremiyordu. Hiçbir
açıklama yapmadan birdenbire Jean'e günün diğer ran-
devularını iptal etmesini söyledi. Jean onun isteğine gö-
nûlsüzce razı oldu.

Marsha muayenehanede bekleyen hastalarla görüş-
tükten sonra arka kapıdan usulca sıvışıp arabasına bindi.
495 nolu yoldan 93'e çıktı ve Boston'a doğru ilerledi. Ama
Boston'da durmadı. Güneydoğu oto yolundan Mattapan'a
geldi.

Yanındaki koltuğun üstüne bıraktığı adresi kâğıdına
bakıp Martinez Kuruluşunu aradı. Bulunduğu mahalle
dökülüyordu. Üç katlı, ahşap binalarının çoğunun tahtala-
lan çürümüş, bir kısmı da yanmıştı.

Martinez Kuruluşunun bulunduğu adres penceresiz,
eski bir depo binasıydı. Marsha korkusuzca arabayı yolun
köşesine parkedip dışarıya çıktı. Binanın kapısında zile
benzer bir şey yoktu. Önce çekinerek kapıyı tıklat-
tı, yanıt alamayınca bu kez daha hızlı vurdu. Yine yanıt
alamadı.

Gözlerini binanın kapısından ayırmadan bir adım geri
çekildi. Sonra bakışlarını binanın üstünde dolaştırdı. Sol
köşeden siyah giysili, beyaz kırıvatlı bir adamın kendisi-
ni gözlediğini farkedince yerinden sıçradı. Adam yüzünde
alaycı bir gülümsemeyle binaya dayanmış, bakıyordu. Par-
maklarının arasında bir sigara tutmaktaydı. Marsha'nın
kendisini gördüğünü farkedince onunla İspanyolca konu-
şmaya başladı.

Marsha, «Ben İspanyolca bilmem,» diye yanıt verdi.

Adam kaba bir aksanla, «Pekâlâ, ne istiyorsun?» diye
sordu.

«Lupe Martinez ile konuşmak istiyorum.»

Adam önce yanıt vermedi. Sigarasından derin bir so-
luk çekip yerdeki çamurlu su birikintisinin içine fırlattı.
«Ge! benimle,» diyerek gözden kayboldu.

Marsha binanın köşesine yürüyüp çöp tenekelerinin
sıralandığı dar çıkmaz yola baktı. Bir an tereddüt etti. Ak-
lı bir yandan, arabana dön ve buradan uzaklaş derken, di-
ğer yandan da her şeyi görmek istiyordu. Adamın peşine
takılıp onu izledi. Çıkmaz yolun yarısına gelince başka
bir kapıyla karşılaştı. Bu kapı aralıktı.

Binanın içi de dışından farksızdı. Aradaki en büyük
fark, binanın içindeki yoğun küf ve rutubet kokusunun

nerdeyse insanın burun direğini kıracak düzeyde oluşuydu. Beton duvarlar badanasızdı. Tavandan aşağıya çıplak ampuller sarkıyordu. Mağara gibi çıplak odanın dibinde, etrafında birbirine benzemeyen hasır koltuklar dizili bir masa vardı. Odanın çeşitli yerlerindeki koltuklarda aşağı yukarı on tane adam oturuyordu. Hepsi de Marsha'yı içeriye getiren adam gibi siyah giysiliydi. Yalnızca masanın başında oturan adamın giysileri başka renkti. Etekleri pantolonun üstüne sarkan bir tür dantelli gömlek giymişti.

Masanın arkasındaki adam, «Ne istiyorsunuz?» diye sordu. O da aksanlı konuşuyordu ama diğerlerinin kadar kaba değildi.

Marsha, «Lupe Martinez'i arıyorum,» dedi, dosdoğru masaya yürüdü.

Adam, «Ne için arıyorsun?» diye sordu.

Marsha, «Çocuğum için endişe ediyorum,» diye yanıt verdi. «Oğlumun adı VJ. Öğrendiğim kadarıyla Mattapan'lı Lupe Martinez ile bir ilişkisi varmış.»

Marsha koltuklarda oturan adamlar arasında fısıltı halinde konuşmaların başladığını farkettiler. Dönüp ters ters onların yüzüne baktı. Sonra yine masanın başında oturan adama döndü.

«Yoksa Lupe Martinez siz misiniz?» dedi.

Adam, «Olabilirim,» diye yanıt verdi.

Marsha adama daha yakından baktı. Kırk yaşlarında, esmer tenli, kara gözlü, siyah saçlı bir erkekti. Üstünde bol bol altın takılar vardı. Ayrıca gömleğinin kollarına da elmaslı kol düğmeleri takmıştı. «Oğlumla sizin ne işiniz var, onu öğrenmek istiyorum.»

«Bayan, sanırım size öğüt vermem gerek. Eğer ben sizin yerinizde olsaydım, evime gidip hayatın tadını çıkarmaya bakardım. Anlamadığınız işlere burnunuzu sokmayın. Sonunda herkesin başına belâ açarsınız.» Elini kaldırıp odadaki adamlardan birine işaret etti. «Orlando, bayanın başına bir kaza gelmeden ona yolu göster de gitsin,» dedi.

Orlando ileriye doğru yürüdü, usulca Marsha'yı kapıya çekiştirdi. Marsha neler söyleyeceğini düşünerek Lupe'

un yüzüne bakmaya devam etti. Ama yararsızdı. Başını çevirince, koltuklardan birinde göz kapağı yarı kapalı adamı gördü ve onu tanıdı. Victor kendisini VJ'in laboratuvarını göstermeye götürdüğü zaman bu adamı orada görmüştü.

Orlando yanıt vermedi, Marsha'yı kapıya kadar götürdü, sonra onu dışarıya çıkarıp kapıyı yüzüne kapattı. Marsha kapalı kapının önünde durup bakakaldı. Dışarı atıldığına sevin sin mi, kızsın mı, bilemiyordu.

Sokağa çıkıp arabasının bulunduğu köşeye gitti, binip motoru çalıştırdı. Bir blok gittikten sonra yolda bir polis gördü. Arabayı kenara çekip durdu, camı indirdi, seslendi,

«Özür dilerim,» diyerek depo binasını işaret etti. «O binadaki adamların ne iş yaptığını biliyor musunuz?»

Polis kaldırımdan yola inip Marsha'nın gösterdiği yeri görebilmek için eğildi. Sonra doğrulup, «Ha, orası mı,» dedi. «Ne yaptıklarından pek emin değilim, ama söylediklerine göre bir grup Kolombiyalı orada mobilya işi kuracaklarmış.»

Victor bir fırsatını bulur bulmaz güvenlik bölümü müdürü Chad Nevhouse'a telefon edip Ramirez adındaki odamı sordu.

Chad, «Tabii, bizim güvenlik görevlisi kadrosunda,» dedi. «Yıllardır bizden maaş alır. Bir sorun mu var?»

Victor, «Onu normal kanallardan mı işe aldık?» diye sordu.

Chad güldü. «Dr. Frank, bana şaka mı yapıyorsunuz? Özel endüstri casusları takımıyla birlikte Ramirez'i de siz işe aldınız. O doğrudan doğruya size bağlı.»

Victor telefonu kapattı. Ramirez hakkında VJ'le konuşmalıydı.

İdarî işlerin bir kısmını yoluna koyduktan, Ronald ile saat on biri çeyrek geçe randevu ayarladıktan sonra, Victor VJ'in laboratuvarına gitti. Saat kulesi binasından içeriye girmeden önce, diğer terkedilmiş binalardan birinin

gölgesine sığınıp kimseler tarafından görülmediğine emin olmak için etrafını gözetledi. Ondan sonra yolun karşı tarafındaki saat kulesi binasına geçti.

Yeri tıklatır tıklatmaz gizli kapı açıldı. Victor aşağıya indi. Chimera üniforması giymiş birkaç güvenlik görevlisinden kimisi kâğıt oynayarak, kimisi de dergi okuyarak vakit öldürüyorlardı. Bir gece önce Victor'un girmek istediği odanın kapısı açıldı, VJ ellerini havluya silerek ön odaya geçti. Bakışları her zamankinden daha parlaktı.

VJ, «Sen dün gece laboratuvara geldin mi?» diye sordu.

Victor, «Evet...» diye yanıtladı.

VJ öfkeyle, «Sakin bir daha yapma,» diye onun sözünü kesti. «Ben izin vermedikçe buraya giremezsin. Anlaşıldı mı? Bana biraz saygı gösterilmesini ve özelliğime girilmemesini istiyorum.»

Victor oğlunun yüzüne bakakaldı. Bir an dili tutuldu.

Bir gece önce başından geçen olayın hesabını soracağı yerde, birdenbire kendini savunma durumunda kalmıştı. «Özür dilerim,» dedi. «Kötü bir niyetim yoktu. Burada daha başka ne gibi olanaklara sahip olduğunu merak ettim.»

VJ'in sesi yumuşadı. «Pek yakında yeterince göreceksin. Fakat önce yeni laboratuvarımı göstermek istiyorum.»

Birbirlerine karşı kötü niyet beslemediklerine sevinen Victor'un içi rahatladı. «Pekâlâ,» diye yanıt verdi.

Victor'un arabasına atlayıp Chimera'dan çıktılar, Merimack Nehrinin üstündeki köprüden geçtiler. Victor arabayı kullanırken Ramirez konusunu ortaya attı.

VJ, «Chimera'nın güvenlik görevlisi bordrosuna birkaç adam soktum,» diye yanıt verdi. «Eğer masraflar gözüne korkutuyorsa, böyle minicik bir yatırımdan Chimera'nın kısa süre sonra ne yararlar kazanacağını düşün.»

Victor, «Bordrodaki masraflar beni rahatsız etmiyor,» dedi. Onu VJ'in büyük kolaylıkla her istediğini yapabilmesi rahatsız ediyordu.

Bina nehrin sağ kenarına kurulmuştu. Diğer sahildeki saat kulesi binası, bulundukları yerden kolayca görünü-

yordu. Fakat dekoru dahil, yeni laboratuvar her bakımdan VJ'in eski laboratuvarından modermi. Üç katlıydı ve bugüne dek Victor'un gördüğü en etkileyici düzenlemeydi. Bodrum katında hayvanların bulunduğu bölüm, ameliyat anfileri ve paslanmaz çelikten dev gibi fermentorlar, radyoaktif maddeleri oluşturan siklotronlar vardı. Birinci katta ise NMR ve PET göstergeleriyle koskocaman bir mikrobiyoloji laboratuvarı bulunuyordu. İkinci katta gen mühendisliği ve yapımına gerekli olan en son model geliştirilmiş âletlerle donatılmış genel laboratuvar vardı. Üçüncü kat tamamen bilgisayar sistemlerine, kütüphaneye ve idarî işler bölümüne ayrılmıştı.

Üçüncü katın holünde durdukları sırada VJ gururla, «Ne düşünüyorsun?» diye sordu. Her tarafta adamlar çalıştığından, sürekli hareket halindeydiler. İşçiler boyaların son rötüşlerini vuruyor, bazı marangoz işlerini bitirmeye ve kısa süre önce getirilen âletleri yerleştirmeye çalışıyorlardı.

Victor, «Yaptığın her şey gibi akıllara durgunluk veriyor,» diye yanıt verdi. «Fakat bu bir servete malolmalı. Paranın kanyağı nerede?»

VJ, «Yan projelerimden birisi DNA teknolojisini birleştirerek mamuller üretilip bir pazar geliştirmek,» diye yanıt verdi. «Ve bu projemin de açıkça başarıya ulaştığı belli.»

Victor hevesle, «Geliştirdiğin mamul ne?» diye sordu. VJ sırtıttı. «Bu ticarî bir sır!»

Sonra VJ kapalı kapının yanına gidip hafifçe araladı, başını içeriye sokup baktı, Victor'dan yana döndü. «Sana bir sürprizim daha var. Seni birisiyle tanıştıracam.»

VJ kapıyı ardına kadar açtı, Victor'a içeri girmesini işaret etti. Masanın üstüne eğilen genç kadın doğruldu. «Dr. Frank! Bu ne sürpriz!» diye bağırdı.

Victor bir an ne söyleyeceğini bilemedi. Hayatında tekrar göreceğini hiç beklemediği birisiyle karşı karşıya duruyordu. Dokuz ay VJ'i karnında taşıyan anne aday Mary Millman ile yüz yüze.

VJ babasının geçirdiği şoku görünce açıkladı. «İyi bir sekretere ihtiyacım vardı. Bu yüzden Detroit'ten getirttim.

Doğrusunu istersen dokuz ay beni karnında taşıyıp, sonra doğuran kadını tanımayı çok istiyordum.»

Victor, Mary'nin uzattığı eli tutup sıkı. Sanki rüya-daymış gibi, «Sizi tekrar gördüğüme sevindim,» dedi.

Mary, «Ben de,» diye yanıt verdi.

VJ gülerek, «Pekâlâ artık laboratuvarıma dönmeliyim,» dedi.

Victor elinde olmadan hemen saatine göz attı. «Benim, de gitmem gerek,» dedi.

•Ronald Beekman ile görüşme, vakit kaybından başka bir şey değildi. Sinir geliştirme faktörü hakkında bir şey bilip bilmediğini anlamak için Ronald'a karşı biraz saldırgan davrandı Victor. Ama Ronald bu konu hakkında ne olumlu, ne de olumsuz yanıt verdi. Konuyu fazlasıyla kurcalarsa, her nasılsa kendi aleyhine döneceğini sezinlemişti. Son görüşmelerinde hayatını zehir etmek için kendisinden öç alacağı tehditlerini savurduğunu Victor Ronald'a anımsattı. Ronald bu sözlerin öfkeyle söylendiğini belirtip savuşturdu. Böylece Victor adamın ofisinden, çıkarken, geldiği zaman ne biliyorsa giderken de yeni bir şey öğrenememişti.

Görüşmenin tek yararlı noktası, Victor'un aşılama projesinden söz etmesinden sonra Ronald'ın büyük ilgi* göstermesi ve Victor'un da ona okuyabileceği bazı bilgileri toplayıp vereceği konusunda söz vermesiydi.

Ronald'ın ofisinden çıkan Victor kendi ofisine döndü.. Colleen'den Hurst ile bir görüşme ayarlamasını rica edecekti. Adamla görüşmeyi hiç canı istemiyordu.

Victor ofisten içeriye girer girmez Colleen, «Laboratuvardan Robert Grimes sizi aradı,» dedi. «Size bazı çok ilginç bilgiler verecekmış. Hemen onu aramızı istedi.»

Victor masasının üstüne oturdu. Normal şartlar altında başteknisyeninden böyle bir haber alınca heyecanla titrerdi. Yaptıkları deneylerde istenilen noktaya ulaşıldığının müjdesi olabilirdi. Fakat şimdi başka bir şey olmalıydı. Victor'un Robert'e verdiği özel görevle ilgili bir şey olma-

lıydı. Teknisyenin vereceği «çok ilginç haberi» duymak istemediğini farketti.

Elinden geldiğince güçlü olmaya çabalayarak kendini topladı ve Robert'e telefon etti. Hattın diğer ucunda Robert'in telefona gelmesini bekledi. Victor beklerken kendi yaptığı deneyleri ve şimdi onlara ne kadar az ilgi duyduğunu düşündü. Ne de olsa, VJ araştırmalarla ilgili sorunların hemen hemen hepsini çözmüştü. On yaşındaki oğlundan çok daha gerilerde olmak Victor için yüz kızartıcı bir durumdu. Fakat işin iyi yanı, baba oğul birlikte başarıya ulaşacaklardı. Evet, bu gerçekten heyecan verici bir şeydi.

Birdenbire Robert'in sesi hattın öbür ucundan, «Dr. Frank,» diye seslenince Victor daldığı hayallerden uyanı. «Sizi bulduğuma sevindim. İki tümördeki DNA parçalarını iyice taradım. Karşılaştırma tekniğiyle taramaları tekrar gözden geçirmemi ister misiniz? Bunu bilmeliyim. Yapmak için biraz zamana ihtiyacımız var. Ama ancak bu şekilde aradığımızı bulabiliriz.»

Victor tereddütle, «Neyi belirttiğini biliyor musun?» diye sordu.

Robert, «Ha, evet,» dedi. «Çok ender görülen polipeptik büyüme faktörü. olduğuna kuşku yok.»

«Öyleyse bir tür retro virüsü...» diye ümitle mırıldandı Victor. Retro virüsünün yapay olarak aşılandığı zaman bulaşıcı olduğunu biliyordu.

Robert, «Hayır, kesinlikle retro virüsü değil,» dedi. «Aslında yapay olarak aşılanmış bir gen.» Sonra gülerek ekledi. «Ona Chimera geni adını vereceğim. Dahilî tarama yaptım ve onu birkaç kez başka yerde kullandım. Bir tanesini SV40 simyan virüsünden aldım. Ama diğer gen başka bir mikroorganizmadan veya bakteriden ya elavirüsten alınmış.»

Arada uzun bir sessizlik oldu.

Hattın bağlantısının kesildiğini sanan Robert, «Dr. Frank, orada mısınız?» diye sordu.

Victor sesi titreyerek, «Bulduklarından emin misin?» dedi. Tahminlerin hepsi gerçekleşiyordu.

Robert,' «Kesinlikle,» diye yanıt verdi. «Ben de çok »şaşırdım. Hayatımda hiç böyle bir şey duymamıştım. İlk tahminim bu insanların aldıkları bir tür DNA faktörünün damarlarındaki kana karıştığıydı. Fakat bu garip durum hiç aklıma yatmadı ve üstünde inceden inceye düşünmeye başladım. Akla uygun gelen tek düşünce, alyuvar hücre torbacıklarının bu bulaşıcı genle dolmaları. Karaciğerdeki Kupffer hücreleri onları toplayınca, bulaşıcı parçacıklar kendilerini hücrelerin çekirdeklerine yerleştirdiler. Böylece yeni genler proto onko genlerini onko genlerine dönüştürdü ve al sana, karaciğer kanseri. Fakat bu senaryoda başka bir sorun daha var. Ne olduğunu biliyor musunuz?»

«Hayır, ne?»

«Alyuvar hücre zar kesecikleri bir insanın kan dolaşımına ancak bir yolla girebilir,» diye anlatmaya devam eden Robert, sözlerinin Victor'un üstünde ne gibi etki yaptığından habersizdi. «Birisinin bunu aşılması gerek. Bildiğim...»

Robert cümlesini bitirmeye fırsat bulamadı. Victor telefonu birdenbire kapattı.

Kanıtı ar üstüste yığılıyordu. Artık gerçeği yadsımaya olanak yoktu. David ile Janice, kromozomlarına yerleştirilen yabancı DMA parçasının oluşturduğu karaciğer kanserinden ölmüşlerdi. Üstüne üstlük Marsha, Pendleton Akademisindeki öğretmenin de aynı tür kanserden öldüğünü öğrenmişti. Bu insanların her biri VJ'e çok yakın kişilerdi. VJ ise bilim konusunda eşsiz bir dâhîdiydi. Ayrıca en gelişmiş âletlerle donatılmış, ultra-modern labaratuvar da elinin altında, emrindeydi.

Colleen başını odadan içeriye soktu. Neşeyle, «Telefonu kapatmanızı bekliyordum,» dedi. «Karıınız geldi. Onu içeriye yollayabilir miyim?»

Victor başını salladı. Birdenbire kendisini çok yorgun hissetti.

Marsha odadan içeriye girip kapıyı sertçe kapadı. Rüzgâr Victor'un masasının üstündeki kâğıtları uçuşturdu. Marsha dosdoğru Victor'un üstüne yürüdü, masaya eğil-

di, dik dik gözlerinin içine baktı.

«Senin harekete geçmeyeceğini biliyordum.» dedi. «VJ'i kızdırmak istemediğini biliyordum. Ayrıca onun elde ettiği başarılarından ne denli heyecanlanıp gurur duyduğunu da biliyorum. Fakat gerçekle yüzleşmelisin. Oğlanın oyunun kurallarını bozduğunu bilmen gerek. Bak, sana son öğrendiğim haberi vereyim. VJ, Mattapan'da sözümona mobilya ithalatı yapan bir grup Kolumbialı ile karanlık işler çeviriyor. Ben bu adamları gidip gördüm. Mobilya ticareti yapmadıklarına kalıbımı basarım.»

Victor tepki göstermeyince Marsha birdenbire sustu. Soru sorarcasına, «Victor?» dedi. Kocasını cam gibi parlak gözlerle boş boş uzaklara bakıyordu.

Victor ağır ağır, üzüntüyle başını sallayarak, «Marsha, otur,» dedi. Dirseklerini masanın üstüne dayayıp başını ellerinin arasına aldı, öne doğru eğildi. Sonra saçlarını sıvazladı, ensesini ovdu ve doğruldu. Marsha oturup dikkatle kocasını inceledi. Kalbi gümbür gümbür atmaya başladı.

Victor, «Az önce ben senin öğrendiklerinden çok daha beterini öğrendim,» dedi. «Birkaç gün önce David ve Janice'in tümörlerinden örnekler almıştım. Robert onların üstünde çalışıyordu. Az önce bana telefon edip yapay kanser hücrelerinin aşılandığı haberini verdi. Kanlarına kanser oluşturan yabancı genler aşılanmış.»

Marsha acı bir çığlık attıktan sonra elleriyle ağzını kapattı. Korkuyordu. Böyle bir olayla karşılaşacağını tahmin ettiği halde, gerçekle yüz yüze gelmek çok korkunçtu. Sanki başından aşağı soğuk su dökülmüştü. Hele kuşuklarını ve korkularını dile getirdiği zaman kendisiyle pençe pençe kavgaya eden Victor'un ağzından bunları duymak çok daha feciydi. Öfke, üzüntü ve korkuyla titreyerek alt dudağını ısırırdı. «Onları zehirleyen VJ olmalı,» diye fısıldadı.

Victor ovucunun ayasını şiddetle masaya vurdu, kâğıtlar havaya uçtu. «Bunu daha kesin bilmiyoruz!» diye avaz avaz bağırdı.

Marsha, Victor'un düşüncelerini yankılamış gibi,, «Fakat bu insanların hepsi VJ'i çok yakından tanıyorlardı,» dedi, «Ve VJ de onları yolunun üstünden kaldırmak istiyordu.»

Victor'un mücadele edecek gücü kalmamıştı. Üzüntüyle başını salladı. Suçun ne kadarı kendisine, ne kadarı da VJ'e aitti? Çocuğa parlak zekâyı kendisi aşılammıştı. Ama bir an olsun durup da elindeki dehanın neler yapabileceğini düşünmüş müydü?

Eğer David, Janice ve öğretmenin ölümlerine VJ ne den olmuşsa, Victor bu suçun ağırlığını asla vicdanında taşıyamazdı.

Marsha çekinerek lâfa başladı, ama sonra inancının etkisiyle güçlendi. «VJ'in laboratuvarının bilmediğimiz kısmında neler yaptığını sanırım öğrenmemiz gerek.»

Victor kollarını ölü gibi aşağıya salladı, pencereden dışarıya baktı. Karşısında saat kulesi binasını görüyordu. VJ'in şu anda orada çalıştığını biliyordu. Arkasını dönüp Mcirsha'ya, «Haydi, gidip bakalım,» dedi.

14

Pazartesi Öğleden Sonra

Victor nehre doğru yürürken Mcirsha ona yetişmek için adetâ koşuyordu. Kısa süre sonra ikisi sitenin onarılan kısmından dışarıya çıktılar. Terkedilmiş binalar gün ışığında fazla ürkütücü görünmüyordu.

Saat kulesi binasına girince, Victor hemen gizli kapının önüne gitti, eğilip birkaç kez yere sertçe vurdu.

Bir iki dakika sonra mahzen kapısı açıldı. Chimera güvenlik görevlisi üniforması giymiş bir adam Victor ile Marsha'ya dikkatle bakıp eliyle aşağıya inmelerini işaret etti.

Önce Victor aşağıya indi. Marsha merdivenlerden inene dek Victor pedallı çarkın yanından dolaşan VJ'in laboratuvarının görmedikleri bölümüne açılan ürkütücü metal kapıya doğru ilerledi. Son kez de olduğu gibi Marsha laboratuvarı bugün de çok korkutucu bulmuştu. Bilimsel araştırmaların verdiği meyvelerin iyiye veya kötüye kullanabileceğini biliyordu. Fakat bodrum katındaki laboratuvarın insanın tüylerini ürperten havası Marsha'ya burada birtakım karanlık amaçlar için araştırma yapıldığını fısıldamaktaydı.

Victor'un yasak kapının önüne gittiğini gören nöbetçilerden biri, «Hey!» diye seslendi, yerinden fırlayıp odayı birkaç adımda geçti, Victor'u kolundan yakaladı. Onu sertçe çekiştirdi. Koyu İspanyol aksanıyla, «Oraya hiç kimse giremez,» diye homurdandı.

Victor elini adamın yüzüne dayayıp onu geri itince Marsha çok şaşırdı. Böyle bir hareketi beklemeyen adam boş bulunup, dengesini yitirdi, bir dizinin üstüne çöktü, ama Victor'un ceketinin kolunu da çekiştirmeye devam etti. Victor şiddetle geri çekilip kolunu adamın elinden kurtardı, kapının önüne gitti.

Güvenlik görevlisi çizmesinin içinden sustalı bir bıçak çıkarıp açtı. Dışardan yansıyan ışık bıçağın keskin yüzünü ayna gibi parlattı.

Marsha, «Victor!» diye bir çığlık attı. Karısının çığlığını duyan Victor dönüp baktı. Güvenlik görevlisi elindeki bıçağı Victor'a saplayacakmış gibi yaklaştı. Victor darbeden kurtulmak için yana sıçradı, ama adam onu kolundan yakaladı. Bıçak ölümcül darbeyi indirmek üzere havaya kalktı.

Victor'un önünde durduğu kapıdan dışarı fırlayan VJ, «Durun!» diye haykırdı. Odanın içindeki diğer iki güvenlik görevlisi de hemen harekete geçti, birisi Victor'u, diğeri de bıçağı sallayan adamı belinden yakalayarak kavgaya son verdiler.

VJ, «Babamı bırakın!» diye buyurdu.

Eli bıçaklı nöbetçi, «Arka taraftaki laboratuvara gidiyordun,» dedi.

VJ az öncekinden daha sert bir sesle, «Size bırakın dedim,» diye bağırırdı.

Victor'u itekleyerek bıraktılar. Dengesini yitirmemeye çabaladı, öne doğru sendeledi. Bir yandan da bir kez daha kapıya doğru atıldı. Tam Victor kapıyı itip açmak üzereyken VJ yetişip onu kolundan yakaladı.

«Orayı görmeye hazır olduğundan emin misin?» diye sordu.

Victor tekdüze bir sesle, «Her şeyi görmek istiyorum,» dedi.

«Bilim ağacını hatırlıyor musun?»

Victor, «İyi ve Kötü,» diye karşılık verdi. «Verdiğim kardan beni vazgeçiremezsin.»

VJ elini geri çekti. «Sen bilirsin, ama göreceklein pek hoşuna gitmeyebilir.»

Victor dönüp karısına baktı. Marsha başını sallayarak içeriye girmesini istedi. Victor tekrar kapıdan yana dönüp tokmağı çevirdi. Odanın içinden dışarıya uçuk mavi ışık yansdı. Victor önde, Marsha arkada kapının eşiğinde durdular. VJ arkalarından gelip kapıyı kapattı.

Yirmi beş metre uzunluğunda dar bir odaydı. Uzun, sağlam bir kereste parçasının üstüne dört tane elli galonluk cam kazan oturtulmuştu. Kazanların kenarları silikonla kaplanmıştı. Isı lambalarıyla aydınlanan kazanların içindeki sıvıdan yansıyan mavi ışık, tüyler ürpertici bir hava yaratıyordu.

Kazanların içindekilerin ne olduğunu farkedince Marsha'nın ağzı dehşetten bir karış açık kaldı. Cam kazanların her birinin içinde, etrafları şeffaf zarla sarılmış, belki yedi sekiz aylık ceninler, yapay rahimlerin içinde yüzüyorlardı. Marsha cam kazanların yanından geçerken ceninlerin kimisi el sallayarak, kimisi gülerek, hattâ bazısı da esneyerek, parlak mavi gözlerini dikmiş, Marsha'ya bakıyorlardı.

VJ sanki çok doğal bir olaydan söz ediyormuşçüsüne başını havaya kaldırmış, gururla sistemin nasıl çalıştığını açıklıyordu. Cam kazanın her birinin içinde, plasentaların kalp ve akciğer makinesine bağlı zar kesesi plastik kontrol voltajı taşıyan ızgaraya yapıştırılmıştı. Her makinenin kendisine ait bilgisayarı protein ayırıcısına bağlıydı. Ağzına kadar sıvıyla dolu cam kazanların içindeki suyan buharlaşmasını engellemek için üstü plastik toplarla örtülmüştü.

Cam kazanların içinde gebelik süresinin tamamlanmasını bekleyen ceninlere hayretle bakan Marsha ve Victor'un şaşkınlıktan dilleri tutuldu, konuşamadılar. Her ne kadar kendilerini hiç beklenmedik bir manzaraya hazırlamışlarsa da, böylesine olağanüstü bir sahneyle karşılaşacaklarını tahmin etmemişlerdi.

VJ cam kazanlardan birinin yanına gidip üstündeki okuma âletlerini kontrol etti. «Bütün bunların ne olduğunu merak ettiğinizden eminim.» Yumruğuyla okuma âletinin düşmesine vurunca, ibre yeşile boyalı normal böl-

geye yükseldi. «Aşılama çalışmalarımın ilk adımında, do-ku üretimiyle rahim oluşturma üstünde durdum. Aşılama sorununu çözümleyince, neden rahime ihtiyaç duyulduğu sorunu da kendiliğinden çözümlendi.

Marsha, «Bu çocuklar kaç aylık? »diye sordu.

Marsha'nın ilk tahminini onaylayan VJ, «Sekiz bu-çuk,» diye yanıt verdi. «Onları burada dokuz aylık normal gebelik süresinden biraz daha fazla tutacağım. Kazanla-rın içinde ne kadar uzun tutarsam o kadar kolay büyü-türüm.»

Alacağı yanıtı bildiği halde Victor, «Peki zigotları ne-reden buldun?» diye sordu.

«Bu kazanların içindeki çocukların benim kız ve er-kek kardeşlerim olduğunu söylemekten zevk duyarım.»

Marsha hayret dolu bakışlarını kazanların içindeki ceninlerden VJ'in yüzüne çevirdi.

VJ annesinin yüzündeki şaşkın ifadeye güldü. «Hay-di, haydi bu kadar şaşırmayın. Zigotları babamın labora-tuarındaki derin soğutucudan aldım. Onları orada bırakıp ziyan etmenin veya babamın başkalarına aşılmasını bek-lemenin anlamı yoktu.»

Victor «Beş tane döllenmiş yumurta vardı, beşincisi nerede?» diye sordu.

VJ, «Belleğin çok kuvvetli,» dedi. «Ne yazık ki, beşin-ci-yi aşılama protokolünün ilk deneyinde yitirdim. Fakat dört tanesi istatistik araştırmalara yeterli. Hiç olmazsa ilk aşamada yeterli.»

Marsha gebelik süresini doldurmayı bekleyen çocuk-lara baktı. Hepsi kendi öz çocuklarıydı!

VJ, «Haydi, gördüklerinize fazla şaşırmayın. Bu tek-nolojinin geliştiğini sen biliyordun. Ben sadece süreyi ça-buklaştırdım,» dedi.

Bilgisayarlardan biri birdenbire çalışmaya başlayıp yarım sayfa bilgi yazınca Victor onun yanma gitti. Yazıcı yazmaya son verir vermez protein ayırıcı harekete geçip protein üretmeye başladı.

VJ, «Sistem büyüme faktöründe bir tür gereksinmeyi hissediyor,» diye açıkladı.

Victor makineden çıkan yazılara baktı. Çocukların kimya ve kan sayımı gibi hayatî önem taşıyan işaretlerini belirtiyordu. Böylesine geliştirilmiş âlete hayran kaldı. Victor VJ'in yapay sistemle dölllenmiş yumurtanın tüm organizmasına gereken oldukça karmaşık güçlerin hepsini kusursuz şekilde gerçekleştirdiğini biliyordu. Biyoteknoloji dünyasında büyük beceri isteyen bir aşamaydı. Yeni radikal başanlı aşılama teknolojisi başka bir şeydi, tanık olduğu bu sahne ise bambaşka bir şeydi. Victor yarattığı insanın şeytanî yeteneğiyle neler yarattığını düşününce korkuyla ürperdi.

Marsha çekinerek cam kazanlardan birisine yaklaşmış içindeki erkek çocuğa yakından baktı. Çocuk da sanki onu istermişçesine bakıp minicik ovucunu cama dayadı. Marsha uzanıp kendi elini çocuğun elinin üstüne koydu. Onları birbirinden yalnızca aralarındaki camın kalınlığı ayırıyordu. Fakat sonra Marsha tiksintiyle elini geri çekip, «Başları!» diye bağırdı.

Victor karısının yanına gelip cam kazanın içindeki çocuğa baktı. «Başında ne var?»

«Kaşlarına bak. Arkaya doğru eyimli başlarında alınları yok.»

VJ basit bir açıklama yaptı. «Onları değiştirdim. Victor'un eklediği parçayı çıkardım, sonra da normal sinir hücreleri geliştirme yapısını yok ettim. Hedefim Philip'in zekâ derecesinde insanlar yaratmak. Yaptığım çalışmalarda, gösterdiğim gayretlerde, bana herkesten çok Philip'in yardımı dokundu.»

Korkudan ürperen Marsha, VJ'e belli etmeden Victor'un elini tuttu. Victor karısının hareketine aldırmandan odanın diğer ucundaki kapıyı işaret etti. «O odada ne var?»

VJ, «Göreceğini yeterince görmedin mi?» diye sordu.

Victor, «Her şeyi görmek istiyorum,» dedi. Marsha'nın elini bırakıp odanın diğer ucuna yürüdü. Marsha bir an kafası yassı, kaşları öne doğru çıkmış minik oğlan çocuğuna baktı. Sanki insanın oluşumu beş yüz bin yıl öncesine dönmüş gibiydi. VJ bile bile kendi kız ve erkek kar-

deşlerini... tabii ki öz kardeşleriydi... geri zekâlı yapabilir miydi? Oğlunun Makyavelli mantığından korktu.

Marsha gebelik kazanlarının önünden bin bir güçlük ayrılıp Victor'un peşine takıldı. O da her şeyi görmek istiyordu. Şimdi gördüklerinden daha kötüsü olabilir miydi?

Diğer odada bir dizi büyük paslanmaz çelikten kutular sıralanmıştı. Marsha onları on üç, on dört yaşındayken bira fabrikasında gördüğü dev demliklere benzetti. Bu oda daha sıcak ve rutubetliydi. Belden yukarıları çıplak birkaç adam fıçıların içine bir şeyler atıp karıştırıyorlardı. Ivlarsha ile Victor'u görünce çalışmalarına ara verip baktılar.

Marsha, «Bu fıçılar ne işe yarıyor?» diye sordu.

Bu soruya Victor yanıt verdi. «Bakteri veya maya gibi mikro organizma üreten fermentörler.» Sonra VJ'e sordu. «İçinde ne üretiyorlar?»

VJ, «E. Koli bakterisi,» diye yanıt verdi. «DNA karıştırma teknolojisinin çalışma gücü.»

Victor, «Ne yapıyorlar?» diye sordu.

VJ, «Şimdilik gizli kalmasını istiyorum,» dedi. «Bugün gebelik birimlerini gördüğün yetmez mi?»

Victor, «Her şeyi bilmem gerek,» dedi. «Bütün kartların masanın üstüne dizilmesini istiyorum.»

VJ gülerek, «Para yapıyorlar,» dedi.

Victor, «Gizli kapaklı imâlarla geçirecek vaktim yok,» diye çıkıştı.

VJ derin derin içini çekti. «Yeni laboratuvar için kısa vadede büyük sermayeye ihtiyacım var. Şimdilik halka açılmak benim için bir seçenek değil. Onun yerine, Güney Amerika'dan bazı koka bitkileri getirip onların uygun genlerini ayırdım. Sonra bu genleri lak operpnun E. Koli basiline aşıladım, tetrasiline karşı dirençli plasmid kullanıp, bunların hepsini yine bakterinin içine aşıladım. Harika bir ürün meydana çıktı. E. Koli bile ona bayılıyor.»

Marsha, Victor'a, «Neler anlatıyor?» diye sordu.

Victor, «Bu fermentörler içinde kokain üretildiğini söylüyor,» diye yanıt verdi.

Marsha soluğunu tutup, «Martinez Kuruluşunun ne

anlama geldiği şimdi meydana çıktı,» dedi.

VJ, «Ama bu üretim tamamen geçici,» diye açıkladı.. «Şimdilik gereksinme duyduğum sermayeyi sağlayan bir yol. Pek yakında, yeni iaboratuvar kendi olanaklarıyla çalışmaya başlayınca, böylesine yan işlere gerek kalmayacak. Evet, Martinez Kuruluş da geçici ortaklardan biri. Aslında bir anda küçük bir ordu oluşturabiliriz. Şimdilik bunlardan bazıları Chimera bodrosunda görünüyor.»

Victor yanyana dizili fermentörlerin önünden aşağıya doğru yürüdü. Bu birimlerin fazlasıyla geliştirilmiş olmalarına hayret etti. Chimera'da kullanılanlardan çok daha üstün oldukları bir bakışta anlaşılıyordu. Victor derin derin içini çekip zorlukla onların yanından ayrıldı, Marsha ile VJ'in bulunduğu yere döndü.

VJ, «Evet, artık her şeyi gördün,» dedi. «Şimdi her şeyi gördükten sonra karşılıklı oturup ciddi konuşmamız gerek.» * .

Arkasını dönüp ana odaya doğru yürüdü. Victor ije Marsha da onu izlediler. Gebelik odasından geçerlerken, cam kazanların içindeki ceninler tekrar harekete geçti. Sanki yalnızlıktan bıkmış, diğer insanların arkadaşlığına ihtiyaçları varmış gibi bakıyorlardı. VJ bunun farkındaysa bile belli etmedi.

Hiç konuşmadan onları odanın kapısından çıkarıp oturma salonuna götürdü. Victor burada bile daha önce görmediği yerler olduğunu fark etti. Ana kısmın yanında küçük bir oda vardı. Kullanılan eşyalardan anladığı kadarıyla, VJ bu odada kalıyordu. Bir yatak, açılır kapanır iskemleleriyle bir oyun masası, haftalık veya aylık dergilerle dolu bir kütüphane ve okuma koltuğundan oluşuyordu. VJ oyun masasını işaret edip oturdu.

Victor ve Marsha da oturdular. VJ ellerini birbirine kenetleyip dirseklerini masaya dayadı. Safir gibi parlayan, insanın içine işleyen gözleriyle bir Victor'a, bir de Marsha'ya baktı. «Şimdi ne yapmayı planladığınızı bilmem gerek. Ben size karşı çok dürüst davrandım. Evet, dürüst davranma sırası sizde.»

Victor ve Marsha birbirlerine baktılar. Victor konuş-

mayınca Marsha konuştu. «David, Janice ve Bay Caven-dish hakkında gerçeği öğrenmeliyim,» dedi.

VJ, «Şimdilik geçmişteki yüzeysel konularla kaybedecek zamanım yok,» dedi. «Projelerimin önemini tartışmak istiyorum. Yaptığım deneylerin ne denli önemli olduklarını inşallah farketmişsinizdir. Onların değeri yanında, diğer konular sıfır kalır.»

Marsha sükûnetle, «Yargılayıp karar vermeden önce, biraz evvel sözünü ettiğim insanlar hakıknda bazı gerçek-leri öğrenmem gerek,» dedi.

VJ dönüp Victor'a baktı. «Sen de böyle mi düşü-nüyorsun?» diye sordu.

Victor ağır ağır başını salladı.

VJ ağzının içinden, «Ben de bundan korkuyordum,» diye mırıldandı. Sanki kendisi ebevyn de karşısındakiler yaramazlık yapan çocuklarıymış gibi, kaşlarını çatıp ters ters onlara baktı. Sonunda konuşmaya başladı. «Pekâlâ, sorularınıza yanıt vereceğim. Bilmek istediğiniz her şeyi anlatacağım. Sözünü ettiğiniz üç kişi beni açığa çıkara-caklardı. O noktada sırrımın açıklanması, çalışmalarımı sı-fıra indirecekti. Bütün gayretimle laboratuvarımı ve yap-tığım deneyleri onlardan gizlemeye çalıştım. Ama üçü de yılmak bilmiyordu. Sonunda onları doğanın eline terket-tim.»

Victor, «Bu ne demek?» diye sordu.

«Büyüme faktörü konusunda yaptığım uzun araştı-rmalar sonunda, yapay rahim sorununu çözmüştüm. Pro-to-onko genlerini harekete geçiren çok güçlü bir protein bulmuştum. Onları toplayıp RBC kesesine doldurdum ve sorunu doğanın çözümüne bıraktım.»

Victor, «Yani o genleri aşıladın mı?» diye sordu.

VJ, «Tabii aşıladım!» diye terslendi. «Ağızdan ala-mazlardı.»

Marsha heyecanlanmamaya çalışıyordu. «Yani bana kardeşini öldürdüğünü ve hiçbir şey hissetmediğini mi söy-lemek istiyorsun?»

«Ben yalnızca aracıydım. David kanserden öldü. Beni rahat bırakması için ona yalvardım. Fakat o peşimi asla

bırakmadı. Sonunda beni karşısında diz çöktüreceğini sandı. Kıskançlığı onu ölüme sürükledi.»

Marsha, «Peki, o iki küçük bebek ne oldu?» diye sordu.

VJ masayı yumruklayarak, «Daha önemli konuları tartışamaz mıyız?» diye sordu.

Marsha, «Sırrını öğrendikten sonra ne yapacağımızı; sen sordun,» dedi. «Önce bütün gerçekleri bilmemiz gerek. Küçük çocuklara ne oldu?»

VJ parmaklarıyla oyun masasının üstüne vurdu. Sabrı tükenmek üzereydi. «Akılları fazla çalışmaya başlamıştı. Zekâlarının potansiyelini farketmişlerdi. Ben rekabet istemiyordum. Çocuk yuvasında içtikleri sütün içine bir iki damla koyduğum sefaloklor sayesinde sorunu çözümleyiverdim. Bu ilacın diğer çocuklara yararı dokunduğundan eminim.»

Marsha, «Peki, onlar ölünce neler hissettin?» diye sordu.

VJ, «Rahatladım,» diye yanıt verdi.

Marsha ısrar etti. «Yani üzülp acı duymadın mı?»

VJ terslendi. «Anne, terapi seansında değiliz. Burada benim duygularım söz konusu olamaz. Bütün karanlık sırlarımı öğrendiniz. Şimdi dürüst olma sırası sizde. Niyetinizin ne olduğunu bilmem gerek.»

Marsha, VJ'in şeytanca eylemlerini kınamasını ümit ederek Victor'un yüzüne baktı. Fakat şaşkınlıktan dut yemiş bülbüle dönen Victor boş boş VJ'in yüzüne bakıyordu.

Marsha onun suskunluğundan, her şeye razı olduğunu,, hatta VJ'in yaptıklarını onayladığını anlıyordu. VJ'in buluşları Victor'un gözlerini beş cinayeti göremeyecek kadar kamaştırmış mıydı? Kendi öz evlâdının cinayete kurban gitmesine göz mü yumacaktı? Marsha bütün olup bitenlere sessizce boyun eğmeyecekti. Victor'un Allah belâsını versin, diye düşündü.

VJ, «Pekâlâ?» diye sordu.

Marsha dönüp onun yüzüne baktı. Oğlu gözünü kırpmadan, sakın bir bekleyiş içinde yüzüne bakıyordu. Doğdu-

ğunâan beri kristal mavisi gözlerinin rengi çok çarpıcıydı. Sarı kıvrıkcık saçlarıyla tıpkı bir meleğe benziyordu. Gözyaşlarını tutamayan Marsha ağlamaya başladı. O da kendi öz oğlu değil miydi? Böylesine tüyler ürpertici korkunç şeyler yapması gerçekten onun suçu muydu? Marsha bilim düşmanı değildi. Victor oğlunun üstün zekâsını yaratmak için her ne yapmışsa yapmış, fakat buna karşılık vicdanını yok ederek dengeyi sağlamıştı. Eğer VJ suçlu ise, Victor da onun kadar suçluydu. Marsha birdenbire çocuğuna karşı derin bir şefkat duydu. «VJ,» diye söze başladı. «Victor'un sonunda ne gibi sorunlarla karşılaşacağını bilmeden sinir hücreleri geliştirme çalışmalarına başladığına inanıyorum...»

VJ onun sözünü kesti. «Tam tersine,» dedi. «Victor ne elde etmek istediğini tam anlamıyla biliyordu. Şimdi bana bakıp benim elde ettiklerini gördükçe, deneylerinde tam anlamıyla başarıya ulaştığını biliyor. Ben tam Victor'un olmamı düşlediği ve istediği gibiyim. Kendisinin olmak isteyip de olamadığı modelim ben. Bilimin olabileceği gerçeğim. Ben geleceğim.» VJ gülümsedi. «Onun için kendini benim varlığıma alıştırsan iyi olur.»

Oğlunun sözleri Marsha'yı hiç etkilemedi. «Sen belki oilim yönünden Victor'un yaratmaya çalıştığı insansın. Ama Victor'un işe başlarken daha önce ne tür bir kişilik yaratacağını bilmediğinden eminim. VJ, söylemek istediğim şu, eğer o cinayetleri sen işlediysen, eğer burada kokain ürettiyorsan... ve bu eylemlerin ahlâka aykırı olduğunu bilmiyorsan, bunların hepsi senin suçun sayılmaz.»

VJ usançla, «Anne,» dedi. «Sen hep olayları saptırırsın. Duygular, belirtiler, kişilik. Ben sana zamanımızın en büyük biyolojik aşamasından söz ediyorum, sen de herhalde bana yine Rorschach testi uygulamayı düşünüyorsun. Bu çok saçma.»

Marsha, «Bilim en yüksek düzey değildir,» dedi. «Ahlâk da gözönünde tutulmalıdır. Bunu anlamıyor musun?»

VJ, «İşte orada yanılıyorsun,» dedi. «Victor beni yaratarak, bilimi ahlâkın üstünde tuttuğunu kanıtladı. Ahlâk kurallarına göre sinir hücreleri geliştirme faktörü deney-

lerine girişmemesi gerekirdi, ama yine de girişti. O bir kahramandır.»

«Vietor kendini bilmezliğinden, düşüncesizliğinden doğan kibirle seni yarattı. Sonunda neyle karşılaşacağını bir an olsun düşünmedi. Amacına ulaşma tutkusu gözünü karartmıştı. Ahlâk kurallarının ve sonuçlarının sınırını aşarsa, bilim çılgınlığa dönüşür.»

VJ aynı fikirde olmadığını belirtircesine dilini çıklatı. Sonra delici mavi gözlerini Marsha'nın üstüne dikti. «Bilim ahlâkla yönetilmez, çünkü ahlâk görecedir. Bu yüzden herkes istediği yöne çekilebilir. Değişkendir. Bilim ise sabittir. Ahlâk yıllar geçtikçe kültürden kültüre değişen, insanın ve onun yarattığı toplumun kavramlarından biridir. Bazıları için kutsal olan şeyler, diğerlerine göre tabudur. Böyle çılgınlıkların bilimde yeri yoktur. Bu dünyada değişmeyen tek şey, şimdiki evreni yöneten doğanın yasalarıdır. Burada son söz mantığıdır. Ahlâkî kaprislere yer yoktur.»

Marsha üzüntüyle başını iki yana sallayarak yavaşça, «VJ, böyle duygusuz olman senin suçun değil,» dedi. Onunla mantıklı konuşmaya olanak yoktu. «Üstün zekân seni tüm çevrenden yalıtı ve seni şefkat, duyarlılık, hatâ sevgi gibi insanî değerlerden yoksun bıraktı. Sen kendini sınırsız sayıyorsun ama yanılıyorsun. Vicdanını asla geliştirmediklerinin farkında değilsin. Bu doğuştan kör olan birisine renk kavramını açıklamaya benziyor.»

VJ oturduğu koltuktan tiksintiyle ayağa fırladı. «Neyse, şimdilik bunları bir kenara bırakalım. Saçmalıklarla geçirecek vaktim yok. Yapmam gereken işlerim var. Sizin niyetinizi öğrenmek istiyorum.»

Marsha, VJ ile gözgöze gelmemeye çalışarak, «Babanla ikimizin konuşması gerek,» dedi.

VJ ellerini beline dayayıp, «Pekâlâ, haydi konuşun,» dedi.

Marsha, «Çocukların yanında konuşamayız,» diye mırıldandı.

VJ suratını asıp dudaklarını büzdü. Kesik kesik, hırsla nefes almaya başladı. Duyduğu öfkeden gözleri kor gibi

yanıyordu. Sonra arkasını dönüp odadan dışarıya çıktı. Kapı öfkeyle kapandı, anahtar kilidin içinde döndü. VJ onları odaya kilitlemişti.

Marsha dönüp Victor'un yüzüne baktı. Victor üzüntü ve çaresizlik içinde bocalayarak başını salladı.

Marsha, «Bu noktada neyle karşı karşıya bulduğumuzun farkında mısın?» diye sordu.

Victor isteksizce başını salladı.

Marsha, «İyi,» diye yanıt verdi. «Şimdi ne yapmaya hazırlanıyorsun?»

Victor yine sadece başını sallamakta yetindi. Sonunda, «Böyle bir durumla karşılaşacağımı asla düşünmemiştim,» diyerek karısının yüzüne baktı. «Marsha, bana inanmalısın. Eğer bilseydim...» Sustu. Marsha'nın anlayışına ve desteğine ihtiyacı vardı. Fakat yine de yaptığı hatânın büyüklüğünü kavramakta güçlük çekiyordu. Bu badireyi atlasa bile, vicdanıyla başbaşa yaşayamayacağını biliyordu. Öyleyse Marsha'nın kendisine destek olup anlayış göstermesini nasıl bekleyebilirdi?¹

Victor yüzünü ellerinin arasına aldı.

Marsha onun omzuna dokundu. Durum ne kadar kötü olursa olsun, hiç olmazsa sonunda Victor aklını başına toplayabilmişti. Marsha sevgiyle, «Şimdi ne yapacağımıza karar vermeliyiz,» dedi.

Birdenbire cesaret bulan Victor oturduğu yerden ayağa fırladı. «Başımıza gelenlerden ben sorumluyum. VJ hakkındaki düşüncelerinde haklıydın. Eğer ben bilimsel deneyimlerime kalkışmasaydım, VJ bambaşka bir kişiliğe sahip olacaktı.» Tekrar dönüp karısının yüzüne baktı. «Birincisi, buradan çıkmamız gerek.»

Marsha kocasının yüzüne ciddi ciddi baktı. «VJ'in bizi buradan elimizi kolumuzu sallayarak çıkaracağını mı sanıyorsun? Mantıklı ol! Geçmişte başına belâ olanlardan kurtulduğunu unuttun mu? David, Janice, o zavallı öğretmen ve minicik bebeklerden sonra, bir de ortaya anası ve babası çıktı.»

Victor, «Peki, sonsuza kadar bizi buraya hapsedeceğini mi sanıyorsun?» diye sordu.

«Niyeti nedir, en ufacak fikrim yok. Yalnızca kolay kolay buradan çıkamayacağımızı sanıyorum. Bize karşı bazı duygulan olmalı. Yoksa yaptıklarını açıklamak zahmetine katlanıp bizim düşüncelerimizle veya planlarımızla ilgilenmezdi. Ama ona sorun yaratmayacağımıza inanıncaya kadar bizi buradan çıkarmayacağından kesinlikle eminim.»

Bir süre ikisi de konuşmdan, sessizce oturdular. Sonra Marsha söze başladı. «Belki onunla bir tür pazarlık yapabiliriz. Birimizi salınca, diğerimizi burada alıkoyabileceğine ikna edelim.»

«Böylece birimiz rehine mi olacağız?»

Marsha başını salladı.

Victor, «Eğer razı olursa, sen çıkarsın,» dedi.

Marsha başını olumsuzca sallayıp, «Hayır, hayır olmaz,» dedi. «Eğer iş oraya gelirse, sen dışarı çıkarsın. Onu durdurmk için bir yol bulman gerek.»

Victor, «Bana kalırsa sen gitmelisin,» dedi. «Bu noktada VJ'i ben senden daha iyi idare edebilirim.»

Marsha, «VJ'i artık kimsenin idare edebileceğini sanmıyorum,» dedi. «Hiçbir kural tanımadan kendi dünyasında yaşıyor. Vicdan falan ona vız geliyor. Fakat bana zarar vermeyeceğine kesinlikle inanıyorum. Hiç olmazsa başına belâ açmayacağımdan emin olduğu sürece bana zarar vermez. Bana güvendiğinden çok sana güvendiğini sanıyorum. Senin beğenini kazanma peşinde. Bu bakımdan diğer çocuklardan farkı yok.»

Odanın içinde aşağı yukarı dolaşırken, «Şimdi ne yapmalı?» diye sordu Victor. «Polisin fazla yardımı dokunacağından emin değilim. En iyisi savcılığa başvurmalı. Uyuşturucu madde üretmesi en zayıf noktasıdır sanırım.»

Marsha sadece başını salladı. Gözlerine yaşlar doldu. Olayların bu noktaya gelip dayanacağına inanamıyordu. VJ onun küçük, sevgili oğluydu. Onu başka biri olarak düşünemiyordu. Fakat hiç kuşku yoktu. Doğal genlerinin üstünde oynanması sonucu çocuk canavarlaşmıştı. Artık onu frenlemek olanaksızdı.

Victor, «Acaba onu bir akıl hastanesine yatırabilir miyiz?» diye sordu.

«Aklî dengesinin bozukluğunu gösterecek davranışlarda bulunmadıkça onu kolay kolay hastaneye kapatamayız. Veya işlediği cinayetleri açıklayıp aklî dengesinin bozuk olduğunu kanıtlamamız gerek. Yine de onu herhangi bir hastaneye kapatabileceğimizden kuşkuluyum. İşlediği cinayetleri kanıtlayacak somut delillerin izlerini ortadan kaldırdığından eminim: Özellikle emrinde böylesine yüksek teknoloji varken. Kişilik bozukluğu var, ama deli değil. Çok daha iyi bir bahane bulmalısın. Keşke nasıl bir bahane bulabileceğini bilsem.»

Victor karısına güvence verdi. «Ben bir şeyler düşünürüm.» Aslında düşünmüştü bile. Victor kapıdan yana döndü, ceketini düzeltti, saçlarını tarar gibi elleriyle sıvazladı. Derin bir soluk alıp, kapıyı açmaya çalıştı. Kilitliydi. Yumruğuyla dört kez kapıya vurdu.

Bir süre geçtikten sonra anahtar kilidin içinde döndü, kapı ardına kadar açıldı. VJ peşinde birkaç Güney Amerikalı ile kapının önünde belirdi.

Victor, «Ben konuşmaya hazırım,» dedi.

VJ bakışlarını Victor'dan Marsha'ya kaydırды. Marsha oğlunun soğuk bakışlarıyla karşılaşmamak için başını çevirdi.

Victor, «Yalnız konuşmak istiyorum,» diye ekledi.

VJ başını salladı, kenara çekilip Victor'un oturma salonuna geçmesini bekledi. Victor hiç oyalanmadan dosdoğru ana laboratuvarc doğru yürürken VJ'in kapıyı Marsha'nın üstüne kilitlediğini duydu. Marsha ve Victor'un kendi öz evlâtları tarafından tutuklandığı açıkça belliydi.

Victor, «Annen gerçekten çok bozuk çalışıyor,» dedi. «David'i öldürmen başışlanamaz.»

VJ, «Başka seçeneğim yoktu,» diye yanıt verdi.

Victor, «Bir anneye bunu anlatmak çok zor,» dedi.

VJ gözünü bile kırpmadı. «Marsha'ya laboratuvardan söz etmememiz gerektiğini biliyordum,» dedi. «Bilime o bizim gözümüzle bakmıyor.»

Victor, «Bak, bu konuda haklısın,» diye yanıt verdi. «Yapay rahimleri görünce şaşkına döndü. Ben de hem çok şaşırdım, hem de büyüledim. Bilim açısından ne büyük

aşama olduğunu biliyorum. Bilim toplumuna yapacağı etki müthiş olacak. Ayrıca ticarî potansiyelleri de çok fazla.»

VJ, «Kokain bağlantısını başımdan atmak için onların sağlayacağı ticarî kâra güveniyorum,» dedi.

«İyi fikir. Uyuşturucu işine bulaşmakla yaptığın çalışmalarını ciddi tehlikeye atıyorsun.»

VJ, «Bunu uzun zaman önce düşündüm,» dedi. «Eğer beklenmedik bir anda başımıza belâ açılacak olursa, çalışmalarımı tehlikeye düşürmeyecek bazı önemli planları hazırladım.»

«İnşallah önlersin.»

VJ dikkatle Victor'un yüzüne baktı. «Laboratuvarım ve çalışmalarım hakkında ne yapmak niyetinde olduğunu bilmem gerek.»

Victor, «Benim ilk hedefim Marsha'yı yola getirmek,» dedi. «Sanırım kısa sürede aklını başına toplayacaktır. Geçirdiği şokun etkisi azalınca akli gelecektir.»

«Onu nasıl yola getirmeyi planlıyorsun?»

Victor, «Çalışmalarının ve buluşlarının insanlık için ne denli önem kazandığına ikna edeceğim,» diye yanıt verdi. «Henüz on yaşındayken biyoloji tarihinde bugüne dek hiç kimsenin ulaşamadığı aşamaları yaptığını gözönünde tutunca, duyguları değişecek.»

VJ gururla şişindi. Marsha haklıydı; Diğer çocuklar gibi babasının beğenisini kazanmaya çalışıyordu. Victor üzüntüyle bunu düşündü. Ama bende asla aradığı beğeniyi kazanamayacak, diye karar verdi.

Konuşmaya devam etti. «Mümkün olduğunca çabuk, yapay rahimleri içeren protein gelişme faktörü listelerine bir göz atmak istiyorum.»

VJ, «Beş yüz tane var,» dedi. «Sana yazılı kopyalarını veririm, ama tabii yayımlanmamak koşuluyla.»

Victor, «Anladım,» dedi. Oğluna bakıp gülümsedi. «Evet, hepimiz işimizin başına dönmeliyiz. Marsha'nın da hastalarını görmesi gerek. Sanırım şimdilik buradan gidiyoruz. Akşama evde görüşürüz.»

VJ başını olumsuzca salladı. «Sanırım buradan bu kadar çabuk ayrılamazsınız. Birkaç gün burada kalmayı

ptanlıcısamz iyi olur. Buraya telefon bağılattım. İşleri telefonla idare edersiniz. Annem de hastalarının randevularını değiştirmek zorunda. Burada pek rahat edeceksiniz.»

Victor oğlunun anlamsız önerisine boğuk sesle güldü. «Benimle dalga geçtiğine şüphe yok,» dedi. «Burada kalamayız. Belki Marsha hastalarının randevularını tekrar ayarlayabilir, fakat Chimera'daki işler ertelenemez. Yapmam gereken bir yığın işim var. Ayrıca, herkes benim sitenin içinde olduğumu biliyor. Er veya geç beni aramaya başlayacaklar.»

VJ durumu değerlendirdi. Sonunda, «Pekâlâ,» dedi. «Sen gidebilirsin. Fakat annem burada kalmalı.»

Victor, Marsha'nın oğlunu ne kadar yakından tanıdığını düşünüp etkilendi. Her ikisinin de buradan dışarı çıkmasını sağlamak için, «Onu bir saniye olsun gözümün önünden ayırmam,» dedi.

VJ, «Ya sen ya o çıkıp gider, artık bu konuyu tartışmayalım,» diye karşılık verdi.

Victor, «Pekâlâ, eğer sen ısrar ediyorsan, istediğin gibi olsun,» dedi. «Marsha'ya haber verip hemen geri dönerim.»

Victor, Marsha'nın kilitli bulunduğu yere doğru yürüdü. Nöbetçilerden biri gelip anahtarla kapıyı açtı. Victor içeriye girip Marsha'nın yanına geldi, kulağına fısıldadı. «Birbirimizi serbest bırakayı kabul etti. Dışarıya çıkmak istemediğinden emin misin?»

Marsha başını olumsuzca salladı. «Lütfen Jean'e telefon et, ona haber verinceye kadar işbaşı yapamayacağımı söyle. Âcil vakaları Dr. Maddox'a göndersin.»

Victor başını salladı. Eğilip Marsha'nın yanağına bir öpücük kondurdu. Karısının kendisinden kaçmamasına sevindi. Sonra arkasını dönüp uzaklaştı.

Ana laboratuvara girince VJ'in iki nöbetçiye talimat verdiğini gördü.

VJ sırttan Güney Amerikalıyı Victoria tanıştırdı. «Bu Jorge.» Victoria bıçak çeken adamdı. Tokalaşmak için adam sırtarak elini uzatınca Victor onun kendisine düşmanlık beslemediğini anladı.

VJ, «Jorge sana eşlik etmeyi teklif etti,» dedi.

Öfkesini bastırmaya çabalayan Victor, «Benim babcime ihtiyacım yok,» diye terslendi.

VJ tatsız tatsız sırıttı. «Senin durumu kavramadığını sanıyorum. Seçim hakkın yok. Jorge senin yanından asla ayrılmayacak. Böylelikle bir an şeytana uyup sırrımı başkalarına açarak başıma bela sarmamanı sana anımsatacak. Ayrıca Marsha'nın da burada Jorge'un arkadaşlarının elinde olduğunu sana unutturmayacak.» VJ üstü kapalı tehditlerde bulunuyordu.

«Ama benim koruyucuya ihtiyacım yok. Onun varlığını nasıl açıklayacağım? Doğrusunu istersen VJ, bunu senden beklemezdim.»

VJ, «Onun varlığını açıklamak için çok iyi bir mazeret bulacağından eminim,» dedi. «Jorge'un sayesinde hepimiz biraz daha rahat uyuyacağız. Bak, seni uyarıyorum. Polis veya diğer yetkililerle başımız belâya girecek olursa, yalnızca başladığımız program biraz yavaşlayacak, ama asla durdurulamayacak. Beni düş kırıklığına uğratma, baba. İkimiz birlikte elele biyoteknoloji endüstrisinde büyük bir devrim yapacağız.»

Victor güçlkle yutkundu. Ağzının içi kurumuştı.

Pazartesi Öğleden Sonra

Victor saat kulesi binasından çıkıp kendi ofisine doğru yola koyulduğu zaman hava kararmış ve iyice soğumuştur. Birkaç adım arkasından yürüyen Jorge ikide bir sağ çizmesinin içine sakladığı bıçağı gizlice gösteriyor, bu hareket istenilen etkiyi yaratıyordu. Victor adam öldürmeye alışık biriyle birlikte olduğunun farkındaydı.

Ne yapacağını bilmiyordu. Ofisine geldiği zaman şaşkınlıktan çıldırmak üzereydi. Bir adım arkasından yürüyen Jorge ile birlikte iki yana sallanarak sekreterlerin bölümlünden geçti.

Yanından geçerken Colleen, «Özür dilerim,» diyerek masanın üstüne biriken mesajları yakalayıp ayağa fırladı. Victor odasının kapısına geldi. Dönüp Güney Amerikalıya, «Burada dışarda beklemen gerek,» dedi.

Jorge sanki Victor'un söylediklerini duymamış gibi onu itekleyip odadan içeriye girdi. Bu garip duruma tanık olan Colleen şaşırды. Özellikle Güney Amerikalının Chimeranın güvenlik görevlisi üniforması giymesi garibine gitti. Victor'a, «Güvenlik Bölümüne haber vereyim mi?» diye fırladı.

Victor gerekmediğini söyledi. Colleen omuzlarını silkip yapılacak işler listesini gözden geçirdi. «Bir yığın mesaj var,» dedi. «Size telefon etmeye çalışıyordum. Ben...»

Victor sekreterinin kolundan tutup, «Daha sonra konuşuruz,» diyerek onu odadan dışarıya itekledi, kapıyı kapattı.

Kapı yüzüne kapanırken Colleen, «Fakat...» diyebilirdi.

Emniyette olabilmek için Victor kapıyı ayrıca kilitledi, Jorge odanın dibindeki divana rahatça yerleşmiş, cebinde taşıdığı makasıyla tırnaklarını kesiyordu.

Victor masasının arkasına geçip oturdu. Telefon çalmaya başladı ama Victor yanıt vermedi. Dışardan Colleen' in aradığını biliyordu. Dönüp Jorge'a baktı. Adam otuz iki dişini göstererek sırtıp elini salladı.

Victor başını iki elinin arasına aldı. Bir plan yapması gerekiyordu. Jorge istemeden ilgiyi üstüne çekiyordu. Adamdan, «Ben katilim, burada çalışma odanda oturmama engel olamıyorsun,» der gibi, kibirli, yüksekten bakan bir hava yansiyordu. Jorge gözlerini dikmiş kendisini seyrederken Victor'un plan yapmasına olanak yoktu.

Jorge birdenbire, «Orada pek çalışmıyorsun gibi,» dedi. «VJ çok işin olduğu için laboratuvardan ayrılmak zorunda olduğunu söylemişti. Eğer VJ'e telefon edip de çalışmadan, başını ellerinin arasında tutup oturduğunu söylememi istemiyorsan, hemen işe başla.»

Victor, «Düşüncelerimi biraraya toplamaya çalışıyorum,» dedi. Sonra eğilip masasının üstündeki zile bastı. Colleen yanıt verince, «Mesajlarımı getir, işe koyulalım,» dedi.

Marsha ilk bir saat içinde kütüphanedeki yüzlerce dergiye bakarak oyalandı. Fakat hiçbirini anlamadı. Hepsi birbirinden daha yüksek düzeyde teknik yazılardı. Kimisi biyoloji, fizik ve kimya dallarındaki büyük aşamaların eşğine gelen teori ve denemelerden söz ediyordu. Bir süre ayağa kalkıp odanın içinde dolaştı, hattâ kapıyı bile yokladı. Ama tahmin ettiği gibi kilitliydi.

Tekrar masanın başına geçip oturdu, Victor'un nasıl bir eyleme geçeceğini düşünüp merak etti. Olağanüstü beceri göstermesi gerekliydi. VJ beklenmedik düşmanlık gösterebilirdi. Sinir hücreleri geliştirme faktörü ışığında, büyük oranda ahlâkî cesarete sahip olması gerekirdi ama oğlu içinde böyle duygular taşıyor mu, bilemiyordu.

Tam o sırada kapının sürgüsü açıldı, VJ içeriye girdi. Neşeyle, «Belki bir arkadaşla ihtiyacın vardır diye düşündüm,» dedi. Kenara çekilince Mary Millman elini uzatıp gülümseyerek içeriye girdi.

Şaşkına dönen Marsha ne diyeceğini düşünerek ayağa kalktı.

Mary, «Bayan Frank!» deyip coşkuyla elini sıktı. «Sizi göreceğim günü dört gözle bekliyordum. Bir yıl sonra görüşeceğimizi sanıyordum. Nasılsınız?»

Marsha, «Sanırım iyiyim,» diye yanıt verdi.

VJ, «Siz hanımlar konuşup keyfinize bakın,» dedi. «Kapıyı aralık bırakıyorum. Eğer karnınız acıkır veya susarsınız, Martinez'in adamlarına haber verin.»

Mary, «Teşekkür ederiz,» dedi. VJ odadan çıkıp gittikten sonra Marsha'ya dönüp, «Harika bir çocuk, değil mi?» diye sordu.

Marsha, «Benzeri yok,» dedi. «Buraya-nasıl geldiniz?»

Mary, «Sürpriz oldu, değil mi?» diye sordu. «Evet, o zaman benim için de sürpriz olmuştu. Buraya nasıl geldiğimi anlatayım.»

Victor, «Başka ne var?» diye sordu. Colleen tam karışısında, her zamanki yerinde oturuyordu. Jorge da divana rahatça yayılmıştı. Colleen elindeki not kâğıtlarını ve mesajlarını karıştırdı. «Sanırım şimdilik bu kadar.» Gözleriyle Jorge'u işaret ederek, «Yapmamı istediğiniz başka bir şey var mı?» diye sordu.

Victor elindeki son evrakı da imzaladıktan sonra, «Hayır, yek,» diye yanıt verdi. «Şimdi eve gidiyorum. Eğer bir sorun çıkarsa beni evden ara.»

Colleen telaşla saatine göz attıktan sonra Victor'un yüzüne baktı. «Her şey yolunda mı?» diye sordu. Peşinde Chimera güvenlik görevlilerinden birisiyle ofise döndüğünden beri patronunun garip davranışlarına anlam veremiyordu.

Victor kalemini masasının üst gözüne koyarken, «Her şey bombok,» dedi.

Colleen yedi yıllık patronun yüzüne baktı. Bu kelimeyi daha önce asla kullanmamıştı. Colleen ayağa kalktı, Jorge koyu aksanlı konuşmasıyla, «Laboratuvara mı dönüyoruz?» diye sordu.

Paltosunu giyen Victor, «Ben eve gidiyorum. Ama senin nereye gideceğini bilmem,» diye yanıt verdi.

«Dostum, ben senin peşinden ayrılmam.»

Victor siteden dışarıya çıkarken başına bir dert açılacak mı diye merak etti. Fakat kapıdaki nöbetçi her zamanki gibi selam durdu. Victor'un Ghimera güvenlik görevlilerinden birini arabasında götürmesi kapının önünde dikilen adamın ilgisini çekmedi.

Merrimack Nehrinin üstündeki köprüden geçerlerken Jorge uzanıp arabanın radyosunu açtı. Uzun süre radyo dalgalarını karıştırıp sonunda İspanyolca yayın yapan bir istasyon buldu. Ses düğmesini kulakları sağır edecek kadar açıp parmaklarını şıklatarak tempo tuttu.

Victor, ilk iş, sırtındaki Jorge adlı bu yükten kurtulmalıyım, diye düşündü. Araba yoluna sapıp evin arkasına dönerken seçeneklerini gözden geçirdi. Odunluğun altında sağlam kapılı bir mahzen vardı. Victor buranın işine yarayacağını hissetti. Yalnız tüm sorun adamı oraya çekebilmektir.

Arabadan inerlerken Victor garajın kapısını açmadı. VJ'in laboratuvarına ilk girdiği zaman kafasına inen darbeyle bayıldığını anımsadı. Usulca Jorge'un arkasına dolanmayı, başına vurup bayıltmayı düşündü. Oturma odasının kapısını açtı, arkada yürümekte ısrar eden Jorge'un içeriye girmesini bekledi.

Victor sırtından paltosunu çıkarıp divanın üstüne attı. Gerçekçi düşündüğü zaman, adamın başına vurup bayıltamayacağını anladı. Ya adamın kafasına çok yavaş vuracak veya çok hızlı vuracaktı. Her ikisi de felâkete yol açardı. Başka bir şey yapması gerekiyordu. Ama ne?

Victor aşağı katın banyosuna girene dek ne yapacağına karar verememişti. İlaç dolabında aspirin kutusunu görünce, tıbbiyenin dördüncü sınıfında öğrenciyken kendisine armağan edilen doktor çantasını anımsadı. İh-

tisası sona erene dek o çantayı kullanmıştı. Anımsadığı kadarıyla çantanın içi ancak reçeteyle satılan çeşitli ilaçlarla doluydu.

Banyodan çıkınca Victor, Jorge'un oturma odasında ki televizyonun karşısında amaçsızca kanalları karıştırdığını gördü. Üst kata çıkarken ne yazık ki Jorge da peşine takıldı. Fakat üst kattaki çalışma odasına girince Victor onun tekrar televizyonun önüne yerleşmesini sağladı. Dolabı açıp aradığı çantayı buldu.

Çantanın içindeki Seconal, Valium ve Dalmane gibi uyuşturucu haplardan bir avuç alıp kapsülleri cebine doldurdu. Tekrar odaya dönünce, Jorge'u uydu aracılığıyla televizyonda İspanyolca yayın yapan kanalı izlediğini gördü.

Victor, «İşten eve dönünce genellikle bir kadeh atarım. Sana da bir şey ikram edebilir miyim?» diye sordu.

Jorge gözlerini televizyonun ekranından ayırmadan, «Ne içkin var?» diye sordu.

«Her şey var. Margaritaya ne dersin?»

Jorge, «Margarita nedir?» diye sordu.

Bu soru Victor'u şaşırttı. Margaritonun pek bilinen bir Güney Amerika içkisi olduğunu sanıyordu. Belki de Güney Amerika içkisinden çok, Meksika içkisiydi. Jorge'a içkinin içindekileri saydı.

Jorge, «Sen ne içersen ben de onu içerim,» dedi.

Victor aşağı mutfığa indi, Jorge da onun peşine takılıp aşağıya indi. Oturma odasındaki televizyonun karşısına kuruldu. Victor tuz dahil içkiye gerekli tüm malzemeleri çıkardı. Küçük bir sürahinin içinde içkiyi hazırladı, Jorge'un bakmadığından emin olunca, cebine doldurduğu ilaçların kapsüllerini açıp içindekileri sürahiye boşalttı. Valiumlar hemen eridi. Victor karışımı şiddetle karıştırdığı halde sürahinin dibinde tortu kaldı. Onun için sürahinin içindeki içkiyi blendere doldurup çalkaladı, sonra ışığa tutup baktı. İyi görünüyordu. Victor karışımın içine bir insanı kolayca bayıltacak kadar ilaç olduğunu hesapladı. Bunu kim içerse içsin, ameliyat yapılırsa farketmezcfi.

Victor minik bir yudum aldı. Hafif acı bir tadı vardı.

Fakat eğer Jorge hayatında hiç margarita içmediyse, arasındaki farkı bilemezdi.

Sonra kadehin ağzını tuzla ovdu. Kendi kadehine de saf limon suyu doldurdu. İçkiler hazır olunca iki kadehi ve içki dolu sürahiyi oturma odasına taşıyıp sehpanın üstüne bıraktı.

Jorge gözlerini televizyondan ayırmadan içkisini aldı. Victor arkasına yaslanıp televizyonu izledi. O budala dizilerden biriydi. Victor İspanyolca bilmiyordu ama filmin konusunu hemen anladı.

Gözünün ucuyla, içkisini yudumlayan Jorge'a baktı, sonra adam eğilip sürahidene kadehine tekrar içki doldurdu. Victor onun içkiden hoşlandığına sevindi. İçki etkisini hemen belli etmeye başladı. Jorge sık sık gözlerini kırptırmaya başladı. Dikkatini televizyona veremiyordu. Sonunda elinden geldiğince doğru dürüst bakmaya çabalararak gözlerini Victor'un yüzüne dikti. Alkol uyuşturucuları hemen adamın kanına geçmişti. Jorge ikinci kadeh içkisine daha elini sürmeden, gözlerini binbir güçlkle açık tutmaya çabalıyordu.

Birdenbire Jorge ayağa kalkmak istedi. Başına neler geldiğini anlamış olmaylıdı. Elindeki kadehi odanın diğer tarafına fırlattı. Victor elinden kadehini bıraktı, telefonu çevirmeye çalışan Jorge'u tuttu. Jorge bıçağını çekmeye çalıştı. Fakat refleksleri ve hareketleri uyumsuz ve yavaştı. Victor onu kolayca etkisiz hale getirdi. Bir dakika sonra Jorge kendinden geçmişti. Victor onun yarı yarıya cansız vücudunu divanın üstüne yatırdı. Üst katta sakladığı Valium iğnesini alıp, ihtiyaten on miligramlık ilacı adamın koluna zerk etti. Sonra Jorge'un vücudunu bahçeye sürükleyip odunluğa kadar taşıdı, mahzene indirdi. Onu eski battaniye ve paçavralara sarıp vücut ısısı düşünce üşümemesini sağladı.

Eve dönen Victor, başarısının keyfini çıkarıp atacağı ikinci adımı düşünmek için bol bol zaman olduğunu düşündü. Fakat kapıdan içeriye girerken telefon çalmaya başladı. Telefonun zilini duyunca Victor korktu. Ya birisi Jorge'u arıyorsa, veya Jorge zaman zaman telefonla kar-

şı tarafa bilgi vermek zorundaysa, diye düşündü. Telefona yanıt vermedi. Onun yerine, sırtına paltosunu giyip arabasına bindi. İkinci olarak ne adım atacağını bilmiyordu. Polise gitmeye karar verdi.

Polis karakolu belediye parkının köşesindeydi. İki yanında oymalı demirden mavi cam fanuslu elektrik lambaları sarkan iki katlı tuğla bir binaydı. Victor arabayı binanın önüne çekip ziyaretçilere ayrılan yere parketti. Evden ayrıldığı zaman, sonunda bir karara varabildiği için kendini çok iyi hissediyordu. Karmakarışık sorunları bir başkasının sırtına yükleyeceğine seviniyordu. Fakat iki yandan sallanan yuvarlak lambaların arasındaki merdivenleri çıkarken polise başvurmaktan çekindiğini farkettiler.

Binanın dış kapısının önünde durdu. Kararsızdı. Mars-ha'nin başına bir felâket gelmesinden korkuyordu. Ama bunun yanında başka endişeleri de vardı. VJ'in söylediği gibi, belki polisin elinden fazla bir şey gelmezdi. Belki VJ sokaklara dökülebilirdi. Yasa sistemi sokaklardaki punklarla bile başa çıkamıyordu, nerede kaldı bir değil iki Einstein zekâsına sahip on yaşındaki bir çocukla başa çıkacaktı.

Victor karakol kapısının önünde, içeri girip girmemeye karar vermeye çalışırken, komiser Cerullo hızla kapıdan çıkıp Victoria çarptı.

Cerullo başının üstünden yana kayan şapkasını düzeltti. Victor'un kim olduğunu farketmeden hiddetle özür diledi, sonra «Dr. Frank!» diye bağırdı. Tekrar özür dileyip, «Sizi buraya hangi rüzgâr attı?» diye sordu.

Victor mantıklı bir yanıt vermeye çabaladı, ama beceremedi. Gerçekler aklına yer etmiş, bir türlü onlardan kapamıyordu. «Bir sorunum var. Sizinle konuşabilir miyim?» diye sordu.

Cerullo, «Ah, çok özür dilerim ben akşam yemeğine çıkıyorum,» dedi. «Fırsat bulunca karnımızı doyurabiliyoruz. Fakat Murphy içerde, masanın başında, nöbette. O size yardımcı olur. Eğer size karşı iyi davranmazlarsa yemekten dönünce onların canına okurum. Tanrıya emanet olun.»

Cerullo Victor'un koiuna dostça bir yumruk attı, sonra ona kapıyı açtı. Victor istese de istemese de kendisini karakolun içinde buluverdi.

Cerullo bir ayağını kapının arasına koyup, «Hey Murphy!» diye seslendi. «Bu Bay Dr. Frank. Benim yakın arkadaşım. Ona iyi davran, anlaşıldı mı?»

Murphy iri yarı, çilli yüzlü, kızıl saçlı biriydi. Babası da, büyükbabası da, büyükbabasının babası da polisti. İrlandalı bir sülâleden geliyordu. Kalın gözlüklerinin arkasından gözlerini kasıp dikkatle Victor'a baktı. «Biraz bekleyin, şimdi geliyorum. Buyrun, oturun,» diyerek elindeki kurşun kalemle dik arkalıklı meşe ağacı sırayı gösterdi. Sonra yine önündeki formu titizlikle doldurmaya devam etti.

Gösterilen yere oturan Victor, Murphy ile yapacağı konuşmayı aklından geçirdi. Polise on yaşındaki üstün zekâlı oğlunun cam kavanozlarda kendisine hizmet edecek geri zekâlı işçiler ordusu yetiştirmekte olduğunu, kurduğu laboratuvarın gizli kalması için insanları öldürdüğünü, babasının şirketinde zimmetlerine para geçiren personele şantaj yaparak kendisine yardım etmelerini sağladığını anlatmayı düşündü. Durumu kelimelere döküp anlatmaya başlayınca, hiç kimsenin kendisine inanmayacağı gerçeği bir anda Victor'un kafasına dank etti. Zaten biri inacak olsa bile ne olacaktı? VJ'i işlediği cinayetlerle suçlamaya olanak yoktu. Zaten bunların hepsi ikinci derecede cinayetti. Laboratuvar malzemelerine gelince, çalıntı değillerdi. Hiç olmazsa VJ tarafından çalınmamıştı. Kokain imalatı konusunda ise, zavallı çocuk yabancı bîr uyuşturucu kralı tarafından kandırılmış olabilirdi.

Victor dudağını ısırды. Murphy hâlâ dolma gibi tombul parmaklarının arasında tuttuğu kalemle önündeki formu doldurmaya çabalarken, bir yandan da dilini hafifçe dışarıya sarkıtıp dudaklarını yalıyordu. Başını kaldırıp bakmadığı için Victor hayal kurmaya devam etti. VJ'in yasa sisteminin açıklarından yararlanıp işlediği suçlardan tereyağından kıl çekercesine kurtulacağını düşündü. Elinin altındaki en son model modern âletlerle donatılmış labo-

ratuvon sayesinde, akla gelen her türlü şeyi yapacak olanağa sahipti. Ayrıca VJ yoluna çıkıp kendisini durdurmaya cesaret edenleri de kılı kıpırdamadan ortadan kaldıracaklarını kanıtlamıştı. Victor, Marsha ile bu duruma daha ne kadar katlanıp yaşayabileceklerini merak etti.

Duyduğu karamsarlıktan neredeyse ağlayacaktı. Kendi kendine, yaptığı deneyin fazlasıyla başarıya ulaştığını itiraf etmek zorunda kaldı. Marsha'nın söylediği gibi, deneylere başlarken başarının getireceği diğer sorunları asla düşünmemişti. Yapacağı deneyin heyecanına kendini öylesine kaptırmıştı ki, alacağı sonucu asla aklına getirmemiş. VJ tahminlerinin de üstündeydi. VJ gibi yabancı bir yaratıkla başa çıkabilecek ne toplum sistemi vardı, ne de yasa güçlerinin getirdiği anayasal yaptırımlar vardı. VJ sanki başka bir gezegenden gelen yabancı bir yaratıktı.

Murphy doldurmaya çabaladığı formu tamamlayıp masasının köşesindeki tel sepete atıp, «Pekâlâ,» dedi. «Dr. Frank, size nasıl yardımcı olabilirim?» Sonra kalem tutmaktan ağrıyan parmaklarının eklemlerini patırdattı.

Victor ayağa kalktı, çekinerek nöbetçi polisin masasının yanına gitti. Murphy mavi gözlerini Victor'a dikip baktı. Adamın gömleğinin yakası kalın boyuna dar gelmiş gibi, ensesi yakanın üstüne taşmıştı.

İskemlesinin arkasına yaslanan Murphy, «Evet, Doktor, ne var?» diye sordu. Odun gibi kalın kolları vardı. Arabanın teypini veya başka aksesuarlarını aşırıya çalıştırarak çocukların korkulu rüyası olabilirdi.

Victor, «Oğlumla başım dertte,» diye söze başladı. «Onun okuldan kaçtığını öğrendik...»

Murphy, «Özür dilerim, doktor, ama bu konuyu sosyal hizmetler görevlisi veya ona benzer birisiyle görüşseniz daha iyi olmaz mı?» diye Victor'un sözünü kesti.

«iKorkarım durum sosyal hizmetler görevlisinin görüş açısının ve bilgi alanının dışında. Oğlum bazı suç odaklarıyla ilişki içinde ve...»

Murphy, «Doktor sözünü tekrar kestiğim için özür dilerim, ama belki bir psikologla görüşseniz demek istedim. Oğlunuz kaç yaşında?» diye sordu.

Victor, «On,» diye yanıt verdi. «Ama...»

«Size onun hakkında hiç şikâyet almadığınızı söylemek zorundaydım. İsmi ne?»

Victor, «VJ,» dedi. «Biliyorum...»

Murhy, «Siz daha fazla anlatmadan, çocuk suçlularla başa çıkmakta zorluk çektiğimizi söylemeliyim. Size yardımcı olmaya çalışıyorum. Eğer oğlunuz parkta cinsel organlarını teşhir etmek veya komşulardan birinin camını kırmak gibi kötü davranışlarda bulunsaydı, belki o zaman bizim işe karışmamıza değerdi. Yoksa benim kanımca psikiyatriste danışmanız veya eski moda disiplin cezası vermeniz daha yerinde olur. Ne demek istediğimi anladınız, değil mi?»

Victor, «Evet,» dedi. «Sanırım çok haklısınız. Bana zaman ayırdığınız için teşekkür ederim.»

Murphy, «Bir şey değil, doktor,» dedi. «Cerullo'nun arkadaşı olduğunuz için sizinle açık konuştum.»

Victor masanın yanından uzaklaşırken, «Tekrar teşekkür ederim,» dedi. Sonra dönüp koşar adımlarla arabasının yanına gitti. Arabaya binince çok korktu. Birdenbire VJ ile tek başına mücadele etmek zorunda kalacağını farkettiler. Baba, oğluna karşı, yaratan, yaratığa karşı mücadeleye verecekti. Durumun korkunçluğunu farkedince Victor'un midesi bulandı, ağzına safra doldu. Arabanın kapısını açtı, kapıldığı panikten titriyordu. Ağzına dolan safra tadından ancak kusarak kurtuldu. Arabanın kapısını kapatıp alnını direksiyona dayadı. Birdenbire ter basmıştı. Kendini sırlıslıkla hissediyordu.

Çocukluğunda okuduğu Kutsal Kitap'tan Abraham'ın sözlerini anımsadı. Fakat kendi içinde bulunduğu durumla Kutsal Kitap'ta okuduğu öykü arasında büyük fark olduğunu biliyordu. Bu olayda Tanrının işe karışmayacağını biliyordu. Öz çocuğunu kendi elleriyle öldüremeyeceğini de biliyordu. Ama durum gün gibi ortadaydı. Bu mücadeleyi ya Victor veya VJ kazanacaktı.

Tabii sonra Marsha da ayrı bir sorundu. Onu laboratuvarından dışarıya nasıl çıkaracaktı? Victor'un benliğini yeni bir panik dalgası sardı. VJ'in zekâsı harekete geçme-

den önce, Victor elini çabuk tutması gerektiğini biliyordu. Ayrıca, eğer elini çabuk tutmaz da harekete geçemezse, mücadele cesaretini yitireceğini ve oğluna boyun eğeceğini de biliyordu.

Victor arabayı hareket ettirdi. Bir yanda aklından planlar yapmaya çalışırken refleksleri onu evin yoluna götürdü. Eve gelince ilk işi odunluğun altındaki mahzene girip Jorge'un durumunu kontrol etmek oldu. Adam battaniye ve paçavraların içinde bebek gibi, mışıl mışıl uyuyordu. Victor boş şarap şişesini sıcak suyla doldurup adamın baş ucuna bıraktı.

Eve gelirken telefonun çalması Victor'u yine korkuttu. Açıp açmama konusunda karar vermeye çabaladı. Ya arayan Marsha ise? Zil dördüncü kez çalmaya başlayınca Victor uzanıp kulaklığı kaldırdı. Kendince iyi olacağını düşünerek, önce usulca alo dedi. Hattın diğer ucunda koyu İspanyol aksanıyla konuşan adam Jorge'u sordu.

Victor bir an ne yanıt vereceğini şaşırdı. Hattın diğer ucundaki ses bu kez daha ısrarla, tekrar Jorge'u sordu.

Victor «Kenefte,» diye yanıt verebildi.

İspanyolun bu kelimeyi anlamadığını farkettil. «Tuvalet!» diye bağırdı. «Tuvalette!»

Adam, «Pekâlâ,» dedi.

Victor telefonu kapattı. Elektrik akımına tutulmuş gibi, vücudunu bir panik sardı. Zaman uçuşuma yuvarlanacak bir tren gibi üstüne geliyordu. Jorge'un tuvaletten çıkmasına fırsat kalmadan, Gephadr'tın evini ziyarete yolladıkları ordu kapıya dayanıverecekti.

Victor yumruğunu sürekli tezgâhın üstüne vurarak ne yapacağını düşünüyordu. Şiddet eylemi korkusunun yaratacağı şokla aklını başına toplayıp düşünmesini sağlayabileceğini ümit ediyordu. Hiç vakit yitirmeden bir plan yapmalıydı.

Victor'un aklına ilk gelen fikir yangın çıkarmaktı. Ne de olsa bina çok eskiydi, keresteleri de iyice kuruyup harap olmuştu. Başındaki sorunu kökünden çözümleyecek büyük bir faciayla işi bir çırpıda bitirmek istiyordu. Ama yangın söndürülerek geçirilebilirdi. Başladığı işin ya-

rım kalması çok daha tehlikeliydi. O zaman Martinez'in kaba kuvvetiyle desteklenen VJ'in gazabıyla karşı karşıya kalacaktı.

Biraz daha düşününce, patlayıcı kullanma fikrini pek çekici buldu. Fakat patlayıcıyı nasıl infilak ettirecekti? Victor küçük bir detonatör yapabileceğinden emindi ama saat kulesi binasını temelinden yıkacak kadar güçlü bir âlet yapamayacağı da kesindi.

VJ'den kurtulmanın bir yolunu bulacaktı. Ama ilk önce Marsha'yı o binadan dışarı çıkartmalıydı. Çalışma odasına gidip binanın bodrum katını ararken çektiği fotokopileri inceledi. Marsha'yı tünellerin birinden dışarı kaçırabileceğini umuyordu. Fakat bodrum katının planlarını inceleyince, tünellerin hiçbirinin saat kulesi binasında Marsha'nın kilitli bulunduğu oturma salonuna kadar uzanmadığı açıkça belli oldu. Victor planları katlayıp cebine koydu.

Telefon tekrar çalmaya başlayınca Victor'un zangır zangır titreyen sinirleri nerdeyse kopacak hale geldi. Telefona ikinci kez yanıt vermedi. Bir an önce evden uzaklaşması gerektiğini biliyordu. Eğer Jorge uzun süre yanıt vermezse, VJ ve Martinez grubu ortada bir şeylerin döndüğünden kuşkulananacaklardı. Ne zaman kapıya dayanacaklarını da Tanrı bilirdi.

Arabayı garajdan çıkarırken hava iyice kararmıştı. Farlarını yakıp Chimera'ya doğru yola koyuldu. Bir yandan da Marsha'yı tutuklu bulunduğu yerden bir an önce dışarı çıkarıp, kendi yarattığı yaratığın Pandora Kutusu dünyasını yok edebilmeyi diliyordu.

Birdenbire frene bastı, lastiklerinden acı çığlıklar çıkarak yolun kenarında durdu. Hemen hemen mucize gibi, aklında bir plan oluşmaya başladı. Ayrıntılar yavaş yavaş yerlerine oturuyordu. Dişlerini sıkıp, «İşe yarayabilir,» diye söylendi. Ayağını fren pedalından çekip gaza bastı, araba ok gibi ileriye fırladı.

Victor, Chimera'nın giriş kapısına varıncaya kadar heyecandan yerinde duramadı. Siteden içeriye girince, doğru kendi laboratuvarının bulunduğu binanın kapısı önünde

park etti. Vakit geç olduğundan herkes gitmiş, binanın kapısı kilitlenmişti. Victor cebindeki anahtarları araştırıp kilidi açtı. Laboratuvarına girince, bir an durup heyecanını yatıştırmaya zorladı. Bir iskemleye oturdu, gözlerini kapattı, vücudundaki kasların hepsini gevşetmeye çabaladı. Zamanla kalp atışları yavaşlamaya başladı. Planının ilk kısmını gerçekleştirebilmek için bütün akıl ve cesaretini toplaması gerektiğini biliyordu. Ellerin titremesi gerekti.

Laboratuvarında gereksindiği her şey vardı. Yeterince gliserin, sülfrik ve nitrik asit bulabilirdi. Ayrıca kapalı soğutma araçları da vardı. Hayatında ilk kez, üniversitede, kimya laboratuvarında harcadığı zamanın yararını gördü. Kolayca gliserini nitrifike edecek sistemi kurdu. Bu iş kendi kendine ilerlerken Victor nötraleze vatını hazırladı. Havalandırma kapaklarının altına yerleştirdiği elektrikli kurutma aletleriyle hazırlıklarının en kritik safhasını kolayca özmlledi.

Kuruma sona ermeden, Victor laboratuvar zamanlama aletlerinden birini ve pil destesini aldı, içine ateşlemeyi sağlayacak fnyeyi yerleştirdi. Bundan sonra atacağı adım çok zordu. Laboratuvarda az miktarda püskürtülmüş cıva vardı. Victor onları dikkatle küçük plastik bir kutuya yerleştirdi. Yine zenie ateşleme telini İtip kapağı kapattı.

Bu süre içinde nitrogliserin de çöp kutusundan bulduğu boş soda kutusuna doldurulacak kadar kurumuştu. Kutunun dörtte biri nitrogliserinle dolunca, yavaşça ateşleme teliyle fnyeyi kutunun içindekilerin üstüne yerleştirdi. Sonra nitrogliserinin diğer kısmını kutuya doldurup ağzını balmumuyla mühürledi.

Hazırladıklarının hepsini alıp laboratuvarına götüren Victor, bunları taşıyabileceği uygun bir kutu aradı. Teknisyenlerden birinin çalışma odasına göz atınca, duvarın köşesinde plastik evrak çantasını gördü. Hemen çantanın ağzını açıp hiç düşünmeden içindekileri masanın üstüne boşalttı. Sonra çantayı alıp kendi odasına geçti.

Boş evrak çantasını masasının üstüne koydu, kğit

mendillerle dibini besledi. Dikkatle elindeki soda kutusu, piri ve zamanlama âletini buruşuk kâğıtların üstüne yerleştirdi. Sonra yine bunların üstüne kâğıt mendiller örttü. Çantanın kapağını usulca kapattı.

Laboratuvarın ana bölümünden eline bir fener aldı.. Sonra tünel girişini gösteren planı çıkarıp inceledi. Planları iyice inceledikten sonra tünellerden birinin saat kulesinden kafeteryanın bulunduğu binaya kadar uzandığını gördü. Saat kulesine yakın tünelin batıya doğru uzanması insana özellikle büyük cesaret veriyordu.

Elindeki evrak çantasını dikkatle taşıyarak kafeterya binasına geçti. Binanın ortasındaki merdivenlerden bodruma iniliyordu. Victor bodrum katına inip tünelle saat kulesi arasındaki kaim kapıyı açtı.

Fenerini yakıp tünelin içini aydınlattı. Tünel taş bloklardan yapılmıştı. Victor'a eski Mısır mezarlarını anımsattı. Aşağı yukarı iki üç metre uzağı görebiliyordu. Sonra geçit birdenbire sola kıvrılıyordu. Yerler pislik ve molozlarla kaplıydı. Nehrin bulunduğu yönden sızan sular yerde öbek öbek siyah gölcükler oluşturmuştu.

Victor cesaretle derin bir soluk alıp soğuk, rutubetli tünelden içeriye girdi, arkasından kapıyı kapattı. Yalnızca fenerinden yansıyan ışıkla yolunu aydınlatabiliyordu.

Victor kararlı fakat temkinli adımlarla ilerledi. Büyük bir tehlikeye atılmıştı. Başladığı işi başarıyla sona erdirmeliydi. Uzaklardan akan suyun uğultusunu duyuyordu. Birkaç dakika içinde ana geçitin yanındaki bir düzine küçük yan tünelin önünden geçti. Nehre yaklaştıkça sadece suyun sesini değil, aynı zamanda şelâlenin titreşimlerini de duydu.

Bacaklarının arasından bir şeyin geçtiğini hissetti. Kendini unutup korkuyla geriye sıçrayınca elindeki evrak çantası iki yana sallandı. Korkusu yatışınca, arkasına dönüp feneri yaktı. Işığın vurduğu yerde bir çift göz parladı. Victor kedi büyüklüğünde bir lâğım faresiyle gözgöze geldiğini anlayınca korkudan ürperdi. Tekrar cesaretini toplayıp yürümeye devam etti.

Lâğım faresini birkaç adım geçtikten sonra, bu

kez yosunlu yerde ayağı kaydı. Nerdeyse yere düşüyordu. Dengesini yitirmemeye çılgın gibi çabaladı, sırtını tünelin duvarına yaslarken elindeki evrak çantasını kucaklayıp göğsüne bastırmayı akıl edebildi. Yere düşmeden güçlükle ayakta durdu. Tanrıya şükür, dirseği evrak çantasına değil, taş duvara çarpmıştı. Eğer evrak çantasına çarpsa veya çanta yere düşse, kuşkusuz patlıyacaktı.

Victor ikinci kez yer altı yollarında sinir bozucu yolculuğuna devam etti. Sonunda ana tüneli dik açıyla kesen sol taraftaki yolun ağzına geldi. Kendinden emin adımlarla tünelin içinde ilerleyip nehrin yukarı tarafındaki saat kulesi binasının bodrum, katı hizasına ulaştı.

Merdivenlerin yerini belirleyince feneri söndürdü. Fenerden yansıyan ışıkların saat kulesinde bulunan biri tarafından görülmesi tehlikesini göze alamazdı.

Tırmandığı kırk basamak, yolculuğunun en kötü kısmıydı. Basamakları önce sağ ayağını, sonra sol ayağını atarak, teker teker çıktı. Düşme korkusuyla, elinden geldiğince basamaklardaki çöplere basmamağa gayret ediyordu.

Sonunda en üst basamağa çıktı. Ve ilerledi. Birinci kata gelince, en yakın pencerelerden birinin önüne gidip saat kulesi binasına baktı. Big Ben'in benzeri saat kulesiyle hemen hemen aynı hizada, gökyüzünün doğusunda, ay gümüş rengi ışıklarıyla etrafı aydınlatıyordu. Victor karanlık binayı on dakika kadar gözetledi, ama kimseyi görmedi.

Sonra bakışlarını nehre çevirdi. Gözlerini kısıp dikkatle bakınca, ulaşacağı hedefi gördü. Durduğu yerden yaklaşık dört metre uzakta, nehrin sol tarafında, saat kulesine ve onun tüneline doğru uzanan eski ana savak kapısı vardı.

Nöbetçi bulunmadığından emin olabilmek için saat kulesine son bir kez daha baktıktan sonra, Victor bulunduğu binadan çıkıp hızlı adımlarla savak kapısına doğru yürüdü. Her an birisi tarafından görülmek korkusuyla elinden geldiğince yere eğilip iki büklüm ilerledi.

İstediği yere ulaşınca savak kapısının arkasındaki dik merdivenlerin yanına gitti. Kimseye görünmemeye çalışarak, granit duvarlara yapışıp hiç tereddüt etmeden, dik merdivenlerden aşağıya indi. Saat kulesinin bir bölümünü görünce sevindi. Böylece alt katta bulunanlar onu göremezlerdi.

Hiç vakit yitirmeden, iplikhanenin havuzundaki suyun akışını önleyen iki pası kapının yanına gitti. Hafif bir sızıntı vardı. Savağın tabanında ince bir su şeridi görünüyordu. Yoksa, eski kapılar suyu geçirmeyecek şekilde, sım-sıkı kapalıydı.

Yere eğilip elindeki evrak çantasını büyük bir dikkatle savağın tabanına yerleştirdi. Yine aynı dikkatle evrak çantasının kilidini açıp kapağını kaldırdı. Alelacele yaptığı âlet, yolculuğa dayanmıştı. Şimdi geriye patlatılması kalıyordu.

Zamanlamayı çok iyi ayarlamalıydı. Zaman kısa olursa, felâketti. Tabii uzun süre beklemek de aynı felâkete yol açardı. Elindeki tek avantajı, şaşkınlık yaratabilmektir. Fakat ikinci görevini yerine getirebilmek için ne kadar zamana ihtiyacı olduğunu bilmiyordu. Sonunda, biraz da çekinerek, otuz dakikaya karar kıldı. Elinden geldiğince yavaş ve dikkatli, laboratuvar zamanlama âletinin yüzünü açtı. Dört ayak üstüne çöküp vücudunu siper ederek fenerin ışığını yaktı. Işığın yardımıyla zamanlama âletinin ibresini ayarladı.

Işığı söndürüp özenle evrak çantasının kapağını kapattı. Derin bir soluk aldı, çantayı savak kapısının önüne götürdü, onu sol taraftaki kapıyla çelik sürgüsünün üstüne yerleştirdi. Çelik sürgüyü bir tane paslı dil tutuyordu. Victor mekanizmanın can damarının bu dil olduğunu hissetti. Evrak çantasını elinden geldiğince paslı dille yaklaştırdı. Sonra yine dik granit basamaklara doğru yürüdü.

Savağın ağzından başını uzatıp karanlık saat kulesi binasındaki yaşam belirtilerini araştırdı. Ama her şey derin bir sessizliğe gömülmüştü. Başını omuzlarının arasına çekip iki büküm koşarak yakındaki binadan içeriye daldı, tekrar tünelin içine indi. El yordamıyla yolunu bulup

kafeterya binasına ulaştığı zaman bombanın saatini yarım saat sonraya ayarladığına şimdiden pişman olmuştu.

Dışarıya, açık havaya çıkınca, nehre doğru koştu, saat kulesi binası görününce adımlarını yavaşlattı. Telaşlı ve sinsî davranışlarını, eğer varsa gözetleyenlere göstermek istemiyordu.

Kendinden emin, merdivenlerin başına geldi. Neredeyse tıkanıyordu. Rahat soluk alabilmek için bir an durdu. Fakat saatine göz atınca dehşete kapıldı. Geriye on altı dakikası kalmıştı. Telaşla içeriye girerken, «Aman Tanrım,» diye fısıldadı.

Mahzen kapısının önüne gidip üç kez tıklattı. Kapıyı açan olmayınca bu kez daha kuvvetli çaldı. Yine yanıt alamadı. Yere eğilip son kez, gece geldiğinde kullandığı metal çubuğu araştırdı. Fakat onu bulmasına fırsat kalmadan mahzen kapısı açıldı, aşağıdan yukarıya ışık yansıdı. Martinez'in adamlarından biri kapının ağzında duruyordu.

Victor merdivenleri atlayarak indi.

Elinden geldiğince sakın görünmeye çabalayarak, «VJ nerede?» diye sordu.

Nöbetçi gebelik odasını gösterdi. Victor o tarafa doğru yürüdü, fakat Victor kapıya yaklaşmadan önce VJ dışarı çıktı.

Şaşkınlıkla, «Baba?» dedi. «Seni yarın sabaha kadar beklemiyordum.»

Victor gülerek, «Dayanamadım, geldim,» dedi. «Yapmam gereken işleri bitirdim. Şimdi dışarı çıkma sırası anene geldi. Onu bekleyen bazı hastaları var. Bugün hastanede) viziteye çıkmadı.»

Victor bakışlarını VJ'in yüzünden ayırıp bir kez daha odanın içinde dolaştırdı. Patlama ânında nerede durması gerektiğine karar vermeye çalışıyordu. Elinden geldiğince merdivenlere yakın durmayı düşündü. Merdivene en yakın âlet de dev gaz kromatopog raf isiydi. Victor patlama zamanı gelince sanki o âleti inceliyormuş gibi yanında durmaya karar verdi.

Nehre bakan duvarın tam ortasında, savağa açılan kapı, birbirine çakılmış kalın kalaslarla saradan örtülmüş-

tü. Savak kapısı havaya uçup su içeriye akacaktı. Suyun gücünü aklından hesaplamaya çalıştı. Su dalgasının sar-sıntısı patlama gücüne eşit olacaktı. Böylece temeli yerinden oynatıp bütün binayı yıkabilirdi. Victor patlamadan sonra ve su dalgasının buraya ulaşmasından önce aşağı yukarı yirmi saniyelik bir süre olacağını düşündü.

VJ, «Marsha'yı serbest bırakmamız için vakit daha erken sanırım;» dedi. «Ayrıca Jorge'un sürekli onun peşinde dolaşması da çok garip bir durum yaratacak.» Susup keskin bakışlarıyla babasını süzdü. «Jorge nerede?»

Victor korkuyla ürperdi. «Yukarda, «VJ'in gözünden hiçbir şey kaçmıyordu. «Beni ait kata indirdi, sonra sigara içmek için yukarda kaldı.»

VJ odanın diğer köşesinde dergi okuyan iki nöbetçiye baktı. «Orlando! Kalk, git, Jorge'a söyle, aşağıya gel-sin.»

Victor huzursuzca yutkundu. Boğazı kurumuştı. «Marsha'nın sorun yaratmayacağı konusunda sana garanti veririm,» dedi.

VJ, «Henüz fikrini değiştirmedim,» diye karşılık verdi. «Onu ikna etmesi için Mary Millman'ı yanına yolladım, ama inatla sarıldığı ahlâk kurallarını kimse sarsamıyor. Korkarım başımıza belâ olacak.»

Victor gözünün ucuyla saatine baktı. Dokuz dakika kalmıştı! Keşke zamanı biraz daha uzun ayarlasaydım, diye düşündü. «Fakat Marsha gerçekçidir.» diye telaşla konuştu. «İnatçıdır. Ama bu ikimiz için de yeni bir şey dedik Ayrıca, ben seni destekliyorum. İkimiz ona karşı olunca bir şey yapamaz. Hem bir şeyler yapmak istese de ne yapacağını bilemez.»

VJ, «Sen sinirlisin,» dedi.

Victor terslendi. «Tabii sinirliyim. Kim bu duruma düşse sinirli olur.» Daha rahat görünmeye çalışıp gülümse-di. «Aslında, heyecanlıyım... ulaştığın başarılar beni müt-hiş heyecanlandırdı. Bu gece yapay rahim büyüme fak-törlerinin listesini görmek istiyorum.»

«Onları sana göstermek benim için büyük zevk.»

• Victor yürüyüp oturma odasının kapısını açtı. VJ'e

bakarak, «Evet, çok ümit verici,» dedi. «Artık kapıyı onun üstüne kilitlemek gereğini duymuyorsun. Bana göre büyük ilerleme.»

VJ gözlerini yuvalarında çevirdi.

Victor telaşla, Mary ile Marsha'nin oturduğu küçük odaya girdi.

Marsha, Mary'yi işaret ederek, «Victor, bak burada kim var,» dedi.

Başıyla Mary'ye selam veren Victor, «Biz daha önce görüştük,» dedi.

VJ kapının ağzında sırtarak onlara bakıyordu.

Victor havadaki gerginliği yumuşatabilme çabasıyla, «Dünyada hiçbir çocuk üç tane biyolojik ebeveyne sahip değildir,» dedi. Saatine usulca göz attı. Bomba altı dakika sonra patlayacaktı.

Marsha yalnızca Victor'un anlayabileceği hafif, alaylı ses tonuyla, «Mary bana yeni laboratuvar hakkında bazı ilginç şeyler anlattı,» dedi.

Victor, «Harika,» diye yanıtladı. «Harika, Marsha. Dışarıya çıkma sırası şimdi sende. Aşağı yukarı bir düzine hastan ümitsizce senin ilgini bekliyor. Jean saçını başını yoluyor. Bana tam üç kez telefon etti. Ben yapmam gerekli işleri çözümledim. Şimdi senin sıran.»

Marsha, VJ'e, sonra da Victoria baktı. Sinirli bir sesle, «Ben de buradaki sorunu çözümleyeceğini sanıyordum,» dedi. «Âcil hastalarımı Valerie Maddox idare edebilir. Şimdilik en önemli şey senin yapman gerekenleri yerine getirmen.»

Victor bir an önce onu buradan dışarı çıkarmalıydı. Neden çıkıp gitmiyordu? Gerçekten Victoria hiç güveni kalmamış mıydı? Bu rezilliğin devamına göz yumacağına gerçekten inanıyor muydu? Victor üzüntüyle, son birkaç yıldır Marsha'nin güvenini sağlayacak bir şey yapmadığını farketti. Ama işte şimdi sorunu kökünden çözümlüyordu. Birkaç dakika sonra her şey sona erecekti.

«Marsha, hastanedeki hastaların için viziteye çıkmanı istiyorum. Hemen! Şimdi!»

Ama Marsha yerinden kıpırdamadı.

VJ, «Sanırım buradan çok hoşlandı,» diye şaka yaptı. Sonra nöbetçilerden biri VJ'i ana laboratuvara çağırdı. VJ odadan çıkıp gitti.

Gittikçe artan endişeden çıldıracak hale gelen Victor, Mary'nin varlığını unuttu, eğilip Marsha'nın kulağına, «Hemen buradan çıkıp gitmelisin, bana güven,» diye fısıldadı.

Marsha onun gözlerinin içine baktı. Victor başını salladı. «Lütfen!» diye inledi. «Buradan çık, git!»

Marsha, «Bir şey mi olacak?» diye sordu ona.

Victor güçlkle fısıldadı. «Evet. Tanrı aşkına çabuk ol!»

Bir Marsha'nın, bir Victor'un yüzüne bakan Mary sinirlendi. «Ne olacak?» diye sordu.

Mary'nin sorusuna kulak asmayan Marsha, «Peki ya sen?» diye sordu.

Victor, «Beni düşünme,» diye terslendi.

Marsha, «Aptalca bir şey yapmayacaksın ya?» diye sordu.

Victor elleriyle gözlerini kapattı. Gittikçe artan gerginliğe artık dayanamıyordu. Saatine göz atınca üç dakikadan az! kaldığını gördü.

VJ kapının eşiğinde tekrar belirdi. Victor'un yüzüne bakıp, «Jorge yukarda yok,» dedi.

Mary dönüp VJ'e baktı. «Bir şey olacak!» diye bağırdı.

VJ, «Ne?» diye sordu.

Mary telaşla, «O ibir şeyler yapıyor. Bir şeyler planlamış,» diye bağırdı.

Victor saatine baktı. İki dakika kalmıştı.

VJ arkasındaki nöbetçilere seslendi, sonra Victor'un kolundan yakaladı. Babasını tartaklayarak, «Ne yaptın?» diye sordu.

Victor kontrolünü yitirdi. Duyduğu heyecandan sinirleri kopma noktasına gelmiş, korku tüm duygularını uyarıyordu. Birdenbire gözlerinden yaşlar boşanmaya başladı. Bir an konuşamadı. Yenilgiye uğradığını biliyordu. Böyle meydan okumalara alışık değildi.

VJ tekrar Victor'u tartaklayarak yüzüne haykırdı. «Ne yaptın?» Victor oğluna karşı koyamadı.

Gözyaşlarının arasından, «Hepimiz hiç vakit kaybetmeden laboratuvarından çıkmalıyız,» dedi.

VJ^ «Neden?» diye sordu.

Victor, «Az sonra savak kapakları açılacak,» diye inledi.

VJ ansızın duyduğu bu haberi aklından geçirirken odaya derin bir sessizlik çöktü.

Tekrar babasını tartaklayarak, «Ne zaman?» diye sordu.

Victor saatine baktı. Bir dakikadan az zaman kalmıştı. «Şimdi!» dedi.

VJ gözlerinden ateşler saçarak babasına baktı. Kor gibi yanan bir nefretle, «Sana güvenmiştim!» dedi. «Senin gerçek bir bilim adamı olduğunu düşünüyordum. Ama şimdi tarihe karıştın.»

Victor yerinden fırlayıp VJ'i kenarda duran iskemleye doğru itekledi, Marsha'nın bileğinden tutup onu çekerek ayağa kaldırdı, sürükleyerek oturma odasından çıkarıp ana laboratuvara soktu.

Hemen ayağa kalkan VJ, anne ve babasının peşinden koştu. Bir yanda da çığlık çığlığa nöbetçilere onları durdurmalarını haykırıyordu.

Oturdıkları sıranın üstünden ayağa fırlayan iki nöbetçi Victor'u kolayca kollarından yakaladılar. Victor, Marsha'yı merdivenlere doğru itekleyebildi. Marsha yarı yola kadar basamakları koşarak çıktı, sonra dönüp odaya baktı.

Victor ona, «Git!» diye bağırdı. Sonra kollarından tutan iki nöbetçiye telaşla, «Birkaç saniye sonra bu laboratuvar yok olacak, inanın bana,» dedi.

Victor'un yüzüne bakan nöbetçiler ona inandılar. Kollarını bırakarak Marsha'nın peşinden koşup merdivenleri çıktılar.

VJ laboratuvarın içindeydi. «Durun!» diye bağırdı. Fakat paniğe kapılan insanlar birbirlerini itekleyerek kaçmaya başlamışlardı. Hattâ Mary bile merdivenlere ulaşabil-

mek için telaş içinde VJ'i bir kenara itip koştı.

Marsha peşinde Mary ile birlikte dışarı çıktı. Victor, VJ'i kolundan yakaladı.

VJ ateş saçan gözlerle babasına baktı. «Sana güvenmiştım,» diye hırsla söylendi. «Sana güveniyordum. Seni gerçek bir bilim adamı sanıyordum. Senin gibi olmak istiyordum. Nöbetçiler!» diye haykırdı. «Nöbetçiler!» Fakat nöbetçiler de kadınların peşine takılıp kaçmışlardı.

VJ dönüp ana laboratuvara, sonra gebelik odasına baktı.

Tam o sırada boğuk bir patlama sesi tüm bodrum katını salladı. Gökgürültüsüne benzer bir ses yükseldi ve odayı titretti. Başlarına geleceği sezinleyen VJ merdivenlere doğru koşmak istedi, fakat Victor uzanıp onu yakaladı.

VJ, «Ne yapıyorsun?» diye bağırdı. «Bırak beni! Buradan hemen kaçmalıyız.»

Gürültüyü bastırmaya çabalayan Victor, «Hayır,» diye bağırdı. «Biz burada kalacağız.»

VJ onun elinden kurtulmaya çabaladı ama Victor onu sıkı sıkı tuttu. Oğlunun sonsuz akıl gücüne rağmen, vücudunun hâlâ on yaşında küçük bir çocuğun gücüne sahip olduğunu üzüntüyle farkettil.

VJ kıvranıp babasının elinden kaçmaya, onu tekmelemeye çalıştı, ama Victor tek eliyle onu bacaklarının arkasından tutup havaya kaldırdı.

VJ, «İmdat! Nöbetçiler!» diye bağırdıysa da sesi sürekli artan gürültünün arasında boğulup gitti. Laboratuvarındaki cam eşyalar şangırdıyordu. Tıpkı deprem başlangıcı gibi.

Victor savak tünelinin ağzını örten iğreti kapının ağzına geldi, beş adım uzakta durdu. Kendini savunurcasına, gözünü kırpmadan, buz gibi mavi gözleriyle yüzüne bakan oğlunun gözlerinin içine baktı.

«Çok üzgünüm, VJ,» dedi. Fakat o dakikada yaptığı şey için özür dilemiyordu. Bunun için üzgün değildi, Victor on yıl önce laboratuvarında gerçekleştirdiği deney için oğlundan bir kez özür dilemeyi borç biliyordu. Üstün zekâ-

lı, ama vicdansız oğlunu yaratan deney adına özür diliyordu. «Elveda Isaac,» dedi.

Tam o sırada, yüzlerce ton ağırlığında, engellenmesi olanaksız sular savak kapağını yerinden söküp dışarıya fıskırdı. Odanın ortasındaki pedallı tahta çark deli gibi dönmeye başlayınca, eski paslı dişliler gıcırdamaya koyuldu. Yıllardır ilk kez, kısa bir an kuledeki dev saat çılgın gibi çaldı. Fakat yönetilmeyen, kontrol edilemeyen su hızla yolunun üstündeki her şeyi devirip sürükledi, hattâ birkaç dakika içinde granit temel bloklarını bile yerinden oynattı. Geniş bloklardan birkaçı yerlerinden oynayınca, birinci katı tutan krişler bodruma doğru yıkıldı. Patlamadan on dakika sonra saat kulesi bir süre iki yana sallandı, sonra, ağır çekim filmdeki gibi yıkılıp çöktü. Binadan ve bodrumdaki gizli laboratuvardan geriye yalnızca sulara batmış bir çöplük yığını kaldı.

Sonsöz

Bir Yıl Sonra

Jean kapıdan başını uzatıp, «Bir hastanız daha var,, sonra özgürsünüz,» dedi.

Hafifçe bozulan Marsha, «Yoksa araya birisini mi sıkıştırdın?» diye sordu. Saat dörtten önce muayenehaneden çıkmayı planlamıştı. Beklenmedik hasta sayesinde saat beşten önce buradan kurtulamayacaktı. Normal bir zamanda bu gibi durumlara aldırılmazdı, ama bugün saat altıda David'in eski tarih öğretmeni Joe Arnold ile buluşacaktı. Joe ağzından girip burnundan çıkmış, bir köpek yavrusu almaya Marsha'yı ikna etmişti. Bugün saat altıda gidip, tüyleri altın renkli köpek yavrusunu alacaklardı. Joe, «Sana fazlasıyla yardımcı olacak,» diyordu. «Evcil hayvan tedavisi. Bak, söylemedi deme, köpekler günün birinde siz psikiyatristlerin mesleğini elinizden alacaklar.»

Felâket haberlerini gazetelerde okuduktan birkaç gün sonra Joe telefon edip Marsha'yı aramış, David'in ölümünden sonra onu arayıp başsağlığı dilemediğine çok üzüldüğünü açıklamıştı. Zamanla, aralarındaki dostluk ilerlemişti. Joe, Marsha'nın yaşadığı dünyadan el etek çekmesine razı gelmiyor, onu kendisini gömdüğü yalnızlıktan çekip çıkarmaya kararlı görünüyordu.

Jean, «Kadın çok ısrar etti,» dedi. «Eğer onu araya sıkıştırmasaydım, ancak bir hafta sonraya randevu verebilecektim. Durumun çok âcil olduğunu söyledim.»

Marsha dişlerinin arasından, «Âcilmiş!» diye homurdandı. Tanrıya şükür, psikiyatride gerçek âcil vakalar çok azdı. Derin derin içini çekip, «Pekâlâ,» dedi.

•Jean, «Çok iyisin,» diyerek başını geri çekip kapıyı kapattı.

Marsha masasının başına geçip oturdu. Son seansı hakkındaki görüşlerini ses alma cihazına dikte etti. Bu iş sona erince döner koltuğunda dönüp geniş pencereden görünen güzel manzaraya baktı. İlkbahar geliyordu. Kış aylarında donuklaşan çimenlerin rengi parlak yeşile dönüşmüştü. Çiğdemler pek yakında çiçek açacaklardı. Ağaçlar tomurcuklanmıştı.

Marsha derin bir soluk aldı, başından geçen feci olayları düşündü. Garip kaza diye nitelendirilen o uğursuz gecede kocasını ve oğlunu yitireli aşağı yukarı bir yıl oluyordu. Merrimack barajının ilkbaharda kabaran sularını zaptedemeyen savak kapısının yerinden fırlayan paslı menteşelerinin resimleri gazetelerde basılmıştı. Uğursuz kaza adıyla nitelendirilen karabasanın sona ermesini isteyen Marsha, gazetelerde çıkan öyküleri tekzip etmemişti. Çünkü gazetelerin yazdıkları gerçeklerden çok daha basitti.

Duyduğu acıyı yenebilmesi bir hayli güç olmuştu. Victor ile paylaştıkları büyük evi ve Chimera'daki hisselerini satmıştı. Bu satışlardan elde ettiği kârların bir kısmıyla Ipswich'de, Okyanus kıyısında, şirin bir ev satın almıştı. Evinin kapısından çıktıktan sonra birkaç adımda kum tepeliklerinin süslediği plaja iniyordu. Dertlerini bir an önce unutmaya çabalayan Marsha, birçok hafta sonunu bu plajda, dalgaların arasında, arada sırada çığlıklar atan martı seslerini dinleyerek, tek başına geçiriyordu. Marsha küçüklüğünden bu yana huzuru doğada arardı.

Victor'un ve VJ'in cesetleri bulunamamıştı. Korkunç bir güçle akan su her ikisinin cesedini Tanrı bilir nereye sürüklemişti! Cesetlerin bulunmaması Marsha'nın içinde bulunduğu duruma uyum sağlamasını daha zorlaştırmıştı. Çoğu psikiyatristier tedavi görmesine gerek duy-

mamışlardı ama Jean nazik bir dille Marsha'nın kendisine bir tedavi uygulamasını önermiş, Marsha bu öneriye karşı koymuştu. Kocasının ve oğlunun cesetleri bulunmadıkça, sezilerinin bu korkunç öykünün henüz sona ermediğini fısıldadıklarını kimseye açıklayamazdı. Geride kalan dört cenin de bulunamamıştı. Zaten hiç kimsenin aklına onları aramak da gelmemişti. Felâketten sonra Marsha aylarca huzurunu bozan karabasanların etkisinde kalmış, kumsalda tek başına yürürken bir kopuk parmağa veya bacağa rastlama korkusuyla tedirgin olmuştu.

Marsha'nın en büyük kurtarıcısı işiydi. Olayın korkunç şokundan ve kederinden sıyrılınca, dört elle işine sarılmıştı. Hattâ çeşitli sosyal derneklerde gönüllü olarak birkaç saat çalışmaya başlamıştı. Valerie Maddox'un da büyük yardımı dokunmuştu. Sık sık hafta sonları Marsha'nın yeni aldığı plaj evine gelmiş, onu yalnız bırakmamıştı. Marsha bu kadına karşı borçlu olduğunu biliyordu.

Tekrar masasının başına döndü. Saat dörde gelmek üzereydi. Son hastasını gördükten sonra köpek satan dükâna gidecekti. Marsha zile basıp Jean'e hazır olduğunu bildirdi. Ayağa kalkıp kapının yanına gitti. Jean'in uzattığı kartı alırken gözünün ucuyla kırk beş yaşlarındaki kadına baktı. Kadın Marsha'ya gülümseyince Marsha da kadına gülümsedi. Eliyle içeriye, odaya girmesini işaret etti.

Oda kapısını aralık bırakıp arkasını döndü, seansları sırasında hastalarının yanında oturduğu koltuğa doğru yürüdü. Koltuğun yanındaki küçük sehpanın üstüne, duygularını kontrol edemeyip ağlamaya başlayan hastaların gözyaşlarını silmeleri için bir kutu kâğıt mendil duruyordu. Marsha'nın koltuğunun karşısında iki boş koltuk vardı.

Kadının odaya girdiğini duyan Marsha onu karşılamak üzere döndü. Kadın yalnız değildi. On altı, on yedi yaşlarında, sıksa, kupkuru bir kız da kadının peşinden geliyordu. Kızın kirden iplik iplik olmuş donuk saçlarının uzun zamandır yıkanmadığı belliydi. Kollarının arasında on sekiz aylık olduğunu tahmin ettiği sarışın bir bebek vardı. Bebek elindeki dergiye sıkı sıkı yapışmıştı.

Marsha onlardan hangisinin hasta olduğunu merak etti. Hangisi hastaysa, diğerinin dışarı çıkmasında ısrar edecekti. Bir yandan aklından bunları geçirirken, diğer yandan, «Lütfen oturun,» dedikten sonra dertlerini dinlemeye hazırlandı. Yıllardır edindiği deneyimler sonucu, bu tekniğin soru yanıt seanslarından çok daha verimli olduğunu öğrenmişti.

Kız Marsha'nın karşısındaki koltuğa otururken kadın çocuğu tuttu, sonra çocuğu kızın kucağına yerleştirdi. Çocuk elindeki derginin resimlerine dalıp gitmişti. Marsha, acaba çocuğu neden beraberlerinde getirdiler, diye merak etti. Herhalde çocuğa birkaç saatlik bir bakıcı tutmaları hiç de zor olmazdı.

Marsha genç kızın sağlığının pek yerinde olmadığını düşündü. Sıksa kızın yüzünün sarılığı, kötü beslenmeden değilse, korkunç bir bunalım geçirdiğine işaret ediyordu.

Kadın, «Benim adım Josephine Steinburger, bu da kızım Judith,» diye söze başladı. «Bizi kabul ettiğiniz için teşekkür ederiz. Çok ümitsiz bir durumdayız.»

Marsha kadını cesaretlendirircesine başını salladı.

Bayan Steinburger bir sır vermek istercesine öne doğru eğildi, ama Judith'in duyabileceği kadar yüksek sesle konuştu. «Kızımın akli pek hızlı çalışmaz. Ne demek istediğimi tabii anladınız. Uzun zamandır başı belâdan kurtulmuyor. Önce uyuşturucular, sonra evden kaçmalar. Erkek kardeşiyle kavga eder, geçinemez. Kötü arkadaşlar edindi. İşte buna benzer bir sürü şey.»

Marsha tekrar başını salladı. Gözünün ucuyla kıza bakıp bu eleştirileri nasıl karşıladığını anlamak istedi. Ama kız hiç oralı değildi. Boş gözlerle uzaklara bakıyordu.

Josephine konuşmaya devam etti. «Zamane çocukları her türlü pisliğe burunlarını sokuyorlar. Biliyorsunuz, cinsel ilişkiler falan. Benim gençliğim ne kadar başkaydı! Zevkini anlayacak kadar yaşlanıncaya dek, cinsel ilişki nedir bilmezdim, yani... ne demek istediğimi anladınız, değil mi?»

Marsha tekrar başını salladı. İçinden kızın da söze karışmasını ümit etti, ama kız hiç sesini çıkarmadı. Mars-

ha onun hâlâ uyuşturucu kullanıp kullanmadığını merak etti.

«Her neyse,» diye konuşmaya devam etti Josephine. «Judith bana asia cinsel ilişkide bulunmadığı konusunda yemin billah etti, ama bir buçuk yıl önce kucığında bu sevimli yavruyla çıkagelince ne kadar şaşırdığımı tahmin edebilirsiniz,» diyerek alay edercesine güldü.

Marsha kadının anlattıklarına hiç şaşırmadı. Savunma mekanizmasının en belirgin örneği yadsıymaktı. Kanıtları apaçık meydanda olduğu halde, gençlerin çoğu cinsel ilişkide bulunduklarını yadsırlardı.

Josephine gözlerini devirerek Marsha'ya. «Judith çocuğun babasının genç bir çocuk olduğunu ve tüpü içine sokması için ona para verdiğini söylüyor,» dedi. «Erkeklerin şeylerine çeşitli isimler verildiğini biliyorum ama tüp denildiğini hiç duymamıştım. Her neyse...»

Marsha kendisini görmeye gelen hastaların sözlerini kesmek âdetinde değildi, ama söz konusu kız ağzını açık tek kelime söylemiyordu. «Hasta başından geçen olayı kendisi anlatsa belki daha iyi olur,» dedi.

Josephine şaşkınlıkla kaşlarını çatıp, «Kendi anlat-sa ne demek?» diye sordu.

Marsha, «Yani kendisi anlatsın,» diye yanıt verdi. «Sanırım hasta başından geçen olayı kendisi anlatırsa daha iyi olur. Veya hiç olmazsa size yardımcı olsun.»

Josephine içten bir kahkaha attı, sonra kendine hakim oldu. «Özür dilerim ama çok komik bir şey söylediniz. Judith turp gibi sağlam. Hele anne olduktan sonra sorumluluklarını biraz daha idrak etti. Hasta olan, çocuk! İşte hasta bu.»

Biraz şaşıran Marsha, «Ha, tabii,» diye yanıt verdi. Daha önce de çocukları tedavi etmişti ama hiç bu kadar küçük çocuklarla uğraşmamıştı.

Josephine anlatmaya devam etti. «Çocuk bir belâ. Onu kontrol edemiyoruz.»

Marsha onun daha açık konuşmasını istedi. Birçok anne ve baba, çocuklarını felâket olarak nitelendirirlerdi. Marsha'nın daha belirgin bulgulara ihtiyacı vardı. «Size

ne bakımdan sorun yaratıyor?» diye sordu.

«Ah!» Josephine tekdüze sesle anlattı. «Siz söyleyin, o yapsın. Bakın, bu çocuk insanı çıldırtmaya yeterli diyorum. Jason, bayana bak.»

Fakat Jason kendini elindeki dergiye kaptırmıştı.

Josephine, «Jason!» diye bağırdı. Uzanıp çocuğun elindeki dergiyi öfkeyle çekti, Marsha'nın masasının üstüne fırlattı. İşte Marsha o zaman HÜCRE BİYOLOJİSİ DERGİSİNİN son sayısını gördü.

«Çocuk bu yaşında anasından çok daha iyi okuyup yazıyor. Şimdi de kendisine bir kimya seti almamızı istiyor.»

Marsha yıldırımla çarpılmış gibi dayanılmaz bir korku duydu. Sanki birisi boğazına sarılmış, sıkıyordu. Ağır ağır gözlerini yerden kaldırdı.

«Doğrusunu isterseniz, bir buçuk yaşındaki çocuğa kimya seti almaya korkuyorum,» diye konuşmaya devam etti Josephine. «Normal değil. Herhalde bütün evi havaya uçurur.»

Marsha, Judith'in kucağında oturan çocuğa baktı. Çocuk da buz gibi mavi gözlerini Marsha'ya dikip delici bakışlarla onu süzdü. Tombul bebek yüzüne yakışmayan bir zekâ yansıtıyordu. Marsha sanki geçmiş zamana dönmüştü. Çocuk tıpkı VJ'in o yaşlardaki modeliydi.

Marsha neyle karşılaştığını hemen anladı. Sonuncu zigot. VJ'in aşılama çalışmaları sırasında yitirdiğini söylediği son tohum. Marsha'nın altıncı yumurtacığınan yarıtılan çocuk.

Marsha yerinden kımıldayamıyordu. Donup kalmıştı. Korkunç gerçeği anlayınca dudaklarının arasından hafif bir çığlık salıverdi. Karabasan sona ermemişti.

Josephine yerinden fırlayıp Marsha'nın yanına geldi. Telaşla, «Doktor Frank! İyi misiniz?» diye sordu.

Marsha usulca, «Ben... iyiyim,» diye yanıt verdi. «Özür dilerim. Gerçekten çok iyiyim.» Gözlerini çocuktan ayıramıyordu.

Josephine yine konuşmaya başladı. «Evet, anlattığım

gibi, bu çocuğun yaptıklarına akıl sır ermiyor. Daha,, dün...»

Marsha kadının sözünü kesti. Sesinin titrememesine çabalayarak, «Bayan Steinburger, Jason'un kendisiyle görüşmem için bir randevu ayarlamalıyız,» dedi. «Onunla baş başa konuşmanın daha yararlı olacağını sanıyorum. Fakat bu görüşmeyi başka bir güne bırakmalıyız.»

Josephine içini çekti. «Pekâlâ, nasıl isterseniz. Doktor sizsiniz. Siz daha iyi bilirsiniz. Sanırım birkaç gün daha bekleyebiliriz. Bize yardımcı olacağınızı ümit ederim.»

Onlar odadan çıktıktan sonra Marsha arkalarından kapıyı kapatıp külçe gibi duvara yaslandı. İçini çekip yüksek sesle, «Ben de yardımcı olabileceğimi ümit ederim,» dedi.

Bu çocuk için bir şeyler yapması gerekiyordu. Kötülükte kendi oğlunun bir benzeri olan veya ondan daha kötü olan bu çocuk için bir şeyler yapmalıydı. Ama ne yapabiliirdi?

Telefonu açıp Joe Arnold'a biraz geç kalacağını haber vermek istedi. Hattın diğer ucunda onun sesini duyunca sinirleri gevşeyip biraz sakinleşti.

Joe. «Pekâlâ, beni atlatmadığına sevindim. Yoksa seni kolay kolay bırakmazdım,» diyerek sevgiyle güldü. «Bu gece evde yemek yeriz diye düşündüm. Köpeği ilk gece evde yalnız bırakamayız. Benim pişirdiklerimi yiyebilecek kadar cesaretin vardır inşallah. Çok gaddar acılı fasulye pişiririm. Şimdi de bütün hünerimi döktürüyorum.»

Marsha, inşallah gerçeklerden başlayarak birçok şeye karşı cesaretimi yitirmem, diye düşündü. Bunca tanıdığı arasında kendini Joe'ya en yakın hissediyor, sorunlarını onunla paylaşabileceğini umuyordu. Güveniyordu Joe'ya; «Acılı fasulye harika,» diye yanıt verdi. «Ben de evde kalmayı yeğlerim.» Jason'u anlatmak dilinin ucuna kadar geldiyse de kendini tuttu. Bu konuyu telefonda konuşmak istemiyordu.

«Harika! Seninle başbaşa kalabilmek için neredeyse hasta gibi randevu almayı düşünüyordum. Saat yedide kö-

pek satan dükkânda buluşuruz olur mu? Sanırım sekize kadar açık.»

«Yedi çok iyi. Joe... teşekkürler.»

Marsha telefonu kapatıp paltosuna uzandı.

Arabayı alışveriş merkezine sürerken kendini çok daha iyi hissediyordu. Kısa süre sonra Victor ve VJ'in gizemli ölümlerinin arkasındaki gerçek öyküyü birine anlatabilecekti. Bu sırrı uzun zamandır içinde saklamıştı. Sonunda bu sırrı açıklayıp sırtındaki yükten kurtulacaktı. Sırlarını Joe gibi biriyle paylaşacağını düşündükçe, kendisinin çok şanslı olduğunu farkettiler. Yaşantısına Joe girdiği günden beri çok rahatlamıştı. Onu gerçekten Tanrı göndermişti.

Alışveriş merkezinin park yerine girip arabayı köpek satan dükkânın yakınındaki airiş kapısının yanına park etti, motoru durdurdu. Direksiyona yapışıp usul usul ağlamaya başladı. Joe'nun da yardımıyla, yeryüzündeki bu sonuncu çocukla yüz yüze gelmek zorundaydı. Kocasının başlattığı karabasana kesin bir son vermeliydi.

B İ T T İ